

Oan Gia! Mình Ta Xuyên Không Đủ Rồi, Sao Người Cũng Bon Chen Nữa Hả ?

Contents

Oan Gia! Mình Ta Xuyên Không Đủ Rồi, Sao Người Cũng Bon Chen Nữa Hả ?	2
1. Quyển I – Chương 1	3
2. Quyển I – Chương 2	4
3. Quyển I – Chương 3	7
4. Quyển I – Chương 4	10
5. Quyển I – Chương 5	12
6. Quyển I – Chương 6	14
7. Quyển I – Chương 7	15
8. Quyển I – Chương 8	18
9. Quyển I – Chương 9	21
10. Quyển I – Chương 10	22
11. Quyển I – Chương 11	26
12. Quyển I – Chương 12	28
13. Quyển I – Chương 13	31
14. Quyển I – Chương 14	36
15. Quyển I – Chương 15	40
16. Quyển I – Chương 16	44
17. Quyển I – Chương 17	51
18. Quyển I – Chương 18	54
19. Quyển I – Chương 19	57
20. Quyển I – Chương 20	62
21. Quyển I – Chương 21	67
22. Quyển I – Chương 22	73
23. Quyển I – Chương 23	78
24. Quyển I – Chương 24	83
25. Quyển I – Chương 25	89
26. Quyển I – Chương 26	92
27. Quyển I – Chương 27	95
28. Quyển I – Chương 28	99
29. Quyển I – Chương 29	102
30. Quyển I – Chương 30	105
31. Quyển I – Chương 31	108
32. Quyển I – Chương 32	112
33. Quyển I – Chương 33	115
34. Quyển I – Chương 34	118
35. Quyển I – Chương 35	121
36. Quyển I – Chương 36	123
37. Quyển I – Chương 37	125
38. Quyển I – Chương 38	127
39. Quyển I – Chương 39	130

40. Quyển I – Chương 40	133
41. Quyển I – Chương 41	137
42. Quyển li – Dẫn	140
43. Quyển li – Chương 42	141
44. Quyển li – Chương 43	144
45. Quyển li – Chương 44	147
46. Quyển li – Chương 45	150
47. Quyển li – Chương 46	153
48. Quyển li – Chương 47	156
49. Quyển li – Chương 48	159
50. Quyển li – Chương 49	162
51. Quyển li – Chương 50	165
52. Quyển li – Chương 51	168
53. Quyển li – Chương 52	171
54. Quyển li – Chương 53	174
55. Quyển li – Chương 54	177
56. Quyển li – Chương 55	180
57. Quyển li – Chương 56	183
58. Quyển li – Chương 57	186
59. Quyển li – Chương 58	189
60. Quyển li – Chương 59	192
61. Quyển li – Chương 60	195
62. Quyển li – Chương 61	198
63. Quyển li – Chương 62	200
64. Quyển li – Chương 63	202
65. Quyển li – Chương 64	205
66. Quyển li – Chương 65	207
67. Quyển li – Chương 66	210
68. Quyển li – Chương 67	213
69. Quyển li – Chương 68	215
70. Quyển li – Chương 69	218
71. Quyển li – Chương 70	220
72. Quyển li – Chương 71	222
73. Quyển li – Chương 72	225
74. Quyển li – Chương 73	227
75. Quyển li – Chương 74	229
76. Quyển li – Chương 75	231
77. Quyển li – Chương 76 End	233

**Oan Gia! Mình Ta Xuyên Không Đủ Rồi, Sao Người Cũng Bon
Chen Nữa Hả ?**

Giới thiệu

Thể loại: xuyên không, oan gia ngõ hẹp, hơi hài hước
Nguồn: <http://bachyencoc.wordpress.com/Là>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-gia-minh-ta-xuyen-khong-du-roi-sao-nguoi-cung-bon-chen-nua-ha>

1. Quyển I – Chương 1

CHAP 1: OAN GIA TỪ LÂU

Trường THPT XY

Trần Bích Ngọc đang ngồi thư thả học bài trong lớp, thì không biết từ đâu một chiếc máy bay giấy vèo một cái bay đến ghim thẳng vào mái tóc mới búi của cô:

- Tên khốn nào vừa ném máy bay vào đại tỷ đó hả?
- Bộp bộp. Thật không ngờ tài ném máy bay của tớ lại chính xác như vậy! Hay hay!_ thủ phạm không ngừng vỗ tay tự khen mình
- Nguyễn Gia Khanh tên đáng chết này!_ Bích Ngọc dùng hết sức bình sinh ném về cuốn vở trên tay phía Gia Khanh.

Vèo vèo mấy cái, cuốn vở không bay theo hướng thẳng mà vòng qua Nguyễn Gia Khanh rồi thẳng cánh bay ra cửa và...

RẦM!

Mọi ánh mắt của liên tập trung ra cửa lớp, một người đàn ông đang ôm cái cặp táp, miệng còn ngậm theo cuốn vở vừa rồi, đang nằm sõng xoài ngoài cửa bất tỉnh! Hết thảy mọi người đều bị hình ảnh này của thầy chủ nhiệm làm cho ngây ngốc mấy phút.

- Nói! Là tên khốn nào vừa ám sát ta hả???_ Thầy giáo sau khi tỉnh lại liền chỉ thẳng tay về mọi người quát (có cần phóng đại thể không thầy?)

Gần 40 con người không hẹn cùng né sang một bên chỉ thẳng tay về phía 2 tên thủ phạm:

- Nguyễn Gia Khanh, Trần Bích Ngọc lại là 2 đứa này, mau ra ngoài lớp đứng hết giờ cho tôi!

Hai người lập tức ôm quyền, không nói lời nào bước ra ngoài cửa, thầy chủ nhiệm bên trong lớp thở phào nhẹ nhõm chuẩn bị giảng bài.

- Gia Khanh! Tất cả là tại ngươi!_ Bích Ngọc quát
- Đừng có mà đổ hết lỗi cho tôi cô cũng có phần, quyển vở đó là của cô kia mà!_ Gia Khanh không chịu thua lên tiếng cãi lại.
- Còn cãi! Không phải tại ngươi chọc phá ta trước thì đâu có xảy ra chuyện này!_ Bích Ngọc nói càng lúc càng lớn gần như là hét.

- Chứ không phải tài ném vở của cô quá giỏi hay sao?__ Gia Khanh cũng hét theo

- Im hết cho ta!

Thầy chủ nhiệm không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt hai người, mắt hình viên đạn, mặt đỏ hơn cả gấc, tròng lớn. Tiếng hét vừa rồi chính là của người này:

- 2 đứa các ngươi đang bị phạt mà còn cãi lộn mất trật tự nữa hả! Mau, mỗi đứa lại 1 phòng đứng cách ly cho ta!__ thầy giáo nghiêng răng ken két

2 người im lặng bước lại vị trí mới của mình, thầy chủ nhiệm lần này tự cho rằng mình hay, không còn ai làm phiền nữa, lập tức bước vào phòng gương mặt hí ha hí hửng cười tươi, bắt đầu giảng bài nhưng chưa được 5 phút sau.

Bốp bốp bốp! Bên ngoài phòng vang lên âm thanh quấy rối, thầy chủ nhiệm tức giận hăm hăm bước ra ngoài:

- Trời ơi! Cái gì đây?

Phía dưới sàn là một bãi chiến trường đầy vũ khí(đất và giấy vò), trên không trung không ngừng có các phi tiêu đang được Khanh và Ngọc thi triển ném nhau.

- Ai cho các ngươi biến nơi đây thành chiến trường hả? 2 đứa đi lấy thùng rác hốt hết cho tôi, xong rồi đi xuống phòng giám thị viết bài kiểm điểm!__ lần này thầy chủ nhiệm thật sự đã biến thành một ông kẹ chính hiệu vô cùng đáng sợ.

- Vâng (2 người đồng thanh)!

Khanh và Ngọc ngoan ngoãn như con cún đi thu dọn chiến trường, nhưng cũng không quên liếc xéo nhau, để tránh xảy thêm chuyện mới thầy chủ nhiệm quyết định đứng gác cho chắc ăn! Nhưng người ta nói rất phải, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, kẻ thù với nhau làm gì có chuyện đồng lòng hợp tác.

Sau khi thu dọn xong chiến trường cô và hấn cùng nhau kéo thùng rác, nhưng mà theo 2 hướng khác nhau:

- Đi hướng này!__ Ngọc nói

- Không đi hướng này!__ Khanh giật lại thùng rác

- Không !

- Không!

Hai người kẻ giật qua người giật lại cuối cùng cái thùng rác tội nghiệp bị 2 người xé ra làm đôi, toàn bộ rác đều bị văng hết ra bên ngoài:

- NGUYỄN GIA KHANH, TRẦN BÍCH NGỌC!!! __ Thầy chủ nhiệm

- He he __ Hai người cùng nhau cười giả nai

Lúc này, trong lớp toàn bộ học sinh đều kéo nhau ra cửa sổ nhòm ra xem sự việc, không ngừng thương cảm cho cái sọt rác đáng thương.

- Như vậy làm sao tính? 2 người đều hòa hết!__ có vài tên máu cờ bạc đang bàn nhau về cách chia kết quả cá cược

2. Quyển I – Chương 2

CHAP 2: NỖ LÒNG CỦA CẢ LỚP

....Phòng giám thị...

- Hu hu! Thầy hiệu trưởng bây giờ ngài tính sao cho tôi đây?__ thầy chủ nhiệm không ngừng rút khăn giấy ra lau nước mắt

Còn thầy hiệu trưởng thì không ngừng lau mồ hôi vì cái chuyện muôn thở “đôi oan gia Nguyễn Gia Khanh, Trần Bích Ngọc”

-Ồ ờ! Thầy cũng biết đó, 2 đứa nó là đôi oan gia từ trước rồi, tôi còn biết tính sau nữa!

- Tốt nhất thầy nên đuổi hết 2 đứa nó đi! Chứ kiểu này còn ai dám làm chủ nhiệm lớp 12A1 nữa chứ? Thầy cũng biết tôi là vị chủ nhiệm thứ 49 của lớp đó còn gì?(ý nói 2 anh chị đó quậy quá làm mấy thầy cô chủ nhiệm trước co gò bỏ chạy hết rồi!)

- Thầy Vinh mong thầy hiểu cho, trường ta lên được là nhờ 2 đứa đó đó, nếu bây giờ mà đuổi đi chẳng khác nào tự cắt đường tiến của trường ta!

- Nhưng...__ thầy chủ nhiệm ngậm ngùi

- Tôi nghĩ thầy hiểu rõ hơn ai hết, ngoài cái tính gặp nhau là choảng,thì còn lại 2 đứa đều tốt hết, thầy thấy đấy: 2 đứa đều là học sinh xuất sắc toàn diện nhất tỉnh, được đánh giá là hs giỏi nhất kể từ khi trường thành lập đến nay! Được 2 đứa đó theo học là vinh dự cho trường chúng ta quá rồi còn gì?__(thầy còn quên câu này nữa “cũng là 2 kẻ phá hoại giỏi nhất từ khi mở trường đến nay !”)

- Ủm... vậy... vậy..

Thầy hiệu trưởng tiếp tục dỗ ngọt thầy chủ nhiệm.

- Còn vậy gì nữa thầy, bỏ qua cho hai đứa đó đi!

-Ồ ờ..

- Vậy là thầy đồng ý rồi nha! Thôi mau về lớp dạy tiếp đi! Tôi bận việc phải đi trước!__ thầy hiệu trưởng co giò bỏ chạy không để cho thầy Vinh có cơ hội phản kháng

- Nhưng mà... mình còn chưa nói xong!__ gương mặt thầy Vinh méo xẹo

Ngoài cửa có 2 bóng hình đang đứng đối diện trừng mắt nhau.

- Hôm nay tạm tha cho người!__ Ngọc nói

Khanh cũng không lép vế nói lại:

- Ta đường đường là nam tử hán không chấp nhất nữ nhi!(thông cảm anh này bị nhiễm phim trầm trọng)

- Xì!

- Hứ!

Hai người 2 hướng đối ngược bước đi. (Ôi trời! Hai người này lên tới phòng giám thị rồi còn cãi được! Không biết cho hai người này đứng trước công đường của Bao đại nhân thì sao ha? ^-^)

...

- Bích Ngọc ơi là Bích Ngọc! Bà làm ơn đi! Đừng gây sự với hần nữa cho lớp chúng mình bình yên được không?__ Trúc

Bích Ngọc ngồi nhâm nhi ly kem, hờ hững đáp

- Tớ có gây sự gì đâu, là hần cố ý phá tớ trước mà!

Thảo ở đâu chen vào:

- Thì mặc xác ổng, bà biết đó bọn mình còn chưa đầy 3 tháng nữa là ra trường hết rồi, từ giờ đến lúc đó tớ mong lớp mình sẽ gắn kết thân thiện hơn!

- Chứ bây giờ không gắn kết thân thiện ak?__ Bích Ngọc hỏi lại.

Thảo đáp ngay:

- Cái đó khác! 2 người lúc nào gặp nhau cũng choảng với chiến, làm cả lớp không có lấy được 1 ngày yên tĩnh!__

- Đúng! 2 người cứ gây sự như vậy mấy thầy cô nhìn thấy là bỏ chạy có cớ làm sao lớp học hành được, mà lớp chúng ta gần kề ngày thi rồi cứ như vậy e là bọn này không ai đậu tốt nghiệp nổi chứ nói chi thi đại học!__ Trúc cũng thêm lời.

- Phải đó 2 người nhện nhau một thời gian đi có sao đâu!__ Tình

- Đúng vậy tớ thấy cậu cũng nên bớt cùng hấn đối địch đi!__ Thanh

- IM IM IM IM! Sao ai cũng dành nói hết vậy, cứ như tớ là tai họa chẳng bằng!__ánh mắt đầy sát khí, răng nanh lộ rõ ra bên ngoài, móng vuốt mèo xuất hiện.

Cả đám sợ đến mức ôm nhau nhe răng cười, phẩy phẩy tay:

- Ách ách! Tới phiên cậu đó! Cậu nói cậu nói đi!

- Bảo tớ làm hòa với hấn, còn phải hỏi xem hấn có đồng ý không đi rồi hẵng nói!

- Hấn tất nhiên là đồng ý!__đồng thanh

Bích Ngọc liếc xéo cả đám

- Làm sao các cậu biết!

- Ờ ờ! Bọn tớ đoán, nhưng mà chuyện làm hòa để bọn này lo chỉ cần cậu đồng ý với bọn tớ là được!

- ...__ nghi ngờ

- Chỉ cần cậu trước mặt hấn nói một chữ “ừ” là được, còn lại bọn này lo tất!

....

- Im hết! Kêu tớ làm hòa với ả ta chi bằng bảo tớ đi tạt sạt cho rồi!__ Khanh nóng giận hét vào mặt Phương.

- Tớ xin cậu đấy vì lớp chúng ta!__ Phương

- Bọn tớ có làm hòa hay không liên quan gì đến lớp?

- Này nha! Cậu cũng biết bọn con trai lớp mình rất thích bọn con gái lớp mình mà cậu là đội trưởng nhóm con trai, Bích Ngọc đội trưởng nhóm con gái 2 người đối địch thì như vậy thì bọn con trai làm sao mà dám bén mảng lại gần làm quen nhóm con gái được!

- Ừm có chuyện đó nữa sao? Sao tớ không biết vậy kia?(làm sao biết được toàn mấy lời nói xạo không hà!)

- Nhưng cho dù tớ có chịu làm hòa thì ả cũng không đồng ý!__Khanh tiếp

- Chuyện đó để tớ lo chỉ cần cậu đồng ý là được!

- Thôi được!

...

- Ai lô tớ nghe.__ Trúc

- Bên ấy thế nào?__ Phương

- Ok! Còn bên đó?

- Ok!

- Tốt vậy theo kế hoạch mà làm địa điểm thời gian vẫn vậy!

- Ok!

3. Quyển I – Chương 3

CHAP 3: VÌ HẮN NÀNG XUYÊN QUA

Trên sườn đồi có 2 người đang đứng nhìn nhau

- Chỉ cần cậu không chọc phá tớ nữa, thì tớ sẽ không đụng chạm tới cậu nữa!__Ngọc

- Ok! Nước sông không phạm nước giếng!__ Khanh nhún vai

- Móc ngéo !

Bích Ngọc đưa ngón tay út ra nói

- Được!

Hai người vừa gườm nhau vừa móc ngéo, hết như bọn họ đang bị bắt buộc lắm vậy!

- Hay a! Tìm kiếm khắp nơi chẳng thấy, rốt cuộc lại ở chốn này! Ấy da! Mỹ nhân này là ai vậy đẹp động lòng người ghê! Bạn gái của người đó sao? Người thật có phúc nhỉ?__ một tên xấu xí từ trên trời rớt xuống

Ngọc nghe thấy liền chỉ thẳng mặt tên không biết điều nói

- Tên kia! Ắn nói cẩn thận ai là bạn gái của ai hả?

- Bích Ngọc cậu về trước đi! Đây là chuyện riêng tư của tớ đừng có xen vào!

- Xi! Ai thèm, chỉ là hấn nói sai phải bắt hấn nói lại, rồi tớ mới về!__ Bích Ngọc hung hăn bước ra chống tay lên hông, hất mặt nói tiếp

- Tớ bảo cậu về thì cậu về đi sao còn đứng đây bép xép hoài vậy!__ Gia Khanh kéo Ngọc ra sau lưng ánh mắt có chút lo lắng.

- Gì! Cậu dám nói tớ nhiều chuyện hả?

- Im! Về đi!

- Cậu dám nạt tớ!

- Không ai được về hết! __ cái tên bị lãng quên từ nãy giờ bất ngờ lên tiếng

- Chuyện chúng ta, chúng ta giải quyết riêng, không liên quan đến cô ấy, để cô ấy đi!__ Khanh hết sức đề phòng

- Ha ha! Nhưng ta chấm nó rồi thì làm gì có chuyện cho về dễ vậy!

- Tên khốn kia! Chưa chết chưa sợ hả? Tin không ta đem người băm vằm cho cá ăn!

“Xem Bích Ngọc cô là ai? Gái bao hả?”

Cảm thấy sự việc không thể còn cách nào thay đổi, Khanh đành quay sang nói với Ngọc

- Nếu đã vậy!Cậu ra phía sau tớ đợi, khi giải quyết xong tớ dẫn cậu đi ăn kem!

- Ăn kem chán rồi ăn cái khác đi!

- Ăn trái cây!

- Không thích!

- Ăn bánh flan?

- Không!

- Vậy cô muốn ăn cái gì hả? Nói lẹ đi! Tui còn đi đánh nhau nữa!__ Khanh chịu hết nổi mặt liền tỏa sát khí

Không chịu thua, Ngọc cũng hét ngược lại với Khanh

- Làm gì ghê vậy hả? Đánh nhau thôi mà!!!!

- Cô!.. Thôi lát tính, bây giờ cô làm ơn ra phía sau chơi chút đi! Cho tui rảnh tay rảnh chân mà đánh lộn!__ y xuống nước, cãi nhau với cô ta còn mệt hơn đánh nhau nữa!

Không thèm chấp nhất Gia Khanh, Ngọc lùi lại phía sau lưng Khanh mấy bước, móc điện thoại ra quay phim

- Ý quay phim hả? Chờ chút để tớ làm kiểu cái rồi đánh lộn!__ Khanh thấy Ngọc móc điện thoại ra lập tức tạo dáng.

4 tên vừa đến, được xem là không khí từ nãy đến giờ, lần lượt bị 2 người làm cho té xỉu.

- Xong rồi chúng ta đánh nhau được rồi! Ủa đâu mất tiêu hết rồi?

Khanh đảo giác tìm kiếm mấy người kia nhưng không thấy đến khi nhìn xuống đất.

- Thấy rồi!__ chạy tới đỡ bọn họ dậy.

- Có cần thoa dầu cạo gió dùm không?__ (huynh ơi! Không phải đánh lộn hả? Sao biến thành cứu giúp rồi!)

- Tránh ra!__ tên cầm đầu tỉnh dậy thấy Khanh đang ôm mình tưởng y có định mờ ám với mình lập tức giẫy lên xô Khanh ra

- Đây!__ Khanh

- Đánh đi! Nói trước đánh nhau không được lợi dụng đối phương.__ tên đó lại nói mặt hơi hơi đỏ

Khanh khó hiểu gãi đầu:

- Lợi dụng gì?

- Ách! Không có gì?__ mặt tên đó càng đỏ rân lên vì ý nghĩ đen tối của mình

Và thế là 5 người bọn họ xông vào nhau đánh, Ngọc ở bên ngoài quay phim lại

“Hi hi khi đem về mình phải post lên mạng ọi người thưởng thức mới được”

Mà nói đi phải nói lại, Gia Khanh đúng là con nhà võ thứ thiệt chiêu thức vừa chuẩn vừa chính xác, độ mạnh vừa đủ, chẳng mấy chốc đã chiếm được thế thượng phong. Gia Khanh một tay giữ chặt tên cầm đầu quật hẳn xuống đất mạnh một cái, nhanh chóng xoay người đá một cước vào mặt tên thứ hai, rồi mượn sức đập lên tên đó dùng tay dấm vào mặt tên thứ 3 làm cho hắn gãy cái mũi học máu miệng. Còn tên còn lại thì y không đánh, chỉ đưa tay quắc quắc lại, tên đó sợ quá liền tự lấy cây đập vào đầu ngất xỉu.

- Đánh xong rồi đi ăn thôi!

Y xoay lưng lại bước về phía Ngọc nở một nụ cười, không biết tại sao lúc này đây nhìn bóng dáng tinh nghịch kia của Ngọc hắn cảm thấy trái tim mình có chút đập mạnh, gương mặt nóng bừng, đầu phải lần đầu tiên hắn nhìn cô, xưa nay trong mắt hắn cô vốn đã xinh đẹp, nhưng hôm nay trong mắt hắn cô giống như một nàng tiên vô cùng xinh đẹp mê hoặc lòng người.

- Cẩn thận!__ Ngọc ném chiếc điện thoại lao nhanh về phía hắn.

Bởi vì quá bất ngờ nên Khanh không kịp phản ứng do đó cả hai cùng bị té và lăn xuống sườn núi. Thì ra vừa rồi tên cầm đầu kia định dùng cây đánh lén sau lưng hắn, là Ngọc vì muốn cứu hắn nên đẩy hắn ra, nhưng lại không ngờ ý tốt kia lại hại 2 người lâm vào tình cảnh nguy hiểm tính mạng “ngàn cân treo sợi tóc”

- Buông tay đi nếu không cậu cũng sẽ bị té xuống vực luôn đó!

- Không!__ Khanh một tay nắm chặt thân cây gần đó, một tay nắm chặt lấy tay Ngọc đang lơ lửng bên vực.

Nhưng thân cây quá bé nhỏ không đủ sức giữ được sức nặng của 2 người lâu, nên bắt đầu bị lung lay.

- Buông!

- Bình tĩnh! Ráng chịu một chút nữa, sẽ có người đến cứu chúng ta!__ Khanh cố gắng hết sức giữ lấy Ngọc, khuôn mặt nhúm mày càng sâu hơn, trong lòng vô cùng sợ hãi sẽ...

Ngọc bỗng nhiên nở một nụ cười hiền lành nhìn Khanh đầy tình cảm:

- Tớ rất vui khi được quen cậu, trên đời không ai hiểu tớ hơn cậu, mặc dù bề ngoài chúng ta hay cãi nhau, nhưng thực chất cậu luôn quan tâm đến tớ!

- Cậu mau im đi! Á!_ thân cây có vẻ chịu sắp hết nổi bị bứt mất một cái rễ khiến Khanh mất chỗ dựa xích người gần hơn vách núi.

- Cậu là một nhân tài, không nên chết uổng như vậy! Nếu tớ chết thì từ giờ trên đời sẽ không còn có ai là đối thủ với cậu nữa!

- Ngọc! Tớ không để cậu xảy ra chuyện gì thật đó! Tin tớ đi! Hãy bám chặt vào tớ đi!

- Đừng buồn khi tớ không còn trên đời này! Hãy sống thật tốt, sống thêm cả phần của tớ nữa biết không? Còn nữa hãy thay tớ nói với bố mẹ tớ rằng: “tớ rất yêu họ! nếu có kiếp sau tớ vẫn rất muốn được làm con của họ!”! Tạm biệt!

- DỪNG!!!

Ngọc vùng tay ra khỏi tay Khanh, nhắm mắt lại chờ đợi cái chết, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng gió ù ù rồi từ từ trở nên im lặng, không gian xung quanh từ từ chìm vào một màu đỏ, cô cảm thấy sợ vô cùng sợ hãi, giống như đang nằm mơ vậy! Cô thấy một người nam nhân không rõ mặt, toàn thân đầy máu ôm chặt cô đứng giữa hàng vạn xác chết, máu khắp nơi tuôn chảy thành một dòng sông đỏ, nhưng không biết vì sao có một cổ lực vô cùng mạnh đã tách hai người ra theo hai hướng khác nhau, cô cố gắng vùng vẫy nhưng không làm được gì!

Rồi một lần nữa mọi thứ lại trở nên im lặng!

“Cô đã chết rồi ư? Có phải cô đang xuống địa ngục?”_ Ngọc tự hỏi bản thân

Bên tai cô bắt đầu vang lên nhiều thứ âm thanh rộn rã

“A! Tiếng kèn thổi, còn có tiếng pháo nữa, không lẽ mấy người dưới âm phủ biết nàng xuống đây nên tổ chức tiệc chào mừng hả ta? (mơ tưởng)”

Cô từ từ mở mắt nhìn xem xung quanh, chớp chớp mắt mấy cái nhìn cho rõ nhưng trước mắt chỉ thấy mỗi một màu đỏ, tiếng kèn tiếng pháo đâu mất, không còn nghe thấy nữa! Do đó cô thử quơ quơ tay xem sao, thì phát hiện có một cái khăn trên đầu, không nghĩ ngợi nhiều lập tức kéo nó xuống

- Woa! Đẹp quá! Đây là phòng tân hôn cổ đại mà! Ách! Mà sao mình lại ở đây nhỉ?_ gãi gãi đầu suy nghĩ

- Cái gì trên đầu vậy nè!_ tự hỏi

Cô tháo cái thứ nặng nặng trên đầu xuống

- Ách! Là mũ phượng của cô dâu!

- Hèn chi nặng muốn gãi cổ!

Nhìn xuống chút xíu nữa, nhìn lên người:

- Trời ơi! Mình đang mặc áo cưới cổ đại!

Thần người 3 phút,

“Cậu biết không người hiện đại chúng ta có nhiều khi chết rồi nhưng nợ trần chưa dứt thì sẽ được hồi sinh ở một thời không gian khác, tiếp tục nhân duyên của mình đó!” những lời của Trúc giờ đây lại xuất hiện bên tai cô rõ mồn một.

- Vậy nghĩa là mình chết rồi nên xuyên qua đây đó hả?_ tự hỏi

- Nhưng mà! LÃO THIÊN! Sao trăm chỗ ngăn nơi để xuyên, sao không cho tui xuyên chỗ nào cho tốt tốt, mà lại xuyên vô trúng một đám cưới lại còn làm cô dâu nữa chứ hả?_ ai đó không ngừng hắc hời

- Tôi còn chưa biết mặt mũi chồng tui ra sao, làm sao mà động phòng chứ? Lỡ hấn sát tay gãy gọng thì tui biết làm sao hả?_ hướng mặt lên trời chửi không thương tiếc

4. Quyển I – Chương 4

CHAP 4 ĐÊM TÂN HÔN – PHU QUÂN TA LÀ TÊN KHỔN KIẾP!

Mà nhắc tới mới nhớ cô còn chưa xem mặt mũi thân thể này ra sao nữa, lỗ trũng gương mặt “ma chê quỷ hờn thì thảm!” Gương! Gương đâu? Phải nhìn mới được!

- Hi hi! Mừng quá cũng không tồ! Cái mũi nhỏ xinh xinh, đôi mắt to to với gương mặt thanh tú, làn da trắng hồng so với cánh hoa đào chỉ có hơn chứ không kém! Ok! Không đẹp nghiêng nước nhưng cũng được xem là tiểu mỹ nhân so với gương mặt cũ cũng tạm tạm chấp nhận được!

Cạch cạch!

“Chết có người vô, mũ khăn đâu rồi?” _Bích Ngọc nhanh chóng phóng lên giường ngồi ngay ngắn, đội mũ phượng, trùm khăn lạt lẽo về hiền thực.

Do bị khăn trùm che khuất, nên cô chỉ thấy được hai cái chân của người vừa bước vào, ngoài ra chẳng thấy gì hết. Lúc này cô bỗng cảm thấy khuôn mặt mình đang từ từ nóng bừng lên, trái tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Từ xưa đến nay, cô ngay cả người yêu còn chưa có vậy mà dùng một cái biến thành thê tử người ta, còn chuẩn bị động phòng nữa chứ? Thử hỏi làm sao cô không run cho được!

Tiếng bước chân không nhanh không chậm bước vào phòng, Bích Ngọc hai tay nắm chặt vào nhau, đôi mắt dõi theo bước chân kia. Nhưng mà người vừa bước vào không vội bước đến chỗ cô mà lại bước sang cái bàn rồi kéo ghế ngồi xuống.

“Chắc y uống nước, chạp... chạp... nhắc tới mới nhớ cô đang vô cùng khát nước, hồi này lo suy nghĩ nhiều quá quên uống!”

Một canh giờ trôi qua,

“Eo ơi cái lưng của cô sắp gãy rồi!” _Bích Ngọc không ngừng nguyên rửa 8 đời tổ tông cái tên tân lang chết tiệt kia! _ “Không biết làm cái gì mà hấn cứ ngồi ở đó, muốn làm pho tượng thì ít nhất cũng phải gỡ khăn cho cô rồi mới làm gì làm chứ! Ý hấn động đậy rồi kia! Mừng quá!”

Y bước đến bên cạnh cô, tựa hồ Như Ngọc cảm thấy toàn thân nóng ran, đôi vai nhỏ khẽ run lên từng đợt, trong lòng cô lúc này là trăm ngàn lần hối hận “phải chi ban nãy đừng có rửa hấn, cho hấn ngồi đó tới sáng luôn thì bây giờ đâu có sợ vậy nè!”.

Phất một cái, tấm khăn trùm đầu bị người kia giật ném xuống đất, Bích Ngọc hơi bất ngờ mà ngược mặt lên, chỉ thấy trước mắt cô là một mỹ nam khuôn mặt tuấn tú, đôi mày kiếm đang chau lại nhìn cô chằm chằm, nửa cảm thù nửa đau thương và co cái gì đó kinh hoảng, nhưng cái đó không quan trọng, quan trọng là người đó đang cười kinh bỉ cô. Ngay sau đó, người kia quay lưng đi, quăng lại cho Bích Ngọc một câu:

- Tiện nhân là người hại chết Thanh nhi, ta sẽ trả thù người, cuộc hôn nhân này sẽ chôn vùi hạnh phúc của người mãi mãi!

Bích Ngọc thờ người ra không hiểu chuyện gì, phải mất 5 phút sau cô mới trở lại bình thường

Gì ? Hấn vừa nói cái gì? “chôn vùi hạnh phúc của cô” nằm mơ đi, cô là ai là người hiện đại đó nha! Dám nói năng kiêu đó với cô hả??? Muốn cô chịu thua không có khả năng đó! Grừ Grừ! Hấn là ai chứ hoàng thượng sao? Xi! Cho dù là ông trời cũng không được phép nói với cô như vậy! Hừ! Chờ đi cô sẽ học tập các tỷ tỷ đi trước khiến hấn yêu thương cô rồi bỏ hấn cho hấn đau khổ khổ cùng, trả thù sỉ nhục ngày hôm nay!

Mãi lo suy nghĩ vẩn vơ nên Bích Ngọc không hề phát hiện trước mặt mình từ khi nào lại xuất hiện thêm 2 người nữ nhân khác, họ đang nhìn nàng không chớp mắt:

- Gì vậy? _ Ngọc trở mắt nhìn bọn họ

- Đi theo bọn ta!

- Hả?

Không đợi nàng phản ứng bọn họ mỗi người một tay kéo nàng đi qua mấy dãy nhà mấy khu vườn, vừa đi nàng nghe thấy bọn gia nô chỉ trỏ nàng nói gì đó! Nói chung nàng nghe được đại khái như vậy: nàng là cô dâu mới của tam vương gia, vương phi của Lãnh Thiên Hàn tên tục Nhã Như Ngọc (cũng may còn dính được chút ít tới nàng), hôm nay là hôn lễ của nàng và hắn, nhưng mà nghe đâu hắn có người yêu rồi! Nhưng vì, cái người yêu kia của hắn sau khi nghe tin nàng và y được hoàng đế ban hôn buồn tình mà tự vận chết, còn cái tên Thiên Hàn gì gì đó vì thương tiếc người yêu nên cho rằng nàng chính là nguyên nhân hại chết người hắn yêu (oan quá đi! Ai làm, sao giờ đổ thừa nàng chứ?) do đó mới lạnh nhạt với nàng như vậy, còn thêm hắn định cho người hành hạ nàng nữa!

“Hic... hic... ông trời đúng là không có mắt mà!”

Bịch!

2 ả kia ném nàng thẳng xuống đất, khiến nàng đau cả người, tay xoa xoa đầu, rồi ngồi dậy giữ giữ y phục rồi ném 2 con mắt đầy thù hận nhìn bọn họ:

- Vương gia có lệnh bắt người rửa hết đồng chén bát này! _ một cô nương vận hồng y vừa nói vừa chỉ tay về phía sau nàng.

Nhìn theo tay cô ả thì:

- Trời! Bảo tôi rửa hết số chén này đó hả? Muốn giết người sao? _ một núi chén sừng sững trước mắt, đếm sơ sơ chừng 2000 chén hết thấy!

- Có làm không? _ Từ trong tay áo cô nương mặc lam y lấy ra một sợi roi da.

- Làm!!!

Đừng nói nàng không nghĩa khí, chỉ tại lúc này nàng sức yếu thể cô, vừa mới đến đây chân ướt chân ráo lỡ chọc giận bọn họ biết đâu bị bọn họ đem xử đẹp thì nguy! Haiz! Tốt hơn hết vẫn là biết điều, hi sinh đôi tay đẹp này để giữ thân an toàn!

Vậy là nàng bắt đầu cúi đầu rửa chén, còn hai cái lỗ tai không ngừng nghe lén.

- Nàng ta hình như là con gái thừa tướng, lại do hoàng thượng tứ hôn thì phải? _ (cái này nghe được hồi nãy)

- Kể ra nàng ta cũng tội nhỉ?

- Ừm! Vương gia thật tuyệt tình, người cũng chết rồi hà cớ gì phải hành hạ người còn sống chứ!

- Ai biết được! Chữ tình mà!

Lam y nữ tử nhìn thấy nàng từ từ rửa chậm lại liền quát:

- Làm nhanh lên! Sau khi rửa xong chén, còn phải đi giặt đồ nữa đó!

Gì ? Bao nhiêu đây chưa đủ chết sao còn giặt đồ, bây giờ là giữa trưa, bao nhiêu đây còn thêm bao nhiêu đồ nữa, tính cho nàng làm tới sáng không nghỉ sao? Đúng là khổn kiếp mà!

- À! Hình như hoàng thượng vẫn còn ở trong phủ chưa hồi cung. _ hai nữ tử kia tiếp tục nhiều chuyện, không quan tâm đến Bích Ngọc.

- Ừ! Hiện đang ở Vạn Thiên các thì phải?

“Ha ha! Trời giúp ta rồi!” _ đôi mắt Bích Ngọc lóe lên chút nham hiểm _ “Để xem ta làm thế nào đối phó các người!”

XOẢNG!!!

Hai cô nương kia giặt mình xoay lại, thì thấy một đồng chén bát đổ nát (“hình như vỡ hết thì phải, ngày mai cho trên dưới phủ vương gia nhện dúi hết!”), nhìn đến thủ phạm thì “ôi thôi! Bỏ chạy mất tiêu rồi!”

Về phần Bích Ngọc thì nàng đang lườn lách trốn bọn lính gác, và tìm kiếm Vạn Thiên các.

“Rốt cuộc nó nằm ở đâu chứ? Nếu tìm không ra trước khi bọn họ tìm thấy nàng thì nguy to! Ủa chỗ kia sao có nhiều lính canh vậy ta? Tới đó thử xem!”

Vạn Thiên các,

“Ha ha thấy rồi! Nhưng, đông lính quá làm sao vô đây?”_nàng sờ sờ cảm ngẫm nghĩ một lát _“Có rồi!”

Nàng chờ một toán lính đi qua lập tức theo đuôi bọn họ:

- Ê hình như có bóng người!_ 5 tên lính quay lại

Nàng cũng nhanh chân né qua bên phải sau lưng họ, họ quay lại liền trở về chỗ cũ

- Đâu có!

- Bên phải kìa !_ bọn họ tiếp quay phải

Nàng lại chạy sang trái đứng sau lưng họ, họ quay mặt lại nàng lập tức chạy về chỗ cũ sau lưng bọn họ. Cứ như vậy, họ xoay hướng nào nàng chạy ngược về hướng đó đứng sau lưng họ, một chút tiếng động cũng không có.

- Sao không thấy rõ ràng tớ thấy một màu đỏ vừa lướt qua mà!_một tên lính

- Nhưng có thấy ai đâu?_tên lính thứ hai

- Có khi nào là ma nữ không?_tên lính thứ ba

- Gì?_hai tên lính kia quay phắt lại trợn mắt nhìn tên thứ ba.

- Các cậu chưa nghe chuyện ma nữ mặc đồ đỏ, ban đêm thường đi tìm nam nhân để hút máu sao?_tên lính thứ tư chen vô.

- Có nghe!_ cả đám xúm lại nhau nháu

- Vậy có khi nào..._tên thứ 3 chau chau mày ấp úng, bỏ lửng nửa câu

Lời còn chưa dứt cả bọn 5 người đã bỏ chạy có cớ, cả quay mặt lại nhìn lấy một cái cũng không có! Nơi đây Bích Ngọc không ngừng vỗ tay tán thưởng chiến công của mình, mắt cười đến híp cả! Rồi sau đó cũng co giò chạy đi tìm hoàng thượng!

5. Quyển I – Chương 5

CHAP 5 TÌM NGƯỜI CỨU MẠNG

Không có, ở đây cũng không, không, không...haiz từ nãy đến giờ kiếm mười mấy phòng mà vẫn chưa thấy, có phải vô nhầm chỗ không?

Đang lúc ngao ngán thì chợt thấy phía đối diện bên kia có một phòng còn sáng, Bích Ngọc không nghĩ nhiều liền lập tức đến đó. Khi nàng tới gần cửa đã nghe thấy âm thanh bên trong phòng vang vọng ra, giọng nam giọng nữ đều có đủ. Nàng không vội mở chỉ đứng bên ngoài cửa học hỏi mấy bộ phim võ trang, khoét một cái lỗ nhỏ đủ để đặt con mắt vào quan sát, mà mấy bộ phim đúng là không gặt người, toàn bộ cửa đều được dán bằng giấy không thấm rất dễ khoét lỗ!

Nhìn vào bên trong, nàng nhìn thấy có 3 nữ nhân đang nũng nịu bên một nam nhân trông tướng mạo cũng đường hoàng đẹp trai, tỏa ra khí chất đế vương, hình như có chút giống giống ai đó! Đúng rồi, là tên tân lang chết tiệt đó!

“Vậy hẳn chắc là hoàng thượng không sai! Thì ra hoàng thượng còn trẻ như vậy, vậy mà cứ tưởng là một lão già cầm gậy đi bằng 3 chân chứ!(ai đó hắt xì không ngớt)_ Bích Ngọc không ngừng lăm bằm

- Thì ra người ở đây?__ 2 cô nương lúc này đã tìm tới nơi

Bích Ngọc xoay lại nhìn 2 người đó, tuy có hơi bức vì bị bắt quá sớm, nhưng mà cũng tốt bọn họ tới rất đúng lúc nàng cần:

- Các người làm như vậy là sao? Ta dù gì cũng là vương phi sao có thể đối xử với ta như vậy?__ nàng hét lên đủ để ai đó trong phòng nghe thấy.

Hai cô nương kia bị nàng hét không hiểu mô tê gì, trơ mắt ra nhìn nàng.

- Lệnh của vương gia chúng ta chỉ biết làm theo!

- KHÔNG THỂ NÀO!

Nghe thấy có tiếng mở cửa Bích Ngọc lập tức bỏ chạy lại phía đó, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, không quên bồi thêm:

- Cứu mạng a! Giết người, giết người!

Nàng chạy đến bên vị nam tử vừa bước ra, liền núp sau lưng 2 tay nắm chặt cánh tay áo y nước mắt đầm đìa bộ dáng thập phần sợ hãi

- Làm ơn, làm ơn cứu mạng!__ nàng nói với y

- Bình tĩnh, bình tĩnh!__ người kia tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng đưa tay vỗ về trấn an nàng.

- Ta sợ! Rất sợ! Hic hic!__ Bích Ngọc được nước càng thêm khóc ròng

Nàng vẫn cứ như vậy bầu vú hằn, còn đem nước mắt nước mũi đang chảy ròng ròng kia mà tri trét hết lên áo y, cái này gọi là “giận cá ném thớt” ai biểu hằn và tên vương gia gì đó là anh em làm chi!

- Đừng sợ, có ta ở đây không ai dám đụng tới nàng, yên tâm đi!

Một mặt thì y tiếp tục an ủi nàng, mặt khác thì dùng hết sức kéo tay áo mình ra khỏi tay nàng. Không phải y ngại ngùng gì mà là nếu cứ như vậy thế nào bộ áo mới toanh giá ngàn lượng của hắn sẽ bị nàng phá cho tiêu tan, đến lúc đó e là người khóc không phải là nàng nữa mà sẽ là hắn!!! (tiếc tiền hả hoàng đế ca ca? có ai làm hoàng đế mà keo kiệt như huynh không?)

2 người nô tỳ kia sau khi bị một màn khóc lóc của nàng làm cho bất ngờ liền tỉnh mộng quỳ xuống hành lễ:

- Hoàng thượng vạn tuế!

- Đứng dậy hết đi!__ y quay mặt lại lạnh lùng phất tay áo

- Người là hoàng thượng? __ nàng ngẩng mặt ngược đôi mắt to long lanh lúc này đang đọng đầy nước mắt, giọng nói mang theo vài phần sợ hãi cùng ngạc nhiên.

- Đúng vậy!__ y quay lại nhìn Bích Ngọc, không hiểu vì sao khi nhìn vào đôi mắt đang e lệ kia lại khiến hắn có chút động tâm

- Nếu vậy... người có thể ...có thể cứu ta được không? Bọn họ ...bọn họ sẽ...sẽ...

Nàng ấp úng nói, đôi mắt hơi hơi cuối xuống, làn tóc mai nhẹ nhàng che khuất đi nửa khuôn mặt làm khuôn mặt thanh tú của nàng càng thêm quyến rũ. Tuy nhiên, không ai biết phía sau làn tóc mai kia là một đôi mắt đang lóe lên tia gian tà.

- Sẽ thế nào? Có ta ở đây ai dám đụng tới nàng? Hai người các người nói đi rồi cuộc là có chuyện gì?__ y nói đoạn đánh mắt qua 2 nhân ảnh đang run rẩy quỳ, một tia hàn khí toát ra khiến người đứng bên cạnh cũng vì thế mà lạnh cả sống lưng

“Đế vương đúng là bậc đế vương! Khí thế vô cùng bức người, nàng dù là người hiện đại mà vẫn thấy lạnh người”__ Bích Ngọc không khỏi tán thưởng

- Khỏi bẩm hoàng thượng! Chuyện này...chuyện này thật ra...thật ra...

Hai người kia sợ hãi quỳ trên nền đất lạnh nói lắp bắp không nên lời, bọn họ thật sự không biết có nên nói ra sự thật hay không? Nếu nói thật sẽ không sống nổi với vương gia, còn nếu dám lừa gạt hoàng thượng là tội khi quân! Dù là tội ganh nào bọn họ cũng sẽ không gánh nổi.

- Thật ra cũng chẳng có gì hết!__ một âm thanh lạnh lẽo vang lên

Bích Ngọc ngược mặt lên nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói, hai đồng tử từ từ co lại nhìn chăm chăm vào người này, cảm thấy y rất quen mặt nhưng vẫn là không biết là đã gặp ở đâu đó!

Thấy Bích Ngọc nhìn mình chăm chăm nhưng y cũng không có biểu hiện gì, chỉ hừ lạnh một cái rồi đánh mắt qua vị hoàng đế đang đứng gần nàng.

“Đáng ghét! Dám khinh thường ta!”

- Hoàng huynh! Đây là chuyện gia đình của đệ, huynh tốt hơn hết đừng nhúng tay vào!

“Hả?” Nghe thấy lời này nàng thật muốn đập đầu vô gối chết cho xong! Hắn chính là cái tên phu quân đáng chết ấy của nàng, vậy mà nàng không nhận ra, đã vậy còn khen hắn đẹp trai nữa chứ!?!

- Nếu chỉ đơn thuần là nhỏ nhặt của hai phu thê thì huynh sẽ không nhúng tay vào, nhưng là, chuyện bây giờ đã không còn là chuyện nhỏ nữa, mà đã liên quan đến mạng người. Người làm hoàng đế như huynh đây không thể đứng nhìn mà không nói gì!

6. Quyển I – Chương 6

CHAP 6: VỊ HOÀNG ĐẾ TỘI NGHIỆP

“Có phải hay không hôm nay là ngày tận cùng xui xẻo của hắn? Mới sáng sớm vừa bước ra khỏi Minh cung các đi dự đám cưới của tên hoàng đệ này, thì bị vấp cục đá té, may mắn không bị ngã nhưng ngược lại bộ hoàng phục hắn vừa mới may chuẩn bị mặc đi dự đám cưới bị rách toét một lỗ to tướng không vá nổi làm hắn mất toi cả 2000 lượng vô lý. Kế đó, khi hắn vừa bước vào phủ chưa kịp nói lời chúc mừng với hoàng đệ của mình thì lại bị vấp y phục, đem hết toàn bộ quà cưới mà hắn tối qua cất công chuẩn bị hất thẳng xuống đất...chep chep...tiền của hắn lại một lần nữa không cánh mà bay. Chưa hết, khi hắn làm người chủ hôn lúc nhận trà hỷ của cô dâu hắn, còn chưa kịp uống lại bị cái tên hoàng đệ chết tiệt này liếc một cái, làm hắn hoảng mà sặc cả ly nước trà nóng, khiến cái lưỡi của hắn một phen bị luộc chín! Vậy còn chưa đủ thảm, vừa mới bước vào phòng định nghỉ ngơi một chút thì bị hai ma nữ bám theo nhõng nhẽo. Đang nghĩ cách tống hai người đó đi thì bị vị tam vương phi thê tử của hoàng đệ hắn quấy rối, còn đem hết chất bơ bôi lên đồ của y khiến bộ đồ này không còn cách nào cứu vãn, còn bây giờ chắc khỏi nói vương vô cái vụ vợ chồng son giận nhau đem hắn ra làm tia bắn không chết cũng què thôi!Đúng là chuyện tốt chưa đến mà tai vạ liền ập ập kéo nhau đến thăm hỏi hắn mà!”_ vị hoàng đế trẻ không khỏi oan than cho số phận

- Liên quan mạng người? Hoàng huynh người nói cho rõ đi! Mạng người ở chỗ nào?_ Thiên Hàn tăng thêm phần sát khí lần áp vị hoàng huynh trước mặt

Vị hoàng đế bị hoàng đệ mình bắn sát khí liền có chút chột dạ:

- Đệ đệ, ta không nghĩ xen vào chuyện đệ nhưng đệ nên biết cân nhắc thiệt hơn trước khi làm một việc gì đó! Đừng để tình cảm riêng tư chi phối bản thân mình!

- Đệ xưa nay luôn làm việc cân nhắc! Không cần hoàng huynh bận tâm! Hân nhi, Uyển nhi đưa vương phi về phòng!__ y ra lệnh cho 2 nha hoàng đang quỳ dưới đất, mắt không khỏi rời khỏi nhân ảnh hoàng huynh hắn

- Á! Buông ra! Đừng đụng đến ta!_ nàng hết sức vùng vạy khỏi cái bắt của hai ả kia, tay cố gắng níu lấy vị hoàng đế kế bên, nàng thật không nghĩ sẽ có cơ sự này xảy ra, xem ra nàng tìm nhầm người giúp đỡ rồi! Hic hic!

- Nhã Như Ngọc người thân là vương phi mà ngay cả sĩ diện cũng không có nữa sao? Dám trong đêm đông phòng bà ra đây câu dẫn nam nhân! Người xem ta là cái gì? Tam vương gia là đồ bỏ sao?

Bị Thiên Hàn quát, Bích Ngọc thất kinh mà ngẩng người quên cả vùng vẫy, do đó, đã tiện tay giúp cho 2 ả nha hoàn dễ dàng lôi đi. Vị hoàng đế thấy vậy lo lắng liền lên tiếng can ngăn:

- Hoàng đế

- Hoàng huynh! Đây là vương phủ của đệ, kia dù gì cũng là thê tử của đệ là đệ muội (em dâu) của huynh, huynh tốt nhất nên rõ ràng chuyện này!_ Thiên Hàn lập tức ngắt ngang Thiết Hải

- Hoàng đế! Đệ đang nói gì vậy, huynh đây làm gì có ý gì với vương phi của đệ!

- Vậy sao? _ Thiên Hàn cười nhạt, những biểu hiện vừa rồi của 2 người đó hẳn đều thấy rõ ràng, chỉ là hẳn muốn xem đến tột cùng nữ nhân kia có bao nhiêu trò gì muốn bày ra nên mới im lặng xem xem đến tận bây giờ

Biết không thể nói gì được, vị hoàng đế đành xuống nước:

- Hoàng đế! Dù thế nào đi nữa, ta cũng phải nhắc cho đệ nhớ Như Ngọc kia chính là ái nữ của thừa tướng đương triều, kẻ nắm giữ quyền cao chức trọng. Tuy rằng hẳn ta đối với ái nữ của mình chẳng xem ra gì, nhưng hẳn tuyệt đối không đứng nhìn người khác bôi nhọ danh dự hẳn. Còn có phụ hoàng, trước lúc lâm chung đối với Như Ngọc nàng tatốt đến thế nào! Nếu nàng ta xảy ra chuyện gì trong phủ của đệ thì ta tin chắc rằng sau này đệ xuống hoàng tuyền sẽ không yên thân với phụ hoàng đâu! Còn nữa nàng ta dù gì cũng đã là vương phi danh chánh ngôn thuận của đệ, đệ không nên đem nàng ta ra hành hạ kiểu đó được, nếu đệ thật sự căm hận nàng thì hơn hết là lạnh nhạt thay hành hạ!

Nói xong, Thiết Hải bước vào phòng đóng cửa lại, bỏ một mình Thiên Hàn đứng đó dần chìm vào trong suy tư của bản thân y.

...

...

Bích Ngọc bị hai nha hoàn kia lôi về phòng, tay của bọn họ cứ như sắt thép, ghì chặt hai cánh tay của nàng, khiến nàng đau đớn mặc cho giãy dụa cũng không được gì, nên chỉ đành ngậm ngùi ngoan ngoãn cho bọn họ lôi đi.

- Người đang suy nghĩ gì vậy?_ cô nương mặc hồng y hỏi nàng

- Hử?_ bọn họ là đang quan tâm nàng sao? Trời sắp rồi!

- Tốt hơn hết người nên suy tính lát nữa làm sao để mà năn nỉ vương gia tha cho người đường sống đi!_ nữ nhân kia thấy nàng im lặng liền bồi thêm

- Bảo ta van xin hẳn! Không có khả năng!

- Gì? Người! Chẳng lẽ người chán sống rồi!

Hai nha hoàn kia nghe nàng nói vậy thì ngạc nhiên hết sức, cùng quay đầu nhìn nàng cho rõ.

- Hừ! Đối với ta hẳn chẳng là cái gì hết!

7. Quyển I – Chương 7

CHAP 7: NHÃ NHƯ NGỌC

Vừa bước đến cửa phòng, Bích Ngọc bị 2 ả kia mở cửa ném thẳng vào phòng không chút thương tiếc. Rồi sau đó khóa cửa bỏ đi, để lại mình nàng đang nằm dài trên nền nhà ai oán cho cái thân của tội nghiệp. Nàng

lồm cồm bò dậy lê cái thân tàn lên chiếc giường nằm xuống, tay phải đặt ở trán, hai mắt nhắm nghiền hết sức vận động bộ não xem lát nữa nên đối phó với tên khốn kiếp ấy ra sao!

Bốp! Cánh cửa phòng bị một lúc đá mạnh đá một cái, làm cho cánh cửa thiếu điều muốn rớt xuống! Bích Ngọc giật mình ngồi bật dậy, nhìn ra cửa chỉ thấy một nhân ảnh, à không khối bằng mới đúng một khối bằng màu đỏ thẫm đang toát ra sát khí từ từ đi lại gần nàng, khiến nàng sợ hãi, cả người đông cứng tới mức không còn động đậy được nữa. “Mất mặt, mất mặt quá đi!”

- Người! Tiệm nhân đừng tưởng có hoàng thượng chống lưng thì ta không dám làm gì người! _ hấn lạnh lùng quăng từng từ vào mặt nàng

- Người mở miệng là bảo “tiệm nhân này, tiệm nhân nọ” vậy rốt cuộc ta đã làm ra cái dạng gì có lỗi với người, làm ô nhục đến thanh danh vương phi này mà người mắng nhiếc ta nặng lời như vậy hả? _ nàng chấp vắn hấn mặc dù trong lòng đang sợ hãi không thôi

- Người! _ y chỉ vào mặt nàng nửa ngày sau cũng không nói thêm được lời nào

- Sao hả? Nói đi! Câm rồi sao?

- Tiệm nhân!

- Người!

Chát! Kèm theo lời nói là một cái tát vô cùng nhanh, đạo lực của cái tát này cũng vô cùng mạnh, 5 ngón tay hấn rõ cả lên khuôn mặt tuấn dật kia, cơ hồ từ khoe môi y xuất hiện mấy giọt máu đỏ. Nhìn thấy, Bích Ngọc lập tức bừng tỉnh, phát hiện mình quá tức giận mà đi quá xa! Nàng cười trừ từng bước từng bước lùi về sau cùng của chiếc giường

- Tiệm nhân!

Thiên Hàn giơ tay hướng tới cổ Bích Ngọc nắm lấy xiết chặt, toàn thân toát ra mùi sát khí nồng nặc, đôi mắt kia giờ đây chỉ toàn là lửa hận tựa hồ muốn thiêu chết nàng: “Lãnh Thiên Hàn hấn từ xưa tới nay, chỉ có hấn đánh người khác, làm gì có chuyện người khác đánh hấn, nhưng hôm nay hấn lại bị người ta tát một cái cực mạnh, mà còn là nữ nhân kẻ mà hấn vô cùng căm thù nhất đánh nữa chứ! Thử hỏi hấn làm sao không bốc hỏa, nếu hôm nay không thể giết được ả hấn không thể nào nguôi giận được!”

Bích Ngọc càng vùng vẫy thì Thiên Hàn càng siết chặt lực ở bàn tay hơn, khiến nàng càng lúc càng khó thở, theo bản năng hai tay nàng không ngừng cào vào cánh tay y, hy vọng có thể tự cứu lấy bản thân. Nhưng y lúc này cứ như một tên ác ma không biết đến cảm giác đau đớn, mặc cho cánh tay đã bị nàng cào đến máu chảy thành dòng vẫn không ngừng gia tăng lực, đôi mắt đỏ rực lên như máu nhìn nữ nhân trước mặt.

Không biết bọn họ cứ như vậy giằng co bao lâu, nàng chỉ biết rằng cơ thể mình đang từ từ trở nên lạnh đi, tâm trí cũng từ từ mà mất đi tri giác, cuối cùng nàng chỉ thấy bản thân giống như một công lông vũ đang nhẹ nhàng bay lên không trung, mọi thứ xung quanh chỉ có một màu đen ưu tối, nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi!

“Chẳng lẽ mình đã chết!”

“Gì chứ! Lão thiên gia, ông nói đi, đây là cái sự tình gì thế hả? Chết chập hai hả?” _ nàng gào lên trong cái không gian đen như mực

“Tui mới từ cái chết hồi sinh chưa được 3 canh giờ vậy mà nhanh chóng đem tui quăng về cái xó địa ngục rồi đó hả? Ông làm việc tất trách vừa thôi chứ! Nếu sớm biết nhập xác mà chỉ được sống thêm được 3 canh giờ, còn bị người ta hành hạ thê thảm như vậy. Chi bằng lúc đầu tui thẳng cẳng bay vào vô âm phủ trình diện cho rồi!” _ nàng vừa trách vừa thương cảm cho cái số mạng vận của mình, cũng không quên tiếc nói “biết vậy hồi này trước lúc chết mình cào nát mặt cái tên vương gia khốn kiếp kia có phải hơn không?” (trời ơi ác quá!)

Đang trong lúc tức tối, Bích Ngọc liếc mắt nhìn tứ phía thì chợt thấy phía bên kia có cái gì đó đang lấp lánh, không chỉ vậy nàng còn cảm thấy hình như có một lực hút rất lớn đang kéo mình về phía đó! Càng tiến lại gần nàng càng nhìn thấy rõ mọi thứ hơn, bên trong chỗ ánh sáng đó là có một nhân ảnh đang ngồi trên ghế, hình như là một nữ nhân rất xinh đẹp.

RẦM!

- Á! _ Bích Ngọc thét lên một tiếng sau cái hất không rõ nguyên nhân từ phía sau _ Gì chứ! Làm ma rồi mà cũng bị té được nữa sao? Đau chết được mà! _ Bích Ngọc một tay xoa xoa mông một tay chống lên cái bàn tựa người đứng dậy.

- Hi hi _ một tiếng cười hồn nhiên vang lên thu hút Bích Ngọc

“Grừ! Tên khốn kiếp nào dám cười ta, có tin ta vắn hòng mi!” Bích Ngọc trong lòng vừa mắng chửi vừa quay lại nơi phát ra tiếng cười thì...đôi đồng tử của nàng liền phóng to đến hết cỡ, cái miệng nhỏ không tự giác há to ra nhìn chăm chăm vào cô nương trước mặt: khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, cái mũi xinh xắn cùng với đôi lông mi cong vút kia không khỏi khiến người ta ngơ ngẩn mà ngắm nhìn, nàng không ai khác chính là Nhã Như Ngọc chủ nhân thật sự của thể xác mà Bích Ngọc nàng đam xài tạm

- Bích Ngọc cô nương! _ âm thanh nhẹ nhàng vang lên

- Ách! Có chuyện gì? _ hỏi xong nàng liền lập tức mắng chửi bản thân mình trăm ngàn lần ngu dốt “Còn chuyện gì nữa? Tất nhiên là đến gặp người đòi thân xác rồi!”

- Ủy khuất cho cô nương rồi! _ cô nương đó vừa nói vừa cúi đầu hối lỗi

- “Ủy khuất”? _ Bích Ngọc khó hiểu nhìn lại người nữ nhi phía trước mặt

- Bắt người phải thay ta chịu đựng sự hành hạ! Thật sự là ủy khuất cho cô nương, thật xin lỗi! _ Như Ngọc càng nói càng cúi thấp mặt xuống hơn

- Nếu biết vậy sao cô không mau về mà nhận lại xác xài đi, đưa cho ta làm cái gì? _ Bích Ngọc cảm thấy một cổ tức giận đang dâng trào lên, không nhắc thì thôi nhắc đến liền muốn đem cái gì đó đập phá cho hả dạ mà!

- Không thể được! Như Ngọc dương số đã tận không thể về lại đó! Mà cho dù có thể về Như Ngọc cũng không muốn về!

“ Gì? Gì? Nàng nghe lầm chẳng? Bản thân nàng ta tự gây nghiệt mà không chịu đứng ra chịu, mà bắt nàng nhét vô đó chịu thay! Đạo lý gì đây?”

- Người không muốn ở đó, thì bắt ta tới đó thay người gánh nợ, còn người tiêu dao đi chơi chốn tiên bồng hả? _ nàng gắt gao trừng mắt đem cái chân đạp lên ghế hai tay chống nạnh nói

- Không phải vậy...cô nương đừng hiểu lầm ý ta...ý ta là... _ Như Ngọc thấy biểu hiện của nàng liền kinh hoảng lên, ngay cả câu cũng không sao nói trọn vẹn được

- Là thế nào? Nói!

- Ta ... thật ra ta chỉ muốn giúp người tìm được hạnh phúc! _ Như Ngọc ngược mắt lên nhìn ta cười nhẹ một cái

- Là sao? Nói rõ hơn đi!

Như Ngọc không đáp chỉ khẽ lắc đầu:

- Thiên cơ bất khả lộ!

- Làm ma rồi mà cũng còn sợ chết nữa sao?

- Rồi từ từ cô nương sẽ biết mà! Nhiệm vụ hôm nay của ta là đến đây nói cho cô nương nghe tất cả những gì thuộc về nơi cô nương đang ở, để tiện việc cho cô nương sau này mà xoay sở sự tình! _ Như Ngọc vừa nói vừa mang theo nụ cười dịu dàng

- Tốt quá ha! Đem ta tới đây chịu tội thì đúng hơn! Chứ hạnh phúc nổi gì? _ miệng thì nói vậy chứ nổi tức giận sớm đã bị nụ cười thanh thoát kia của Như Ngọc tha đi từ đời kiếp xác nào rồi!

- Vạn sự khởi đầu nan mà! Trước tiên cô nương muốn biết cái gì? _ Như Ngọc nháy mắt với Bích Ngọc một cái

- Vì sao cô chết?_ nàng không khách khí hỏi thẳng vấn đề.

Khuôn mặt của Như Ngọc đang từ vui vẻ trở nên trầm luân, đôi mắt sáng kia bỗng ngập chìm trong lệ

- Ta ...tự tử!

8. Quyển I – Chương 8

CHAP 8 QUÁ KHỨ, 7 NĂM TRƯỚC

Mặc dù hơi bất ngờ, nhưng theo những gì Bích Ngọc nghe được trước đó mà suy luận, có lẽ người nữ nhi trước mặt nàng tự tử là do không chấp nhận nổi cuộc sống đầy khổ cực trước đây, lại thêm không được nam chính yêu thương sợ rằng sau này chỉ có nhiều đau khổ cho nên chọn cách tự tử cho dứt hết nợ trần ai...

- Vì sao? Chẳng lẽ là vì cái tên vương gia kia ép chết người? Hay là vì người không yêu hắn, không muốn lấy hắn nên mới tự tử phản đối! Hay người đã chán nản cuộc sống đầy đau khổ trước đây và cả sau này?

- Không phải! Tất cả đều không phải!_ Như Ngọc rưng rưng hàng lệ lắc đầu, bộ dáng vô cùng đáng thương khiến Bích Ngọc cũng thấy thương thay, trái tim bất giác cũng có chút đau nhói.

- Vậy có thể cho ta biết được đầu đuôi sự tình?

Bích Ngọc vỗ vai an ủi Như Ngọc, nhưng mà nàng ta không những không bớt đi mà càng thêm nước mắt dâng trào ra lăn dài trên gò má:

- Ngôi vị vương phi đó là của ta, Hàn ca ca là của ta, cô nương tên Thanh nhi đó là

một kẻ thứ 3 đã cướp đi hạnh phúc của ta!_ Như Ngọc nói trong tiếng nức

- Gì?

“Sao kì vậy? Tên vương gia đó thì bảo Như Ngọc nàng là kẻ thứ 3, còn Như Ngọc nàng lại bảo cái cô Thanh nhi kia là kẻ thứ 3, vậy rốt cuộc nên tin ai đây?”_ Bích Ngọc nghi hoặc nhíu mày, cảm thấy sự tình càng lúc càng rắc rối không giống như lời đồn đại.

- 10 năm trước, lúc ấy ta chỉ mới là một tiểu cô nương ở một làng Hà Nhị nhỏ bé, chưa phải là thiên kim tử tướng. Năm ấy, có một lần cùng mẫu thân đi hái thuốc phát hiện có một vị vị thiếu niên chừng 12-13 tuổi bị thương nằm ở bìa rừng, khi ấy ta và mẫu thân đã đem y về cứu chữa, thời gian cứ như thế trôi đi qua một năm, ta và vị thiếu niên ấy sống bên nhau cùng những kí ức vô cùng đẹp đẽ, hết như một đôi thanh mai trúc mã. Đến một ngày nọ nơi triều đình có một đoàn ngựa đến rước huynh ấy rời đi, trước lúc rời đi, huynh ấy đã nắm chặt lấy đôi bàn tay tamà nói rằng “Ngọc nhi hãy chờ Hàn ca, 5 năm nữa huynh sẽ về đón muội, lúc ấy muội sẽ trở thành thê tử của huynh, cùng huynh sống hạnh phúc đến răng long đầu bạc” y còn tận tay trao cho Như Ngọc một sợi dây chuyền này làm tín vật._ như hiểu được những gì Bích Ngọc đang thắc mắc, Như Ngọc vừa giải thích thêm, đôi tay mân mê sợi dây chuyền trên cổ.

Bích Ngọc nhìn thấy sợi dây chuyền thì nhận ra ngay, cái đó chính là sợi dây chuyền đeo trên cái thẻ xác kia.

- Rồi sau đó y có quay lại không?_ Bích Ngọc có chút tò mò hỏi thêm.

- Chưa từng quay lại một lần!

- HẢ! CÁI GÌ?

Bích Ngọc nghe nghe Như Ngọc nói thì cảm thấy tức giận thay “đúng là nam nhân vong tình bội nghĩa mà, chắc chắn có mới nới cũ rồi!”. Nàng không nghĩ cái tên nhìn đẹp trai như vậy mà lại là loại người bạc nghĩa, đúng là trên đời này không nên nhìn người qua cái vẻ bề ngoài, những tưởng hắn vì người yêu mà căm thù nàng thì nàng còn xem trọng hắn chút đỉnh. Bây giờ nghe thực hư, một chút nể hắn cũng không còn!

- Như Ngọc đã chờ y 4 năm liền đều không thấy, 4 năm sau đó phụ thân ta tức thừa tướng đương triều đã tìm đến đó rước Như Ngọc hồi phủ. Nhưng mà từ đó đến nay y chưa từng một lần trở lại đó đón ta. Mãi đến mùa xuân năm ngoái trong một lần thưởng hoa mai, ta vô tình gặp lại huynh ấy mới nhận ra được y, nhưng mà y đã không còn nhận ra ta nữa! Sau đó ta có tìm hiểu thì mới biết được huynh ấy đã có ý trung nhân, người đó chính là Thanh nhi cô nương. Lúc ấy ta thật sự rất đau khổ, suốt một tháng trời không rời khỏi tướng phủ nữa bước. Là thái tử hoàng, vì tình cờ hôm ở vườn mai nhìn thấy biểu hiện lạ của ta khi nhìn y mà sinh nghi, cho người điều tra mới biết thực hư chuyện này. Do đó đã vì ta đòi công đạo, ban một đạo thánh chỉ hôn phối cho ta và y nên lương duyên. Nhưng thật không ngờ Hàn ca ca vì quá yêu người nữ nhân đó mà bất chấp tội khi quân, nhất quyết phản đối hôn sự khiến cho Thái tử hoàng để tức giận mà lâm trọng bệnh quy tiên. Y vì muốn an ủi vong linh của phụ hoàng nên đành chấp nhận thú ta làm vương phi. Nhưng thật không ngờ trước ngày hôn lễ Thanh nhi cô nương kia vì không chấp nhận nổi sự thật đó mà tự sát, y liền đem mọi tội lỗi đổ hết lên đầu của ta, thường xuyên đe dọa ta phải tự tử hôn. Ta lúc đó mới biết được thì ra trong lòng y đến cuối cùng ta ở vị trí nào, ta lúc đó thật sự rất đau, tưởng chừng trái tim ta cũng từ sự thật đó mà chết rồi, nhưng trong sâu thẳm đầu đó trong tim ta vẫn còn yêu Hàn ca ca năm ấy, cho dù huynh ấy đã thay lòng không còn yêu ta nữa. Ta biết, ta đã không còn gì nữa, không còn cơ hội nữa, nhưng ta vẫn mong được một lần y thực hiện lời hứa của 7 năm trước, có thể cho ta một danh phận thê tử chân chính. Chỉ cần được như vậy dù bắt ta sau này có phải chịu bao nhiêu đau khổ đi nữa ta cũng cam lòng, cho dù đó chỉ là một danh phận hữu danh vô thực! Ta cứ nghĩ mình cứ rần sẽ chịu đựng được hết mọi đau khổ mà y đem lại, cam chịu mà trở thành một vương phi hữu danh vô thực dù y sau này có lạnh nhạt tệ bạc đối đãi ta thế nào. Nhưng... đến cuối cùng ta vẫn không chấp nhận nổi, không muốn hình ảnh Hàn ca ca tốt đẹp mà ta kính ngưỡng 7 năm qua bị y của bây giờ chà đạp làm cho bôi xóa hết, cho nên trước ngày hôn lễ ta đã chuẩn bị sẵn độc dược ỳnh, chỉ cần bái đường xong có thể danh chính ngôn thuận mang danh là thê tử của y, chỉ cần có thể cùng y bái đường, chỉ cần 1 lần cảm nhận được cái gì gọi là hạnh phúc của một tân nương ngày hôn lễ, cho dù chỉ trong một giây ngắn ngủi đi nữa, thì cũng đã đủ cho ta an lòng mà ra đi!!!

Bích Ngọc nghe xong toàn bộ sự việc, không biết từ lúc nào nước mắt đã trào ra khỏi mi, nàng từng nghe rất nhiều về câu nói “viễn cổ cuồng tình...” nhưng hôm nay, lần đầu tiên nàng thực sự nhìn thấy cái gì gọi là yêu đến chết vẫn còn yêu. Vì một kẻ vong tình phụ bạc mà chấp nhận đánh đổi sinh mệnh có đáng không?

- Cô nương có hạnh phúc không?__ Bích Ngọc lấy tay quệt đi những giọt nước mắt gượng gượng hỏi.

- Hạnh phúc! Tâm nguyện cuối cùng mà ta muốn đạt được chính là làm thê tử của y đã được hoàn thành, cho nên không còn gì phải vướng bận hay hối tiếc!__ Như Ngọc cười trong sự đau đớn của con tim mình, nụ cười chua chát và thê lương nhất mà Bích Ngọc từng thấy.

- Vậy còn phụ mẫu cô nương, cô không quan tâm họ, không nghĩ họ sẽ vì cái chết của cô nương mà đau khổ sao?

- Phụ mẫu của tôi đã không còn trên đời này nữa!__ từng giọt từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống.

- Cô...cô đang nói gì vậy? Thừa tướng đại nhân, phụ thân cô nương vẫn còn sống kia mà!

- Người ấy không phải phụ thân ta! Phụ thân ta đã chết từ khi ta còn trong bụng mẫu thân, người hiện tại chỉ là một kẻ máu lạnh không tình thâm phụ tử, y chỉ xem ta là một món hàng vụ lợi, y chưa từng một lần đối xử với ta như một người con...

Bích Ngọc bất giác cảm thấy người nữ nhi trước mặt vô cùng đáng thương, đôi tay nàng vô thức đưa về phía Như Ngọc ôm nàng ấy vào lòng vỗ về an ủi. Đời người có được bao lâu đâu chứ? Thử hỏi có được bao nhiêu người có được cái gọi là “hạnh phúc”

...

...

Bích Ngọc đang chập chờn, thì cảm thấy có một cổ lực rất lớn đang nàng lôi đi, còn có những tiếng ồn ào bên tai khiến nàng phải thức giấc. Đập vào mắt nàng đầu tiên chính là hai ả nha hoàn của đêm qua đang chăm chăm nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống:

- Nhìn cái gì? Muốn ăn thịt ta sao? Có giỏi lại đây đem ta mà đi làm thịt đi!_ nàng liền bậc dậy hung hăng nói, nhưng mà vừa khễ lại cảm thấy đau đớn truyền từ nơi cổ, sực nhớ lại chuyện đêm qua, trong lòng không khỏi nổi lên cơn tức giận.

- Không cần lo, lát nữa bọn ta sẽ bôi thuốc cho người trị vết bầm!_ Uyển nhi nói

- Xì? Tốt như vậy sao?_ Bích Ngọc biểu mô

- Lát nữa người phải đi gặp hoàng thái hậu vấn án, bọn ta đến đây giúp người chỉnh chu y phục và dạy người một số quy điều!_ Hân nhi cười cười nói, không một chút tức giận trước thái độ kia của Bích Ngọc.

Xì! Cứ tưởng tốt lắm! Thì ra là đến đây đe dọa nàng trước! Ta sợ bọn người sao? Chờ đi để xem lát nữa ta chỉnh các người ra sao?

- Không cần! Ta tự biết thay đồ, tự biết chuyện mà nói với thái hậu không cần tới mấy cái ả nha hoàn như các người đây dạy bảo! Cút hết ra ngoài đi!_ Nàng thẳng tay đuổi bọn họ.

Hân nhi đột ngột thay đổi biểu hiện của cơ mặt sang nghiêm nghị nói:.

- Không được! Lệnh vương gia, phải đem người đi tắm rửa thay xiêm y!

- Đó là lệnh của vương gia các người với các người, đâu có liên quan gì ta! Thôi tránh ra đi, để ta đi ngủ tiếp!_ nàng lập tức nằm xuống kéo chăn đắp

- Không được ngủ! Mau đi theo bọn ta chuẩn bị!_ Hân nhi thúc dục nàng

- Cho dù có chuẩn bị cũng phải lát nữa, bây giờ hãy còn sớm cần gì phải dậy chứ?_ Ngọc quay sang mắt hí mắt mở nói, trong lòng sớm đã thẳng hoa từ đời nào.

Đúng vậy, bây giờ chỉ mới 4giờ sáng, đi đâu mà sớm như vậy chứ trừ phi là đi ăn trộm! Huống hồ chi đêm qua nàng bị bọn họ hành ít nhất cũng là tới 1giờ sáng, vậy mà mới 4giờ đã đến lôi nàng dậy, không phải là muốn đem nàng giết chết dần mòn sao? Có đánh chết nàng cũng không đi!

Bích Ngọc hay tay giữ chặt chăn cuộn tròn lại như một con nhộng mà ngủ tiếp.

- Làm sao bây giờ?_ Hân nhi quay qua nhìn Uyển nhi bắt lực trước sự cứng đầu của vị cương phi hữu danh vô thực kia

- Để ta!_ Uyển nhi ngẩn gọn nói rồi sau đó nhẹ nhàng bò lên giường Bích Ngọc, bò vào phía trong thành giường cười nham hiểm, nháy mắt với Hân nhi một cái, rồi thẳng chân tung một cước đá Bích Ngọc từ trên giường đá văng xuống đất.

Bộp!

- Mẹ cha ơi! Đau quá a! Huhu đau quá! Ta nguyên rửa tám đời tổ tông cha mẹ, ông bà nội ngoại, ông cố bà cố, ông sơ bà sơ, ông sờ bà sờ...của cái tên khốn kiếp, chết tiệt, điên khùng, bệnh hoạn, nào vừa mới đá tao!_ Bích Ngọc ở dưới đất tung chăn ra ôm lấy cái lưng tội nghiệp của mình mà tuông một màn chửi rửa(tỷ tỷ ơi còn cái gì chưa đem vô chửi không?^0^)

Hân nhi và Uyển nhi vốn định cười nàng, nhưng mà nghe thấy mấy lời nàng chửi rửa vội vàng lấy tay bịt chặt lỗ tai lại, nếu không sẽ bị nàng làm cho thủng con nhĩ luôn!

- Là người vừa đá ta đúng không?_ sau một hồi xoa xoa mình mẩy Như Ngọc(từ nay về sau ta sẽ gọi Bích Ngọc tỷ là Như Ngọc cho thuận tiện luôn nghe!) đứng lên hùng hồn nói chỉ tay về phía Uyển nhi.

- Người tốt nhất là từ nay về sau nghe lời một chút đi, chứ nếu không sẽ còn khổ dài dài với bọn ta!

Uyển nhi nói xong liền cùng Hân nhi song kiếm hợp tay lôi Như Ngọc đi, không cho nàng có cơ hội trả đũa!!!

9. Quyển I – Chương 9

CHAP 9: SỬA SOẠN

Sau một hồi bị 2 ả nha hoàn kia đem làm manơcanh thì bị bọn họ ném lên bàn trang điểm cho bọn họ tô son trét phấn. Đến bây giờ, nàng mới hiểu vì sao bọn họ kéo nàng dậy sớm như vậy rồi! Thì ra là bọn họ tính bù trừ khoảng thời gian đem nàng đi sửa soạn đó mà!

Trước tiên là bọn họ đem nàng ngâm vào thùng nước dầu thơm gì đó cả nửa canh giờ, sau đó là đem nàng làm manơcanh cho bọn họ lựa chọn y phục cả canh giờ. Làm cho nàng hiểu điều muốn gây cả tay chân, đến mức không thể nhúc nhích nổi. Còn chưa hết, bọn họ cứ tranh luận qua tranh luận lại, bắt nàng thay hết cái này rồi lại thay cái khác, xoay nàng như cái chong chóng muốn chóng mặt luôn! Cuối cùng nàng chịu không nổi đã vùng lên, đập ổi ả một đập văng vô góc tường, còn bản thân thân nhiên từ trong đồng y phục sắc sỡ moi ra một bộ y phục đơn giản nhất màu thanh đạm nhất, mà mặc vào trước sự ngạc nhiên muốn rớt 4 cái tròng mắt của hai ả nha hoàn kia.

- Người không thể ăn mặt đơn giản như vậy mà đi gặp hoàng thái hậu được! _ Hân nhi thiếu điều muốn nhảy cẫng lên chạy đến kéo kéo định thoát y phục cho Bích Ngọc.

- Dừng! _ sát khí nổi lên, Như Ngọc giật lại váy áo _ Chuyện của ta, ta tự biết điều chỉnh! Mọi trách nhiệm ta tự biết mà gánh! _ nói xong lúi lúi hai cái ả đó ra khỏi phòng thay đồ ném đi.

Bây giờ là đã đúng 1 canh giờ trôi qua, hai cái ả Hân nhi và Uyển nhi kia vẫn cứ không ngừng ở trên mặt nàng tri tri trét trét, rồi lại tẩy tẩy bôi bôi, rồi tiếp tục tri tri trét trét, rồi lại tẩy tẩy bôi bôi, khiến ặt nàng bị bọn họ làm sưng lên so với cái mặt heo là chỉ hơn chứ không kém!

- Khốn kiếp! Đây mà là trang điểm hay biến ta thành đầu heo hả?

Như Ngọc rớt cuống vẫn chịu không nổi vừa nói vừa giật lấy hai hộp phấn trên tay bọn họ, ném về phía thùng chứa son phấn, quét con người lạnh lùng qua bọn họ một cái, khiến bọn họ không lạnh mà tự rét nấp sát vào một bên, rồi lại nhìn chính mình trong gương không khỏi cảm than “một vị mỹ nhân như vậy đã bị bọn họ làm thành một con heo!”

Sau đó, nàng thuận tay rút hết mấy cây trâm vàng trên đầu xuống, ném vô hộp trang sức, (eo ơi! Trang sức mà bị tỷ này ném không thương tiếc! Giống như ném đá vậy ak!) cứ như vậy để ả tóc buông thả xuống tự nhiên, làn tóc đen của nàng hết như một dòng suối nhẹ nhàng tuông chảy, kết hợp với thân hình nhỏ nhắn yêu kiều, liền tạo nên một nét mềm mại duyên dáng của một thực nữ đoan trang, cùng với bộ y phục màu trắng càng làm tôn thêm nét thanh cao tiên tử của nàng.

Hân nhi và Uyển nhi bị nàng làm sốc chập hai, Như Ngọc nàng tadám ngang nhiên đem cái mẫu thiết kế tóc búi mới nhất của bọn họ biến thành công cốc! Nhưng mà...quả thật, như vậy trông Như Ngọc nàng thanh toát, điểm lệ cuốn hút hơn nhiều! 2 người bất giác thấy hơi nhục nhục cuối đầu.

Sau khi lấy khăn tẩy hết lớp mặt nạ phấn dày cộm trên mặt xuống, Như Ngọc quơ đại một miếng vải lụa màu trắng trên bàn, đem ra cột hờ ngay chính giữa mái tóc sau lưng, rồi lấy hai tay chẻ ở hai bên mép tai hai sợi tóc mai nhỏ quăn quăn mấy cái tạo thành hai loạn tóc quăn đặt ngay phía trước vành tai, đặt nhẹ một bông hoa bách hợp màu hồng nhạt lên mái tóc càng thêm sinh động đáng yêu hơn. Và cuối cùng là tự thoa lên môi một ít son màu hồng mỏng để gương mặt nàng thêm phần sắc. Sau khi xong, nàng nhìn vào gương một lần nữa, đánh giá tác phẩm của mình rồi tự kỉ:

- Tốt lắm! Như vậy có phải đẹp hơn không?

Nói rồi nàng quẳng lại hai cái ả đang ngơ ngác hả hê nhìn nàng chết lặng từ nãy giờ, hùng hồn đẩy cửa bước ra ngoài, không quên bồi một câu:

- Các người làm phí thời gian quý báu của ta mà chẳng được tích sự gì!

Trước cổng vương phủ, Như Ngọc đứng kế bên xe ngựa lấy tay vuốt vuốt con tuấn mã màu trắng, khuôn mặt hiện rõ nét thích thú. Trước đây nàng từng đi nhiều nơi ngắm không ít chỗ, biết không ít thứ, duy, chỉ có điều là chưa ngắm qua con ngựa thật lần nào, do đó hôm nay nhìn thấy con ngựa đẹp như vậy thì thuận

mắt mà nhào đến xoa xoa vuốt vuốt, chẳng thèm đếm xỉa tới mấy người kia đang nhìn nàng tròn tròn con mắt, giống như đang nhìn một con quái vật thời tiền sử vậy đó!

“Bạch mã ơi bạch mã! Ngươi thật đẹp, hảo hảo đẹp nha! Ta thích ta thích ngươi!” __ không ngừng vuốt vuốt, con ngựa hình như hiểu ý nàng liền quắc quắc cái đuôi nhe răng ra mà cười .

Nhưng mà nàng không có ngờ được rằng mấy lời mình vừa nói ra, ngay lập tức biến thành liều thuốc độc khiến cho nàng muốn học máu mà tức chết đi!

- Ngươi! Mau tránh xa con Tuấn Mã của ta ra, đừng có mà ở đó vậy bản nó! __ cái tên Thiên Hàn kia không biết từ đâu rơi ra vừa nhìn thấy nàng liền phun ra một câu sỉ nhục nàng.

- Cái gì? Cái con ngựa này chính là ngựa yêu quý của ngươi? Hừ! Nếu biết trước thì dù có bị ngũ mã phanh thây ta cũng không thèm tới gần, đúng là những đồ vật gần ngươi đều là kinh tởm thấy cũng muốn nôn!

- Ngươi ...nói...cái... gì?

Nếu không phải nể mặt hoàng huynh và nể tình phụ hoàng, y đã sớm giết khuất nàng ta cho rồi! Còn ở trước mặt hân giờ phút nào chỉ làm cho hân thêm chướng mắt lúc đó:

- Không có gì hết! Ngươi bị hoang tưởng đó thôi! __ chối bay chối bướng rồi xoay mặt bỏ chạy

“Đừng trách Như Ngọc nàng không nghĩa khí, mỗi con người chỉ có một cái mạng nàng tất nhiên chưa muốn chết sớm như vậy!”

10. Quyển I – Chương 10

CHAP 10: VÀO HOÀNG CUNG

Chiếc xe ngựa chở Như Ngọc băng băng qua các dãy phố phường, tiến thẳng hoàng cung mà đi. Bên ngoài, Thiên Hàn cười con tuấn mã Bạch Phong dẫn đầu đoàn xe ngựa, bên trong xe, Như Ngọc cùng Uyển nhi và Hân nhi ngồi không ngừng bị xóc mông do xe ngựa chạy quá nhanh và con đường quá gồ ghề.

“Híchic! Ê mông quá! Không ngờ đi xe ngựa cổ đại khổ sợ như vậy! Cũng may lúc này nàng đem mấy cân trầm nặng như chì đó xuống lại, chứ nếu không cái cổ tội nghiệp của nàng sớm bị xe xóc gãy mất rồi!”

Đột nhiên chiếc xe ngừng phắc lại, Như Ngọc do không chuẩn bị kịp theo quán tính bật người về phía trước lao ra khỏi xe, cũng may Uyển nhi và Hân nhi ngồi 2 bên nàng nhanh tay kéo nàng lại chứ nếu không...ách! Có phim cho ai coi rồi!

Nhưng mà, tuy không bị văng ra khỏi xe nhưng cái đầu của nàng cũng bị đưa ra khỏi màn che xe ngựa, lúc này nàng ngẩng đầu lên mới thấy tên Thiên Hàn kia đang nhìn nàng chằm chằm, cười mỉa mai chán ghét. Nhìn hân cười mà Như Ngọc tức giận bản thân mình bất tài cho người ta khinh, chỉ biết nhe răng ra cười trừ với hân cho đỡ nhục...

Thiên Hàn không nói gì hừ lạnh, rồi nhảy xuống ngựa hướng cổng hoàng cung mà đi, Uyển nhi và Hân nhi vì có chút võ nên có thể tự nhảy xuống khỏi xe ngựa, chỉ còn mình Như Ngọc ngồi trên xe ngựa nhìn xuống đất, nhìn bậc xe ngựa cao hơn 1.5m. Không biết lúc này làm sao mà nàng có thể leo lên được, còn bây giờ thì không biết làm sao mà xuống! Nuốt nước miếng mấy cái, nhìn lại chính mình: quần áo thì rườm rà, thân thể thì yếu ớt, lại mang giày cao gót nữa chứ! (giày cao gót theo kiểu cổ đại làm bằng gỗ) bây giờ mà nhảy xuống không té dập mặt, cũng gãy mấy cái răng! Không được phải tìm ai giúp đỡ a!

Theo như những gì nghe Trúc kể về tiểu thuyết thì...*chóp chóp mắt* Như Ngọc nhanh phóng tầm mắt qua nam chính (chỉ Thiên Hàn đó!) cầu cứu, nhưng khổ nỗi y thà nhìn tám biển tường thành không thèm nhìn nàng! “Đáng ghét! Không cần ngươi giúp!”

Quay qua bên phải tìm 2 ả nha hoàn kia, hai ả kia vừa thấy nàng nhìn mình lập tức giả bộ làm ngơ kiểng gì đó ngăm! “Chặc! Khốn khổ rồi! Không sao còn một người, gã đánh xe!” Như Ngọc lập tức phóng ánh mắt

tìm kiếm, nhưng mà ngoài Thiên Hàn, Uyển nhi và Hân nhi và mấy tên lính canh hoàng cung thì không còn ai hết!

“Xong rồi! Ngay cả hy vọng cuối cùng cũng ...biến mất luôn rồi!”

Như Ngọc cúi đầu có chút tủi thân, sau đó ngẩng cao đầu, 2 mắt lấp lánh dũng khí:

“Thân là một đại tỷ thời hiện đại sao có thể vì chút khó khăn này mà nản lòng! Đúng, Bích Ngọc cố lên! Nhảy đại đi, cùng lắm đi không được thì lết vô cung ra mắt mẹ chồng, biết đâu thấy nàng bị thương mẹ chồng xót thương mà yêu thương nhiều hơn, thậm chí bênh vực nàng mà mắng tên Thiên Hàn kia thì sao? Kha kha! Đúng a!”

Nghĩ vậy, Như Ngọc cười gian một cái, nhổ 1 ngụm nước miếng vào đôi bàn tay, xoa cho nóng lên, sau đó đứng thẳng người dẩy xoay hông mấy cái, kéo vấy lên nhắm mắt nhảy xuống (tỷ này liều quá! Nhắm mắt nhảy có ngày thành ăn mày luôn!)

Bộp!

Như Ngọc áp dụng đúng kĩ thuật tiếp đất mà nàng học được trong môn thể dục ở trường, cho nên nàng có thể an toàn tiếp đất vững vàng không sao! Thấy mình đã tiếp đất an toàn, liền dặt ý cười chảnh với 2 ả nha hoàn đang trở mắt nhìn hành động thất thố vừa rồi của nàng. Sau đó chống nạnh bước đi lại chỗ bọn họ, nhưng mà vừa giơ chân bước được một bước thìcrack...crack... Như Ngọc chao đảo xém chút té ập người, may thay nàng nhanh chóng giữ được cân bằng trọng lượng nên không té, nhanh chóng thu lại được bộ dáng đứng vững, chỉ có điều khuôn mặt nàng lập tức chuyển sang trắng bệch đôi mắt có chút rưng rưng vì...vì...tiếng crack vừa rồi, thêm cái hựt chân khi nãy báo hiệu cho nàng biết đôi giày cao gót của nàng đã bị gãy mất đi 1 cái gót bên trái...

“Xong rồi! Xong rồi! Lần này nàng tiêu chắc rồi! Hic hic! Sao số nàng khổ quá vậy suốt ngày gặp toàn xui xẻo, đừng nói là bước đi ngay cả lết cũng không thành công nữa rồi! Làm sao bây giờ không lẽ để như vậy mà đi???”

Uyển nhi nhìn biểu hiện của Như Ngọc nàng biến đổi mà khó hiểu, vì vậy tiến lại gần xem sao. Còn Thiên Hàn thì có vẻ hơi bức bối vì chờ quá lâu, liền liếc xéo nàng, lạnh lùng nói:

- Còn không mau đi! Bổng vương không dư thời gian chờ người!_ nói đoạn y xoay lưng bức vào hoàng cung.

- Đi đi cái đầu người! Bảo ta đi thế nào? Bước cao bước thấp như tên què ọi người coi hử!_ Như Ngọc tự mình lẩm bẩm nghĩ thầm mà nhìn theo bóng Thiên Hàn tức giận.

Uyển nhi lại gần hỏi:

- Vì sao còn chưa đi?

Như Ngọc chỉ chỉ tay xuống chân trái, mặt mày méo mó nói :

- Gãy rồi!

Uyển nhi khó hiểu nhìn chân Như Ngọc rõ ràng vẫn còn nguyên như thế nào lại nói gãy? Chợt nhớ lại cảnh tượng khi nãy Như Ngọc đáp xuống đất, vừa bước đi lập tức bị chao đảo, mặt mày méo mó, bây giờ lại bảo “gãy rồi” có khi nào ????

- Ha ha..._ Uyển nhi ôm bụng cười lớn, lộ ra cả hàm răng trắng bóc khiến ọi người nhìn vào ngoại trừ Như Ngọc mặt mày xám xịt, thì đều tưởng nàng bị chạm dây thần kinh.

- Người còn dám cười ta! Không phải tại các người ta đâu có như vậy!_ Như Ngọc nhin không nổi tức giận mà nói.

- Liên quan gì bọn ta chứ! Này nha! Bọn ta còn chưa động vào người của người, tại người tự làm tự chịu thì trách ai!

Như Ngọc định cùng Uyển nhi cãi khẩu đòi mấy câu công đạo, nhưng nhớ đến bản thân đang cần giúp đỡ nên đành thôi, chuyển sang mềm mỏng mà dụ dỗ Uyển nhi

- Được được! Là ta tự làm tự chịu, nhưng mà dù sao người cũng không thể để ta như vậy hoài được! Hôm nay là ta phải đi vấn an thái hậu, chẳng lẽ bảo ta bước thấp bước cao đi gặp người sao? Hơn nữa để người ngoài nhìn vào thì càng không hay, danh dự của ta không đáng gì, nhưng danh dự của vương gia thì khác nha!_ha ha! Thì ra danh hiệu “tam vương phi hữu danh vô thực” cũng có lợi ấy chứ!

Uyển nhi nghe xong sắc mặt nhanh chuyển xấu, không phải nàng sợ gì Như Ngọc mà là sợ danh dự của vương gia nàng sẽ vì nữ nhân này mà bị người khác bôi nhọ mất! Sau một hồi cân nhắc, Uyển nhi giúp đỡ Như Ngọc vào xe để “sửa giày”

Một lát sau, Như Ngọc lại có thể thoải mái tung tăng trên đôi giày mới, mặc dù là giày xẹp nhưng hoạt động cực kì dễ dàng và thoải mái làm nàng vô cùng thích thú. Chỉ tội cho ai kia phải bước thấp bước cao khắp khênh mà đi, chịu sự dòm ngó quái lạ của mọi người từ Hân nhi đến cung nữ, thái giám và cả thị vệ nữa chứ

“Hichic! Nàng còn chưa xuất giá nha! Hình tượng lần này của nàng bị nhiều người nhìn thấy như vậy, liệu có bị đồn thổi ra ngoài hay không? Hức hức! Tuyệt đối đừng nha! Nếu không nàng sẽ ế dài dài!”

- Uyển nhi tỷ tỷ? Tại sao tỷ lại đi như vậy? Không khỏe sao?_ Hân nhi đi kề bên Uyển nhi lo lắng hỏi.

- Tỷ tỷ không sao! Chỉ là do hồi nãy bị vấp cục đá trặc chân thôi, lát sẽ khỏi!_ không quên liếc xéo nguyên nhân, chỉ tiếc người gây án thì chỉ mê ngắm cảnh cười ngây thơ.

Bước vào trong hoàng cung, Như Ngọc không khỏi khen thầm nơi này thật sự quá đẹp, so với mấy bộ phim, cùng với những di tích còn sót lại ở kinh đô Huế hiện giờ là đẹp hơn gấp mấy lần. Những đường nét ngói được chạm trổ hình lân rồng cực kì tinh tế, hoa văn cũng khá bắt mắt, màu sắc được phối hợp hài hòa, cộng thêm những vườn hoa được tạo thành những hình kiểu cọ quanh năm đều nở rộ, hương thơm ngào ngạt nhưng không nồng nặc đủ làm tinh thần sảng khoái. Bên cạnh đó, còn có những hòn sơn giả, những dòng suối nhân tạo ghập ghềnh đá, tạo cảm giác như nơi này là một thiên nhiên thật, người nhìn vào giống như đang đứng giữa chốn bồng lai tiên cảnh.

Như Ngọc nhìn cảnh đẹp bất giác vẽ lên nụ cười xinh đẹp, nàng hết nhìn mấy con bướm rồi lại nhìn sang mấy con cá mập mập đang bơi lội dưới con suối, không khỏi liếm môi chếp chếp miệng thèm thuồng. Chợt nhớ đến cuộc dã ngoại 2 năm trước cùng với lớp, lớp nàng thi đua nhau bắt cá dưới suối đem lên nướng ăn, mùi thơm đó cực kỳ hấp dẫn mê người, mãi cho đến bây giờ nàng còn nhớ rõ hương vị đó! Nếu bây giờ có thể, nàng lập tức nhảy ùm xuống đó bắt lấy mấy con lên mà nướng!

RẦM! Như Ngọc đang đi trong mơ màng bỗng va vào một tảng đá cao to phía trước, mặt mũi choáng váng thối lui về sau mấy bước, cũng may phía sau không có ai chứ nếu không là té cả lũ! Bên tai truyền đến tiếng hành lễ khiến nàng giật mình:

- Hoàng thượng vạn tuế!

Lập tức mở mắt ngẩng đầu nhìn về phía trước, mới phát hiện bản thân mình, Thiên Hân, Uyển nhi, Hân nhi cùng hoàng đế đang đứng đối diện nhau trên chiếc cầu nhỏ bắc sang dòng suối. Ngoại trừ nàng, và cái bóng người cao to của Thiên Hân và hoàng đế là còn đang đứng tất cả còn lại đều đang quỳ hành lễ, nàng lúc này bối rối không biết cư xử ra sao? Nàng đâu có biết lễ nghi ra sao? Không lẽ là quỳ, nhưng thân phận nàng là vương phi của vương gia nếu quỳ thì chẳng khác nào ngang hàng với đám nô tài, hơn nữa nàng là người hiện đại! Theo vai vế cho dù phải quỳ thì cũng là “trên quỳ thiên địa, dưới quỳ cha mẹ”, còn hần chỉ là anh chồng nàng, làm sao nàng có thể quỳ trước hần được, nhưng mà còn nếu không hành lễ là phạm tội khi quân! Nàng phải làm sao?

Thiết Hải nhìn thấy Như Ngọc ở phía sau lưng hoàng đế mình, lấp ló có chút hoảng sợ lấy làm khó hiểu “nàng ta sợ ai chứ? Chẳng lẽ là hần? Nhưng hần đã làm chuyện gì mà nàng phải sợ? Hần nhớ không lầm thì tối qua hần còn giúp nàng kia mà, nàng ta cũng bám hần chặt không buông, cũng đâu có biểu lộ gì sợ hãi chứ?”

- Hoàng huynh, đệ đi vấn an mẫu hậu trước!_ Thiên Hân không có xoay lưng lại nhìn Như Ngọc lấy một cái, bản thân trước sau vẫn lạnh lùng nói với Thiết Hải một câu, rồi bước đi về phía trước bỏ mặc Như Ngọc ở lại phía sau tự sinh tự diệt.

Như Ngọc nhìn Thiên Hàn bỏ đi như muốn khóc, lúc này còn có bóng Thiên Hàn che lại, bây giờ thì hay rồi nàng cùng hoàng đế mặt đối mặt, mồ hôi bắt đầu vã ra còn hơn mưa ướt, đã vậy còn phải ngược cao cái cổ lên mà nhìn hắn nữa chứ!(tại lùn hơn ấy mà)

“Kiểu này, không chết vì bị chém đầu do tội khi quân thì cũng chết vì mỏi cổ! Đó là còn chưa tính đêm qua nàng đem đồ dơ phá hư quần áo của hắn, phá hỏng đêm vui vẻ của hắn với các mỹ nhân, bây giờ còn không chịu hành lễ với hắn, chẳng khác nào là đang xem thường hắn, nợ cũ thù mới đòi một lần chắc e nàng đầu lìa khỏi cổ quá! Hic hic”

Uyển nhi, Hân nhi hồi lâu không thấy Như Ngọc hành lễ cảm thấy kỳ lạ, vì vậy mà quên đi lễ nghi ngẩng đầu lên nhìn, nắm lấy váy của nàng giật giật nhắc nhở. Nhưng mà bọn họ nào hay biết đâu Như Ngọc hôn sớm đã bay lên chín tầng mây vì sợ, tinh thần đã chuẩn bị đi gặp diêm vương đại nhân!

Thiết Hải nhíu mày càng đậm hơn, tay chấp sau lưng nắm lấy thành quần, mặc dù khuôn mặt không có gì chuyển biến khác nhưng trong lòng đang bắt đầu nổi giận vì nhớ đến chuyện hôm qua và nhìn thấy cái bản mặt như sắp khóc kia của Như Ngọc, cảm tưởng giống như là nàng đang gặp phải ôn thần hay ác quỷ gì đó (ý nói Ngọc tỷ nhìn hắn như nhìn thấy ma quỷ) khiến hắn nghĩ đến mà tức...có lẽ chịu sắp hết nổi, Thiết Hải định mở miệng hỏi nàng lý do vì sao lại nhìn hắn sợ hãi như vậy, chẳng lẽ trong mắt nàng hắn đáng sợ như vậy sao?(thì ra ông nghĩ gà bà nghĩ vịt! Làm ọi chuyện căng thẳng lên haiz!) Thiết Hải vừa mở miệng chưa kịp nói gì thì vừa vịn có một đoàn người đi đến:

- Hoàng thượng thánh an! _nữ tử đi đầu vận một bộ y phục màu hồng phấn cầu kì, khuôn mặt vốn diễm lệ nhưng trét quá nhiều son phấn đã làm mất đi nét tự nhiên, điệu đà khuy xuống hành lễ.

Như Ngọc nhìn thấy bộ dáng hành lễ của người kia, rồi nhìn vào trang phục và phục sức của nàng ta đoán chắc nàng ta có lẽ là một quý phi trở lên...nhưng chuyện đó với nàng không quan trọng, quan trọng là nàng ấy đến đúng lúc cứu mạng nàng. Ngay sau đó Như Ngọc cũng bắt chước nữ tử kia khuy gối hành lễ với Thiết Hải, đôi mắt không quên liếc sang cảm tạ nữ tử kia.

- Hoàng thượng thánh an! Quý phi thánh an!

Hành động này của Như Ngọc khiến cho Thiết Hải giật mình, tuy nhiên y vẫn không lộ ra nét gì trên mặt, chỉ có đôi đồng tử hơi co co, cùng hai tay chấp phía sau hơi buông lỏng:

- Tất cả bình thân! _ Thiết Hải phát tay áo với mọi người, nhìn liếc qua Vương quý phi _ Trời còn sớm thế này sao Vương quý phi không ở trong phòng dưỡng bệnh, mà lại chạy ra ngoài này làm gì!

- Bẩm thánh thượng, hôm nay thần thiếp thấy trong người đã khỏe nên muốn đến vấn an thái hậu! _ Vương quý phi yếu điệu nói

- Vậy à! Cũng tốt! Vậy nàng mau đi đi! _ Thiết Hải giả vờ đuổi khéo Vương quý phi, thật ra hắn không muốn nhìn thấy nữ nhân này thêm phút nào nữa, trong lòng hắn đã quá rõ ràng nữ nhân này muốn gì, chẳng qua ả ta nhiều chuyện muốn đến xem vị tam vương phi của tam đệ hắn là như thế nào mà thôi. Chứ chẳng hề có ý định đến thỉnh an mẫu hậu hắn, đối với loại nữ nhân luôn trét son phấn lên mặt, nói chuyện ỏng ẹo như vậy chỉ khiến hắn buồn nôn chứ tốt lành gì?

Vương quý phi lại yếu điệu tạ lễ với Thiết Hải rồi rời đi, thái độ cũng chẳng có gì là ngạc nhiên hay khó chịu trước thái độ thờ ơ này của y, bởi đối với nàng thái độ đó đã quá quen thuộc rồi, nhưng trước khi đi nàng ta có liếc nhìn qua Như Ngọc 1 cái không rõ ý tứ.

Như Ngọc nhìn theo chỉ biết ngán ngấm thở dài, có lẽ nàng phần nào đoán được ý cứ của cái nhìn kia:

- Tam vương phi tới qua hắn mất ngủ nên đôi mắt mới sưng húp như vậy! _ Thiết Hải bắt chợt lên tiếng, âm điệu mỉa mai nhiều hơn là quan tâm, kéo Như Ngọc trở về thực tại.

- Đa tạ hoàng thượng quan tâm! Có lẽ hôm qua quá mệt nên thần thiếp mới không ngủ được!

“Cái tên giả nhân giả nghĩa này! Biết rõ rồi còn hỏi! Tính móc khoé ta hả?”

- À! Hóa ra là như vậy! Tam vương phi nên biết chăm sóc tốt cho chính mình, dưỡng sức để còn đối chọi cho những chuyện sau này nữa! _ y buông 1 câu khó hiểu rồi bước đi.

Ở đây, Như Ngọc khó hiểu gãi đầu “Rốt cuộc là hần muốn nói cái gì? Chuyện sau này là chuyện gì?” Ngẫm nghĩ một lát cũng không nghĩ ra cái gì cho nên nàng cũng không thêm nghĩ nữa, sau đó thẳng bước cùng 2 Hân nhi và Uyển nhi đi tiếp. Đi được một hồi nàng mới phát hiện bản thân không biết đường đến cung thái hậu, ngược lại còn bị lạc luôn! Chắc đúng là phiền thật!

- 2 người có biết đường đến cung thái hậu không?__ Như Ngọc quay sang hỏi Uyển nhi và Hân nhi

11. Quyển I – Chương 11

CHAP 11: LẠC ĐƯỜNG

Hai người kia ngơ ngác 1 hồi rồi lắc đầu, bọn họ là lần đầu vào cung, những lần trước vương gia đều đi một mình đâu có dẫn họ theo đâu mà biết:

- Người không biết sao? Chẳng phải trước kia tiên đế từng triệu người vào cung mấy lần hay sao?__ Uyển nhi nghi hoặc hỏi Như Ngọc.

Như Ngọc cười khổ, nếu là Như Ngọc của trước kia thì phải, nhưng Như Ngọc của bây giờ ngay cả kinh thành ra sao còn chưa nhìn thấy lấy một lần, huống hồ là hoàng cung, hàng giả chính là hàng giả mà! Nhưng không thể để người khác nghi ngờ, nàng vội trấn tĩnh bản thân ra vẻ kho xử ập ứng nói:

- Ta ...ta ...quên đường rồi!

- CÁI GÌ!__ Hân nhi vùng Uyển nhi hét lên, xem chút hết bay luôn cả Như Ngọc nàng.

Như ngọc hơi cuối đầu không dám nhìn thái độ giận dữ của 2 người này, người ta chẳng phải thường nói “trước kẻ nóng giận im lặng chính là thông minh nhất” hay sao?

- Mấy ả nô tỳ kia! Định trốn việc sao mà còn đứng đó vui chơi hả?__ từ đâu một giọng ẻo lả bán nam bán nữ vang lên cực kì khó nghe.

Như Ngọc vội ngẩng đầu nhìn nơi phát ra âm thanh, tuy rằng nàng không ưa giọng điệu cùng ý tứ câu nói đó, nhưng nàng cũng cảm thấy mừng thầm vì...có người để nàng cầu cứu!

- May quá! Vị thái giám này, cho ta hỏi: đường đến cung thái hậu đi thế nào?__ Như Ngọc bước lại gần tên thái giám kia, nở nụ cười hỏi.

- Láo xược! Trước mặt bỗ công công mà dám ăn nói vô phép như vậy? Người là nô tỳ cung nào? Không có người dạy dỗ phép tắc sao? Có biết ta là ai không hả?__ tên thái giám kia kinh hách nói với Như Ngọc, tay còn không quên chỉ vào mặt của Như Ngọc.

Bình sinh Như Ngọc nàng ghét nhất ai chỉ vào mặt nàng, nhất là những người chảnh chọe luôn coi mình là nhất (chắc tỷ hiền thực nhỉ?), Như Ngọc nhìn tên thái giám từ trên xuống, từ dưới lên đánh giá một lượt rồi buông một câu chán ghét:

- Người cùng lắm thì cũng chỉ là tổng quản thái giám thôi! Đến cùng cũng là cong cong!__ Như Ngọc cố tình nhấn mạnh 2 từ cuối cùng, mà không mang theo dấu mỉa mai ẩn chứa.

- Người!...__ thấy thái độ xem thường ra mặt của Như Ngọc, tên thái giám kia lập tức nóng mặt__ Ta chính là tổng quản thái giám cung Vương quý phi! Bất kể là cung nữ cung nào gặp ta đều phải hành lễ cuối đầu, các người không những không hành lễ còn dám đầu khẩu mỉa mai ta, có phải muốn chết?

Nghe câu nói kia của tên thái giám, cơn tức của Như Ngọc bỗng nhiên bùng phát lên, nàng chống nạnh hai tay lên hồng hất mặt với tên thái giám, so với dân giang hồ chỉ có hơn không kém:

- Hừ! Chỉ là một tổng quản thái giám nhỏ nhoi mà cũng lớn tiếng hống hách như vậy! Biết ta là ai không hả?__ Bảo nàng hành lễ? Muốn chết! Ngay cả dương kim thánh thượng ta còn không có hành lễ nữa là

huống chi người! (Phải không? Không biết hồi nãy ai mờ hôi đầy người vậy ta? – tác giả, uy! Đừng la lớn, cho ta chút thể diện đi mà!-ông ọ)

Uyển nhi và Hân nhi có chút nhìn cảnh tượng trước mắt mà không tin nổi vào mắt mình, phải lấy tay dụi dụi mắt mấy lần để nhìn cho rõ bộ dạng “giang hồ” của Như Ngọc nàng. Đường đường là một thiên kim tiểu thư lý nào lại xuất ra bộ dáng cùng lời nói như vậy, có phải tại Uyển nhi nàng hôm nay đã đá Như Ngọc 1 cái, cho nên nàng ta bị động não thay đổi nhanh chóng như vậy? Nếu thật sự như vậy thì...Ách! Nguy to rồi!

- Là ai?_ vẫn cái giọng the thé đó, nhưng với âm điệu khinh nhờn nhiều hơn.

Như Ngọc bước lên thêm một bước gần sát tên thái giám kia, tự tin vỗ ngực nói:

- Nói cho nhà người biết! Ta...Thiên kim tử tướng đương triều Nhã Như Ngọc, kiêm tam vương phi của tam vương gia Lãnh Thiên Hân!

- Ha ha! Đúng là chuyện khôi hài hiếm thấy! Người mà là tam vương phi của tam vương gia thì heo nái đúng là biết leo cây a! Không biết tự về lấy gương soi lại bộ dáng của mình đi, bạch y thô thiển, ngay cả phục sức cũng không có, cả phần trang điểm cũng không, mái tóc rối nhằng, chân lại đi dép lê nha hoàn, đánh giá đi đánh giá lại, người ngay cả một nô tỳ hạ cấp nhất cũng không bằng!_ tên thái giám vừa cười ha hả vừa xia xối vào người Như Ngọc.

- Gì?_ Như Ngọc trợn mắt nhìn y đánh giá mình, con mắt nhìn theo ngón tay y chỉ chỗ mà muốn rút ra, nói thật nếu nàng cần người có thể chạy nọc chết thì người đầu tiên nàng cần sẽ là hắn!

Ngay sau đó, Như Ngọc lập tức thu lại bộ dáng, ngó đông ngó tây dáo giác nhìn như đang tìm kiếm cái gì đó.

- Nè! Nè! Ta đang nói chuyện với người đó! Người nhìn đi đâu vậy hả?_ tên thái giám kia nhìn thấy nàng ngơ lơ hẩn, lập tức hét lên.

- Thì người nói heo nái biết leo cây cho nên ta nhìn thử!

- Đồ ngu! Heo làm gì biết leo cây, người tưởng người là tam vương phi thật sao? Đúng là một ả điên!

“Dám chửi nàng điên! Được rồi! Coi ta như thế nào đối phó người!” Như Ngọc quay sang Uyển nhi thì thầm nhỏ vào tai nàng

“ Uyển nhi! Người nói xem cái tên thái giám chết tiệt đó dám nhục mạ danh dự của tam vương phi, ảnh hưởng trực tiếp đến danh dự của vương gia, nên xử thế nào?”

Quả nhiên như Như Ngọc đoán, Uyển nhi không nói gì nhưng khuôn mặt đã sẫm đen, theo đó là 7 phần sát khí, nàng không tiết lễ nghi kéo vấy tung 1 cước thật mạnh vào mặt tên thái giám kia, khiến hắn té lộn mềo mấy cái, còn Như Ngọc thì đứng 1 bên cười mỉm chi đắc ý.

Tên thái giám bị đá sau một hồi vật vã lồm cồm bò dậy, mặt mày đỏ tía tức giận toan định dạy cho các nàng một bài học, ai dè vừa mới đứng dậy thì bỗng nhiên có một cổ lực mạnh từ phía sau đánh tới, nhận đầu y xuống đất một cái bốp, mạnh tới mức phát ra cả âm thanh rạn nứt của xương.

- Tam vương phi!_ người vừa ra tay lập tức cũng quỳ gối xuống hướng Như Ngọc hành lễ

Như Ngọc nhìn người này liền nhận ra được y chính là thái giám đi bên cạnh hoàng đế lúc nãy. Còn tên thái giám đang ôm đầu đau đớn, nghe thấy 3 chữ “Tam vương phi” mặt từ màu đỏ lập tức chuyển sang trắng bệch, không ngừng đập đầu xuống đất:

- Tam vương phi tha mạng! Là nô tài đáng chết có mắt như mù, không nhìn ra được người! Mong người khai ân niệm tình nô tài không biết, mới tái phạm lần đầu mà tha cho cái mạng chó này của nô tài!

- Hứ!

Như Ngọc chán ghét nhìn hắn, tuy rằng có hơi bực tức nhưng nhìn hắn bị đá lại thêm một cú đánh bẻ đầu cũng đã có chút mát dạ, huống hồ chỉ nàng cũng không muốn so đo với hạng người này. Chỉ là, nàng không phải loại người dễ tha thứ, nói trắng ra là một kẻ thù dai hơn đĩa!

- Vị thái giám này, chẳng phải người đang theo hầu hoàng thượng sao? Vì sao lại có mặt ở nơi này?
- Hồi tam vương phi! Là hoàng thượng sợ tam vương phi không nhớ đường đến cung thái hậu, nên phái nô tài đến đây dẫn đường cho người.

- Ồ!

Như Ngọc hơi tròn mắt, trong lòng có trăm ngàn câu hỏi “vì sao tên hoàng đế đó lại biết nàng không biết đường? Chẳng lẽ hẳn biết nàng là giả...chắc chắc không thể nào? Nàng nhớ cư xử rất đúng mực...Không lẽ vì cái việc nàng hành lễ muộn với y mà...” Như Ngọc lắc lắc đầu, xua tan đi mấy ý nghĩ vừa rồi “Mặc kệ là lộ hay không lộ, phóng lao thì phải theo lao thôi, dù sao thân thể này cũng là thật, đâu ai kiểm chứng được, làm sao bị lộ được!”

- Vậy phiền công công dẫn đường!

Như Ngọc nói đoạn rồi quay sang ngoắc ngoắc tay với tên thái giám đang không ngừng dập đầu kia. Tên thái giám nhìn nàng mà run rẩy đổ mồ hôi, nhưng cũng không dám trái ý nàng, do đó ngoan ngoãn lê thân lại gần chỗ nàng.

Không biết Như Ngọc nói nhỏ điều gì vào tai tên thái giám chỉ thấy sau đó nàng cười hí hửng, đôi mắt ánh lên tia gian xảo rồi quay lưng bước đi. Phía sau nàng là 3 người đang có chung 1 ý nghĩ “vị vương phi này rốt cuộc đã nói những gì? Tại sao tên thái giám đó lại mồ hôi đầm đìa, mặt mày nhăn nhúm, sắc diện thay đổi nhanh như con tắc kè hoa”

Đi được 1 đoạn khá xa mà Như Ngọc vẫn hết cười khiến Uyển nhi nhìn không nổi mà kéo nàng sang một bên hỏi nhỏ:

- Rốt cuộc là người đã nói gì với tên thái giám đó vậy?

- ... “Ta xưa nay chưa từng thấy heo leo cây, nhưng mà lúc này người vừa nói có, vậy thì làm cho ta xem đi!”
_ Như Ngọc thản nhiên thật lại câu nói khi này cho Uyển nhi nghe.

- ???

- Không hiểu? Lát nữa quay lại sẽ hiểu!_ tất nhiên là không hiểu rồi, bởi vì nàng còn giữ lại nửa câu không nói cho Uyển nhi nàng nghe kia mà!

Lại đi thêm qua mấy con đường quanh co, mấy dãy nhà cao lớn, Như Ngọc vừa đi vừa nhìn cảnh vật không khỏi chép miệng khen “hoàng cung đúng là hoàng cung, không những cảnh vật đẹp mà ngay cả con người cũng đẹp, chỉ là nô tỳ quét sân thôi mà cười một cái cũng đẹp hơn cả hoa nở, 1 tên lính gác tầm thường thôi mà cũng đủ đánh bại một trai đẹp hạng 2 của hiện đại rồi! Quả thật là mở rộng tầm mắt!”

12. Quyển I – Chương 12

CHAP 12: MẸ CHỒNG

VÂN CUNG CÁC,

- Tam vương phi, đã đến cung thái hậu rồi ạ!_ vị thái giám kia lên tiếng đánh thức Như Ngọc đang trong tâm trạng ngẩn ngơ.

- Ân! Đã biết!

Như Ngọc ngó tăm biếng sau đó quay qua nhìn Uyển nhi và Hân nhi thở dài, trong lòng bắt đầu dấy lên lo lắng bất an. Nói thế nào nàng cũng là con dâu lần đầu tiên ra mắt mẹ chồng, đã không có phu quân bên cạnh thì thôi đi! Mà lúc này nàng còn là một hàng giả nữa, lại thêm quy tắc lễ tiết gặp mặt mẹ chồng nàng dâu có biết tẹo nào đâu! Lỡ như...không cẩn thận bại lộ... thì đầu bay một nơi mình rơi một nẻo thì khôn! Haiz!

Hít một hơi thật sâu, Như Ngọc hùng hồn bước vào đại sảnh nơi thái hậu và mọi người chờ sẵn, nàng cố gắng tỏ ra hiền thực, từng bước đi uyển chuyển mềm mại, vẻ mặt vẫn bình thản như không có chuyện gì. Tuy nhiên, nơi hai bàn tay nàng đang nắm chặt vào nhau mồ hôi bắt đầu toát ra, trái tim càng lúc càng đập mạnh hơn, hơi thở có chút gấp gáp cùng bất an cho thấy dấu hiệu hồi hộp trong lòng nàng đã phản bội lý trí vững cảm của nàng.

Đập vào mắt nàng đầu tiên chính là căn phòng rộng lớn, nếu đem so với lớp học chắc là khoảng 2-3 phòng cỡ lớn hợp lại, nơi đây được thiết kế theo kiểu tích hợp ánh sáng, do đó mặc dù mới là tờ mờ sáng nhưng trong phòng đã sáng sủa nhờ cách đón những tia sáng trực tiếp vào, cách trang trí cũng rất tuyệt, mảng che một màu xanh lá, các trần ngói màu đỏ sơn không quá đậm cũng không quá nhạt, những cây cột nhà to lớn được điêu khắc kĩ xảo hình phụng liễn, nhìn sơ qua cũng biết là loại gỗ thượng hạng, theo đánh giá của nàng thì mùi thơm thoang thoang trong phòng này là từ những cột gỗ này phát ra, nếu nàng đoán không lầm đây chính là loại gỗ cẩm lai*

Ngẩng mặt lên nhìn chiếc ghế thượng, trụ tại vị trí đó là một nữ nhân trạc tuổi tứ tuần, trang phục cầu kì nhưng không sắc sỡ, kiểu cách có lẽ là của bậc thái hậu uy quyền (hơi giống trang phục của thái hậu Việt Nam cổ đại, thái hậu Ý Lan). Trên khuôn mặt người này thoảng nét phúc hậu, có chút nghiêm trang nhưng vẫn rất ôn hòa mà nhìn ngược lại nàng, khiến Như Ngọc đang có chút e dè, lo lắng liền trở nên dễ thở hơn, nhưng vẫn không tránh khỏi hồi hộp, vì vậy mà hơi cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào người, theo suy đoán của nàng có lẽ người đó chính là đương kim thái hậu, mẹ chồng của nàng.

“Chắc! Thái hậu thật là đẹp, mặc dù tuổi đã ngoài 40 vậy mà vẫn không có chút nếp nhăn, da mặt cứ như ở tuổi 30 ấy nhỉ? Xem ra người trong cung đình rất là biết cách chăm sóc da mặt! Trăm nghe không bằng một thấy, mấy cuốn sách lịch sử đó đúng là không có gạt người a!”_ Như Ngọc tự lẩm bầm 1 mình

- Như Ngọc tham kiến thái hậu! Chúc người phúc an khang!_ Như Ngọc quỳ gối hành lễ cung kính nói.

Nàng tuy là người hiện đại, lễ nghi cung đình không biết gì nhưng vẫn biết cái gì là “trên quỳ thiên địa, dưới quỳ phụ mẫu, thái hậu chính là mẹ chồng của nàng tức cũng là mẫu thân của nàng, dù thế nào thì nàng quỳ trước thái hậu là phải đạo làm con. Còn cái tên hoàng đế kia nàng không quỳ là vì hần chỉ là anh chồng của nàng thôi, có đánh chết nàng cũng không thêm quỳ”(chứ không phải tởm ghét lễ nghi hả?)

Đợi hồi lâu không có thấy âm thanh gì, khiến Như Ngọc có phần chột dạ, hơi ngẩng đầu lên xem một chút, quay qua bên phải rồi quay qua bên trái chỉ thấy hai hàng ghế ngồi kín bít người, chừng khoảng 15 người đoán sơ có lẽ là các hoàng tẩu của nàng!Người nào người nấy mặt thoa cả lớp phấn dày cộm, quần áo loè loẹt như con kệt, phục sức đeo đạc người tưởng chừng đi cũng không nổi luân! Chỉ có điều tất cả bọn họ đang nhìn nàng cười hết sức miệt, đây là ý tứ gì “chế giễu hay miệt thị nàng”. Đoạn, Như Ngọc quay sang nhìn lên sắc mặt của tên phu quân chết tiệt kia, chỉ thấy y đang thông dong uống trà, ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không có, bộ mặt đĩnh luôn 2 chữ “tuyệt tình” rõ nét. Khiến nàng chỉ muốn bay lên đâm cho hần một cái cho bỏ ghét!

Không thèm nhìn mặt tên Thiên Hàn đó nữa, nàng quay sang nhìn biểu hiện của thái hậu thế nào. Ngay sau đó là một trận lạnh chạy dọc sống lưng nàng, mồ hôi thì nhau rơi xuống, trong lòng nàng bắt đầu hoảng hơn khi nhìn thấy mảnh lụa trắng như tuyết trên tay thái hậu, nàng từng nghe qua người lớn nói rằng “ngày xưa mỗi lần có đám cưới, các bậc trưởng bối thường đặt trên giường tân hôn một mảnh vải trắng để thử trinh tiết của người nữ nhi, nhưng tạp tục đó đã bị bỏ qua từ lâu đến bây giờ hầu như không có mấy ai biết đến tạp tục đó!” Hic hic! Thảo nào sáng nay mình nhìn thấy tấm vải trắng ở trên giường cứ thắc mắc là cái gì? Bây giờ thì tiêu rồi, có khi nào thái hậu nổi trận lôi đình cho là nàng thất tiết mà đem nàng đi ngâm lồng heo không? Tuyệt đối đừng nga, nàng chưa muốn chết!(đâu phải mới lần đầu tiên tởm chết đâu mà sợ dữ vậy?)

Như Ngọc siết chặt tay âm thầm quan sát từng nét mặt cử chỉ của thái hậu, trong lòng cầu xin lão thiên gia và 8 đời tổ tông nhà nàng phù hộ cho nàng tai qua nạn khỏi “Lão thiên! Tốt xấu gì cũng là lão đưa ta tới đây, dù có đối bạc với ta thế nào cũng được nhưng tuyệt không được đem ta giết lần thứ hai! Nếu không, có chết làm ma ta cũng bám theo lão!” Trong đầu nàng bắt đầu bịa ra hàng ngàn lý do để giải thích, chốc chốc lại liếc sang tên kia mong cầu cứu, nhưng khổ nỗi tên kia còn mong nàng chết sớm hơn cho nên chỉ nhìn nàng đắc ý cười lạnh lùng, rồi lại hướng sang thái hậu tỏ vẻ vô can không biết!

“Khốn kiếp, Lân Thiên Hàn, chờ bản cô nương sống sót qua ngày hôm nay, ta không quây cho người sống không bằng chết thì ta không còn là Trần Bích Ngọc nữa!” — mặc dù trong lòng đang lo lắng nhưng vẫn không thôi nghiêng răng lầm bầm chửi rủa ai kia.

Còn thái hậu thì thủy chung từ đầu đến đuôi không nói lấy một lời, khuôn mặt trước sau vẫn lãnh đạm không có chút hỉ nộ, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đang run rẩy sợ hãi của Như Ngọc rồi lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nhi tử mình, bất giác thở dài, người làm mẫu thân như nàng không lẽ còn không hiểu nhi tử mình nghĩ gì nữa sao? Chỉ là, nàng đang tội nghiệp cho con dâu Như Ngọc kia, vừa mới gả vào cửa đã bị phu quân lạnh nhạt, có lẽ những ngày tháng sau này sẽ còn nhiều đau khổ hơn! Haiz!

Thái hậu hướng tới Như Ngọc cố nặn ra một nụ cười vô hại với nàng, sau đó từ tốn nói:

- Bình an!

Lời thái hậu vừa phát ra khiến cho cả phòng không khỏi sửng sốt giật mình, ngoại trừ kẻ luôn mang mặt nạ băng Thiên Hàn không có biểu hiện gì. Như Ngọc lúc đầu có hơi bàng hoàng khó hiểu phải ngơ ngác một lúc sau mới hoàn hồn được, tuy không rõ vì sao thái hậu không nổi giận và vì sao lại cười vô hại với nàng như vậy, tất một mớ bong bong không ngừng bay bay trong đầu nàng làm nàng mơ hồ khó hiểu, nhưng người ta chẳng phải hai nói “đại nạn không chết tức là phúc sao?” chuyện này cũng được xem là như vậy thì nàng phải vui vì bản thân vẫn bình an chứ? Việc gì phải sợ nữa!

Khắp nơi trong phòng bắt đầu có tiếng râm ran bàn tán của những kẻ nhiều chuyện về chuyện tắm lụa trắng, nhưng mà Như Ngọc không có quan tâm, cái nàng quan tâm đó là chuyện tiếp theo sẽ thế nào và...ghế của nàng đâu? Toàn bộ ghế ở đây đều đã có người ngồi đầy đủ, vậy không lẽ nàng phải đứng hầu sao?

Như Ngọc gương đôi mắt tội nghiệp nhìn thái hậu mong chút tình thương, như hiểu ý nàng thái hậu liền sai người mang ghế ra. Ngay sau đó có 2 tên thái giám mang ghế ra, định đặt cạnh chỗ Thiên Hàn nhưng bị y liếc xéo, lập tức chột dạ mà nhanh mang ghế đi xa một chút, không biết bọn họ nghĩ thế nào đến khi bọn họ cảm thấy đủ tầm xa để đặt ghế xuống thì nhìn lại ghế đã bị đem ra nằm giữa cửa cái. Như Ngọc nhíu mày nhìn, còn thái hậu có vẻ không đồng ý ho khan mấy cái làm 2 tên thái giám hoảng hồn mang cái ghế chạy vô đặt gần sát bên cạnh thái hậu, vừa đặt xuống 2 tên thái giám thở phào nhẹ nhõm nhưng vừa liếc khe qua Thiên Hàn thì nhìn thấy hai hỏa tiễn của y, liền sợ hãi mang ghế chạy ra nữa...cứ như vậy bọn họ mang ghế chạy ra rồi chạy vào cả chục lần do áp lực của cả Thiên Hàn lẫn thái hậu. Như Ngọc đứng nhìn cảnh tượng không biết là nên cười vì hài hay nên khóc vì bị mấy bà tám xỉa xối về vấn đề này nữa. Cuối cùng, để giải quyết mọi chuyện êm xuôi, Như Ngọc nàng tự thân vận động đi đến cuối dãy ghế ngồi bên trái sát cửa chính nhất đứng, rồi chỉ xuống chỗ mình đang đứng với 2 tên thái giám, ý bảo “đặt ở đây đi!” Hai tên thái giám như gặp được cứu tinh, lập tức chạy lại chỗ nàng đặt ghế xuống, rồi vắt giò lên cổ chạy ra ngoài, nhưng mà vừa chạy ra khỏi cửa liền té xỉu vì mệt, tuy nhiên cảnh tượng đó chỉ có mỗi mình nàng thấy vì nàng ngồi sát cửa nhất mà!^o^

Như Ngọc ngồi xuống ghế trong tiếng xì xầm của nhiều người, nàng cố gắng bỏ ngoài tai hết những lời nói đó, tâm cũng như khuôn mặt của nàng vẫn bình thản như không có chuyện gì, mấy lời khó nghe đó đối với nàng chẳng qua là gió thoảng mây bay, có lẽ do hồi xưa nàng gay tai họa quá nhiều cho nên bị mắng cũng không ít, thành ra bị chày lì rồi! Haiz, đôi khi quậy phá cũng có lợi ấy chứ ^^”.

Như Ngọc cứ như vậy im lặng không nói gì, đôi mắt có chút lim dim vì buồn ngủ, chỉ những khi thái hậu hỏi đến nàng mấy câu, nàng mới bừng tỉnh mà trả lời qua loa, còn lại là nàng không ngừng ngủ gật. Còn Uyển nhi và Hân nhi từ lúc bước vào cho đến lúc tàn tiệc vẫn im lặng không nói lời nào, đơn giản là vì hồi sáng bọn họ nói nhiều rồi, bây giờ cũng nên nhường cho người khác nói chứ! Không kéo người ta bảo bọn nàng ham ăn ham nói!

Những âm thanh bàn tán xung quanh cũng bắt đầu giảm bớt, thay vào đó là ánh nhìn khinh miệt cùng ghen tức nhìn Như Ngọc, chắc tại vì Như Ngọc được thái hậu ưu ái quá, nên bọn họ mới sinh ghen. Với lại hôm nay bọn họ đến đây là để xem kịch hay nào ngờ kịch hay không có mà chỉ có 2 kẻ: một tảng băng, một con gà ngủ gật! Haiz! Phí cả buổi sáng chuẩn bị của bọn họ!

Còn thái hậu thì vẫn nói cười bình thường với Thiên Hàn, chỉ lâu lâu là ghé nhìn và hỏi Như Ngọc vài câu cho có lệ, ngoài ra không có gì khác. Được một nén nhang sau đó, thì lại có thêm kẻ đến góp vui:

- Hoàng thượng giá đáo!

Ngay sau tiếng của vị thái giám, là một thân hoàng bào chói lóa được thêu hình rồng kim, bộ dáng hiên ngang bước vào, khuôn mặt anh tuấn mang nét nghiêm trang, với đôi mắt kiem lạnh lùng khiến người khác nhìn vào phải có chút e dè, khí thế tỏa ra từ y vừa cao ngạo lại mang vài phần ấm áp cùng thân thiện. Như Ngọc nhìn Thiết Hải không chớp mắt, do hồi sáng nàng đứng ngược phía mặt trời nên không nhìn rõ y, bây giờ nhìn thấy y rõ ràng với bộ dáng như vậy không thể không bị thu hút được ! Nàng tự nhéo mình một cái rõ đau để trấn tĩnh bản thân, dù sao y cũng là anh chồng nàng, hơn nữa y đã có mười mấy bà vợ, nàng không muốn nhào vô cuộc tranh giành nam nhân này đâu! Nếu không ...chắc ai cũng hiểu!

Thiết Hải vừa bước vào cửa, điều đầu tiên chính là tìm kiếm thân ảnh của Như Ngọc, đôi mắt lạnh lùng xẹt qua toàn bộ người trong phòng, đến khi nhìn thấy Như Ngọc mới giảm bớt đi khí lạnh xuống còn ôn hòa. Chỉ có điều nhìn thấy nàng ngồi ở vị trí thấp nhất bộ dạng bị chìm ngấm giữa một đồng người mặt hoa kia(thê tử của mình mà nói là người mặt hoa hả? Đúng là đệ nào huynh nấy!) có chút hơi khó chịu nhưng y cũng không nói gì, ngay sau đó tiêu soái bước đến thỉnh an thái hậu. Hôm nay hắn không biết hắn bị làm sao nữa, hắn từ sáng đến giờ luôn lo lắng cho nàng sẽ gặp chuyện cho nên vừa mới thiết triều nói chưa được 3 câu, là hắn lập tức bãi triều không cho ai nói thêm gì, 3 chân 8 cẳng chạy tới đây xem sao? Rõ ràng nàng đâu phải vợ hắn đâu, cũng đâu phải mỹ nhân xinh đẹp, hay cái gì đặc biệt khiến hắn phải bận tâm... chắc! Chắc có lẽ hắn cũng giống như mấy cái bà vợ nhiều chuyện của mình, muốn chạy sớm đến đây xem kịch!(cái này gọi là vụng chèo khéo chống nè!)

- Nhi thần tham kiến mẫu hậu! Chúc người an hảo!

- Bình thân! Hoàng thượng hãy an tọa đi!__ thái hậu cười hiền lành nhìn nhi tử của mình.

Và mọi chuyện cứ như thế tiếp diễn, 3 người: thái hậu, hoàng đế, tam vương gia cùng nhau nói chuyện vui vẻ, những người xung quanh thì bắt đầu tám với nhau về mọi thứ kể cả cách làm đẹp. Còn Như Ngọc thì tiếp tục làm con gà gục im lặng mà ngủ gật, Hân nhi cùng Uyển nhi thì học hỏi Như Ngọc cũng làm một con gà gục gù...

13. Quyển I – Chương 13

CHAP 13: HEO CŨNG BIẾT LEO CÂY

Chiếc xe ngựa một lần nữa chở Như Ngọc trở về vương phủ, bên ngoài xe tiếng nói tiếng cười huyền ảo của phố phường, bên trong xe Như Ngọc và 2 nha hoàn kia cùng nhau ôm bụng cười đến lăn lê bò lết, khi nhớ lại cảnh tượng lúc từ chỗ cung thái hậu trở về đi qua chỗ tên thái giám ban sáng. Lúc đó, ba người nhìn thấy một đám đông đang bu lại, bọn nàng cũng chen vào nhìn xem là cái gì thì thấy “heo leo cây”, à...à... không mà là “heo hoạn hoan leo cây” mới đúng, không tránh khỏi tức cười cho đến tận bây giờ.

Như Ngọc không ngờ vì một câu nói của nàng, mà tên thái giám nhát gan kia quả thực làm vậy!

“Xưa nay ta chưa từng thấy heo nái leo cây bao giờ, người làm cho ta xem đi! Ta xem thân người so với heo không khác là bao, à mà heo thì không có mặc đồ nhỉ?”

Thật ra nàng đâu có ác đến vậy, thật sự muốn bắt hắn trần như nhộng leo lên cây biểu diễn ọi người xem đâu? Chỉ cần hắn đi năn nỉ chủ nhân hắn vài tiếng, mà thay hắn ra mặt nói với nàng một câu là được, cần gì phải tự mình rước cái việc xấu hổ này làm chi? Kha kha! Dù sao cũng không phải lỗi của nàng là do hắn quá ngu thôi!

Đang mãi mê với suy nghĩ “ngày mai tin tức heo biết leo cây sẽ được lan truyền đi khắp nơi, trở thành một tin cực hot!” thì không khỏi cười đắc chí “liệu từ chuyện ấy danh tính của nàng có được làm cho nổi tiếng hay không nhỉ?”(nếu thời này mà có tạp chí chắc kiếm được nhiều tiền lắm ha!”)

Hí...hí...

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, may thay Như Ngọc nhà ta lần này có kinh nghiệm nhanh tay chụp lấy thành xe. “phù!” Như Ngọc nhú mồm nhẹ, không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại ngừng xe, theo trí nhớ của nàng thì chưa tới vương phủ thì sao lại ngừng sớm như vậy! Định vươn tay vén màn xe nhưng nghĩ “lỡ như có đánh nhau hay giết người chẳng hạn...” sợ bị liên lụy nên thôi, chỉ ghé mắt nhìn qua khe nhỏ của màn xe, mà nhìn sự việc bên ngoài.

- Các người về trước, ta có việc phải làm sẽ về sau!_ Thiên Hàn dứt lời liền phi nước đại(phi ngựa nhanh) rời đi

Còn Như Ngọc ở bên trong xe ngựa thì không nói gì, im lặng mà nhìn, thật ra nàng cũng muốn đưa cái đầu ra ngoài hít thở chút không khí lắm chứ! Chỉ tại nàng không muốn đổi mặt với tên Thiên Hàn bằng đá ngàn năm kia, lỡ như không khéo nàng bị hấn làm cho đóng thành băng đá chết rồi sao? Tới lúc đó ai cứu nàng?

“Hừ! Việc quan trọng? Xì! Tưởng ta không biết, người chắc chắn là đến thăm mộ của cái ả Thanh nhi gì đó chứ gì? Haiz! Mà cũng tốt, tốt nhất là tới đó khóc lóc một trận xong rồi thương tâm quá độ mà đập đầu vào bia mộ chết luôn càng tốt! Hắc hắc!” (tỷ chỉ được nước ảo tưởng là hay thôi! Mà dù sao tỷ nói cũng đúng được một nửa là Thiên Hàn hẳn đúng là đi thăm mộ, nhưng không phải mộ của Thanh nhi cô nương!)

Nghĩ như vậy, môi Như Ngọc liền vẽ lên nụ cười gian xảo cùng lộ ra cả hàm răng đều. Hân nhi, Uyển nhi thì ngồi chống tay nhìn con quỷ trước mặt khó hiểu!

...

- Hân nhi! Vương gia đâu?_ âm thanh khan khan vang lên khi xe ngựa vừa dừng lại trước cổng vương phủ.

Như Ngọc bước xuống xe (lần này thì có người giúp), nhìn về phía vừa lên tiếng là một người trạc chừng 50 tuổi, quần áo chỉnh tề có chút sang trọng, gương mặt hiền lành không giống như chủ nhân của y, bất giác Như Ngọc cảm thấy có chút tình cảm với người này.

- Trần quản gia, vương gia nói có chút chuyện cần làm sẽ về sau!_ Hân nhi bước xuống xe sau Như Ngọc

- Ừm_ Trần quản gia gật nhẹ với Hân nhi, sau đó quay sang Như Ngọc cung kính hỏi_ Vương phi đi đường có lẽ đã mệt! Mời người vào trong tịnh dưỡng!

Như Ngọc tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên khi nghe lời này, chẳng phải người trong vương phủ ai cũng khinh thường nàng sao? Ngay cả đến Hân nhi, Uyển nhi còn dám gọi thẳng tên nàng, thậm chí là “người” , cho thấy bọn họ đối với nàng là xem thường bao nhiêu! Nhưng tại sao vị quản gia này đối với nàng không như vậy, ngược lại kính trọng nàng như bậc tôi tớ với chủ nhân, khiến nàng lấy làm khó hiểu...

Hồi lâu không thấy Như Ngọc nói gì, Trần quản gia lại hỏi:

- Vương phi, người cảm thấy không khỏe sao?

- Ồ! À! Ta không sao!

- Vậy mời người vào phủ!_ Trần quản gia đưa tay mời Như Ngọc vào phủ.

- Ồ!_ miệng vừa nói xong, Như Ngọc lập tức xoay người ra phố bước đi.

Vừa bước được mấy bước thì bị Uyển nhi nhanh chóng bước lên chặn đường, nhìn nàng chằm chằm nguy hiểm:

- Vương phi người đi sai đường rồi! Đây mới là đường vào vương phủ!_ Trần quản gia phía sau lưng Như Ngọc cất lời, tuy nhiên âm điệu vẫn như cũ tôn kính.

- À! Trần quản gia ta có việc này muốn nhờ ngài!_ Như Ngọc xoay người lại nhìn Trần quản gia chớp chớp mắt mấy cái, cười gian manh, hai tay chà chà vào nhau âm điệu có chút không nề.

...

Bước trên đường phố là ba vị nữ tử xinh đẹp, trông vô cùng thu hút, thu hết ánh nhìn tứ phía.

Như Ngọc chạy qua, chạy lại hết gian hàng bánh này lại đến gian hàng đồ chơi kia, khiến cho Hân nhi cùng Uyển nhi đi theo nàng không khỏi chóng mặt, mỏi mắt. Nguyên nhân là vài phút trước... Như Ngọc

nàng đã lòi ra hết tất cả các chiêu thức không nhẽo mà nàng học được, ra sử dụng với Trần quản gia, mà năn nỉ ỉ ôi:

“Người thương tình ta là một kẻ sắp bị hành hạ sắp chết, mà thành toàn cho ta một tâm nguyện được ra ngoài để ngửi chút khí trong lành đi!”

“Trần quản gia người cũng biết vương gia đối với ta thế nào, ta bây giờ so với cá nằm trên thớt chuẩn bị làm thịt là như nhau, chẳng lẽ một tâm nguyện nhỏ nhặt này người cũng không cho ta...”

...v.v...và...v.v

Cuối cùng Trần quản gia cũng động lòng trắc ẩn mà thành toàn cho Như Ngọc nàng, nhưng với điều kiện nàng phải trở về trước giờ Ngọ và chịu sự giám sát của Hân nhi và Uyển nhi. Hắc hắc! Nhưng Trần quản gia này cũng được một chút tình nghĩa, cho nàng vài lạng bạc để mua đồ!(tỷ sao giống ăn xin quá ^O^)

- Ê! Bên kia sao có nhiều người quá vậy?__ Như Ngọc chỉ tay về phía hồ đang có nhiều người tụ lại.

- Không biết! Cũng không rảnh để biết!__ Hân nhi ngoảnh mặt làm ngơ

Như Ngọc thấy biểu hiện của Hân nhi thì hết sức bức bối rõ ràng nàng ta xem thường nàng ra mặt rồi còn gì? Nàng chống tay lên hong thè lưỡi với 2 nàng, sau đó co giò chạy về phía đám đông kia, chung quy nàng vẫn là một người nhiều chuyện chính thống!

Tạm thời chúng ta chia tay với Như Ngọc ở đây cùng quay sang gặp gỡ nam chính thôi!

Sau khi Như Ngọc hòa mình vào làn khói dưới núi biến mất, Khanh giống như một con búp bê không chút cảm xúc, bản thân từng chút từng chút nhích người lại gần sát vách núi hơn, đôi mắt vô hồn lấp lánh chút gì đó lệ quang, Gia Khanh đột nhiên đứng thẳng người dậy ngay sát vách núi, một vài cục đất nhỏ theo đó rơi xuống vách núi sâu, thân thể anh cũng theo đó bắt đầu chao đảo hướng về vực thẳm...

Gia Khanh một chút ý thức cuối cùng cũng không còn, cứ như thế thả toàn thân theo quán tính...phía vực thẳm sâu không thấy đáy kia như mở rộng hơn vươn cao lên nuốt lấy thân ảnh Gia Khanh, nhưng trong giây phút nguy cấp nhất thì bỗng có 2 cánh tay quen thuộc chụp lấy 2 bên bả vai y, giữ lấy kéo về phía sau, giống như vừa kéo Gia Khanh từ khỏi tay thần chết trở về với thực tại.

_ *****

Những âm thanh gấp rút lo lắng cùng đau thương vang lên bên tai Gia Khanh, nhưng y lúc này lại không hề nghe thấy được, trong đầu y lúc này chỉ còn vang lên mỗi câu nói Bích Ngọc trước khi cô buông tay:

“Hãy sống thật tốt”, “Hãy sống thật tốt... Hãy sống thật tốt... Hãy sống thật tốt”

2 ngày sau tai nạn kinh hoàng đó, lực lượng cứu hộ đã tìm thấy xác của Bích Ngọc dưới đáy vực thẳm, chỉ có một điều đặc biệt là xác của cô mặc dù rơi từ độ cao cả ngàn mét xuống như vậy, mà ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có, chỉ có quần áo mà cô mặc thì bị rách bươm do va chạm với nhiều chướng ngại vật khi rơi từ đỉnh núi xuống. Các đội khám nghiệm tử thi đã nhiều lần chụp X-quang và thực hiện các cuộc khám nghiệm tử thi khác, nhưng vẫn không tìm được nguyên nhân chết của cô, dù là một vết thương nhỏ hay một cái bệnh vặt nào đó! Cái chết của Bích Ngọc từ đó được xem là một trong những cái chết bí ẩn của thế giới (ta nói quá thôi đừng tin, và cũng đừng lục tìm trên google nhé!)

16 ngày sau,

- Linh, mày có biết tình trạng của Gia Khanh thế nào không? Từ ngày Bích Ngọc chết thì nó không hề đến lớp một ngày.

Đám con trai, con gái của lớp Gia Khanh tụ tập lại bàn chuyện:

- Hôm qua tao cùng Mai có đi thăm Gia Khanh , nhưng mà...

- Thế nào?__ cả đám nhón nháo

- Còn hỏi? Tệ lắm! Trông Gia Khanh vô cùng tiêu tụy hốc hác, tóc tai bù xù, mắt thâm đen như gấu trúc, gầy guộc thấy mà thương, so với y của ngày nào hoàn toàn xa lạ! __ Linh thở dài

- Haiz! Tội Gia Khanh quá! Tận mắt chứng kiến người bạn thơ ấu của mình chết ngay trước mặt mình, lại không thể cứu được... đúng là đời không ai biết được chữ ngờ mà!__ một cậu con trai tặc lưỡi nói

- Còn chuyện này bất ngờ hơn nữa nè!__ Lâm vừa bước vào liền quăng một câu không đầu không đuôi cho cả nhóm

Cả đám không hiểu liền nhao nháo hỏi:

- Chuyện gì? Chuyện gì?

Lâm nhắm mắt nén lòng một chút, trên gương mặt thoáng nét tức giận đến khi thật bình tâm, y mới mở mắt mà nói:

- Tòa án vừa tuyên bố: gia đình của Ngọc đã rút đơn kiện 3 tên lưu manh đã hại chết Bích Ngọc, ngay cả Gia Khanh cũng ra mặt làm chứng là bọn họ vô tội, cái chết của Bích Ngọc chỉ là sự cố, 3 tên đó vừa được phóng thích sáng nay.

- CÁI GÌ! Sao lại có chuyện đó! Sao Gia Khanh lại làm như vậy, câu ta điên chắc? Hay vì đau thương tột độ rồi nói năng lung tung!__ một người trong nhóm đồng dạng nói

Minh một bên không kém gì cũng nóng giận nói:

- Đúng vậy, tên Gia Khanh đó điên rồi! Rõ ràng tớ và Trâm nhìn thấy bọn họ dùng cây đánh lén sau lưng Gia Khanh, Bích Ngọc vì cứu cậu ấy mà ...__nhưng Minh vừa nói được nửa câu thì bị Trâm chặn lại.

- Thôi được rồi! Chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi! Tất cả đã là dĩ vãng hy vọng mọi người hãy cho nó trôi qua trong im lặng đi! Đừng vì những điều đó mà khơi lại đau lòng cho những người còn sống nữa!

Trâm đứng bên cửa nói vọng vào, đôi mắt rưng rưng dòng lệ, gương mặt thanh tú ngày nào giờ đây chỉ còn đọng lại sự mệt mỏi lẫn đau buồn, thật ra cô cũng cảm thấy tức giận về chuyện đó, nhưng nói cho cùng cái gì cũng có nguyên nhân của nó. Hơn nữa cô tin Gia Khanh hẳn là vì chuyện gì đó mà phải làm như vậy, bằng không y sẽ không làm như vậy...ai cũng có thể không hiểu, nhưng cô hiểu Gia Khanh nhất Khanh đối với Ngọc quan tâm như thế nào, tuyệt đối sẽ không để Ngọc oan khuất!

Không ai bảo ai, mỗi người một hướng tan ra, đơn giản là vì bọn họ hiểu một điều “ngay cả người thân của Bích Ngọc cũng đã bỏ qua cho hung thủ, Gia Khanh cũng đã cho lời khai như vậy rồi! Bây giờ, cho dù bọn họ có gì bất mãn thì cũng chỉ có thể nghĩ thầm mà thôi, vì dù sao chuyện này cũng đâu tới lượt bọn họ lên tiếng, ngược lại còn không khéo vướng vào vi phạm pháp luật như chơi ấy chứ!”

Ngồi trên chiếc xe Forza màu đỏ đen, một thanh niên đeo mắt kính râm, mặc chiếc áo thun màu đen in hình cái đầu lâu xương chéo, khoát bên ngoài là một chiếc áo da đen khác, chiếc quần jean cắt xen nhiều chỗ, những đường chỉ bị cắt rũ xuống theo đúng kiểu giang hồ thứ thiệt. Bộ dáng anh trên chiếc Forza chẳng khác gì một đại ca xã hội đen vừa cao ngạo vừa lạnh lùng. Từ anh tỏa ra một cảm giác ghê sợ, khuôn mặt trầm ngâm, đôi môi bạc thâm màu, phía dưới cằm lõm chồm râu mọc, so với người điển trai lịch thiệp của nửa tháng trước là hai trái cực ngược nhau...

- Đại ca! Muốn xử bọn đó thế nào?__ Tai Gấu hướng người này hỏi

- Thế nào? Hừ!__ người được gọi là đại ca nhếch miệng mỉa mai__ Sống không bằng chết! Ban ngày không thể ra đường, ban đêm không thể ngủ!

- Đại ca! Bọn em đã hiểu, sẽ đi làm ngay!__ Tai Gấu kéo theo vài tên mặt ngầu khác rời đi.

Đợi cho vài tên kia đi khuất dạng, người nọ từ từ gỡ mắt kính ra, để lộ dưới ánh mặt trời là khuôn mặt quen thuộc “Nguyễn Gia Khanh”

Phải! Nguyễn Gia Khanh là cái tên ở học đường còn “đại ca Huyết lãnh tử” là biệt danh mà bọn xã hội đen đặt cho anh. Thân thể thật sự của anh không phải ai cũng có thể biết, ngay cả người nhà anh cũng chưa chắc biết hết! Chỉ có papa, hai người chú khác, và Bích Ngọc là biết, tất cả những người còn lại đều không ai hay, đừng nói chi đến diện mạo của “đại ca Huyết lãnh tử” cũng chẳng có bao người nhìn thấy qua...Vì được sinh ra trong một gia tộc “võ thuật”, 5 đời mở võ quán chưa kể từng có nhiều đời làm quan võ của triều đình thời phong kiến. Là người thừa kế chân chính của dòng tộc, từ nhỏ Gia Khanh đã được học rất

nhiều loại võ hiện đại lẫn cổ truyền nào là karate, jindo, quyền anh, thái cực quyền, ...ngay cả võ thiếu lâm cũng biết chút đỉnh. Với tố chất của người học võ, cộng thêm sự thông minh của mình, 13 tuổi Gia Khanh đã trở thành cao thủ võ thuật hàng đầu trong giới võ thuật châu Á, 15 tuổi y bắt đầu gia nhập vào tầng lớp xã hội đen(nhờ công một người chú của anh là trùm xã hội đen. Cho nên chưa đầy 3 năm Gia Khanh cũng lập được một cái bang xã hội đen nho nhỏ, nhưng vị thế thì lại không nhỏ chút nào trong giới xã hội đen. Nghe qua cái biệt danh “ đại ca Huyết lãnh tử” cũng đủ biết Gia Khanh trong thế giới xã hội đen là thế nào, đã không ra tay thì thôi, còn khi đã ra tay chỉ có duy nhất một con đường “vĩnh viễn cầm lạng”...

Gia Khanh bước xuống xe, cởi chiếc áo khoát bên ngoài khoát lên vai để lộ 2 cơ bắp tay rắn chắc hơi sẫm nắng, khuôn mặt điển trai hiện nét phờ bạc, nở nụ cười hờ hững, Khanh từng bước từng bước bước trên vỉa hè. Từ trong túi Gia Khanh móc ra một chiếc chìa khóa ném về phía Minh Nhật đang đứng gần đó nghe điện thoại, không quay đầu lại nói:

- Đem xe về nhà!

...

...

Bây giờ là giữa trưa cho nên con đường trở nên vắng vẻ, Gia Khanh một mình bước dưới cái nắng gắt như thiêu đốt, nhưng một chút cảm giác của cái nóng kia cũng không có, đối với anh tất cả cảm giác đã mất đi từ lâu kể từ ngày Như Ngọc ra đi...

Đôi mắt buồn bã nhìn lên, vươn tay bứt lấy một chùm hoa bằng lăng tím trên đường, Gia Khanh chợt hồi tưởng lại những kí ức khi Như Ngọc còn sống cùng vui đùa hạnh phúc:

- Cái gì cũng phải có cái giá thích đáng của nó! Như Ngọc, em yên tâm, anh không để em chết oan khuất đâu!

Phải, sở dĩ hắn đứng ra làm nhân chứng cho ba tên lưu manh kia vô tội, là vì hắn hiểu một điều: nếu thật sự là đầy đủ nhân chứng vật chứng thì sao? Cùng lắm tòa án cũng chỉ tuyên bố mười mấy năm tù cho bọn chúng mà thôi! Đương nhiên hắn không cam tâm nhìn bọn chúng sau bao năm tù lại được thân nhiên bước ra ngoài đời! Hại chết một mạng người mà chỉ đổi lại có mấy năm tù thì vẫn chưa phải là cái giá thích đáng cho bọn chúng! Cho nên, anh đã có một tính toán khác, một mặt khuyên nhủ gia đình của Như Ngọc rút đơn kiện, mặt khác ra làm nhân chứng, và cuối cùng sẽ là chính anh trả thù cho Như Ngọc! Hừ! Cách trả thù của hắn đương nhiên sẽ không phải là việc làm vi phạm pháp luật, nhưng đủ để bọn họ nhận lấy đúng cái giá phải nhận được! Hơn nữa, ở bên ngoài dễ hành động hơn sẽ không có ai ngăn cản được “đại ca Huyết lãnh tử” hắn ra tay!

Nhánh hoa bằng lăng trong tay Gia Khanh bỗng chốc bị y bóp lấy giập nát, đôi mắt thoáng nét đau thương cùng phần hận, chân anh chạm phải một cục đá nhỏ trên đường, trong lúc buồn bực mà tung một cước đá vào viên đá như muốn trút đi nỗi lòng.

- Á! _ một âm thanh xa lạ vang lên kéo lấy sự chú ý của Khanh.

Gia Khanh tuy rằng không biết là chuyện gì đang xảy ra, cũng không có ý định đến xem, vội xoay bước đi chỗ khác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh vẫn cảm thấy bản thân nên lại xem thử là chuyện gì! Bước hơn chục bước nhìn đằng trước vẫn không thấy ai, cũng như không cái gì ngoài con đường vắng hoe, cùng những tán cây xao động theo cơn gió, Khanh lấy làm khó hiểu. Đang định cho rằng mình hoang tưởng mà quay bước trở về thì tiếng xa lại vọng đến:

- Gây họa rồi muốn bỏ chạy!

Gia Khanh giật mình, nhíu đậm mày hơn quan sát phía trước, nhưng phía trước vẫn như cũ không có ai!

14. Quyển I – Chương 14

Chap 14: Người phụ nữ bí ẩn

Đắn đo một lúc rồi mới bước tiếp, đến vài cái ngõ quẹo mới thấy được 1 người, 1 người phụ nữ trạc tuổi 30 đang ngồi xoa xoa cái chân của mình, bên cạnh là một cục đá nhỏ. Gia Khanh lại gần ngồi xuống hỏi:

- Dì có sao không vậy?

Người phụ nữ kia ngẩng đầu lên nhìn Gia Khanh không đáp, 1 tay nắm lấy cả chồng sách bên cạnh đập vào đầu Gia Khanh một cái bốp! Khiến Gia Khanh đau đớn mà khụy xuống vĩa hè, ôm lấy đầu:

- Người còn hỏi! Không phải tại người đá cục đá này trúng tao thì tao làm sao phải ngồi ở đây ôm chân mà rên hả?

- Hả? Sao lại đổ thừa cháu!_Gia Khanh vừa đau vừa ngạc nhiên hỏi, đôi mắt mở to ngơ ngác vô cùng ngây ngô.

Bốp! Lại một cái đánh nữa.

Lần này Gia Khanh không chỉ ôm đầu, mà còn né xa ra vài trăm mét đề phòng, nếu không lát nữa sẽ có người nhập viện! Người phụ nữ kia thấy vậy, mặt đanh lại đưa tay quắc quắc Gia Khanh lại gần.

- Dì muốn gì?_ Gia Khanh cực kì đề phòng chậm chậm bước lại gần, mặc dù trong lòng không muốn.

- Bồi thường!_buông 2 từ cụt ngủn, người phụ nữ kia xòe tay ra chờ đợi.

- Chỉ bị trúng một cái nhẹ thôi mà! Cùng lắm là bầm tím thôi, chứ đâu có thương tích hay chảy máu gì đến nỗi nguy hiểm đâu mà phải bồi thường?_đúng a! Hắn càng nghĩ càng không hiểu, theo đúng lý viên đá chỉ bay theo đường thẳng thôi làm sao có thể vòng qua mấy ngõ đường gấp khúc để mà trúng được, cái này vô cùng có vấn đề!?

- Bầm tím cũng là bị thương chứ! Ít nhất cũng phải có dầu gió để thoa! Không nói nhiều đưa đây!

Hơi bị cười khở một chút, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lời nói của người này quả thật là không phải không có lý. Nếu thật người này là bị viên đá mà anh đá ban nãy đá trúng vào người thì sao? Ai biết được ngoài vết bầm tím này còn có thể có vết thương nào khác hay di chứng nào đó tiềm ẩn chưa lộ ra thì sao, anh đương nhiên cũng nên có chút trách nhiệm chứ? Nghĩ vậy Gia Khanh không ngần ngại mà móc trong túi ra một chai dầu hiệu cao cấp (“từ đâu có sẵn vậy anh?” Tg, “nghề mà, lăn lộn giang hồ phải có đồ phòng thân khi bị người ta đánh chứ!” gk), sẵn tiện lấy ra một mảnh giấy ghi lại địa chỉ đưa cho người phụ nữ.

- Đây là địa chỉ của cháu, nếu sau khi về nhà mà chỗ bầm này có bị nặng lên hay biến chứng gì thì dì có thể theo địa chỉ này tìm cháu, lúc đó cháu sẽ lo cho dì, còn bây giờ cháu có việc phải đi trước!

Nói dứt lời, Gia Khanh vội co giò bỏ chạy như trốn tránh, vì sợ ở thêm sẽ bị thương thêm mấy cái đánh đầu! Nhưng mà, chưa kịp chạy đã bị phía sau kéo lại, hết như một con mèo bị chủ túm lấy Gia Khanh tui ngưu xoay mặt lại, trưng ra bộ mặt tội nghiệp:

- Còn gì nữa sao dì?

- Người...có muốn bói một quẻ?

- Hử...ngơ ngác_ Bói làm gì? Cháu xưa nay không tin vào bói toán!

- Miễn phí không lấy tiền! Người bói thử một quẻ nghe thử cũng được mà, đâu có ai bắt người phải tin!_ người phụ nữ kia bắt đầu nhẹ giọng xuống dụ dỗ, so với 1 phút trước là hoàn toàn khác hẳn.

Miễn phí? Thử? Gia Khanh nhìn người phụ nữ trước mặt đánh giá một lượt, chỉ 4 từ “khí chất thoát tục”, đặc biệt khi nhìn đến mái tóc kia, Gia Khanh vô cùng sửng sốt. Đó không phải là một mái tóc bình thường, một mái tóc màu bạch kim lấp lánh, không giống như những mái tóc bạc của người già, mái tóc bạch kim kia như đang tỏa sáng dưới ánh mặt trời, làm cho người khác nhìn vào phải chói lóa. Nếu hắn nhớ không lầm lúc này mái tóc đó vẫn còn là màu đen! Đôi mắt người này vừa sâu như vô đáy lại vừa ấm áp như đang xoa dịu nỗi đau của người khác, cái sắc nâu rõ nét của một người Việt chính thống càng làm tăng thêm nét

thân thiện của người này, ánh nhìn nhẹ nhàng tỏa ra một thứ cảm giác mát mát làm Gia Khanh cảm thấy vô cùng thanh thản...

Người phụ nữ kia cười nhẹ, nét cười vô cùng thanh thoát cùng diễm lệ, rồi buông một lời:

- Có những chuyện có nói ra cũng không thể nào hiểu được! Rút một lá bài đi, những chuyện cậu muốn biết sẽ được giải bài!

Gia Khanh cúi đầu ngẫm nghĩ câu nói đó, rồi vô thức đưa tay rút lấy một lá bài trong sấp bài của người phụ nữ kia đưa...Nhận được lá bài, người phụ nữ không nói gì mà úp lá bài xuống nói tiếp:

- Rút thêm một cây xăm đi!

- Rút xăm?

- Đúng!

Hơi khó hiểu gãi gãi đầu, Gia Khanh muốn hỏi vì sao không giải lá bài kia mà lại kêu anh rút thêm xăm làm gì? Nhưng mà nghĩ lại có khi nào là người này vẫn chưa đủ dữ liệu để giải lá bài, cho nên anh rút thêm xăm cho đủ!

Nhưng mà, nhìn mấy cây xăm Gia Khanh lại thấy kỳ lạ vô cùng, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy loại xăm này, cây xăm có màu đỏ thẫm dài khoảng 2-3 tấc, trên đó còn khắc hình rồng và phụng kết hợp chặt vào nhau một cách tinh tế, còn có mấy nốt nhỏ màu đen cùng những nốt to màu vàng nhạt xen lẫn vào nhau...nói chung càng nhìn Gia Khanh càng thấy có gì đó là lạ và có chút thu hút.

- Đây là xăm gì vậy dì?

- Muốn biết thì rút đi!

...

...

- Người viết thêm một chữ đi!_ cười tươi như hoa đưa mảnh giấy trắng tinh cùng một cây viết bi ra trước mắt Khanh, mặc dù trên tay đang cầm một cây xăm mà Khanh vừa rút.

Gia Khanh nhìn người phụ nữ chăm chăm, đầu óc bắt đầu xuất hiện suy nghĩ “người này đang cố tình chơi hấn đây mà!” không nói gì, phui phui cái miệng đứng dậy, định bước đi thì:

- Chàng trai! Quyết tâm của người chỉ có bao nhiêu đó thôi sao?

Gia Khanh khựng chân, quay đầu lại nhìn “câu nói kia là có ý tứ gì?” Khí toát ra từ người phụ nữ kia vừa rồi vô cùng bức người! Khiến anh bất giác run.

- Dì biết chuyện gì của cháu sao?

Người phụ nữ phẩy phẩy tờ giấy trắng, đôi mắt có chút chờ đợi, khuôn mặt kiên nghị khiến người khác không tin tưởng cũng không được, chỉ là một lời hé môi cũng không có. Hồi lâu, cảm thấy người trước mắt không có ý định trả lời mình, nhưng lại giống như người kia nói, anh đúng là không muốn bỏ lỡ mọi chuyện giữa chừng, nhất là những chuyện quan trọng! Nếu đã làm thì cũng nên làm hết một việc cho dù đó chỉ là một việc dư thừa. Gia Khanh nhận lấy giấy bút, đặt bút xuống viết, nhưng cứ vừa chạm mũi viết vào giấy thì lại không biết phải viết gì nữa kết cục lại nâng viết lên. Cứ như thế lặp lại mấy lần, tờ giấy trắng vẫn như lúc đầu một màu trắng tuyết!

- Không nhất thiết là phải viết chữ, bất cứ cái gì người thích cũng có thể ghi hoặc vẽ ra!

Tiếp nhận lời của người phụ nữ kia, Gia Khanh cuối cùng cũng hạ được bút xuống, gạch gạch ra mấy đường nét, cuối cùng nâng bút, nhìn vào tác phẩm của mình chỉ thấy một đống hỗn lộn đường nét chữ không ra chữ hình không ra hình. Sau đó, đẩy về phía người phụ nữ, gương mặt chờ:

- Không ngờ cậu cũng biết viết chữ cổ!_ người phụ nữ thản nhiên buông lời

- Chữ cổ?_ Gia Khanh ngạc nhiên hỏi lại.

- Là một loại chữ cổ của mấy trăm năm trước, không phải ai cũng biết, mà người biết thì thân phận không tầm thường!_ người phụ nữ từ từ giải thích, rồi đưa thêm hai mảnh tráp cho Gia Khanh, ý bảo “xin quẻ đi”

Gia Khanh lần này không nói gì, cũng như không phản ứng gì mà lẳng lặng nhận lấy rồi tung quẻ, vì có lẽ anh đã quen với cái cách “người cứ làm đi rồi ta giải thích sau ” của người kia!

Tiếng lớp Copp rơi trên mặt đất, bỗng nhiên có một cánh hoa bằng lăng theo cơn gió bay đến, đáp vào chính giữa hai quẻ tráp một xấp 1 ngửa kia! Một cảm giác dâng lên trong lòng Gia Khanh vừa lạnh lại vừa có chút ấm áp, vừa xa lạ lại vừa quen quen, bất giác đưa tay sờ lấy cánh hoa ấy:

- Cái gì cũng đã làm rồi! Di có thể bắt đầu giải quẻ được chưa?

Người kia không vội đáp chỉ hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn Gia Khanh, đôi mắt đẹp nhú lại sâu, đôi môi kia khẽ nhếch nhếch tạo cho người khác cảm giác bất an...

Từng cơn gió nhẹ thổi cuốn theo những chiếc lá vàng rơi, khẽ đung đưa những chùm hoa bằng lăng tím nhạt màu kết hợp với màu xanh phớt của lá tạo nên cảm giác thanh thanh của bình yên lắng dịu nhẹ nhàng, tâm hồn con người cũng vì thế mà thư thái đi bội phần.

Gia Khanh ngồi trên chiếc ghế đá dưới góc bằng lăng tím quen thuộc, từng tia nắng yếu ớt của buổi sớm mai khẽ lọt qua nhánh lá bằng lăng rơi trên người anh trông vừa lung linh vừa ấm áp. Gia Khanh vừa ngồi vừa chống tay lên cằm, khuôn mặt phẳng phất nổi buồn cô đơn, đôi mắt nhìn xa xăm chất chứa nhiều nỗi ưu tư, nơi đâu đó đọng lại chút ươn ướt của lệ sa...khung cảnh vốn đơn bạc có chút buồn, giờ đây càng đậm thêm nét đơn lẻ buồn nhạt.

Thở dài một cái...Gia Khanh tựa mình đối tư thế, hai tay khoanh lại trước ngực đôi mắt nhắm nghiền tựa người vào thành ghế bằng đá, cảm nhận sự yên tĩnh của không gian xung quanh, và cũng là đang hồi tưởng lại những chuyện quá khứ khi Bích Ngọc còn sống, những lúc ấy cả 2 người thường rượt đuổi nhau dưới tán cây này, vẫn thường đấu khẩu đến bất phân thắng bại. Từng tiếng cười, từng tiếng nói, từng ánh mắt của Bích Ngọc giờ đây lại hiện lên rõ mồn một khiến tâm tư anh thêm khó chịu. Trái tim bất giác đau nhói, cảm giác hụt hẫng, trống rỗng đang ngày đêm xâu xé lấy tâm...Gia Khanh hận chính bản thân mình quá bất cẩn mà hại đến Bích Ngọc, bản thân bất lực trước cái ra đi của cô, nếu lúc đó anh tuyệt tình một chút nữa với 3 tên lưu manh đó thì đã tốt, hoặc nếu anh cố gắng một chút nữa nắm lấy tay cô không buông thì sẽ không đánh mất cô vĩnh viễn...

“Có thật sự em vẫn còn sống? Vẫn tồn tại ở một nơi nào đó mà anh không thể nào nhìn thấy được? Nếu quả thật như vậy, dù có phải thế nào anh cũng sẽ tìm đến em!”

Kể từ ngày Bích Ngọc ra đi cho đến nay là đã được đúng một tháng, theo thông tin mới nhất thì 3 tên lưu manh từng bị nghi án là gián tiếp gây ra cái chết của Bích Ngọc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà trở nên vô cùng kì lạ: 1 tên trong số đó thì tự nhiên treo cổ chết đột ngột tại nơi đồi mà Bích Ngọc chết, tên thứ 2 thì bỗng nhiên trở nên điên điên khùng khùng, suốt ngày chỉ biết lẩm bẩm mỗi một câu “tha cho tôi!” “tha cho tôi!” mà đi lơ thơ ngoài đường và bị bắt vào bệnh viện tâm thần, còn tên thứ 3 cũng chính là kẻ cầm đầu càng tệ hại hơn: buồn lậu hàng trắng và bị cảnh sát bắt quả tang, vì bỏ trốn mà chạy quá tốc độ xảy ra tai nạn, kết quả đến giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh vì bị chấn thương sọ não cấp mãn tính, nghe nói cho dù có tỉnh dậy cũng trở thành phế nhân vĩnh viễn...tất cả những sự kiện trên đều không có nguyên nhân nào lý giải được, chỉ có những người trong cuộc là rõ nhất và người hiểu rõ nhất đó chính là người đã nhúng tay vào các việc trên GIA KHANH!

Đang mơ mộng với những ký ức đẹp, bất chợt Gia Khanh như một tia sét nhanh, chạy phăng ra giữa đường quốc lộ trước mặt, trong tiếng thét thất thanh của một người mẹ đang nhìn thấy con mình sắp bị một chiếc xe tải cán chết...RẦM!...

Gia Khanh lúc này cảm thấy bản thân trở nên nhẹ tênh kì lạ, hết như một quả bóng hơi đang từ từ bay lên cao, cúi nhìn lại phía dưới đất nhìn lấy đứa bé vừa được mình cứu thoát đã bình yên vô sự không chút thương tích gì, nó đang khóc oa oa trong lòng mẹ của nó. Rồi lại nhìn chính thân xác của mình nằm giữa vũng máu không chút nhúc nhích, nơi khóe môi còn lưu giữ lại một nụ cười hạnh phúc, lòng chợt thấy thanh thản vì bản thân mình đến phút cuối cuộc đời vẫn còn có thể làm một chuyện tốt! Nhưng anh cảm thấy bản thân anh rất có lỗi với những người thân vì đã làm cho họ phải khóc vì sự ra đi của anh.

“ Ba, mẹ, anh, chú 3 xin lỗi mọi người Gia Khanh số đã tận, kiếp này không có duyên phận cùng mọi người đi đến cuối cuộc đời, nếu có kiếp sau, Gia Khanh vẫn xin được tiếp tục làm người thân với mọi người!”

Quay đầu lại nhìn lên bầu trời chóa lòa vì ánh sáng, trong lòng khâm phục người phụ nữ mà Gia Khanh gặp nửa tháng trước, tất cả đã diễn ra đúng như những gì người phụ nữ đó nói:

“ Cô gái ấy và cậu mệnh số ở thế giới này đều đã hết. Nhưng tại một thế giới khác thì chỉ mới bắt đầu. Hãy nhớ số mệnh là do chính tay mình tạo thành, cơ duyên chỉ đến có một lần, nếu cậu không biết nắm bắt không biết tạo lấy con đường ỳnh thì nhất định sẽ hối hận. Trở về đi, cậu còn 15 ngày nữa là kết thúc sinh mệnh của mình ở nơi này, cậu hãy trở về mà sắp xếp mọi thứ cho thỏa đáng, những gì muốn làm mà chưa làm thì hãy làm đi, và hãy nói những lời tạm biệt với người thân của mình! Đến lúc ấy sẽ có người đến để đưa cậu đến nơi cậu cần đến, và nói cho cậu biết những gì phải làm ở thế giới bên kia”

Gia Khanh từ từ bay lên không trung, xuyên qua tầng tầng ánh sáng kia tiến sâu vào màn đêm tăm tối, nơi có những vì sao đang lấp lánh trông vô cùng huyền ảo linh động. Đưa tay chạm vào những vì sao ấy, chỉ thấy bàn tay mình xuyên qua những vì sao kia không khỏi cười khổ, bởi vì bản thân anh đã quên chính mình giờ đây chỉ còn là một linh hồn thì làm sao có thể chạm vào vật gì nữa chứ?

- Đẹp không? _ âm thanh vừa nhẹ nhàng vừa ấm áp lại thánh thót vang lên

Giật mình, Gia Khanh quay phắt ra phía sau hét lớn _ “ Ai đó!” _ nhưng chẳng thấy một ai

- Tất cả những đốm sáng lấp lánh như vì sao kia chính là linh thần của những linh hồn đó! _ vẫn là âm thanh nhẹ nhàng đó.

Gia Khanh quay sang tứ phía tìm kiếm chủ nhân của giọng nói, cuối cùng đôi mắt dừng lại nơi thân ảnh màu lam nhạt, đang dang tay ôm lấy những đốm sáng kia vào lòng, bộ điệu vừa thanh lại vừa đậm:

- Là di? _ Gia Khanh nhận ra người hôm trước

- Thế nào? Đúng lời hứa chứ? _ người phụ nữ kia nháy mắt với Gia Khanh, toàn thân lúc này toát lên một khí chất thanh khiết, từ từ tiến lại gần Gia Khanh

Gia Khanh gật gù

- Rất đúng hẹn! _ nhưng trong lòng lại thầm nghĩ “ phải chi người phụ nữ nào cũng như người này, đúng hẹn như vậy thì đàn ông trên đời này chẳng còn phải khổ sở vì cái vụ chờ bạn gái đi chơi rồi nhỉ?

Chợt nhớ ra cái gì, Khanh hỏi:

- Lúc nãy di nói đây là linh thần của những linh hồn nghĩa là thế nào vậy? Chẳng phải con người sau khi chết sẽ trở về với cát bụi hay là đi đầu thay gì đó hay sao?

Người phụ nữ hơi nghiêng đầu chu chu lấy cái miệng xinh đẹp, vô cùng tinh nghịch, trông cứ như một cô gái tuổi chưa quá 20(“ già rồi mà còn ẹo! Thấy mà ớn” _ tác giả, “ người muốn sớm về đoàn tụ với ông bà hả?” _ từ đâu nhảy ra cầm dao hăm dọa)

- Nói sao nhỉ? Con người sau khi chết thân xác sẽ tiêu tan theo năm tháng mà trở thành cát bụi, còn linh hồn thì không như vậy, nếu một con người nào đó chết đi thì sẽ hóa thành những “ ngôi sao” này tụ tập về đây nơi được gọi là “ thiên đàng” và chờ đợi ngày đầu thai. Trong số đó nếu “ ngôi sao” nào vẫn còn vướng mắc chuyện gì đó hoặc không muốn chuyển kiếp sẽ có quyền lựa chọn ở lại đây làm một “ ngôi sao” vô danh. Còn những linh hồn không thể siêu thoát cho được chính mình, tức vẫn còn chuyện vướng mắc với cuộc sống sẽ ở lại thế giới đó làm một cái mà người ta thường gọi là “ ma” ...

Gia Khanh chen ngang:

- Vậy thì “ ma” vĩnh viễn sẽ làm “ ma” hoài như vậy à?

Người phụ nữ liếc xéo Gia Khanh một cái vì bị y nhảy vào hòng giữa chừng, nói tiếp:

- Không! Khi nào họ tìm được lối thoát cho chính mình thì tự động họ sẽ trở thành những “ ngôi sao” và trở về đây chờ ngày hoá kiếp!

- Vậy tất cả những ngôi sao này sẽ được đầu thai chứ?__ trời ạ! dân số đã nhiều mà thêm bao nhiêu đây nữa chỗ đâu mà ở???

- Không! Chỉ có một phần!

- Hở! Vậy...

Gia Khanh chưa kịp hỏi hết nguyên câu liền bị người phụ nữ kia chặn ngang họng:

- Người nhiều chuyện quá! Nếu muốn biết nhiều hơn thì chờ đến khi nào chết thì biết! Còn bây giờ đi theo ta!

Dứt lời, người phụ nữ vội kéo tay Gia Khanh đi khiến Gia Khanh không khỏi thắc mắc, vì sao anh chết rồi mà người này có thể chạm vào hắn anh được, ngay cả mấy “ngôi sao” kia anh còn không chạm được nữa là?

Tất cả giống như một bộ phim khoa học viễn tưởng, y đang bay giữa ngàn vì sao lấp lánh như những nhà phi hành gia bay vào vũ trụ, nhưng cảm giác thì chân thực sống động hơn nhiều, khi y xòe tay ra vươn chạm xuyên qua từng ngôi sao nhỏ ấy, cảm giác kì lạ vô cùng, giống hệt như y đang nhìn thấy những con người đó thực thụ, họ đang vẫy tay mỉm cười với y. Một nguồn sáng mạnh phát ra từ phía trước, theo đó Gia Khanh cảm thấy bản thân như bị cái gì đó ép mạnh vào lồng ngực vô cùng khó thở, tay chân cứng lại không nhúc nhích được, cảm giác cơ thể cứ như đang từ từ bị làm cho tan rã ra từng mảnh bất lực! Đôi mắt bị thứ ánh sáng kia làm cho khó chịu, giờ này lại thêm cái cảm giác này thật vô cùng thống khổ? (“bất công! Sao Bích Ngọc xuyên qua nhẹ tênh hà, còn tui lại phải chịu khổ như vậy? tác giả đâu? Mau lặn ra đây nhanh lên!”)

- Đây chính là nơi người tái sinh!__ 1 lần nữa âm thanh nhẹ nhàng ầm ập kia lại vang lên.

15. Quyển I – Chương 15

Chap 15: Xuyên qua không chính thức

Gia Khanh thức tỉnh, có hơi ngơ ngác một chút rồi lại theo quán tính sờ sờ, cúi đầu nhìn lại thân thể của mình vẫn còn nguyên thì vô cùng vui mừng, sau đó mới nhìn đến xung quanh.

Người phụ nữ vỗ nhẹ vai Gia Khanh, một tay chỉ về phía xa nơi có một nhân ảnh nhỏ đang ngồi trên nền đất lạnh, nhặt từng miếng bánh vụn rải trên nền đất, đôi mắt nàng ươn ướt chút lệ, trong con người đôi mắt ấy là sự căm ghét thù hận, tuy nhiên khuôn mặt nàng vẫn không hề biểu lộ chút cảm xúc gì. Người phụ nữ nói:

- Thấy rồi chứ? Cô bạn nhỏ của người đang ở đằng đó!

Gia Khanh khó hiểu quay lại nhìn người phụ nữ

- Không nhận ra sao? Cô ấy đến đây trước người gần một tháng rồi, nhưng vì không có thể xác nên mượn đồ của người khác mà sống tiếp!

Không nghe đến hết câu, Gia Khanh đã vội chạy lại phía đó ngồi xổm xuống ngắm kĩ người trước mặt mình. Trong phút chốc, Gia Khanh nhìn thấy cái linh hồn phẳng phất của Bích Ngọc trong cái thể xác xa lạ kia, một cảm giác vui mừng khó tả dâng lên trong anh, định vươn tay chạm vào Bích Ngọc, nhưng lại nhìn thấy một giọt nước mắt rơi ra từ hốc mắt kia liền khựng lại động tác, trái tim như bị cái gì đó bóp lấy đau đớn:

- Khi nào cháu có thể tái sinh?__ Gia Khanh không quay đầu, đôi mắt buồn vẫn dán chặt vào hành động của Bích Ngọc, nói vọng lại phía sau.

- Sắp rồi!

- Sắp là khi nào?__ Gia Khanh có chút không bình tĩnh nói với âm điệu hơi bức dọc, bảo anh làm sao mà có thể ngồi đây nhìn Bích Ngọc khóc nức nở như vậy hoài, mà không làm gì được cơ chứ? Nếu là trước đây

việc đầu tiên anh làm sẽ là kéo Bích Ngọc đi ăn kem, cho cô đỡ buồn, sau đó tìm cái tên nào không biết điều mà khiến Bích Ngọc khóc xủ đẹp!

Thấy Gia Khanh có chút khí, người kia vội dịu mỏng mà trấn an y:

- Uy! Bình tĩnh, bình tĩnh, không vội gì? Cô ấy không mọc cánh bay mất đâu mà lo, với lại chuyện này là bình thường, đôi khi cần phải như vậy để Bích Ngọc có thể tiếp nhận được mọi điều về thế giới này chứ!

- Nhưng...

- Sao? Không tin ta hay là..._ người phụ nữ đưa mắt dò xét thái độ của Gia Khanh, tuy rằng anh đang có chút thương tâm phong độ cũng bị mất đi, nhưng trên anh vẫn tỏa ra cái gì đó khí chất đặc biệt và khá lạnh lùng “Chắc! Hai người các người đúng là giống nhau, tên nào cũng lạnh như băng, sư huynh, đồ đệ của huynh chỉ toàn là tảng băng ngàn năm không hủ?”

- Không phải vậy!_ Gia Khanh vội nói, xoay đầu lại nhìn đôi mắt hơi chờ đợi.

Người phụ nữ thoáng cười nhẹ, sau đó thu lại bộ dáng nghiêm túc:

- Vậy thì tốt! Đi, ta dẫn người đi xem nơi người sẽ được tái sinh!

- Vâng!

Gia Khanh nhìn qua Bích Ngọc một cái rồi theo người phụ nữ kia ly khai chỗ này, có một điều lạ là anh cảm thấy bản thân mình có gì đó khác thường, nơi này cảm thấy thật quen thuộc, cả giọng nói của chính mình nữa, tuy rằng âm điệu vẫn như vậy nhưng lại có uy nghiêm hơn và có chút lạnh.

Đi lòng vòng qua mấy dãy nhà, cuối cùng người phụ nữ dừng lại, đặt ánh mắt nhìn vào một vốc dáng cao lớn đang đứng vẽ tranh nơi tiểu viện trong hồ sen. Gia Khanh nương theo ánh mắt của người phụ nữ nhìn vào người nam kia, một khuôn mặt anh tuấn, đôi mày rậm, mắt kiêu dãn sắc bén như chim ưng, thân hình cao lớn dũng mãnh nhưng cũng không quá lực lưỡng thô thiển, trong bộ trang phục lam, y vừa toát lên khí chất vương giả lại mang vài phần tiêu sái bất phàm.

- Cháu sẽ tái sinh trong thể xác đó phải không? Vậy còn người đó, người đó sẽ thế nào? Sẽ chết sao?_ Gia Khanh tiếc rẻ nói, người đẹp như vậy mà phải chết thì thật là uổng!

- Số mệnh an bài phải chịu thôi! Hơn nữa mọi chuyện đến cuối cùng sẽ vỡ lẽ, đến lúc đó, cho dù hắn không chết cũng sẽ sống trong đau khổ đắng vất chi bằng chết cho thanh thản! À mà nè, người chưa có nhập xác được đâu, vì hắn mệnh còn chưa hết, phải đến nửa tháng nữa lận! Người trong thời gian này nên theo hắn mà tìm hiểu rõ về nơi này và thân thể sau này của người đi!_ nói đoạn bỏ chạy

- Hả...Cái gì chứ!_ quay lại định nói gì với người phụ nữ kia thì chẳng thấy người đâu chỉ có một kẻ bỏ chạy, vội chạy theo_ Nè! Nè dì! Làm gì bỏ chạy gấp vậy? Dì còn chưa nói cho cháu biết thân thể của người kia và những điều cháu cần phải làm sau này nữa chứ?

Người phụ nữ không quay đầu lại nhìn, mà nói:

- Ta nói rồi, thân thể của người kia người tự tìm hiểu, người còn nửa tháng rảnh rỗi đó làm gì? Hơn nữa mệnh số là do người tự tạo, ta không giúp được gì cho người nữa!

- Vậy chí ít cũng phải cho cháu biết làm thế nào để nhập xác chứ?_ Gia Khanh hét theo vì đã không còn nhìn thấy bóng dáng người kia đâu.

- Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, khi chuyện đến tự có cách giải quyết! Còn bây giờ! Hê Hê! Ta bye bye nhé!

- Haiz!_ thật là làm anh tức nghẹn mà!

Gia Khanh một mình lơ lửng giữa không trung im lặng, không biết phải làm gì kế tiếp nữa, cho dù có tức có buồn phiền cũng chẳng biết làm sao, vì anh cũng chỉ là một linh hồn đang chờ thời mà thôi! Thở dài bất lực mà chấp nhận sự thật, Gia Khanh đáp xuống đất chỗ tiểu viện, đứng đối mặt với người nam kia, tay xoa xoa cằm, đôi mắt nhìn người đối diện đánh giá: ngũ quan thanh tú, nếu không muốn nói là mỹ, đôi mày kiêu sắc kết hợp với gương mặt góc cạnh càng thêm nét uy nghiêm của bậc trượng phu, mái tóc đen

dài đến dài hông được cột cao phía sau bởi một mảnh lụa màu xanh lam càng thêm nét phong lãng, toàn thân phát ra khí chất gì đó cao quý hơn cả bậc phàm nhân, nhưng lại mang theo khí lạnh khó gần, ngay cả khuôn mặt cũng giống như đeo một cái mặt nạ bằng không thể đoán lấy tâm tư y đang nghĩ gì, cuối cùng sau một hồi đánh giá Gia Khanh rút ra một kết luận “người này là từ băng sinh ra”

Kể đó Gia Khanh nhìn xuống bàn, nơi Thiên Hàn đang vẽ một bức tranh, tuy không phải người rành về nghệ thuật, nhưng Gia Khanh không khỏi tán dương tài vẽ tranh của người này, đường nét uyển chuyển sinh động, bức họa như có một sức sống càng nhìn càng thêm thu hút. Đặc biệt tuy so với những ảnh chụp bằng máy ảnh ngày nay không chân thực bằng, nhưng hoàn toàn có thể nhìn ra được người trong tranh chính là một tiểu cô nương chừng 10 tuổi, vóc dáng thanh tao không xinh đẹp mỹ miều nhưng lại rất đáng yêu, trên tay tiểu cô nương ấy là một chùm hoa đào rực rỡ. Chỉ là, hình ảnh này Gia Khanh lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, đặc biệt là sợi dây chuyền trên cổ tiểu cô nương kia hình như hắn đã thấy ở đâu đó rồi thì phải?

Bên tai Gia Khanh bỗng vang lên giọng nói của Thiên Hàn, tuy nhiên âm điệu không giống như vẻ ngoài Thiên Hàn đang mang, có chút âm áp pha lẫn ưu tư cùng trách hận:

- Nếu huynh đến sớm hơn 1 chút để đón muội, thì muội và bá mẫu sẽ không chết! Xin lỗi huynh đã không thể thực hiện lời hứa với muội! Thực xin lỗi..._ Thiên Hàn vừa nói vừa đưa tay vuốt lấy gương mặt trong bức họa kia, nơi mí mắt ẩn chút lệ.

Gia Khanh đứng một bên nhìn cảnh này có chút động tâm, cảm thấy thương tiếc cho Thiên Hàn, thầm nghĩ những gì người phụ nữ kia nói quả thật đúng, sống trên thế gian mà phải mang nhiều đau khổ chỉ bằng kết thúc chẳng phải thanh thản hơn...nhưng đó chỉ là trốn tránh, cuộc đời không phải chỉ biết nhìn đau khổ mà sống mà là phải làm sao vượt lên đau khổ mà sống!

“ Người này đúng là một người chung tình khó kiếm”

Phố xá kinh thành vốn rất đông đúc, những dãy nhà san sát nhau nối nhau thành những dãy phố phường, kéo dài từ cổng thành đến hoàng cung, phía trước mỗi nhà hầu hết đều có một cây liễu, lý do vì sao lại như vậy thì không ai biết, chỉ biết đó là phong tục được truyền từ suốt hàng năm nay với ý nghĩa là để giúp trừ tà cho những nhà nào trồng cây liễu trước nhà.

Váy áo thướt tha, những đứa trẻ con vui đùa náo nhiệt gọi nhau, tiếng mua bán trả giá của những người mua, những bóng người hành khất che mặt bởi chiếc nón vành rộng bước nhanh qua đường phố... làm cho phố xá thật náo nhiệt. Hôm nay là ngày lễ hội Thiên Niên tuy không phải là lễ hội lớn như lễ hội hoa đăng hằng năm nhưng cũng đủ để cho kinh thành trở nên náo nhiệt chắc nịch người hành khất và du khách đến từ khắp nơi. Theo truyền thuyết thì ngày Thiên Niên chính là ngày tưởng nhớ đến vị vương gia của Nhà Phù quốc_ một đất nước đã bị diệt vong cách đây 500 năm .

Trong đám đông đó lại nổi cộm lên hai dáng nam tử mỹ miều:

- Chủ nhân, vì sao hôm nay người lại muốn đến kinh thành?

- Đương nhiên là ta có ý định riêng của ta!_ người kia đáp đôi mắt xẹt qua tia giảo hoạt

- ...

- Đi! Chúng ta vào Kim Bảo lâu đi! (tên đầy đủ là Nhã Hưng Kim Bảo tửu lâu)

Bước vào tửu lâu là 2 nam nhân 1 bạch y một lam y. Vị bạch y dáng vẻ tiêu sái, khuôn mặt đẹp đến mức tà mỹ, thân toát lên khí phách cao cao tại thượng nhưng vẫn mang cái gì đó nửa mỹ nửa tà, tuy nhiên chỉ cần nhìn sơ qua y dù là nam hay nữ cũng không tránh khỏi mê mẩn. Tay y phe phẩy chiếc phiến vừa ra dáng thư sinh vừa mang nét phong lưu. 2 người vừa bước vào liền tiến đến một cái bàn nhỏ gần cửa sổ ngồi xuống, gọi vài món ăn cùng một bình rượu phiêu tinh tửu (là một loại rượu được nấu và đem đi lưu cất khoảng 10 năm mới đem ra sử dụng, hương vị so với rượu nữ nhi hồng là không thua, thậm chí là ngon hơn vài phần chỉ có điều chỉ là rượu do tác giả nghĩ ramong mọi người đừng tin là thật là được!). Khắp nơi trong tửu lâu bất kể nam nữ, trừ một người đang ngồi xoay lưng với 2 người đó là không có nhìn, còn lại đều không hề rời mắt khỏi vị bạch y kia, nhiều người có chút thất lễ mà rơi ...nước miếng...

Thiên Hàn trước sau cũng chỉ một mình đơn độc uống hết mấy tỉnh rượu, vẻ mặt âm trầm đôi mắt ưu tư. Chán nản, Thiên Hàn đứng dậy bỏ lại vài nén bạc, tiêu sái rồi rời đi trong sự nổi tiếc của không biết bao nhiêu nữ tử. Thân ảnh to lớn vừa bước đến cửa lớn của tửu lâu, gần như che hết ánh sáng từ bên ngoài truyền vào, những tia nắng ban mai soi rọi trên người y làm y bừng sáng, nhưng lại mang nét cô đơn tĩnh mịch. Trước khi rời đi Thiên Hàn hơi đảo mắt liếc qua chỗ 2 nam tử đang làm họa thủy kia cười nhạt, không rõ ý tứ, đôi mắt càng sâu thêm vô đáy rồi biến mất trong hào quang của ánh sáng.

- Chủ nhân, sao lại để hắn đi như vậy? Chẳng phải hắn là người người đang tìm sao?_ vị lam y sau khi thấy Thiên Hàn biến mất vội lên tiếng, hắn ban nãy khi thấy Thiên Hàn trong tửu lâu, cứ cho rằng mục đích của chủ nhân đến kinh thành là tìm Thiên Hàn nhưng...

Bạch y nam tử không vội đáp, nhàn nhạt uống trà, khẽ liếc mắt tình ý với 1 nữ tử xinh đẹp nhất trong quán khiến nàng ta đỏ mặt cúi đầu, rồi mới đáp:

- Hắn không phải người ta tìm!

- Nhưng...hắn rõ ràng là Lãnh Thiên Hàn, là tam vương gia của Minh Phiến quốc_ lam y khó hiểu nói, sao lại không phải? Hắn rõ ràng là cái tên Lãnh Thiên Hàn kia mà!

- Hắn quả thực là Lãnh Thiên Hàn tuy nhiên không phải là người ta cần, kẻ ta cần có lẽ sắp xuất hiện rồi!_ y thâm sâu nói sau đó đưa mắt ý bảo lam y nam tử im lặng

Tối hôm đó, tam vương phủ có 2 thích khách đã lọt vào được hậu viên. Vương phủ vốn canh chừng rất cẩn thận, thị vệ đều là cao thủ hạng nhất của Minh Phiến quốc, sở dĩ 2 tên thích khách đó có thể lọt vào như vậy là vì: thứ nhất, 2 người này võ công so với các thị vệ là hơn đến mấy bậc. Thứ 2, hậu viên chính là nơi ở của tam vương phi Như Ngọc, như mọi người đồn đại nàng là một vương phi thất sủng, vương gia đã ra một đạo lệnh chính là nơi này không cần ai canh gác mặc kệ vương phi sống chết ra sao, cho nên nơi này canh gác rất lỏng lẻo cho dù là một người bình thường lạc vào cũng dễ dàng.

Đứng trên nóc nhà nhìn vào hậu viên vẫn còn sáng đèn hai tên hắc y nhìn thấy Như Ngọc đang ngồi trên cái bàn đá mặt mây nhả khói khó chịu, hết vò mảnh giấy này rồi lại đến mảnh giấy kia, rồi đến vò tay bứt tóc, miệng không ngớt lầm bầm cái gì đó, tư thế ngồi cũng cực kì lưu manh, 2 chân bắt chéo nhau hơi run run đùi, chốc chốc lại ngửa mặt lên trời nhìn sao. Cuối cùng không rõ lý do gì Như Ngọc nháy phốt xuống đất, rồi xoay ngang đá vào cái bàn một cái, vẻ mặt chau lại khó chịu, kết quả Như Ngọc nâng ôm lấy cái chân đau mà nhảy lò cò vào phòng đóng cửa sầm lại. Trên nóc nhà, 2 tên thích khách nhìn Như Ngọc từ nãy đến giờ không có biểu hiện hay nhúc nhích gì tưởng chừng cả 2 chính là 2 tượng đá biết thở, tuy nhiên trong phút cuối 1 trong 2 tên đó có một kẻ hơi run run vai muốn cười nhưng lại không dám cười:

- Chủ nhân có cần bắt nàng ta ngay bây giờ không?_ người đó sau một hồi trấn xuống cơn cười, thì quay sang người còn lại cung kính nói.

- Vẫn chưa cần! Thiên Hàn mà ta cần vẫn chưa xuất hiện, cứ để nàng ta ở đây thêm một thời gian nữa, sau đó bắt trọn cả 2!

- Vậy bây giờ chúng ta làm gì tiếp theo, chủ nhân?

- Trở về Kỳ Sơn chờ thời cơ!

Nói xong người được gọi là chủ nhân liền điểm mũi chân rời đi, tên kia cũng nhanh đuôi theo. 2 cái bóng hắc y khuất đi, trong lùm cây có 2 tên hắc bạch chống cằm nhìn theo bóng họ, cũng may là bọn họ đã ở trong lùm cây từ trước, mà từ nãy đến giờ cũng không có để cho âm thanh gì phát ra, nên 2 hắc y kia mới không phát hiện, chứ chiếu theo những gì bọn họ quan sát 2 tên hắc y kia là cao thủ trong cao thủ, thậm chí có thể sánh ngang với vương gia, để bọn họ phát hiện bọn họ cũng có mặt ở đây thì sẽ gặp phiền phức to.

- Sư huynh có cần báo với vương gia?_ hắc y xoay lại hỏi bạch y

Bạch y quay lại, đánh cái bốp vào đầu tên hắc y nói:

- Muốn chết sao? Vương gia có lệnh: mặc kệ vương phi sống chết! Chúng ta đi báo chẳng khác nào tự chạy đi đầu thú rằng “chúng ta làm trái lệnh, âm thầm bảo vệ vương phi!”

- Nhưng...đệ thấy bọn người đó không tầm thường, võ công cực kì lợi hại, ngay cả bọn họ xuất hiện lúc nào chúng ta còn không biết nữa là!

- Nếu bọn chúng có âm mưu gì thì đã ra tay rồi, không có rảnh rỗi đến đây nhìn rồi bỏ đi, mà còn là đi nhìn một cái vương phi thất sủng quái dị!

- Huynh nói cũng phải!_ hắc y vừa xoa xoa đầu tán thành

...

...

- Phải rồi! Việc ta giao người đi điều tra về tên Kỳ Phương kia thế nào rồi?_ 2 tên thích khách vừa ra khỏi vương phủ, thì tên được gọi là “chủ nhân” liền quay sang hỏi thuộc hạ của mình.

- Dạ, đã làm! Nhưng theo hồi báo mới nhận thì tên đó đã đến nơi này rồi!

- Tốt lắm!_ người kia bỗng xẹt qua tia nguy hiểm_ nghe đây, bằng mọi giá phải tóm gọn được 3 người bọn chúng... Tuy nhiên, nhớ đừng làm người tên Như Ngọc kia bị thương tổn gì, sau khi ta xong việc thì cứ việc ra tay với 2 tên kia, còn nàng ta thì giữ lại, ta muốn đùa vui với nàng ta một chút rồi mới giết sau! Ha ha!

- Dạ!

Hắc y kia mặc dù phục mệnh nhưng mồ hôi đang tuôn ra như tắm, nếu lời này mà rơi vào tai của phu nhân thì bọn họ tiêu chắc, ai không biết phu nhân yêu chủ nhân đến mức nào. Đừng nói là giữ lại bên cạnh, chỉ cần chủ nhân liếc mắt với bất kì nữ nhân nào, thì nữ nhân đó lập tức sống không bằng chết, nào có vậy ngay cả những thuộc hạ đi theo chủ nhân như bọn họ đây cũng bị liên lụy mà chịu tai ương! Haiz! Ai bảo chủ nhân của họ vừa sinh ra đã mang số phong lưu làm gì...

Trong phòng, Như Ngọc bất giác thấy lạnh sống lưng, vội rút nhanh vào chăn ấm chỉ chừa đúng 2 con mắt đang cố nhìn ra ngoài trời đen tĩnh mịch kia tìm kiếm cái gì đó:

- Gia Khanh, tớ nhớ cậu...hic hic... cậu ở đâu mau đến đây với tớ, bọn họ khi dễ tớ!

Được một lát sau, Như Ngọc bắt đầu chìm vào giấc ngủ sâu, cảm giác bên cạnh có gì đó ấm áp lạ kì khó giải thích. Nàng đâu hay rằng Gia Khanh thật sự đã ở bên cạnh nàng, luôn theo dõi nàng từng bước đi. Gia Khanh đưa ra bàn tay trong suốt vuốt lấy mái tóc kia, nhưng chỉ là sượt qua không chạm được, nhưng đối với Gia Khanh bao nhiêu đó cũng đã là niềm hạnh phúc!

“Chờ tớ 1 thời gian nữa! Chỉ cần có thể tái sinh, tớ lập tức sẽ đến bên cậu, bảo vệ cậu, tìm hết những tên nào dám khi dễ cậu, cho chúng chết không bằng sống!”

Ps: có lúc thì tác giả cho Gia Khanh gọi Bích Ngọc bằng “em”, có khi gọi bằng “cậu” là dựa vào từng tình huống. Thật ra Gia Khanh lớn hơn Như Ngọc 1 tuổi, cho nên tác giả cho Gia Khanh gọi Bích Ngọc bằng “em” mỗi lúc bình thường khi không có mặt Bích Ngọc, nhưng khi 2 người gặp nhau thì vì là đôi thanh mai trúc mã sống cạnh nhau suốt mười mấy năm nên dùng cách gọi là “tớ, cậu” cho thân mật! ^^

16. Quyển I – Chương 16

Chap 16: Bám đuôi mỹ nam

Tiếng đàn du dương êm ái như tiếng suối chảy không ngừng thu hút người đi đường, nơi bờ hồ tây số người tụ tập nghe đàn ngày càng đông.

Như Ngọc nhìn Uyển nhi và Hân nhi cũng đang không ngừng lim dim mắt lắng nghe tiếng đàn, còn nàng do một nốt nhạc bẻ đôi cũng không biết cho nên nàng làm gì mà hiểu được cái gì là nhạc hay lay động hồn người cơ chứ! Nhưng mà, xét đi xét lại đây là cơ hội tốt cho nàng nha! Nàng còn không lo nhân cơ hội hai nha hoàn này mất cảnh giác mà bỏ trốn nữa thì còn chờ đến bao giờ nữa chứ! Hắc hắc!

Phía trên chiếc thuyền nhỏ, một thân ảnh lam y với mái tóc đen dài buông thõa sau lưng, người này ngồi xoay lưng lại với những người trên bờ hồ, những ngón tay thon dài xinh đẹp lướt nhanh chuyên nghiệp trên dây đàn. Với bóng dáng lấp ló trong khoang thuyền, cùng mặt hướng ra giữa hồ do đó không ai nhận thức được là nam nhân hay nữ nhi. Nhưng mà, Một người có thể đánh đàn cầm hay như vậy lẽ nào lại là nam nhân được, nếu không muốn nói là một mỹ nhân khuynh thành. Vì thế có không ít kẻ háo sắc đứng sẵn trên bờ hồ chực chờ, trên miệng họ còn vương lại những hàng nước miếng thật kinh khủng!

Có vẻ như tiếng nhạc đang lên hồi cao trào cho nên khắp nơi bờ hồ đều rơi vào tĩnh lặng, tất cả đều đang dồn tâm tư lắng nghe tiếng nhạc thả hồn theo những đám mây nước trôi lơ đã trên mặt hồ. Chỉ ngoại trừ Như Ngọc nàng!

Tách!

Nốt nhạc cuối cùng vang lên cao vút mang theo cả một giai điệu hùng hồn át đi mọi âm thanh, tất cả bỗng chốc chìm vào hư không. Người ngồi trên thuyền nhẹ nhàng phẩy tay ra lệnh với người chèo thuyền. Tiếng xoạt nước vang lên phá vỡ bầu không khí im ắng, và như thế chiếc thuyền trôi đi. Những tên háo sắc đứng trên bờ nghe tiếng nước đẩy nước kia thì thức tỉnh, bọn họ bắt đầu nhón nháo cả lên tìm cách leo lên thuyền của vị mỹ nhân đó. Một đám nam nhân không ngừng xô đẩy nhau hòng chen chân ra trước tìm cách phóng lên thuyền, nhưng vì khoảng cách giữa thuyền và bờ đã quá xa khiến cho họ không tài nào lên thuyền được mà chỉ có thể ngậm ngùi nhìn mỹ nhân vụt mất tầm tay.

Về phần Như Ngọc, nàng lúc nào cũng chực chờ cơ hội chỉ cần có dấu hiệu của cơ hội đến nàng lập tức nắm bắt. Khi tiếng đàn lên đến cao trào thì nàng biết cơ hội đã đến liền ngoảnh đầu sang nhìn hai nha đầu kia một lần nữa, thấy họ vẫn còn chìm trong ảo tưởng ngay tức khắc nàng vụt chân chạy như bay về phía bờ hồ. Với tốc độ nhanh như bay đủ để cho Như Ngọc bắt trớn nhảy một cái vèo từ trên bờ lên chiếc thuyền! Với danh tiếng từng có trước đây của nàng là cao thủ nhảy bật xa thì bấy nhiêu khoảng cách này có đáng là gì, Nhưng đó là chuyện quá khứ còn hiện tại với một trắc trở là thân thể mới này quá yếu ớt cho nên không đủ sức để nhảy xa như xưa được, vì thế nàng chỉ còn cách nhờ vào trớn và kỹ thuật để nâng bước nhảy mà thôi!(eo ơi! Lỡ rớt xuống nước là...gặp cá mập đại tỷ!)

Chân phải vừa đặt đến sát bờ nàng lập tức dồn sức vào chân để bật lên cao như người về phía trước, theo quán tính của tốc độ chạy đủ cho thân thể nàng bay một cú khá xa cộng thêm sức bật vừa rồi hoàn toàn đủ để đưa nàng đến được đuôi thuyền. Tuy nhiên, vừa đáp được một chân lên thuyền chưa kịp lấy lại thăng bằng cho nên một cái trượt thuyền khiến nàng ngã nhào vào trong khoang thuyền.

Trước một màn trình diễn bay trên không hết sức ấn tượng của Như Ngọc khiến ấy tên nam nhân trên bờ kinh hoàng, kẻ sững sờ không tin nổi kẻ thì xấu hổ cũng có kẻ thán phục. Nếu so ra, bọn họ đều là những tên to thân lớn xác, vậy mà so với một người nữ nhi trông mảnh mai đến mức gió thổi cũng bay lại không thể nào nhảy xa được như nàng! Thử hỏi bọn họ có mất mặt hay không?

Vì mãi gần người nhìn cho nên bọn họ chưa kịp rút chân về do vậy mà cả đám đã cùng nhau ngã nhào xuống nước một cái Bùm.... người phía trước té lập tức những người phía sau cũng bị lôi xuống nước, cứ thế hơn cả chục nam nhân chỗ ấy lập tức bị rơi hết xuống hồ, trông như những quả mít rụng vô đối!

Còn Uyển nhi và Hân nhi vì hành động của Như Ngọc quá bất ngờ nên không kịp trở tay. Nhìn chiếc thuyền chở Như Ngọc đã chèo đến giữa hồ, bọn họ rất tức tối nhưng cũng không làm gì được chỉ có thể cuốn vẩy lên và đuổi theo dọc bờ hồ gọi í ớ.

Nói về lúc Như Ngọc lên thuyền, cơ thể nàng té về phía trước cứ tưởng sẽ đáp xuống khoang thuyền một cú cực đẹp, do đó nàng vội nhắm nghiền mắt chờ đợi cơn đau. Nhưng, cơn đau không đến mà một cái chén kho thở từ bụng thuyền đến, thấy kỳ lạ nàng lập tức mở to mắt ra nhìn. Đối diện nàng là một khoang thuyền gỗ có nhiều bậc, vội xoay người lên nhìn phía trên thì... Chỉ thấy trước mắt là một nam tử, mày kiếm đậm, đôi mắt phượng, khuôn mặt tuấn mỹ, hình như cánh môi kia có chút giât giât, đôi đồng tử đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Còn nàng do nửa thân trên bị đặt thấp hơn nửa thân dưới cho nên máu dồn lên đầu, khuôn mặt càng lúc càng đỏ, khiến cho ai kia hiểu nhầm nàng là sắc nữ

Nàng thề là nàng không hề có tà ý gì, cùng lắm là khen hấn đẹp trai thôi, chỉ tại máu dồn lên đầu mà thôi...hic... hic...Nhưng mà khổ nỗi...tình ngay nhưng lý gian.!

Bịch!

Như Ngọc cảm thấy toàn thân đau nhói, nhìn lại cái tên kia thì thấy y sớm quay trở về chỗ cũ uống trà! Rõ ràng hấn vừa đỡ nàng kia mà!

“Hic hic! Hấn đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết! Mặc kệ mà buông nàng rơi cái bịch xuống khoan thuyền như vậy ! Đáng ghét!”

Nàng lồm cồm bò dậy, chỉnh chu y phục rồi mặt dày tiến đến phía chỗ y đang ngồi, nàng tự ý ngồi phịch xuống và cũng tự tiện rót một tách trà uống ngon lành. Lam y kia thấy thế trợ hai con mắt đẹp lên nhìn nàng.

Cảm thấy có gì đó không đúng, nàng đặt mạnh ly trà xuống chỉ vào mặt y hét lớn:

- Người là nam nhân!

Y dường như không hiểu ý nàng muốn nói cái gì, mắt vốn mở to giờ càng to hơn mà nhìn biểu hiện kì cục trên mặt Như Ngọc, sau một lúc mới nặn ra được một câu:

- Thì là nam nhân! Cô nương có ý kiến gì sao?

“Á ! Trời ơi! Sao lại có thể như vậy chứ? Kể đó không phải là nữ nhân mà là NAM NHÂN, là NAM NHÂN A ! Quê độ quá! Đường đường là người hiện đại tri thức hơn hấn người cổ đại mấy mươi lần vậy mà nam hay nữ cũng không nhận ra được! So với bọn hạo sắc kia nàng có gì hơn!”

- Không có chỉ là..._Như Ngọc tiêu ngủ gãi gãi đầu, trong trí óc xẹt qua tia tính toán

...

Phụt!

Một ngụm nước trà từ trong miệng y phun ra bất chợt, vội lau đi y nói:

- Giúp cô nương bỏ trốn?

- Không phải bỏ trốn mà là giúp ta an toàn đi chơi trong nửa buổi sáng hôm nay thôi!_ Như Ngọc chỉnh lại câu nói của y, sau đó nhào người ra ngoài vẫy tay về phía hai ả nha hoàn đang rượt đuổi trên bờ nói vọng lại_Hai người nha! Không cần đuổi nữa, trước giờ cơm trưa đến bờ hồ này chờ ta là được! Bây giờ các người cứ thoải mái đi chơi đi!

Rồi lại xoay người vào trong khoang thuyền cười nịnh hót với nam tử trước mặt:

- Ta muốn đi chơi!

Người nam tử kia cố nặn ra bộ mặt bình thản, hớp ngụm trà nói:

- Người muốn đi đâu?_ thật không biết nói nữ nhân này là người thế nào? Mặt dày quá khổ hay sắc nữ quá mức! Nhìn hấn mà cứ như cáo già muốn ăn thịt cừu non vậy!

- Thanh lâu!

- Phụt!

Lần này thì không những y bị sốc nặng mà còn bị luột chín luôn cả cái lưỡi rồi!

“ Lão thiên! Từ đâu rơi xuống một nữ tử kì cục này, làm cục nợ cho hấn vậy chứ?”

- Tại sao ta phải giúp cô nương!_ y tỏ vẻ không hợp tác nói

- Bởi vì..._ Như Ngọc nhú mày_ Vì người vừa rồi đã chạm vào người ta! Cho nên bây giờ phải chịu trách nhiệm!

- Phụt..._ thêm một lần nữa y bị sắc nước trà, đôi mắt nhìn nàng quái dị, “chịu trách nhiệm gì chứ? Hắn ban này là cứu nàng nha! Không phải cố tình đụng chạm, biết trước như vậy, ban này hắn bỏ lơ nàng ta cho nàng ta té bể đầu cho rảnh nợ!”

Không để cho người kia nói lời nào, Như Ngọc lập tức nhảy thêm lời chặn họng:

- Không cần nói lời trách nhiệm gì gì đó với ta đâu! Chỉ cần người đáp ứng những yêu cầu trên là được! Sau đó người và ta đường ai nấy đi, vĩnh viễn không quen biết nhau!

- Thật sự là muốn như vậy! Cô nương không sợ cô nam quả nữ đi chung với nhau tiếng đời dị nghị sao? Còn có, chúng ta không quen biết nhau không lẽ cô nương không sợ tại hạ là hái hoa tặc hay sao?

Ngọc nhếch nhếch môi, một mép chân mày giật nhẹ:

“Muốn ăn ta sao? E là người bị ăn ngược lại chính là người mới đúng!”

Vội đổi lại biểu hiện, cố nặn ra một nụ cười ngây thơ vô số tội nói:

- Nhìn công tử quần áo bánh bao, khí chất hơn người, ấn đường tươi sáng, hào hoa phong nhã như vậy lý nào lại là một tên tiểu nhân đề tiện được chứ!

Người kia vừa nghe xong khuôn mặt liền chuyển sắc, biết bản thân mình bị nàng mắng chửi nhưng không có cách nào phản kháng đành ngậm ngùi chấp nhận thua cuộc.

- Thôi được! Ta đồng ý!

- Yeh!_ Như Ngọc vui mừng nhún nhảy một cái khiến cả chiếc thuyền chao đảo, còn kéo theo ly trà trên tay y văng tóe nước hết ra ngoài, nói đúng hơn là văng toàn bộ lên mặt y

- Hắc hắc!_ nàng vô tội.

Nửa canh giờ sau, trên đường phố bỗng xuất hiện thêm một đôi tiên đồng ngọc nữ cùng nhau sánh bước. Nói tiếng sánh bước chứ thực chất là nam bước ở đằng trước, còn nữ thì lẻo đẻo bám theo sau như một cái đuôi. Thực ra nàng cũng không muốn như vậy đâu: chẳng qua ở cổ đại này nàng không có gì để làm nên đành kiếm cái gì đó chơi, với lại phải tìm nhiều bằng hữu để làm quen, sau này đối phó với tên tam vương gia chết tiệt kia có người bảo kê vẫn tốt hơn! Do đó chuyến đi này chính là cơ hội giúp nàng quen bằng hữu, và thanh lâu chính là nơi tốt nhất! Đó chính là nơi tập trung nhiều cao thủ theo ý muốn của nàng. Nhưng, tên kia mặt quá mỏng sợ đi với nàng bị người đời dị nghị là hoa lài cắm bãi phân trâu nên y nhất quyết đòi đi trước, bắt nàng nối gót theo sau.

- Kẹo hồ lô thơm ngon đây! Mời vô mời vô!

Hai tay Như Ngọc đột nhiên bấu chặt vào áo người đi phía trước kéo lại, đôi mắt nhìn những xâu kẹo hồ lô tỏ vẻ thèm thuồng và nước miếng bắt đầu chảy ra. Mặc kệ hình tượng, vì xưa nay nàng chưa từng được ăn kẹo hồ lô lần nào cho nên lần này bất kể là phải dùng thủ đoạn gì nàng cũng phải ăn cho bằng được!

Nhìn thấy biểu hiện như đứa trẻ đói quà kia của nàng, cộng thêm hàng nước miếng kia chực rơi vào áo y làm cho y hết sức chịu nhịn không nổi mà đành phải xuất tiền ra mua kẹo cho nàng để cứu lấy cái áo mà y yêu thích nhất!

Vốn dĩ y định mua hai que kẹo hồ lô, một cho nàng một cho y. Nào ngờ... y hôm nay đúng là gặp phải kẻ biết trần lộ mà! Vừa đưa cho nàng ta một que kẹo hồ lô, còn chưa kịp cho que kẹo hồ lô còn lại vào miệng ăn đã bị nàng kéo áo, đôi mắt long lanh nhìn que kẹo trên tay y như muốn giật, còn có nước miếng sắp rơi vào áo y!

“Nhịn, hấn nhịn! Nhịn một bước tiến hai bước đi!”

Kỳ Phương đưa que kẹo hồ lô còn lại của mình cho nàng rồi lại quay lưng bước tiếp! Được 3 bước thì...phía sau có một cổ lực kéo y lại, Kỳ Phương lập tức quay lại lườm Như Ngọc, chỉ thấy đôi mắt nàng rưng rưng nhìn về gian hàng khoai nướng, hai que kẹo hồ lô chuẩn bị dính vào áo y, y lập tức kéo áo mình ra nhưng mà càng kéo nàng càng bấu chặt, hai que kẹo lại càng xích lại gần áo hần hơn:

- Khoai lang nướng!_ giọng điệu nũng nịu khiến y khó lòng từ chối, mà cho dù muốn từ chối thì y cũng không muốn mình bị nàng bôi dơ

Kỳ Phương một lần nữa tiếc tiền móc túi ra mua cho nàng một củ khoai lang nướng thật to rồi ném cho nàng muốn làm gì thì làm, còn bản thân thì bước về trước mấy bước cách ly nàng chứ nếu không hôm nay sẽ là ngày khuynh gia bại sản của y!

- Bắp nướng! Ta muốn ăn bắp nướng!

- Mấy thứ đó nàng còn chưa ăn hết nữa kia mà!_ Kỳ Phương quay lại chỉ tay vào những thứ trong tay nàng. Thật sự nàng ta muốn y khuynh gia bại sản hay sao? Không bao giờ! Y lần này tuyệt không để nàng lấn nước nữa!

- Ta... muốn...ăn...bắp... nướng! Bắp nướng, bắp nướng, bắp nướng !_ nàng từng chữ từng chữ kéo dài, tay tăng lực kéo áo y, giống như xé rách nó.

Kỳ Phương đỏ mặt lên vì giận! Thật sự rất muốn đánh chết nàng ngay tức khắc, xưa nay chưa từng có nữ nhân nào dám nhờn đến chảy nước như thế mà có thể tồn tại trước mắt y được, nàng chính là kẻ đầu tiên còn sót lại. Lý do là vì y nghĩ đến chỗ mà bọn họ đang đứng là chốn đông người, nàng lại là nữ, y thân là nam tử hán sao có thể vì mấy chuyện nhỏ này mà nóng giận ra tay đánh người, mặt mũi y còn để vào đâu được nữa cơ chứ!

“Nén xuống, nén xuống! Mua cho nàng ta thêm một trái bắp nữa cũng không làm y tán gia bại sản đâu! “

Mua xong một trái bắp cho nàng rồi quay đầu bước tiếp, mắt thấy phía trước có gian hàng mực nướng bốc mùi thơm lừng, khuôn mặt y nhanh chóng chùn xuống hết mức lòng thầm nghĩ:

“Nếu lần này nàng ta còn vò y mua đồ ăn nữa! Y nhất định bắt chấp danh dự mà bóp chết nàng ngay tức khắc”

Vừa bước được hai bước, thì phía sau lại một lần nữa truyền đến một lực kéo, người ta nói “nhất quá tam” sức chịu đựng của y cũng có giới hạn thôi, do đó y mang khuôn mặt đờ đờ sất khí quay lại với nàng.

- Chuyện ...gì?_ y gặng giọng

Ngọc đánh mắt qua gian hàng mực một cái rồi cười khẩy, sau đó quay lại đối diện với Kỳ Phương hỏi:

- Từ đây đến thanh lâu còn bao xa nữa!

Y không vội trả lời chỉ thuận tay giật lại cái ống tay áo 1 cái hông thoát khỏi cái kéo áo của Như Ngọc. Nhưng y thực không ngờ, lực nắm của nàng vô cùng lớn, lại thêm móng tay nàng quá nhọn, và vì bị nàng kéo mạnh mấy lần vào đúng một chỗ duy nhất, cái vết mới chồng lên vết cũ nên khiến cho áo y giờ đây ...

Xoạt!

Một mảng thũng lớn trên cái tay áo Kỳ Phương xuất hiện! Mặt của y đen đến mức không thua gì một táo quân, đôi mắt trũng lớn không tưởng nổi, nhìn cái áo 150 lượng vừa bị nàng xé rách. Y đánh đôi mắt căm phẫn nhìn sang Như Ngọc chờ đợi một câu nói mát lòng.

- Hắc hắc!_ Như Ngọc cười lương thiện hết sức, còn tay thì gãi gãi đầu tỏ vẻ mọi sự việc không phải nàng làm ra.

Hai người bọn họ cứ đứng nhìn nhau, số người đi đường ghé lại nhìn ngày càng đông. Thấy sự việc mỗi lúc càng không ổn, Kỳ Phương lập tức dùng tay bịt miệng Như Ngọc lại, tay kia vòng qua eo Như Ngọc vận kinh công mang nàng rời khỏi chỗ đó!

...

- Á! Sao nàng cắn ta!_ Kỳ Phương vừa đáp xuống đất thì bị Như Ngọc cắn vào tay, trên cánh tay không tỳ vết gì giờ đây in đậm hai hàm răng sâu ngoải.

Như Ngọc hung hăng chóng nạnh vào hông hất mặt về phía Kỳ Phương mà nói, bộ dáng so với lưu manh là tám lạng nửa cân :

- Người muốn làm gì hả? Tính bắt cóc ta chắc!

Kỳ Phương ai oán nhìn Như Ngọc:

- Ai thêm bắt người! Là do tình thế vừa rồi bắt buộc, nếu ta không nhanh chân đem người bay ra ngoài, e là người bị bọn nhiều chuyện làm cho ngộp chết rồi!

- Tốt vậy sao?

Kỳ Phương vội gật đầu, gương mặt hết sức đáng tin cậy khẳng định:

- Dích thị là vậy!

- Hi hi! Vậy là ta không đúng rồi xin lỗi người nha!_ Như Ngọc lập tức thay đổi sắc mặt cười nịnh hót, hai tay nắm lấy tay áo nguyên vẹn còn lại lắc lắc.

Xoạt!

Thêm một lần nữa tay áo còn lại của Kỳ Phương bị nàng xé một lỗ lớn! Như Ngọc đơ người, ngược đôi mắt lên nhìn Kỳ Phương chớp chớp mấy cái, cười khổ nàng không nghĩ hẳn nhìn giàu như vậy mà lại sài hàng dỏm. Động một cái là rách, áo gì mà thua cả cái nùi ghê mục!

- Người đền cho ta!!!

- Ách ách! Ta

...

Từ trong tiệm vải bước ra, Như Ngọc lại tiếp tục cười toe toét nhìn mấy gian hàng gần đó. Còn Kỳ Phương thì méo mó mặt mày nhìn túi tiền bị trống trơn. Y giờ đây là kẻ có uất hận mà nói không thành lời. Haiz! Thật không thể nào ngờ! Nhìn nàng ta trông cao sang quyền quý thế mà một đồng xu dích túi cũng chẳng có! Khiến y là khổ chủ bị người ta xé áo mà còn phải tự bỏ tiền ra bồi thường cho chính mình, trong khi kẻ phải bồi thường lại nhớn nhoe cười tươi đến mức toét cả miệng! Cao xanh không có mắt mà

Kỳ Phương nhìn nàng ả hận, đôi mắt chột lóe lên tia gian xảo:

- Tiểu thư, nàng có thường đến lầu xanh không?

Một lời này của Kỳ Phương lập tức khiến cho Như Ngọc sững người xem chút nữa té ập xuống đất, xoay người nhìn hẳn bốc hỏa.

“Đầu tên này có bị ảm không vậy? Nàng đường đường là thiên kim tiểu thư lý nào lại đến lầu xanh, mà còn là nhiều lần nữa chứ? Còn nữa, nàng mà từng đến lầu xanh rồi, thì cần gì nhờ hẳn dẫn đường làm chi?”

- Công tử nói vậy là ý tứ gì?

- Chỉ là tại hạ thắc mắc! Một cô nương đơn thân lẻ bóng như nàng mà lại muốn đến lầu xanh, không lẽ không sợ người ta bắt làm kỹ nữ luôn sao?_ Kỳ Phương nói, đôi mắt híp lại, thật sự y muốn xem xem nàng có hiểu ý y muốn nói gì không?

- Nếu bọn họ có bản lĩnh bắt ta làm kỹ nữ thì ta đây sẽ hảo hảo phục vụ bọn họ!_ Như Ngọc thần nhiên đáp lời, hai tay còn xoắn xoắn ống tay lên ra vẻ chực chờ một cuộc giao đấu hoành tráng!

“ Tên kia! Đừng tưởng ta không hiểu người muốn nói gì? Muốn mắt ta bán cho kỹ viện ư! Nằm mơ đi! E rằng tới lúc đó là ta bắt người đi bán cho nam viện thì đúng đơn! Để rồi xem, ai đáng sợ hơn ai!”

- Hả?_ Kỳ Phương tròn mắt nhìn Như Ngọc, khí huyết thiếu điều muốn trào ra ngoài.

“ Là y nghe lầm chẳng? Một nữ nhi, không phải là một người mang khí chất thiên kim tiểu thư như nàng mà lại có những lời chối tai như vậy ư! Thật là làm cho người ta nhìn lầm! Còn chưa muốn kể đến, nhìn nàng hết như cây sậy ốm tong ấy đánh đá với ai cho nổi cơ chứ?”

- Nàng thật sự muốn vào kỹ viện sao?_ Kỳ Phương hỏi lại một lần nữa như muốn khẳng định.

Như Ngọc nghiêm mặt lại, khẳng định:

- Tất nhiên!

- Đi theo ta!

Kỳ Phương chẳng nói thêm câu nào 1 tay luồn qua eo Như Ngọc, sau đó điểm mũi chân mang nàng rời đi. Từ trên cao nhìn xuống, cảnh vật đang vượt qua chân mình làm Như Ngọc có cảm giác như nàng đang ở trên một quả kính khí cầu ngắm cảnh, từng cơn gió mạnh luồn qua thổi tung những mảnh tóc đen như những làn thác tuôn dài kéo về phía sau vô cùng đẹp. Lần đầu tiên tận hưởng cảm giác này khiến Như Ngọc ngớ ngàng, đôi mắt lấp lánh nhìn mọi thứ lướt qua mình, miệng nở một nụ cười xinh đẹp ngây thơ. Nàng đâu hay rằng trong lúc vô thức ấy của nàng đã làm ai đó phải lỗi nhịp trái tim.

- Tới rồi hả?_ Như Ngọc thức tỉnh khi chân đáp xuống đất, đôi mắt vương vấn chút luyến tiếc.

- Ủ!

Kỳ Phương đáp gọn rồi chỉ tay về phía cánh cửa nhỏ đang đóng chặt, xung quanh chỉ là những con đường hẻm nhỏ vắng tanh. Như Ngọc nhìn một hồi thì thấy kỳ lạ, lòng không khỏi hai chữ “đề phòng”

“Hắn có lừa nàng không? Kĩ viện gì im lìm không người vậy nè! Hay, có khi nào hắn có ý đồ xấu với nàng????”

Nghĩ vậy, Như Ngọc vội lách người tránh khỏi vòng tay Kỳ Phương, cặp mắt cực... kì ...đề... phòng!

Nhìn biểu hiện của Như Ngọc, Kỳ Phương cũng đoán biết được nàng nghĩ gì, tất nhiên không ngoài dự đoán của y, chỉ là...sao nàng không bỏ chạy nhỉ hay chí ít cũng phải hô hoán lên, mà ngược lại nhìn y cứ như “ngon thì nhào vô”!

Nhếch môi cười nham hiểm, Kỳ Phương tiến từng bước chậm rãi về phía Như Ngọc như thách thức tính kiên nhẫn của Như Ngọc, còn Như Ngọc thì lùi lại từng bước theo quán tính, khuôn mặt khẽ biến sắc, không khỏi tự mắng mình ngu si, vì sao lại đi tin một kẻ không quen biết để bây giờ gặp phải có sự này...

- Sợ rồi sao?

- Sợ cái gì?_ Như Ngọc cố giữ bình tĩnh mà vươn nanh ra, trừng mắt với Kỳ Phương, chỉ thấy y cười gian đến không thể gian được nữa!

- Không sợ thì tốt! Đi thôi!

Nói đoạn Kỳ Phương xoay người bước lại cánh cửa kia, Như Ngọc bất ngờ trước sự thay đổi nhanh chóng của y, chỉ biết chớp chớp ngươi ngác nhìn hành động ngoài dự đoán của Kỳ Phương.

Kỳ Phương định bước lên đẩy cửa thì lại phát hiện Như Ngọc vẫn còn ở phía sau đang hóa đá, bèn quay lại nắm tay nàng lôi đi:

- Nè! Nè! Người lôi ta đi đâu vậy!_ Như Ngọc lúc này mới hoàn hồn vội vùng tay ra khỏi cái nắm của Kỳ Phương, nhưng không được.

- Thì đi kĩ viện nè!

Không quay mặt lại, Kỳ Phương bạo lực giơ chân đá cái cánh cửa một cái RẦM, khiến cho 2 cánh cửa gỗ tội nghiệp nằm chổng chênh trên mặt đất lạnh, Kỳ Phương cười nhe răng quay lại nhìn Như Ngọc đang có biểu tình há mồm, há hốc:

- E hèm! Đây chính là cửa sau kĩ viện!_ Kỳ Phương bắt đầu giải thích_ Buổi sáng kĩ viện không mở cửa, cho nên không thể vào. Vì vậy chỉ có thể lén vào bằng cửa sau!

- ...

- Đi! Ta dẫn nàng đi gặp một người, đảm bảo gặp xong người này nàng sẽ vô cùng thích thú, đến nỗi quên luôn đường về!

- Thật không?

- Gạt nàng nàng làm gì? Có lợi lộc gì sao?_ nói tới đây, Kỳ Phương bất giác nhớ lại cái áo cũ của mình đã thê thảm thế nào trong tay Như Ngọc.

17. Quyển I – Chương 17

CHAP 17: Mỹ nhân tỷ tỷ và kế hoạch phá sản của Như Ngọc

...

...

Như Ngọc bước theo Kỳ Phương vào bên trong căn nhà lớn, cả hai cùng len lỏi qua mấy dãy nhà hết như những tên ăn trộm, khiến Như Ngọc đi phía sau phải chột dạ sợ bị người ta chụp được thì nguy... mà hỏi cái tên kia “vì sao phải lên lút như vậy?” thì hắn lại bảo “xâm nhập vào nhà người ta thì phải lên lút mới vui”HẾT NÓI!!!

Đột nhiên Kỳ Phương dừng lại trước một căn phòng cuối dãy hành lang. Nhìn bên ngoài, căn phòng này có vẻ xa hoa nhất trong mấy căn phòng mà nàng nhìn thấy được ở nơi này. Cánh cửa gỗ được chạm khắc hình những đóa hoa đang nở rộ xinh đẹp, thêm vào đó là mấy loại màu sơn khác nhau được phối hợp 1 cách tỉ mỉ làm ật trước căn phòng có sức sống tựa như có trăm ngàn cây hoa thật được gắn vào. Như Ngọc nhìn Kỳ Phương đang đắm chiêu nhìn cánh cửa thì thắc mắc:

- Gì vậy? Tại sao lại đứng đây nhìn trần trời?

- Đơn giản! Ta chưa muốn chết sớm!_ Kỳ Phương nhún nhún vai đáp

- Hả? Chết? Là sao?_ Như Ngọc khó hiểu gãi đầu nhìn Kỳ Phương, trong lòng là trăm ngàn câu hỏi.

Kỳ Phương không đáp, rút chiếc phiến ra phe phẩy, bộ dáng cực kì phong lưu thu hút người, Như Ngọc nhìn y cũng thấy chóa mắt chỉ có điều “cái tên này không ăn được đâu!”, vì vậy ngoan ngoãn im lặng nhìn tên mỹ nam trước mặt cười hết sức dễ tiện!

RẦM!

Cánh cửa phòng được chạm trổ xinh đẹp bị Kỳ Phương đá một đá văng xuống đất, nhìn cánh cửa mà Như Ngọc tiếc tiền thay cho chủ nhân nó, định mắng cho tên Kỳ Phương thô lỗ kia một trận ai dè bị hắn cướp giai thoại trước:

- Lan nhi! Lâu quá không gặp nàng, ta nhớ nàng qua!_ Kỳ Phương vừa bước vào phòng liền buông lời treo ghẹo

Như Ngọc vội chạy theo sau Kỳ Phương, vừa sải bước đã nghe thấy lời y xém chút choáng, cũng may lúc này nàng biết kiềm lòng chứ nếu không bị người ta đánh ghen rồi!

- Xì! Người nhớ ta, trời mọc hướng tây!_ người nữ nhân mặc hồng y ngồi trước gương trang điểm không quay mặt lại đáp lời Kỳ Phương.

- Hic hic! Sao nàng lại vô tình như vậy chứ? Ta thật lòng nhớ nàng mà!_ kèm theo là một bộ dáng vô cùng tội nghiệp của “bồ đá”, kể đó Kỳ Phương chạy vội tới bên người nữ nhân kia.

Còn Như Ngọc ở đây như nhận ra được cái gì đó liền chép chép miệng “mặt dày đúng là mặt dày”

Nữ tử kia lúc đầu không động đậy, nhưng đợi đến khi Kỳ Phương gần sát thì né vội qua một bên, để Kỳ Phương một mình lao vào cái bàn trang điểm, không biết là trùng hợp hay là có người cố tình mà trên bàn đã có sẵn rất nhiều hộp phấn trang điểm chưa đầy nắp! Do đó....

Lúc nữ tử hồng y né sang một bên thì vừa vặn nhìn thấy Như Ngọc, 1 phút sững người nhìn Như Ngọc, nữ nhân đó thoáng hiện tia nhìn kỳ lạ, đôi mắt lay động nhẹ. Rồi nàng ta phi như bay lại chỗ Như Ngọc, ôm chầm lấy nàng như con sam!

- Cô nương này là ai vậy? Trông đáng yêu quá đi!

Như Ngọc vì bất ngờ quá cho nên nhất thời đờ người giây lát mặc cho nữ nhân kia ôm chặt, mùi hương thơm của hoa lan dịu nhẹ đúng loại Như Ngọc thích nhất lan tỏa xung quanh làm nàng vô cùng thích thú. Vì vậy nàng không những không đẩy nữ nhân kia ra mà ngược lại còn ôm lấy người ta để ... người lấy mùi thơm! Đừng có nói nàng biến thái chẳng qua nàng sinh ra đã vậy, rất thích mùi thơm cho dù chết cũng bám theo mùi thơm!

Một hồi lâu, Kỳ Phương sau khi gọt hết mấy lớp phấn trên mặt xuống nhìn lại 2 người kia thì bất gặp cảnh 2 nữ nhân ôm nhau thắm thiết thì vô cùng sợ. Vì sao? Y từng nghe qua nam nhân cùng nam nhân rồi, nhưng nữ nhân với nữ nhân thì đây là lần đầu gặp ghen! Nổi hết cả da gà luôn!

- E hèm!_ Kỳ Phương lên tiếng_ Nàng ấy là Nhã tiểu thư tên tự là Như Ngọc, người huynh mới quen đó!

Lúc này, vị hồng y kia mới buông lỏng Như Ngọc ra, chớp chớp mắt mà nhìn Như Ngọc.

Còn Như Ngọc lúc người ta buông ra thì vô cùng tiếc vì không thể tiếp tục được ngửi mùi thơm nữa! Nàng nhìn lại hồng y kia cũng sửng sốt, trước mặt nàng là một vị đại đại mỹ nhân, xinh đẹp hơn cả mấy phi tử của hoàng đế, so với mỹ nhân trong tranh là hơn không kém. Từ mái tóc đến làn da, ánh mắt, đôi môi đều vô cùng mê người, đừng nói nam nhân ngay cả nữ nhân như nàng cũng phải đổ ngã mà mê mết!!!

- Muội là Như Ngọc?_ hồng y cất lời, âm thanh trong trẻo mềm đến không thể mềm hơn khác hẳn giọng lạnh lẽo vừa rồi._ Tỷ là Vân Lan, là đệ nhất hoa khôi ở kinh thành này, mọi người luôn gọi tỷ là Lan tỷ!

- A! Muội...muội rất vui được gặp tỷ!_ Như Ngọc thức tỉnh, ấp úng trả lời, không hiểu sao nàng lại sinh hảo cảm với người này, tự đứng lại muốn được thân thiết.

- Ta cũng vậy! Rất vui vì được quen muội!_ Vân Lan cũng cười lại thật đẹp.

Và kể đó là...bla bla bla... đủ chuyện trên trời dưới đất được đem ra nói, Như Ngọc cùng Vân Lan cứ như 2 con sam bám chặt nhau không hề hở mà nói chuyện. Họ cứ như đôi bạn thân lâu ngày gặp lại nói suốt cả buổi mà không dứt chuyện. Hai người càng nói càng hợp nhau, càng vui vẻ vui đến mức mà ai kia từ khi bước vào tới giờ chỉ mới nói được 3 câu thì đã biến thành không khí, dựa cột chống cảm để nhìn 2 kẻ ình ra rìa, y không ngừng thở dài hết sức tội nghiệp...

Mặt trời lên cao đứng bóng, ánh nắng gắt như thiêu đốt làn da người. Thật ra cũng không nóng đến như vậy, mà là vì nơi đây thời tiết có đủ 4 mùa trong đó không khí 3 mùa vốn là ẩm áp và mát mẻ, vì vậy mà khi đến mùa thu nhiệt độ chỉ mới tăng lên chút ít thì đã có cảm giác vô cùng khô nóng. Và cũng là vì đã gần đến mùa đông cho nên không khí càng khô hanh hơn mà tạo ra cảm giác nóng bức!

Nhìn lên trời đã đến giờ hẹn với Trần quản gia, Như Ngọc buồn bã chia tay Vân Lan trở về phủ nhờ sự hộ tống của Kỳ Phương. Tuy rằng buồn, nhưng Như Ngọc cũng rất vui vì nàng đã quen được 2 vị bằng hữu thật tốt ở nơi này, không chỉ vậy mà còn là 2 đại mỹ!

Lúc đến hồ, Như Ngọc chân thành nói lời cảm ơn với Kỳ Phương trước khi chia tay, nhưng mà tên kia thì không như vậy, xuất ra thái độ “né tránh được nàng chính là phúc lớn nhất của ta” làm nàng vô cùng khó chịu, nhìn cái bản mặt của hắn cứ như là một kẻ vừa được thoát nợ vậy đó, còn buông lời trêu nàng khiến nàng tức muốn trào máu lên đỉnh đầu, nếu không phải nàng là đang mang ơn hắn thì nàng đã đập cho hắn rớt xuống hồ cho cá rùa từ đời nào rồi!!!

...

...

Trở về vương phủ trẻ hện bị Trần quản gia cùng 2 nha hoàn kia giáo huấn một trận, Như Ngọc nhà ta nổi giận đùng đùng bỏ về phòng đóng cửa ở lì trong phòng không ra ngoài. Mọi người trong vương phủ cứ tưởng nàng vì hối lỗi mà đóng cửa tu tâm...chứ thực chất bên trong Như Ngọc nhà ta đang lên một kế hoạch cực kỳ hoành tráng đó là: làm sao để đối phó với Lãnh Thiên Hàn.

Nói về tam vương gia Lãnh Thiên Hàn, sau ngày hôm đó y không bao giờ đặt chân đến tiểu viện của Như Ngọc, cho dù vô tình gặp nàng ở đâu thì cũng không thém liếc nhìn lấy một cái hay nói lấy một lời, thái độ vô cùng thờ ơ lạnh nhạt. Chính vì vậy mà bọn gia nhân đối với nàng vô cùng xem thường lên mặt, địa vị của Như Ngọc trong vương phủ từ đó so với một hạ nhân chỉ có thấp hơn...

Sau 3 ngày đóng cửa bế môn, Như Ngọc cuối cùng cũng đã vạch ra được một kế hoạch mà nàng cho là chu toàn nhất và hay nhất. Dựa theo trí nhớ xem phim và nghe mấy cuộc tám của mấy bà nghiên truyện tiểu thuyết, cách tốt nhất để câu dẫn nam nhân chính là...

Theo như Như Ngọc biết thì nam nhân chia làm 2 loại: 1 loại thích nữ nhân mềm yếu đáng thương, còn loại thứ 2 thì thích nữ nhân có tính cách mạnh mẽ cùng tính cách quái lạ. Cho nên nàng quyết định tổng hợp 2 loại tính cách này áp dụng vào kế hoạch của nàng, để đảm bảo cá cắn câu thì kế hoạch của nàng gồm hai giai đoạn chính:

+ Giai đoạn 1: Như Ngọc nàng sẽ hóa thân làm một thực nữ hiền lương, ôn nhu mềm yếu để thu tâm Thiên Hàn.

Nếu không thành công ở giai đoạn một thì nàng sẽ chuyển sang đoạn 2

+ Giai đoạn 2: nàng sẽ thay đổi 180 độ làm một người mang tính cách mạnh mẽ, đặc biệt và đầy tự tin để gây sự chú ý.

Nói chung mục đích cuối cùng của kế hoạch chính là khiến Thiên Hàn yêu nàng và kế đó sẽ là nàng hành hạ lại hắn!

Mỗi lần nghĩ đến cảnh mình là người chiến thắng, nghĩ đến Thiên Hàn là kẻ thua cuộc phải hạ mình xin nàng tha thứ, đau khổ khi bị nàng hành hạ, thì không khỏi cười hả hê trong lòng.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Như Ngọc có lẽ còn quá non nớt mà chưa nhìn thấu hết được hồng trần, không nghĩ tới rằng các bộ phim, các tiểu thuyết chỉ là ảo tưởng chứ thực tế không hề như vậy, lòng người vốn không thể dễ dàng thay đổi! Và càng không nghĩ tới tên Thiên Hàn kia lại là một tảng đá vô tình chính hiệu, thù dai hơn nữ nhân, vì sao...vì...

+ Lần thứ nhất: mỗi lần Như Ngọc nàng quét sân (quét cho “người ta” coi thôi, chứ Như Ngọc nàng đâu có rảnh đi làm chuyện tầm phào này!), ra dáng là một thê tử hiền lương thực đức, biết chăm lo cho nhà cửa. Vậy mà hắn__ tên băng tăn kia__ chẳng thèm đổi hoài tới nàng, chỉ toàn nhếch môi cười nhạo nàng mỗi khi đi ngang chỗ nàng quét. Còn chưa hết, không biết là hắn vô tình hay cố ý mà cứ mỗi lần hắn lướt qua chỗ nàng thì thường hay quét tay một cái, kể đó là một cơn lốc xoáy vô cùng lớn thỉnh thoảng xuất hiện, thổi tung hết đồng rác Như Ngọc cất công quét suốt buổi sáng. Lá cây bay tán loạn khắp nơi, biến nơi đó trở lại nguyên dạng cũ ban đầu như chưa từng có ai quét dọn, chưa đủ mấy đồng rác đó không biết có phải bị ai đó dùng ma thuật hay không, mà cứ mỗi lần như vậy những chiếc lá đó bay đi đâu không bay mà chỉ nhắm thẳng vào người Như Ngọc nhà ta mà ập vào, biến nàng thành một thùng rác di động, hết sức buồn cười, phải gọt rửa cả ngày mới có thể sạch lại được!

+ Lần thứ 2: Như Ngọc quyết tâm làm một người vợ đảm đang, nàng xuống bếp vì hắn làm điểm tâm. Từ trước đến nay Như Ngọc rất hiếm khi xuống bếp vì đơn giản là những thức ăn nàng nấu chỉ để dành cho heo ăn mà thôi, không hề nấu cho người ăn (ý chỉ Thiên Hàn chính là con heo!). Để đảm bảo thành công cho kế hoạch, Như Ngọc hơi tiểu nhân một chút đó chính là cố tình làm ình bị phỏng mấy đường hy vọng làm hắn động lòng trắc ẩn! Haiz! Vẫn là nàng nghĩ cũng nghĩ không tới cái tên Thiên Hàn đó không chỉ là tảng đá vô tình mà còn là tên không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, báo hạ Như Ngọc nàng thê thảm vô cùng. Không ăn thì thôi, không nhìn cũng không sao, sao có thể nhẫn tâm đem công sức cả buổi trời của nàng chà đạp. Ngay trước mặt nàng, Thiên Hàn hất thẳng những điểm tâm kia xuống đất không thương tiếc, mặc cho Như Ngọc đau lòng nhìn những miếng bánh tâm huyết kia muốn khóc. Kể đó là ly trà sâm nàng đích thân pha cho hắn, hắn chẳng buồn đụng tới phất tay áo hất cả ly nước sâm đi, thậm chí là hất thẳng vào người nàng những giọt nước nóng khiến nàng xém chút bị bỏng !

- Tiện nhân vẫn là tiện nhân! Dùng mấy trò đê tiện này để dụ dỗ ta sao? Ngu ngốc!

Nàng phẫn, nàng hận, nàng muốn giết hắn nhưng vẫn phải nhịn, nàng còn muốn sống, nàng muốn thắng hắn, cho nên nàng phải tiếp tục kế hoạch để trả thù.

Quét nhà không thành công chứ gì, làm điểm tâm không khiến hắn động tâm phải không? Vẫn còn cách khác, nàng có thể may vá, vẽ tranh, đúng thực nữ thì phải giỏi về mấy thứ này mới được nam nhân nhìn tới. Nghĩ vậy, Như Ngọc nàng liền đóng cửa phòng, liên tục nhiều ngày ở trong phòng may áo khoát cho hắn. Vậy mà đến khi làm xong, áo còn chưa được thử thì đã bị Thiên Hàn đem ném vào đồng lửa thiêu rụi!

Kế hoạch bị phá sản!

Quét không được, nấu ăn không xong, may vá cũng chẳng thành, vậy thì cũng chưa sao nàng vẫn có thể dùng mỹ nhân kế! Xưa nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nàng không tin với tài năng trời phú của mình không thể mê hoặc được hắn. Nhưng khổ nỗi, mặc cho nàng múa đẹp thế nào, hát hay thế nào, ăn mặc xinh đẹp lồng lẩy ra sao thì Thiên Hàn vẫn như cũ chẳng thêm ngó tới, ngược lại còn đem nàng tống vào lãnh cung của vương phủ vì cái tội quấy phá yên tĩnh của hắn và vương phủ!

Haiz! Kế hoạch hoàn toàn phá sản!

P/s tác giả: lý do chính Thiên Hàn tống Như Ngọc vào “lãnh cung” vì nàng múa quá ghê, hát quá tệ khiến ấy con ngựa trong vương phủ nghe nàng hát xong thì xổng chuồng, hắn sợ quá nên tống nàng vào chỗ đó cho nàng bớt phá phách phủ của hắn nữa!

18. Quyển I – Chương 18

CHAP 18: ĐAU

Tình hình cứ như vậy trôi qua suốt một tháng trời, nàng ở trong vương phủ không những không thực hiện thành công kế hoạch của mình mà ngược lại còn bị Thiên Hàn chơi xỏ đến thâm. Cao trào nhất chính là một lần nàng vô tình làm bể một cái bình cổ quý của hắn bị hắn phán là tội lớn lỗi ra đánh 30 trượng, báo hại ông nàng nở hoa một phen phải nằm liệt giường cả nửa tháng không dậy nổi! Nào có vậy, hắn không đến thăm thì thôi đi cũng chẳng thêm cho đại phu đến khám cho nàng, nếu không phải nhờ Trần quản gia tốt bụng, lén lút sai Hàn nhi mang thuốc đến giúp nàng không thì nàng đã...

Nằm trên giường nhìn ra nhành hoa mai bên ngoài cửa sổ tro cành, ngân nga vài khúc hát quen thuộc như đang hồi tưởng quá khứ, chốc chốc lại lấy tay xoa xoa cái móng tội nghiệp của chính mình. Tuy rằng còn hơi chút tê tê, nhưng sau nửa tháng nằm tĩnh dưỡng thì cũng đã khá hơn rất nhiều!

- Phi Phi! Người có nghe tin gì không?_ từ phía ngoài cửa thân hình nhỏ nhắn của Hàn nhi chạy vào

Như Ngọc nghe thấy bất giác thở dài “Phi Phi” là cái tên thương lượng của bọn nha hoàn dành cho nàng. Bởi, Thiên Hàn trước đó vốn ra lệnh cấm bất cứ ai gọi nàng là vương phi, nhưng Trần quản gia thì lại không cho phép bất kì người nào trong phủ gọi thẳng tên nàng, mà phải xưng hô cho đúng phép tắc nếu không là phạm tội khi quân. Cái này không được cái kia cũng không được cuối cùng bọn gia nhân quyết định gọi nàng bằng “Phi Phi” với từ “phi” của vương phi và đồng thời cũng không gọi thẳng tên hay vương phi gì hết sẽ không đắc tội cả vương gia lẫn Trần quản gia!

- Không biết! Bộ có tin kinh thiên động địa gì hay sao?_ Như Ngọc hờ hững đáp, sau đó chuyển mình, mặt nàng hiện lên vài cái nhăn vì bị động vết thương

Hàn nhi nâng chén trà xoay xoay cho vui, tay còn lại thì chống cằm nhìn Như Ngọc nàng khổ sở vì đau, thích thú nói:

- À! Ta quên, nửa tháng nay Phi Phi luôn ở trong phòng nào có được ra ngoài mà hay biết chuyện gì đâu chứ? Mà cũng không có gì là kinh thiên động địa cả, chỉ là chuyện kì lạ khó hiểu thôi!

- Haiz! Cái gì kỳ lạ? Heo biết bay hay người chết sống dậy?

- Không phải mà là...Hai ngày nữa là ngày sinh thần của tể tướng đại nhân, tức phụ thân của người và cũng là nhạc phụ của vương gia! Vương gia nói “sẽ đến chúc phúc cho người!”

Chớp chớp đôi mắt ngây thơ, Như Ngọc hỏi:

- Vậy thì có gì là lạ!

- Là ở chỗ là vương gia bảo... “sẽ đi cùng người!”_ Hàn nhi vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ vào mặt Như Ngọc.

Giống như nghe thấy tiếng súng mà lòng bùng nổ tai, phải mất mấy phút sau sắp xếp lại câu nói của Hân nhi thì Như Ngọc mới hiểu rõ được ý tứ của Hân nhi:

- Cái...NGƯỜI NÓI CÁI GÌ! _Như Ngọc gần như là nhảy dựng lên.

- Ta nói: vương gia sẽ cùng phi phi người đi chúc phúc tể tướng đại nhân sau 2 ngày nữa!. Người đó! Mau mau bình phục lại để đi dự sinh thần của phụ thân người. 2 ngày nữa ta sẽ đến giúp người trang điểm!

Nói vừa xong, Hân nhi buông chén trà xuống bước ra khỏi căn phòng, bỏ lại mình Như Ngọc đang nằm ngay đơ như khúc gỗ ở trên giường. Nguyên nhân là Như Ngọc nàng không hiểu vì sao cái tên khốn kiếp đó lại muốn dẫn nàng đi, đột nhiên tốt như vậy đúng là rất có vấn đề?

+ 1/ Hoặc giả là có thể hân đã hồi tâm chuyển ý, xiu lòng trước nàng nên bắt đầu đối tốt với nàng => lý giải này không hợp lý lắm loại bỏ.

+ 2/Có thể là hân đang có âm mưu, còn là âm mưu gì có lẽ nàng chịu thôi!

+ 3/ Cũng có khả năng hân đang vì sĩ diện, lý nào mà sinh thần nhạc phụ lại không đến, mà cho dù có đến mà không dẫn nàng theo thì chẳng phải là vạch áo cho người ta xem sao?=> giả thuyết này thì nghe có vẻ không hợp lý lắm ấy nhỉ?=> hân ngay cả mạng còn chả cần thì cần gì sĩ diện mà giả vờ với nàng chứ!

Haiz thật khó nghĩ mà!

Sau một hồi ngẫm nghĩ Như Ngọc nàng vẫn thấy là giả thuyết 2 là đúng nhất vì vậy bất giác mà nàng cảm thấy sống lạnh lùng, lòng vô cùng bất an...

...

Mọi thứ giống như một bánh xe bạc số phận vô tình lăn mãi lăn mãi cho đến khi...khi mọi thứ đi đến quá xa ...xa đến mức không thể quay lại được nữa...

...

...

Từng giọt mưa nặng hạt thi nhau rớt xuống nền đất hanh khô mang theo nồng đậm mùi đất bốc lên vô cùng khó chịu. Vốn dĩ, mùa này mưa chỉ là lát phát nhưng không hiểu vì sao ngày hôm nay lại mưa lớn thế này, có lẽ là vì ông trời đang rơi lệ vì hai con người...

Người người chen chân nhau chạy vội về nhà để tránh mưa, chẳng mấy chốc trên đường phố vốn đông đúc ngay lúc này chẳng thấy bóng dáng một ai ngoại trừ những giọt mưa ngày càng nặng hạt và...và có cả tiếng chạy vội của một ai đó, rất nhanh rất nặng nề...

Xoạt! Bộp!

Ngã nhào ra đường vắng đầy áp nước mưa, Như Ngọc cố gắng gượng dậy, nhưng nàng càng cố gượng thì càng không được, 1 lần, 2 lần, 3 lần...n lần. Cuối cùng nàng chỉ còn biết buông xuôi nằm trên đường, ôm lấy chính mình đang ngày càng lạnh dần, khóc nức thành những tiếng vụn vỡ như chính bên trong nàng đang vụn vỡ như ngàn mảnh. Nàng không hề nghĩ, càng không thể tưởng tượng nổi ngày hôm nay lại xảy ra những chuyện làm nàng tổn thương đến vậy, nàng đã sớm đoán được ý đồ của hân nhưng lại... vẫn là nàng sai, nàng quá chủ quan, nàng không hiểu hết được lòng người để rồi tự mình làm ình thêm đau khổ.

Bất chợt những hình ảnh thân quen ủa về, xuất hiện trong đầu nàng, rồi lại chợt biến đi mất, như một cái gì đó mới vừa nằm trong tay nàng thì đã vội bay mất đi rồi xa nàng. Mặc cho nàng với đến thế nào cũng không thể nào với tới được, càng không thể nhìn thấy nó lại một lần nữa, vĩnh viễn không thể nào.

- Bố, mẹ, chú, ...mọi người...Bích Ngọc rất nhớ, rất nhớ mọi người. Bích Ngọc muốn được trở về, muốn được mọi người yêu thương. Bích Ngọc căm ghét nơi này, căm ghét hết tất cả bọn họ, bọn họ không phải là người, không phải là con người mà là loài rắn độc...hu hu...

- Huhu....

Như ngọc không biết mình khóc đến bao lâu cũng không biết trời mưa kia đã lớn thế nào, da thịt nàng cũng đã đông đi vì lạnh từ khi nào. Chỉ biết, đến khi nàng cảm thấy có chút ấm áp bên cạnh, ngẩng đầu lên thì

đã thấy một chiếc khăn tay trước mặt nàng, và một người đang cầm nó cũng đang ngồi trước mặt nàng che dù cho nàng trước những hạt mưa lạnh lẽo kia. Nàng cười, vô thức cười vô thức giơ lên bàn tay tê dại của mình chạm vào gương mặt của người đó, một cảm giác rất ấm rất mềm mại nhưng cũng rất cứng cáp:

- Gia Khanh, cậu... cuối cùng cũng đã đến rồi! Cũng đã đến với tớ, tớ...rất nhớ ...cậu!

Buông rơi cánh tay vì nàng đã hết sức lực, nhưng ai đó đã nhanh nhẹn chụp lấy tay nàng. Nàng cười, đôi mắt mờ mịt vì khóc quá nhiều mệt mỏi mà nhắm nghiền lại, toàn thân nàng dựa vào hân con người ấm áp kia mà ngất đi, từ từ tiến vào vô thức, phó mặc mọi thứ cho số phận định đoạt!

...

Từng chiếc lá khô lác đác rơi xuống đất, ngọn gió đầu đông vẫn cứ thổi, tất cả tạo nên những âm thanh xào xạc mang theo nồng đậm hơi rượu. Bên hai ngôi mộ nhỏ trong cánh rừng hoa đào, Thiên Hàn ngồi dựa vào một nắm cỏ nhỏ không ngừng uống rượu. Trên mặt đất, những tĩnh rượu nằm lăn lóc, đọng lại chỉ là những giọt tí tách rơi.

Thiên Hàn nửa tỉnh nửa say, vừa uống rượu vừa tự cười nhạo chính mình, khinh!

Buông tĩnh rượu đang uống dở xuống đất, y vươn tay chạm vào những nét chữ khắc in rõ trên bia mộ đang tựa vào, đôi mắt bị thương:

- Ngọc nhi! Nói cho huynh biết người đó không phải muội, chỉ là trùng hợp, người đó chỉ trùng hợp giống muội, trùng tên với muội thôi! Đúng không?

Đáp lại lời nói của y chỉ là những tiếng gió xào xạc, và cả tiếng cười mỉa mai của chính y.

Y vốn không biết cũng không thể hiểu được cảm giác của chính bản thân lúc này là như thế nào nữa! Ngọc nhi của y cùng Nhã bá mẫu 3 năm trước chẳng phải đã chết rồi sao? Bia mộ vẫn còn sừng sững nơi đây, 3 năm qua, lúc nào y vui vẻ hay đau buồn đều đến nơi đây để tịnh tâm, lý nào lại có thể xuất hiện một Như Ngọc giống hệt Ngọc nhi của y.

Y thừa nhận Thanh nhi kia chỉ là thể thân của Ngọc nhi, vì nàng có đôi mắt giống hệt Ngọc nhi, y chấp nhận Thanh nhi cũng như chấp nhận một người thể thân!

Còn Nhã Như Ngọc hiện tại, y vì sao lại không thể chấp nhận được? Có phải vì nàng ta quá giống Ngọc nhi, giống đến mức y không thể nào chấp nhận được! Tên, tuổi, dung mạo trùng khớp đến khó tin. Chính vì vậy thể mà y càng không muốn tin, càng không muốn người đó là Ngọc nhi cho dù là một kẻ thể thân. Vì thế, y tìm mọi cách lãng nhục, hành hạ nàng ta, lánh xa nàng ta, thậm chí không muốn nhìn thấy nàng ta trên thế gian này...nhưng vì sao mỗi khi y nhìn người đó những cảm xúc xa xưa đối với Ngọc nhi lại tràn về trên người đó. Như đêm hôm ấy, khi nhìn thấy nàng ta đau đớn giãy giụa khỏi bàn tay y thì lòng y bỗng nhói đau vô cùng, những khi nàng ta đó tự hành hạ mình: quét sân, làm điểm tâm, pha trà, may áo y lại cảm thấy vui nhưng lại xót lòng những vết thương hiện lên trên bàn tay xinh đẹp! Y hận chính mình vì sao lại như vậy? Không phải y căm ghét nàng ta sao, lý do Thanh nhi chết cũng một phần vì nàng ta kia mà! Còn có, phụ thân của nàng ta là một kẻ gian tâm đầy nguy hiểm cho triều đình, cho hoàng huynh và cho cả y nữa! Y càng phải thêm căm ghét nàng ta nhiều hơn thế mới đúng, nhưng vì sao những giọt nước mắt của nàng ta lại làm y lùi bước? Hay lẽ nào y đã....

- Không! Không thể nào! Không thể như thế được!

“Đúng! Không thể nào như vậy được! Y chỉ yêu duy nhất mỗi Ngọc nhi, người đã chết cách đây 3 năm, dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, thì người y yêu chỉ có một và tuyệt đối không phải Nhã Như Ngọc!”

- Ha ha... Lão thiên, có phải người đang đùa giỡn với ta không?

19. Quyển I – Chương 19

CHAP 19: QUÁ KHỨ SAI

...

“Người cho rằng người xứng ngồi lên vị trí vương phi đó!”

“Ta xem 2 chữ “tiện nhân chưa đủ nói với người””

Nàng không đủ tư cách thì sao? Hắn cũng không có tư cách nói nàng như vậy! Bởi vì hắn vốn không có tư cách! Vốn không đủ...

....

KỶ HƯƠNG VIỆN,

Trước cửa phòng, Kỳ Phương không ngừng đi qua đi lại.

Két! Cửa phòng được mở ra, Vân Lan bước ra với tấm áo đã thấm đượm mồ hôi. Nhìn thấy nàng, Kỳ Phương nhanh chóng phóng tới hỏi vội vã:

- Muội ấy có sao không?
- Không sao? Chỉ là cảm một chút! Uống thuốc, nghỉ ngơi là khỏe lại!_Vân Lan đáp

Nghe vậy Kỳ Phương càng thêm lo lắng hỏi:

- Vẫn chưa tỉnh sao? Huynh có thể vào thăm muội ấy không?
- Buông tay!

Miệng nói, tay thì đẩy Kỳ Phương xa ra khỏi cánh cửa:

- Không được! Muội ấy hiện giờ cần yên tĩnh để tĩnh dưỡng, huynh vào chỉ làm muội ấy kinh động. Chờ khi nào muội trở lại, cảm thấy được huynh mới có thể vào!

Nói xong Vân Lan quay gót bước nhanh về cuối hành lang của dãy nhà, trước khi mất dạng nàng còn nói vọng lại một câu:

- Huynh không được tự ý xông vào phòng, nếu không, muội đánh gãy chân huynh!

Sau khi Vân Lan khuất, Kỳ Phương vì không yên lòng mà lập tức xô cửa bước vào trong. Y bước đến bên cạnh giường nơi Như Ngọc đang bất tỉnh hôn mê, rồi nhìn nàng. Những giọt nước mắt vô thức rơi lãnh dài trên má Như Ngọc, y không kiềm nén nổi vội đưa tay lau đi cho nàng. Cảm tưởng như tâm y đang bị ai đó dùng một con dao nhọn cắm phập vào đau đớn. Y vô cùng hối hận lẫn tự trách chính bản thân mình. Tại sao ngay lúc đó y không bước ra bảo vệ cho nàng, nếu không giờ đây Ngọc nhi đã không đau như vậy! Y là một tên hèn nhát, đáng khinh, không thể bảo vệ người y quan tâm! Người đáng bị hình phạt của cao xanh phải là y không phải Ngọc Nhi!

- Ngọc nhi! Huynh xin lỗi, do huynh ích kỷ chỉ biết nghĩ cho chỉ biết nhìn bọn họ ức hiếp muội. Nhưng muội yên tâm, từ nay về sau huynh sẽ không yếu hèn như vậy nữa! Sẽ luôn ở bên cạnh, sẵn sàng bảo vệ muội bất cứ lúc nào, không để cho ai ức hiếp muội! Hãy tin huynh Ngọc nhi!

- Vì..v..ì..sao..?_Như Ngọc khóc nức thành từng tiếng trong hôn mê.

Kỳ Phương càng thêm siết chặt lấy tay Như Ngọc:

- Ngọc nhi, muội đừng khóc! Hắn không đáng uội đau lòng như vậy! Quên hắn đi! Chỉ cần muội muốn huynh sẽ đưa muội rời xa nơi này, sẽ uội cuộc sống hạnh phúc mà muội mong muốn, được không Ngọc nhi!

Chà nhẹ bàn tay lạnh lẽo của Như Ngọc vào mặt mình, Kỳ Phương càng thêm đau lòng, y chỉ hận bản thân mình lúc này quá vô dụng không thể thay nàng gánh chịu sự đau đớn.

- Lãnh Thiên Hàn, người hại Ngọc nhi ra nông nỗi này, nhất định sẽ có một ngày ta bắt người phải đền tội!

Bất ngờ có một lực mạnh từ phía sau kéo Kỳ Phương ra, khiến y mất thăng bằng xem chút là ngã nhào ra đất. Cũng may là người có võ nên Kỳ Phương mới kịp gượng dậy.

Vân Lan vô cùng giận dữ nhìn Kỳ Phương, đôi mắt đen xinh đẹp đang gằn lên những tia huyết đỏ. Chống 2 tay lên hông, không để ý đến hình tượng thực nữ gì nữa, Vân Lan nói với Kỳ Phương gằn như quát:

- Huynh dám khinh lờn lời nói của Vân Lan ta?

- Huynh...huynh..._ Kỳ Phương hơi lung túng khi trả lời, một phần là vì y biết mình đã làm sai quy tắc của Vân Lan, phần khác là vì trông Vân Lan lúc này vô cùng đáng sợ. Quen biết bao lâu nay lần đầu tiên y thấy nàng như thế. _ Chỉ là..huynh quá lo uội ấy nên muốn vào xem thử.

- Vậy ra là huynh xem thường y thuật của ta? Nếu vậy, sao còn đem muội ấy đến đây làm gì?

- Không phải...huynh...thật ra...

Kỳ Phương cố gắng kiểm lời giải thích, nhưng Vân Lan không những không nhìn đến y mà còn thẳng cánh đuổi y ra:

Vân Lan ngược mắt trừng lại Kỳ Phương lần nữa, khiến y đang định lên tiếng đã phải nuốt hết trở vào trong lòng, ngoan ngoãn mà tự thân bước ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

- Nhớ! Nếu còn tự ý xông vào lần nữa, đừng trách Vân Lan không nể tình bằng hữu mà đem Kỳ Phương chặt hết tay chân!_ trước khi Kỳ Phương cửa hoàn toàn đóng chặt thì Vân Lan đã bồi thêm một câu hăm dọa.

Vân Lan quay lại giường của Như Ngọc đang nằm thở dài thành tiếng, từ trong tay áo rút ra một cuộn lụa màu hồng, bên trong ghim đầy những kim châm dài ngắn khác nhau. Thoắt vài cái, những cây kim châm đó đã cắm đầy vào những huyết đạo trên người của Như Ngọc. Sau đó, Vân Lan vận một ít chân khí truyền cho nàng. Những làn khói đen bốc cao trên đầu của Như Ngọc, chẳng mấy chốc sau gương mặt của Như Ngọc từ trắng bệch chuyển sang màu hồng của huyết sắc.

Đặt đó, Như Ngọc xuống giường nằm, rút những cây kim châm kia ra. Sau đó, Vân Lan lấy ra hai viên thuốc nhét vào miệng của Như Ngọc. Kế cẩn thận giúp Như Ngọc lau những giọt mồ hôi trên trán.

Khi này, lúc nàng giúp Như Ngọc bắt mạch thì phát hiện muội ấy ngoài bị cảm ra thì trong người muội ấy còn trúng một loại độc được mẫn tính, tuy rằng loại này không gây nguy hiểm cho người bị trúng phải, nhưng khi cơ thể của những người đó bị suy yếu đi thì độc chất đó sẽ trở thành loại độc nguy hiểm hơn bất kì loại độc nào. Lại ở chỗ là muội ấy trúng phải độc này từ lâu lắm rồi, cứ như có ai cố tình hạ độc lâu dài để giết muội ấy nhưng giữa chừng có chuyển biến bất ngờ nên phải dừng lại việc hạ độc. Cũng may nàng là người biết y thuật, lại phát hiện kịp thời mới giữ được mạng uội ấy. Tuy nhiên nàng cũng chỉ thể giúp muội ấy trị bệnh, giải độc, nhưng tâm bệnh trong lòng muội ấy thì chỉ muội ấy có thể giải. Vì thế, nàng cũng chỉ có thể giúp tới đây, phần còn lại thì chỉ có thể trông chờ vào chính bản thân muội ấy thôi!”

Mấy canh giờ trôi qua, bên ngoài bầu trời đã trở lại trong xanh. Nước mưa đọng lại cũng đã nhanh rút đi, khung cảnh trở lại đáng vẻ như trước khi cơn mưa chưa bắt đầu, khô hanh pha chút ẩm ướt. Những đóa hoa bị dập vùi trong cơn mưa khi này giờ đây cũng đã vươn lên khoe sắc, ong bướm chim chóc cũng rời tổ mà hoạt động.

Nói về phần Kỳ Phương, y không ngừng đi qua đi lại trước phòng suốt mấy canh giờ không ngơi nghỉ. Lòng y vô cùng lo lắng, lúc nào cũng chăm chăm nhìn vào cánh cửa chờ đợi. Đã nhiều lần y định gõ cửa nhưng lại sợ quấy rầy quá trình chữa trị của Vân Lan mà ảnh hưởng đến Như Ngọc nên lại thôi, nhưng thời đã trôi qua quá lâu mà không có chút tin tức gì. Bảo y cứ đợi như vậy hoài thì e là chẳng mấy chốc nữa y sẽ điên lên mất!

Két! Cánh cửa được đẩy ra, Vân Lan bước ra với khuôn mặt nhợt nhạt:

- Muội ấy tỉnh rồi! Huynh có thể vào!

Vừa nghe thấy lời này của Vân Lan, Kỳ Phương không chậm trễ phóng nhanh vào phòng bước đến bên cạnh giường Như Ngọc nắm lấy tay nàng, lo lắng hỏi:

- Ngọc nhi! Muội thấy sao rồi!

Như Ngọc nhìn Kỳ Phương rồi lại nhìn Vân Lan, sau đó giáo giác tìm kiếm cả căn phòng nhưng lại không thấy một ai khác nữa. Gương mặt bỗng chùng xuống đôi chút, điều này hoàn toàn nằm vào tầm mắt của Kỳ Phương khiến y có chút nhói lòng:

- Ngọc nhi!

- Muội không sao!_ Như Ngọc yếu ớt trả lời.

- Muội đừng lo nghĩ về chuyện đó nữa, từ nay về sau hãy ở lại đây với tỷ, không cần phải về vương phủ đó! Chuyện của tam vương gia tỷ sẽ giúp muội giải quyết!_ Vân Lan đứng bên cạnh đột ngột mở lời, đôi mắt âu yếm nhìn Như Ngọc thể như nàng hiểu được những gì Như Ngọc đang nghĩ trong lòng.

- Mọi người...Phương huynh, Lan tỷ 2 người...2 người biết hết rồi sao?_ Như Ngọc kinh ngạc.

- Xin lỗi muội! Thật ra huynh đã biết chuyện của muội từ lâu, suốt một tháng nay huynh luôn theo dõi muội nên mới biết được, chỉ là huynh...đã không giúp được gì uội_ Kỳ Phương siết chặt tay Như Ngọc, cuối thấp đầu xuống, mái tóc che ngang qua nửa khuôn mặt nên không rõ y đang có biểu lộ thế nào.

Như Ngọc nhú nhẹ mày nhìn biểu hiện Kỳ Phương rồi lại nhìn Vân Lan đang triều mến nhìn nàng, cảm thấy bức rút vì đã lừa 2 người:

- Không! Người phải xin lỗi là muội mới đúng, đã là bằng hữu nhưng lại giấu diếm mọi sự thật! Chỉ vì muội sợ mọi người bị muội liên lụy! _ Như Ngọc vừa nói đôi mắt vừa ngấn lệ tựa như sắp khóc.

Vân Lan thấy Ngọc Như như vậy sợ nàng vì xúc động mà xảy ra chuyện, vội kiếm lời an ủi, mặt khác kéo Kỳ Phương thoái lui để Như Ngọc nghỉ ngơi.

- Việc đó muội phải sợ! Tên Thiên Hàn đó không làm gì được tỷ và Phương huynh đâu! Thôi muội cũng mệt lắm rồi, nên nghỉ ngơi đi! Còn chuyện kia tỷ sẽ giúp muội sắp xếp! Phương huynh chúng ta cũng nên ra ngoài đi.

- Đúng vậy Ngọc nhi! Muội cứ yên tâm ở lại tịnh dưỡng đến khi khỏe lại, còn sau này thì muội không cần phải về nơi đó nữa, và tên Thiên Hàn đó cũng sẽ không có cơ hội quấy rầy muội nữa!

Nghe vậy, Như Ngọc hốt hoảng túm lấy tay áo Kỳ Phương:

- Không! Muội...muội muốn về vương phủ...muội vẫn sẽ về đó! Hai người tuyệt đối đừng làm chuyện có hại với...

Kỳ Phương như bị chấn động túm cả hai vai Như Ngọc buộc nàng đối diện với y:

- Muội điên sao? Muội về đó sẽ chết đó!

Như Ngọc lắc đầu,

- Chẳng lẽ ngày hôm nay chưa đủ chứng minh uội thấy?

- Muội...

- Muội yêu hẳn phải không?

- Không, không phải vậy! Muội...

Như Ngọc vội chối nhưng lại không biết phải nói thế nào cho đúng. Đương nhiên nàng rất ghét, rất hận tên Thiên Hàn đó, nếu có cơ hội nàng sẽ không chần chừ mà giết chết tên đó cho hả lòng. Nhưng sâu thẳm đâu đó trong tâm thức nàng có cái gì đó không ngừng thôi thúc nàng hãy ở lại vương phủ chờ đợi, nhưng là chờ đợi cái gì nàng cũng không biết tất cả rất mơ hồ lung không dám chắc! Thế đó, cả nàng còn không biết nàng nghĩ gì muốn gì thì làm sao nói ọi người hiểu được. Cho nên, nàng chỉ biết cúi đầu không dám nhìn vào Kỳ Phương, vì sợ sẽ bị y làm nao lòng.

Kỳ Phương thấy Như Ngọc im lặng biết nàng đang bối rối nhân cơ hội này nói thêm lời kích động mong nàng hồi ý.

- Ngọc nhi! Muội tỉnh lại đi, hắn không yêu muội đâu, hà tất muội lại tìm đường khổ ỉnh!

Vân Lan từ nãy giờ đứng bên cạnh nhìn 2 người không nói gì, chỉ im lặng suy nghĩ và đánh giá biểu hiện của Như Ngọc. Đến khi thấy Kỳ Phương đã hơi quá thì mới bước đến ngăn cản, kéo Kỳ Phương qua một bên:

- Phương huynh đừng làm vậy! Muội ấy sẽ đau đó!_một mặt quay qua Như Ngọc_ Ngọc muội, không phải tỷ không tôn trọng quyết định của muội, nhưng tình cảnh của muội lúc này rất không tốt, hơn nữa tên đó nhất định không để uội yên ổn sống, muội quay về đó chẳng khác tự tìm đường chết!

Như Ngọc cười nhẹ với Vân Lan một cái như muốn an lòng ai đó rồi nói:

- Muội tin, hắn sẽ không giết muội!

Nhìn thật sâu vào mắt Như Ngọc một hồi, đôi mắt kiên định ấy cho nàng biết muội ấy không thể bị lay chuyển. Vân Lan chỉ còn biết thở dài:

- Muội... Thôi thì tùy muội!

Kỳ Phương vốn tưởng rằng Vân Lan sẽ khuyên Như Ngọc, nào ngờ vừa mới nói một câu thì Vân Lan đã bị Như Ngọc làm cho hồ đồ mà khuất phục, nên vội lên tiếng phản đối:

- Không! Vân Lan, sao muội lại dễ dãi với muội ấy như vậy! Muội ấy trở về là cầm chắc cái chết! Huynh nhất định không uội ấy trở về!

Nắm lấy tay áo của Kỳ Phương kéo nhẹ nhẹ nựng nịu, Như Ngọc cười mỉm với y:

- Muội biết huynh rất lo lắng uội, muội rất vui vì điều này. Nhưng huynh đừng lo muội vốn là kẻ ham sống sợ chết nên rất biết quý trọng mạng sống của mình, sẽ không dễ dàng để mình chết đâu, hơn nữa cũng đâu có chuyện gì gọi là nghiêm trọng xảy ra. Với lại Thiên Hàn đâu có ý định giết muội, chẳng qua hắn ghét muội một chút thôi, cùng lắm là mắng nhiếc vài câu như buổi sáng hôm nay là cùng. Vì vậy đừng cần muội nữa! Đừng quên, muội dù gì cũng có tiên hoàng chống lưng, có hoàng đế phía sau nâng đỡ, có danh “thiên kim tể tướng” để dựa dẫm, muốn giết nàng đâu thể nói muốn là được!

- Không được, một khi muội bước vào vương phủ là đồng nghĩa muội đơn độc bước vào hang cọp có thể bị hại bất cứ lúc nào mà không ai hay biết. Nếu hắn thật sự có ý muốn giết muội chỉ cần tung một tin đồn nhằm rằng muội bệnh nặng không qua khỏi thì hắn muốn làm gì chả được. Muội đừng quên, hắn luôn cho rằng muội hại chết người hắn yêu thương nhất, vì chữ tình bất cứ chuyện gì con người ta cũng có thể làm! Huynh không an lòng để muội bước vào nơi nguy hiểm đó dù chỉ là nửa bước!

Như Ngọc lắc đầu

- Muội tin, Thiên Hàn dù gì cũng là một chân chính nam nhân, hắn có thể vì một người đã chết mà chung tình như vậy, tuyệt sẽ không phải là người lạm sát vô can không phân rõ thị phi! Nếu huynh vẫn không an lòng thì có thể tiếp tục theo dõi muội như lúc trước, nếu có bất ổn gì xảy đến thì muội sẽ nghe lời huynh!

Như Ngọc bề ngoài thì nói vậy để cho Kỳ Phương yên lòng, nhưng bên trong lòng nàng rõ ràng hơn ai hết tên Thiên Hàn đó tuyệt sẽ không tha nàng, đêm hôn lễ chính là một minh chứng. Nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác, nếu nàng ở lại chẳng phải liên lụy Lan tỷ và Phương huynh, dù gì thì Thiên Hàn cũng là vương gia nắm trong tay quyền hành lớn biết chừng nào, liệu 2 người bé nhỏ có thể chống chọi nổi!

- Đến lúc đó thì đã quá muộn!_ Kỳ Phương vẫn tiếp tục khuyên nhủ Như Ngọc.

- Haiz! _ Biết không thể tiếp tục nài nỉ y, Như Ngọc cuối cùng cũng chỉ có thể chọn cách vô tình_ Muội đã quyết như vậy, huynh đừng khuyên muội nữa vô ích thôi muội sẽ không nghe đâu!

Sau đó, Như Ngọc nhắm mắt lại bỏ mặc ngoài tai những lời của Kỳ Phương mặc dù nàng biết những lời khuyên đó là xuất phát từ tấm chân tình của y, là vì muốn tốt cho nàng. Nàng rất biết ơn về điều đó nhưng con người nàng xưa nay vốn cố chấp như vậy, một khi đã quyết định làm gì thì cho dù hậu quả có thể nào thì nàng cũng không thay đổi!

...

Chiều hôm ấy, Vân Lan cho người đưa Như Ngọc trở về vương phủ, còn Kỳ Phương vì giận nàng cho nên đã bỏ đi ngay sau đó. Mặc dù cảm thấy có lỗi với y nhưng Như Ngọc vẫn không thay đổi ý định một lòng trở về vương phủ. Chuyện nàng mang ơn y nhất định một ngày nào đó nàng sẽ trả. Còn bây giờ, nàng chỉ muốn được trở về nơi đó tìm kiếm một cái gì đó không rõ ràng.

- Vương phi!__ Trần quân gia vừa thấy Như Ngọc trở về vội ra đón chào, nhưng vẻ mặt không có gì là vui vẻ. mà ngược lại còn chất đầy lo lắng.

- Ủm...__ Như Ngọc mặt mũi đáp.

Trần quân gia thấy vậy thì càng lo lắng hơn:

- Vương phi người không sao đấy chứ! Bọn tiểu Hân nói người đã rời khỏi phủ tướng gia từ sớm nhưng lại không thấy người hồi phủ, thuộc hạ rất lo nên phái gia nô rất tìm kiếm người mà không thấy! Người đã đi đâu vậy?

- À...Ta chỉ đi lòng vòng kinh thành thôi! Nhưng vì gặp phải cơn mưa lớn nên đến tận bây giờ mới về! Bây giờ cảm thấy rất mệt, ta chỉ muốn về phòng nghỉ sớm!

Như ngọc hồ hững đáp, vừa đi lững thững về hướng biệt viện:

- Vương phi! Trông người không khỏe lắm để nô tài gọi thái y! Người đâu đưa vương phi vào phòng!__ Trần quân gia mặt mũi phân phó gia nô, mặt ra hiệu cho Uyển nhi lại giúp Như ngọc.

Nhưng Hân nhi thì lại lững khững không chịu đi khiến Trần quân gia nhìn mà phát bực định quát nàng nhưng Như Ngọc đã nhanh hơn lên tiếng:

- Không cần! Ta không sao, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏi! Ta tự về phòng của mình! À! Vương gia đâu?

- Thưa vương phi, vương gia lúc sáng có trở về nhưng tâm tình của người có vẻ không tốt sau đó đã ra ngoài rồi! Hiện tại vẫn chưa về, để nô tài sai người tìm vương gia về!__ Trần quân gia đáp

- Ủ...

Đáp có lệ, ngay sau đó Như Ngọc vội vã trở về phòng. Uyển nhi, Hân nhi thì lẻo đẻo theo sát sau lưng nàng nhưng không có điều nàng mặc kệ nàng đi bước choạng vạng thế nào.

“Vương gia có phải vì chuyện hồi sáng mà tức giận không về nhà không nhỉ?”__ Hân nhi ké sát vào lỗ tai của Uyển nhi nói nhỏ.

“Có thể lắm! Nhưng không biết đã xảy ra những chuyện gì mà 2 người họ lại như vậy!”

“Haiz, nói tóm lại là chuyện kinh thiên động địa, bọn nha hoàn ở phủ Nhã tướng gia đang kéo nhau bàn tán um xùm ấy!”

“Không biết vương phủ này đến khi nào mới bình yên sóng lặng nữa!”

“Muốn biết thì đi hỏi họ đi!”__ Uyển nhi vừa nói vừa ra ám hiệu chỉ chỉ

Rầm!

Như Ngọc vừa vào phòng liền đóng sập cửa lại, những gì Uyển nhi Hân nhi nói lúc nãy nàng nghe rất rõ, lòng bất giác cảm thấy khó chịu khi nhớ về những gì xảy ra sáng nay: một người là phụ thân ruột thịt không nhìn mặt nhi nữ của mình, một kẻ là tỷ tỷ ruột thịt lại luôn tìm cách hạ nhục muội muội mình trước mọi người, và có cả 1 phu quân cũng cùng tiếp tay với họ hại thể tử của mình. Tất cả, tất cả đều rất kinh tởm. Nàng chẳng qua cũng chỉ là một thể xác, một kẻ xa lạ vô can lại phải gánh chịu từng ấy đau từng ấy nhục nhã, vậy còn Như Ngọc thật suốt bao năm qua nàng ấy đã sống thế nào trong nơi đó, có phải rất cô đơn rất tủi nhục không?

Bất giác nàng khóc, những giọt nước mắt dâng trào cảm thương cho số phận một người nhi nữ mang cuộc đời bất hạnh, đôi vai bé nhỏ này liệu có thể gánh vác nổi hay sẽ bị số phận đó vùi dập đi mãi mãi!

Ôm lấy bờ vai đang khẽ run từng hồi theo tiếng nấc, cố gắng cắn chặt môi không để bản thân khóc thành tiếng. Nàng không thể để cho những người ngoài kia nghe thấy, càng không thể để cho họ biết nàng yếu đuối, không thể để họ khinh thường nàng, nàng phải kiên cường vì nàng còn phải có ngày mai tươi sáng.

- Bố mẹ, anh hai xin hãy cho Bích Ngọc thêm sức mạnh, để vượt qua số phận!

Nàng cứ thế ngồi trên giường ôm lấy 2 chân, gối đầu lên đầu gối suy nghĩ mông lung. Bốn bề xung quanh chỉ có 4 bức tường lạnh nhạt giống nhau, không tiếng động không chút ấm áp chỉ có lạnh lẽo và cô đơn. Bất giác Như Ngọc cảm thấy có cái gì đó ấm áp quen thuộc đang đến gần, nàng vội ngẩng đầu lên tìm kiếm:

- Gia Khanh là cậu phải không? Gia Khanh ?

Đáp lại nàng chỉ là sự lặng lẽ của 4 bức tường và không một bóng dáng, điều này càng làm nàng thêm thất vọng, nàng tự cười chính bản thân mình ảo tưởng. Cũng như sáng nay, trong cái mờ ảo của cơn mưa nàng cũng đã tưởng tượng mà nhận sai người, nàng cứ tưởng rằng Gia Khanh đang ở bên cạnh nàng, nhưng thật sự người đó không phải Gia Khanh mà là Kỳ Phương. Do nàng quá trong mong một điều không thật mà thôi.

- ...

Người ta vẫn thường nói là một linh hồn thì cái gì cũng sẽ biết, đặc biệt là những gì mà họ quan tâm càng sẽ biết nhiều hơn. Phải chăng điều đó đúng và y chính là một điển hình và là một ví dụ chân thực nhất. Y phải nói thế nào cho đúng, nên nói rằng Như Ngọc đáng thương hay là Thiên Hàn tội nghiệp hay...cả 4 người họ đều đáng thương giống nhau, nguyên nhân rốt cuộc là từ đâu, oan nghiệt như thế nào bắt đầu, phải chăng tất cả xuất phát từ 3 chữ “quá khứ sai”

20. Quyển I – Chương 20

CHAP 20: XIN LỖI! NHƯNG TIẾC RẰNG ĐÃ QUÁ MUỘN!

RẦM!

Như Ngọc giật mình nhìn về phía cánh cửa, đôi mắt vừa sợ vừa kinh thường nhìn con người trước mặt.

Thiên Hàn loạng choạng bước phòng vào với gương mặt đỏ bừng vì rượu, đôi mắt y đượm màu máu trông vô cùng đáng sợ. Từ y tỏa ra mùi rượu nồng nặc lan tỏa khắp nơi bay đến tận chỗ Như Ngọc khiến nàng vừa ngửi vào liền cảm thấy đầu óc quay cuồng.

- Tên khốn kiếp nhà người đến đây làm gì?_ Như Ngọc vẫn ngồi im như cũ cố trấn tĩnh đầu óc nghiêng rằng nói. Nhìn thấy Thiên Hàn lúc này chỉ càng làm nàng thêm khó chịu, chuyện ban sáng và chuyện của Như Ngọc thật sự đã trở thành cơn tức không thể nguôi ở lòng nàng.

XOẢNG!

Thiên Hàn ném bình rượu xuống đất, những mảnh vỡ từ bình rượu văng ra khắp nơi khiến Như Ngọc một lần nữa giật mình. Bất giác nàng rung mình lo sợ trước cơn giận của Thiên Hàn, lời nói vừa rồi bầy phần cho tinh thần không tỉnh 3 phần vì cơn giận chi phối nên mới không nhận ra một con người khi say có thể làm bất cứ điều gì kể cả nuốt chửng nàng.

- Người nói cái gì?_ Thiên Hàn trừng mắt lớn nhìn Như Ngọc

- Vương gia! Phi phi!_ nghe thấy tiếng động lớn, Uyển nhi Hân nhi vội vã chạy vào, vừa vào tới đã thấy cảnh tượng vương gia nổi trận lôi đình, còn vương phi thì đang co ro như một chú mèo con tội nghiệp ở cuối giường, còn có xung quanh là những mảnh vỡ vụn nằm ngổn ngang nếu dưới sàn nhà.

- Cút!_ Thiên Hàn

- Vương gia!_ Uyển nhi, Hân nhi một lần nữa đồng thanh gọi.

- CÚT HẾT CHO TA!_ Thiên Hàn gầm lên như một con thú điên bị chọc tức, đôi mắt như khát máu liếc qua nhìn hai nha hoàn phía của làm cả hai cũng sợ hãi mà lui ra ngoài.

Nhìn Uyển nhi, Hân nhi biến mất sau cánh cửa gỗ lồng nàng cũng bị khép lại theo nó. Nỗi sợ dâng trào vây lấy nàng, nàng sợ lắm nhưng không thể kêu cứu ai được. Đôi mắt đăm lẹ lại không thể rời thêm một giọt nước mắt nào nữa ngược lại nó đang vô cùng điềm tĩnh, điềm tĩnh đến mức không có bất kỳ thứ gì có thể lọt được vào mắt nàng kể cả hấn con người đáng sợ. Thời gian trôi thêm nàng dần dần thích ứng được với hương rượu nồng nặc nhờ thế mà tin thần dần được tỉnh táo. Nàng nhìn lại Thiên Hàn kẻ nàng từng nghĩ là ác thần cách đây một phút trước lúc này cũng như bao con người khác: một kẻ say rượu nói càn.

- Nếu người muốn la, muốn hét thì phiền đi ra ngoài và tránh xa phòng này của ta mà la hét. Còn nếu người muốn tìm người trút giận thì tới thanh lâu mà tìm người để trút, đừng có đến quấy rầy nơi yên tĩnh của ta

- Câm mồm! Người là ai mà dám lên tiếng đuổi ta!

- Ta không đuổi người, chỉ nhắc khéo cho người nhớ, người đã từng nói những gì?

“Ta không bao giờ bước đến nơi bần thiêu này của người, dù chỉ là một bước”

Đúng nàng không quên, không bao giờ quên câu nói đó của hấn chưa bao giờ!

- Đây là vương phủ của ta, ta muốn đến đâu thì đến muốn làm gì thì làm. Người chẳng là gì cả! Chẳng là thứ gì cả!

- Vương gia nói đúng! Vương phủ này đúng là của người và người có quyền đi tới đâu người muốn._ Như Ngọc nhắm mắt cười chế giễu Thiên Hàn_Nhưng, nơi này không nằm trong số nơi người muốn đến là đến bởi vì đây là cấm địa của một thất sủng vương phi ta! Nếu muốn đến thì hãy đến thanh lâu mà tìm Thanh nhi của người kia!

Thiên Hàn nghe lời Như Ngọc nói hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của nàng, khuôn mặt đỏ bừng bỗng chốc hóa đen, y gầm lên:

- Ta không cho phép người nói Thanh nhi như vậy!

- Ta cứ nói thì đã làm sao? Ắ ta là một kỹ nữ lăng ló chuyên phá hoại hạnh phúc của người khác!_ Đúng! Kỹ nữ thời này so với những người làm nghề bán hoa ở thời hiện đại là giống nhau, bọn họ luôn là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

- CÂMMỒM...Bóp!

Một giọt máu xuất hiện nơi khóe môi Như Ngọc, trên má nàng hằn lên rõ hình 5 ngón tay, Như Ngọc không tin nổi ngờ ngàng nhìn Thiên Hàn. Nàng không thể tin rằng Thiên Hàn nổi tiếng là nam tử hán đại trượng phu cho dù có căm ghét Như Ngọc thế nào, hận Như Ngọc thế nào cũng không thể ra tay đánh một nữ nhân, nhưng sự thật trước mắt vô cùng rõ ràng hấn vì một nữ nhân mà phụ Như Ngọc, mà đánh nàng.

- Ta...ta...

Thiên Hàn nhìn lại Như Ngọc, ngay cả bản thân y cũng giật mình. Trong lòng y một cảm giác vừa đau xót vừa hối hận dâng lên mỗi lúc một cao, y run run bàn tay vươn đến Như Ngọc như muốn xoa dịu lấy vết bàn tay in trên má Như Ngọc. Nhưng nàng lại tránh đi, nhìn lại y là một đôi mắt tràn ngập căm thù.

- Người mang tên Thanh nhi đó thật sự đáng để cho người đối xử với ta như vậy sao, với Như Ngọc NHƯ VẬY SAO?

- Ta...ta..._Thiên Hàn bất giác hỗn loạn, không biết nói thế nào, y chỉ nhất thời nóng giận, chỉ vì rượu quá chén mà không đủ tỉnh táo kiềm nén bản thân mình, chứ thực sự y không có ý định đánh nàng, nhưng...

- Rốt cuộc ta có gì không bằng ả?

- Ta...nàng ấy...nàng ấy...

Như Ngọc đột nhiên cười lớn, quệt đi giọt máu trên môi, xoay người lại với Thiên Hàn hướng vào bên trong không nhìn y, trong đầu đột nhiên nhớ đến cuộc hội ngộ giữa nàng và Như Ngọc một tháng trước đây:

“ – Phía dưới gối có một thanh đoản kiếm!

- Thanh đoản kiếm đó dùng để làm gì?__ Bích ngọc ngu ngơ hỏi

- Nó dùng khi...cần dùng đến!__ Như Ngọc đột nhiên cúi đầu, giọng nói trùng xuống như chất chứa gì đó ưu tư không rõ”

“Rốt cuộc Như Ngọc nói như vậy là có ý gì?”

- Như Ngọc!

Thiên Hàn đột nhiên gọi thẳng tên nàng, khiến nàng phải giật mình. Vì lần đầu tiên hắn gọi tên nàng, mà còn là dùng âm điệu tha thiết như gọi một tình nhân. Không, nàng không siêu lòng được nàng phải nhớ nỗi đau của nàng do ai gây ra.

- Người muốn gì?__ Như Ngọc vẫn như cũ không quay lưng lại, lạnh nhạt trả lời.

- ...

Chờ hơi lâu sau đó cũng không nghe Thiên Hàn lên tiếng, Như Ngọc thắc mắc quay đầu lại nhìn thì đã thấy y từ khi nào đứng sau lưng mình. Hoảng hốt nàng thối lui lại phía sau, nhưng càng lùi thì hắn càng tiến, vẻ mặt y có gì đó rất lạ khiến nàng phải sợ hãi. Bàn tay nàng nhanh nhẩu rút lấy thanh đoản kiếm dưới giường chực chờ sẵn sau lưng. Nhưng Thiên Hàn có vẻ như không thấy đến điều đó mà vẫn cứ nhìn nàng chằm chằm mà tiến lại gần hơn.

- Người... người không được lại gần ta... tránh xa ta ra nếu không...nếu không...__ Như Ngọc dùng thanh đoản kiếm trong tay đưa ra trước mặt quơ quơ về phía y, như muốn ngăn cản Thiên Hàn. Nhưng y vẫn không để tâm vẫn tiếp tục bước tới.

- Người còn bước thêm bước nữa thì ta sẽ giết người đó! Ta không nói đùa là thật đó!__ Như Ngọc lại rơi vào tình cảnh sợ hãi mà nói bừa, theo bản năng tay nắm chặt chuôi kiếm phòng ngự phía trước dù biết rằng điều đó là vô hiệu.

Ép sát Như Ngọc vào bức tường, khiến nàng sợ đến hoảng, nhưng Thiên Hàn vẫn chưa có ý định buông tha cứ nhìn vào nàng chằm chằm. Đặc biệt, đôi mắt y rất lạ hỗn loạn và kích động, Nhưng lúc này Như Ngọc không muốn để ý đến vì sao lại thế điều mà nàng đang quan tâm chỉ là sợ, sợ hắn sẽ làm gì nàng, sợ rằng sẽ có chuyện không tốt lành giống như một chuyện cường bức vũ nhục chẳng hạn.

- Ta ...ta nói một lần nữa...nếu người không đi ta sẽ đâm người!

- Cái này...

Thiên Hàn đột nhiên vươn tay về phía nàng, Như Ngọc nhất thời hoảng hốt nhắm mắt đâm bừa về phía Thiên Hàn hy vọng y sẽ dừng lại mà tránh xa nhưng...

PHẬP!

Như Ngọc tròn mắt ngơ ngác nhìn Thiên Hàn vẻ mặt nhắm nhúm vì đau, nơi ngực trái của y đang cắm chặt mũi kiếm của nàng, từng giọt máu đua nhau tràn ra thấm ướt y phục Thiên Hàn, và lan theo cả lưỡi kiếm rơi xuống đất từng giọt tí tách.

“Không thể nào”__ Như Ngọc sợ đến mức không biết gì buông cả kiếm nép chặt vào tường nhìn lại Thiên Hàn. Đáng lý ra nàng không thể nào làm Thiên Hàn bị thương dù là một vết thương nhỏ được. Và đáng lý hắn phải tránh né mũi kiếm đó, phải phần nộ, phải gầm lên muốn giết nàng, nhưng vì sao hắn lại im lìm nhìn nàng thế kia, một chút ghét một chút hận trong mắt cũng không có mà ngược lại giống như đang bị thương, hắn đang nhìn cái gì, hắn đang nắm cái gì?

Như Ngọc nhìn rõ hơn cái vật trong tay Thiên Hàn, cái mà y vừa cướp từ cổ nàng, cái ...sợi dây chuyền của Như Ngọc!

- Ngọc nhi!__ Thiên Hàn giọng run run gọi 2 từ này khi nhìn sợi dây chuyền, y đột nhiên ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Như Ngọc, hỏi: __ Từ đâu nàng có cái này?

- Cái này..ta..ta__ nhất thời bị hỏi làm Như Ngọc quỳnh lên không biết nói thế nào.

- CÓ PHẢI NGƯỜI CUỐP CỦA NGỌC NHI!_ Thiên Hàn bỗng đứng gằm lên như một con sư tử bị thương.
- KHÔNG PHẢI! CÁI ĐÓ LÀ CỦA TA!_ Như Ngọc bị Thiên Hàn làm cho hoảng hốt cũng hết theo, sau mới cảm thấy hối hận vì đã lớn tiếng với y chỉ sợ...

Bóp chặt mảnh ngọc bội trong tay, với giọng đánh thép Thiên Hàn kết tội Như Ngọc:

- Nói dối, cái này là của Ngọc nhi người làm sao có đối trừ phi là cướp!
- Ta... Người mới nói vậy, cái đó rõ ràng là của ta của Như Ngọc ta!_ Như Ngọc nói đồng thời nhào đến muốn cướp lại mảnh ngọc bội nhưng cướp mãi vẫn không được, ngược lại còn bị Thiên Hàn túm lấy vai kéo mạnh về phía y.
- Ta hỏi người một lần nữa! Người lấy mảnh ngọc bội này ở đâu?

Như Ngọc nhắm mắt vì đau, cố gắng vùng vẫy nhưng không được, cho nên chỉ có thể đối diện với Thiên Hàn ngược ặt nhìn thẳng vào mắt y không chút sợ sệt khẳng định:

- Mảnh ngọc bội này là của ta, là ý trung nhân của ta 7 năm trước đã tặng ta làm vật đính ước!

Thiên Hàn nghe xong liền chấn động buông Như Ngọc ra, y bước lui về phía sau vài bước. Đoán kiếm vì y cử động mà rơi xuống sàn loảng xoảng, Như Ngọc nhìn Thiên Hàn như vậy thì ngạc nhiên, mất một 1 phút suy nghĩ nàng mới hiểu ra rằng y vì lời nói của mình mà kích động, vì vậy nàng lại tiếp tục nói :

- Người đó 7 năm trước đã cùng ta nguyện ước, người đó hứa 5 năm sau sẽ về tìm ta đưa ta về gia đường ra mắt song thân y, nhưng người đó đã đi đi mãi không quay lại, ta chờ đợi mỗi mòn trong tuyệt vọng, cho đến một ngày..._Như Ngọc đột nhiên dừng lại quan sát biểu hiện của Thiên Hàn sau đó tiếp nhưng với chất giọng đánh thép như đang kết tội người khác_ Khi ta gặp lại người đó thì người đó đã thay đổi, yêu một người con gái khác, còn vì người đó phụ bạc ta hờ hững ta, còn vì người đó mà tệ bạc với ta, còn đánh ta.

Nói đến đây Như Ngọc sờ vào má nơi cái tát vẫn còn in đậm rồi lại nói:

- Người đó tên gọi là Hàn ca!
- Ngọc nhi! Sao có thể ?_ phải, sao có thể người nữ nhi hân yêu thương nhất chẳng phải đã chết rồi sao, đã chết từ lâu, sao bây giờ lại có thể...nhưng rõ ràng mảnh ngọc bội này đúng là vật năm đó hân tặng lại cho Ngọc nhi làm tín vật, và những gì nàng ấy nói quả thật không sai kia mà! Rốt cuộc sự thật là như thế nào? Chẳng lẽ những lời tiểu Ngư nói năm đó là không phải là sự thật sao?

“ – Ngọc nhi, Hoàn bá mẫu, hai người ở đâu vậy?_ một thiếu niên chừng 17-18 tuổi không ngừng chạy khắp nơi tìm kiếm

- Hàn ca ca!_ từ đâu xuất hiện một tiểu cô nương chừng 14 tuổi chạy đến chỗ vị thiếu niên kia.
- Tiểu Ngư! Hoàn bá mẫu và Ngọc nhi đâu?_ thiếu niên kia vội túm lấy tiểu cô nương kia vồn vã hỏi
- Hàn ca ca, huynh phải bình tĩnh nghe muội nói, họ 2 người đã...
- Đã thế nào?
- Chết hết rồi!”

- Người không ngờ chứ gì? Người mà người đã quên từ lâu lại đột nhiên xuất hiện trước mắt người!_ Như Ngọc vừa cười mỉa, vừa vén nhẹ tay áo lên để lộ một vết bớp hình hoa đào nhạt: dấu hiệu đặc biệt duy nhất chỉ có một mình Như Ngọc, mẫu thân của Như Ngọc, nàng và người thiếu niên Thiên Hàn năm đó biết.

Thiên Hàn nhìn thấy càng thêm chấn động, vì y nhận ra được vết bớp độc nhất vô nhị ấy, dù là xăm cũng không thể nào giống được.

- Không phải vậy! Ta..._ không lẽ đây là sự thật, Ngọc nhi thật sự còn sống sao? Lẽ nào...lẽ nào...
- Hay người mong ta sớm chết đi! À! Mà cũng phải, ta là nguyên nhân hại chết người nữ nhi người yêu thương nhất kia mà, người căm ghét còn không kịp kia mà!
- Không phải như vậy! Ngọc nhi, Hàn ca...

Như Ngọc thối lui tránh xa Thiên Hàn :

- Tránh xa ta ra, đừng làm ta ghê tởm người! Cút đi, đi đến chỗ Thanh nhi của người đi, kẻ bạc tình!
- Ngọc nhi không phải vậy! Không phải như nàng nghĩ ta không phải kẻ bạc tình phụ rẫy nàng! Ta không hề phản bội nàng, chưa từng!_ Thiên Hàn cố gắng giải thích, cố gắng đến gần Như Ngọc nhưng nàng luôn né tránh.
- Chưa từng phản bội? Nhưng lại yêu cô gái khác? Chưa từng phụ rẫy nhưng lại không thực hiện lời hứa trở về Hoa thôn tìm ta sao? Nực cười!
- Ngọc nhi, không phải! Ta không có yêu Thanh nhi, ta vẫn yêu nàng, ta ...ta năm đó đã thực hiện lời hứa đến đón nàng nhưng...
- Người cho ta là con nít sao? Thiên hạ đồn gì ta không biết sao? Người có đến đón ta sao tại sao ta không thấy?
- Ngọc nhi hãy nghe ta năm đó ta thật sự có đến nhưng không tìm thấy nàng, là tiểu Ngư...đúng tiểu Ngư năm đó nói với ta rằng nàng đã chết cùng bá mẫu, nếu nàng không tin ta có thể dẫn nàng đi xem mộ của bá mẫu thân nàng cùng một cái mộ giả mang tên Như Ngọc kia nữa, còn có những dân chúng ở Hoa thôn kia nữa, họ có thể làm chứng điều đó!

Thiên Hàn vừa nói vừa kéo tay Như Ngọc đi, nhưng lại bị Như Ngọc giựt lại khước từ:

- Cứ cho là đúng như người nói đi! Người sau đó đã thay lòng đổi dạ yêu người khác? Nếu người đã có thể rũ bỏ quá khứ mà yêu Thanh nhi vậy tại sao, sau khi nàng ta chết người lại không thể một lần nữa chấp nhận ta? Có thật là người hận Như Ngọc gián tiếp chết Thanh nhi hay người vốn không hề yêu Ngọc nhi, người người thật sự yêu chỉ có mỗi nàng ta, nếu là vậy thì tại sao năm xưa còn hứa với ta khiến Ngọc nhi ôm hy vọng chờ người suốt 5 năm, để rồi tổn thương!
- Huynh...Cái đó! Tin Hàn ca, Hàn ca không hề lừa gạt Ngọc nhi, người Hàn ca yêu chỉ có mỗi Ngọc nhi, thật ra Thanh nhi đó là vì rất giống muội nên ta mới đối với nàng ấy như vậy, thực chất ta chỉ xem nàng ấy là muội muội còn nàng...

Thiên Hàn hơi ngừng lại, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt Như Ngọc mang theo niềm hy vọng nàng sẽ tin y:

- Sở dĩ ta đối với nàng như vậy là vì ta sợ bản thân mình sẽ nao lòng vì nàng rất giống Ngọc nhi đã khuất, nhưng ta đâu ngờ nàng thật sự là Ngọc nhi, nếu ta sớm biết nàng thật sự đúng là Như Ngọc thì đã không đối với nàng như vậy! Ngọc nhi tha lỗi cho Hàn ca có được không?

Đẩy Thiên Hàn ra xa, Như Ngọc cười cay nghiệt:

- Người cho là ta sẽ tin? Ha ha! Chỉ có ma mới tin người thôi!
- Ngọc nhi!
- Đủ rồi! thật ra ta cũng không có quyền trách cứ người!_ Như Ngọc ngưng cười, nghiêm giọng nói.

Thiên Hàn nghe thấy liền vui mừng:

- Ngọc nhi! Nàng tha lỗi cho ta rồi phải không?

Như Ngọc nhìn Thiên Hàn một chút, sau đó trầm ngâm suy nghĩ cuối cùng cũng quyết định lên tiếng:

- Ta không có đủ quyền trả lời câu hỏi này của người?
- Nàng nói như vậy là sao? Ngọc nhi!
- Thật ra ...ta không phải là Ngọc nhi!
- Sao?_ Thiên Hàn ngơ ngác nhìn Như Ngọc khó hiểu.
- Như Ngọc thật đã chết chết rồi! Nàng ấy là chết ngay trong đêm hôn lễ, là tự sát mà chết, nguyên do là vì người phụ bạc nàng ấy mà khiến nàng ấy thương tâm quá độ mà tự vẫn!_ Như Ngọc thở dài nói ra sự thật.

- Nàng, nàng đang đùa giỡn với ta đúng không? _Thiên Hàn vừa cười gượng, đôi mắt vừa mong chờ_ Nhất định là nàng giận ta vì đã đối xử tệ bạc với nàng thời gian qua nên mới nói như vậy! Chứ sự thật không phải vậy!

“Đúng! Rõ ràng là nàng, hẳn chứng thực là nàng không sai, nhưng vì sao nàng lại nói như vậy, người giống người là chuyện có thể, nhưng trùng tới mức cả kí ức lẫn vết bộp kia là không thể nào.”

Như Ngọc lắc đầu, đôi mắt kiên định nhìn vào mắt Thiên Hàn thật lâu, từng lời buông ra đều vô tình lạnh lẽo như những ngọn dao sắc bén cứa thẳng vào tim Thiên Hàn:

- Người có từng nghe qua “Tá thi hoàn hồn chưa?” cái này là vật duy nhất nàng ấy cho ta, trước khi nhập vào xác của Như Ngọc, ta đã gặp qua nàng nên mới biết hết mọi sự tình! _ Như Ngọc chỉ vào bản thân mình_ Chẳng lẽ người quen Như Ngọc từng ấy năm, lại gặp Như Ngọc qua mấy lần gần đây mà không nhận ra được sự khác lạ hay sao?

Thiên Hàn như không tin nổi đôi mắt ngập tràn hoảng loạn nhìn Như Ngọc, từng loạt kí ức trôi nhanh qua, từng lời nói cử chỉ của Ngọc nhi năm đó vẫn còn rất rõ ràng hiện lên trong đầu y, đột nhiên Thiên Hàn cười, nụ cười thê lương chua xót mang theo nhiều đau đớn.

Phụt!

Một ngụm máu từ miệng y phun ra, Thiên Hàn ngã khụy xuống đất, một tay ôm lấy vết thương trên ngực, y phục y thấm đẫm màu đỏ máu, nhưng y vẫn cười cười thê lương, đến nỗi Như Ngọc nhìn thấy cũng cảm thấy y tội nghiệp!

21. Quyển I – Chương 21

CHAP 21: AI NÓI NAM NHÂN KHÔNG THỪ DAI.

Như Ngọc lúc này mới để ý đến vết thương của Thiên Hàn, đôi mắt nàng mở to kinh hoàng nhìn khuôn mặt Thiên Hàn đang nhợt nhạt đi. Nhiều năm sống ở hiện đại nàng ít nhất cũng học qua môn sinh mấy năm, không lẽ không biết cảnh tượng trước mặt mình là thế nào. Đó chính là công tâm, bị chấn động mà thổ huyết tổn thương tâm mạch!

Dù là không thích Thiên Hàn căm ghét y tới đâu, dù rằng nàng từng mong hắn chết đi nhưng khi nhìn thấy tình cảnh này thì nàng lại sợ, lại thấy y tội nghiệp, lại muốn thương hại hắn. Vội chạy đến bên y đỡ lấy, Như Ngọc lo lắng hỏi:

- Người thế nào rồi? Có cần gọi đại phu không? (hỏi thừa quá! Bị thương vậy không tìm đại phu không lẽ chờ chết à! ><>

- Không...không cần..._Thiên Hàn khó nhọc đáp, nắm chặt lấy tay Như Ngọc kéo lại_ Nghe ta...khụ khụ... hãy nói cho ta biết sự thật, rốt cuộc đâu là sự thật, nàng có phải Ngọc nhi?

- Ta...ta..._Như Ngọc ấp úng không biết phải nói gì, nếu nàng nói sự thật thì hắn có vì bị kích động quá mức mà thăng thiên luôn hay không, còn nếu không nói sự thật thì...người ta nói người sắp chết luôn cần biết sự thật! Nếu đây là ý nguyện cuối cùng của hắn, nàng có lẽ nên nói cho hắn biết.

Quyết định như vậy, Như Ngọc đánh liều mà nhắm mắt lại, đem toàn bộ câu chuyện nàng chết như thế nào ở hiện tại, nhập hồn ra sao, đã nói những gì khi gặp gỡ Như Ngọc, tất cả đều nói ra hết. Nhưng nàng đâu biết rằng từng lời nói, từng biểu hiện của nàng đều là những nhát dao sắc cắm chặt vào y, đau nỗi tiếp đau để rồi cuối cùng là rơi vào vực thẳm vô đáy...

- Cảm ơn ...đã cho ta biết mọi sự thật và...xin lỗi nàng vì thời gian qua đã làm nàng khổ quá nhiều...xin lỗi! Xin lỗi!

Giọng Thiên Hàn mỗi lúc một yếu dần đi, những gì Như Ngọc nghe thấy cuối cùng chỉ có hai từ “xin lỗi” còn lại đều là một khoảng trắng im lặng, và cái lạnh lẽo từ từ chiếm ngự khắp nơi. Như Ngọc cảm thấy thân thể người kia mỗi lúc một nặng nề hơn, lạnh lẽo hơn, nàng không dám tin đây là sự thật cố lay lay gọi người kia, hy vọng người kia mở mắt ra nhìn nàng, không dù là động mi một cái cũng được. Nhưng cho dù nàng lay nhiều thế nào thì người kia cũng không cử động gì. Càng lúc càng sợ hãi hơn, hít lấy một hơi dài nàng lấy hết dũng khí cố cúi đầu kề sát vào ngực Thiên Hàn để khẳng định sự thật, đôi vai bé nhỏ run rẩy liên hồi, trong lòng không ngừng cầu mong rằng là nhầm lẫn.

“Thiên Hàn người tuyệt đối đừng chết, đừng chết nha! Hichic”

~Im lặng

~

Như Ngọc cứ lùi, lùi xa ra đến sát chiếc giường gỗ, nàng như một kẻ mất hồn ngồi phịch xuống giường và khóc...cứ khóc... ngày mai này khi bình minh ló dạng trên dưới vương phủ đều sẽ biết rằng vương phi Nhã Như Ngọc vì oán hận phu quân mình tệ bạc với mình mà ra tay ám toán phu quân mình, và mai này sẽ có thêm một con người vô tội bước lên đoạn đầu đài trở thành một oan hồn lang bạc khắp nơi...thế là hết, kết cục nàng không thể nào có được ngày mai, chút hạnh phúc nhỏ nhoi tại nơi xa lạ này đã không đến được với nàng! Không bao giờ đến được...với nàng! Chấm dứt tại đây rồi!

Tách! Tách! Từng giọt nước mắt nàng rơi xuống...

Ánh nến chập chờn từng tia sáng lan tỏa căn phòng, Gia Khanh từ nãy giờ bị sợi dây vô hình nào đó cột chặt ở một góc tường đau lòng rưng r lệ mà nhìn Như Ngọc khóc, người ta nói “nam nhi vô lệ (là nam nhi tuyệt không rơi lệ)” . Nhưng đã là con người nào phải cỏ cây không biết đau, không biết thương cảm, y cũng là người cũng có trái tim làm sao lại không biết đau lòng, nhất là khi nhìn người con gái mình quan tâm nhất đang khóc y lại càng đau hơn, nhưng y có thể làm gì khác được cho nàng khi mà y chỉ là một hồn ma vô hình!

“Bích Ngọc! Đừng khóc nữa, đừng cảm lên mà đôi mắt đừng yếu đuối như vậy, nếu không ngay cả em cũng sẽ bị chính những điều đó đau tâm đến chết đó”

Phía dưới sàn nhà, thân xác Thiên Hàn vẫn còn chưa lạnh hẳn, từ đó một cái linh hồn thoáng như làn khói từ từ bay lên. Thiên Hàn nhìn đến Như Ngọc lần cuối, y nhìn nàng thật kỹ thật chăm chú, phải một lúc sau Thiên Hàn mới có thể thấy rõ được rằng thể xác tuy là của Ngọc nhi nhưng mà linh hồn thì lại là của một ai khác xa lạ, có lẽ người đó nói đúng, Ngọc nhi thật đã chết ! Và hẳn chính là người đã gián tiếp giết chết nàng. Thiên Hàn thở dài “oan nghiệt”, lướt trên sàn nhà (ma mà!-) lại gần chỗ Gia Khanh:

- Thiên Hàn! _Gia Khanh thốt lên khi Thiên Hàn bất chợt tới gần y.

- Huynh là..._ Thiên Hàn nhẩn mi nhìn Gia Khanh thắc mắc.

Đánh mắt qua Như Ngọc, Gia Khanh cười nhẹ:

- Là đồng hương cũng là bạn của nàng ấy!

Thiên Hàn gật gù tỏ ra hiểu ý:

- Ta hiểu rồi! Số mệnh, tất cả chính là số mệnh!

Thiên Hàn nói xong thì kéo lấy Gia Khanh tách ra khỏi góc tường kéo về phía thân xác đang nằm dưới sàn nhà, hành động này khiến Gia Khanh ngạc nhiên mà há hốc cứng đờ như khúc gỗ mặc cho Thiên Hàn làm gì. Thiên Hàn:

- Ta nợ nàng ấy quá nhiều rồi! Thay ta chăm sóc nàng ấy, bù đắp lại cho nàng ấy! Những gì ta có thể làm được cho 2 người chỉ có bao nhiêu đây thôi!

- Khoan...khoan đã...Thiên Hàn người muốn làm gì, có phải người đã biết trước chuyện này hay không!

Mặc dù bị Thiên Hàn ấn xuống thể xác kia, nhưng Gia Khanh vẫn cố vùng lên, cố gắng hỏi lấy Thiên Hàn, nhưng đổi lại chỉ có nụ cười ẩn ý của y và một câu cụt ngùn khó hiểu.

- Là sư phụ ta Đồng Nhân lão tiên!

Kể đó, là một lực hút cực mạnh kéo Gia Khanh xuống, còn trước mắt linh hồn của Thiên Hàn thì từ từ tan biến đi cuối cùng là biến mất hoàn toàn. Sau một hồi lâu, Gia Khanh mới cảm nhận lại được sức lực của bản thân tồn tại, Gia Khanh thử cử động tay chân nhưng cảm giác thật không quen, có lẽ y đã quá quen với cảm giác nhẹ bồng khi là một linh hồn, cho nên khi nhập vào thân xác này, trọng lượng của xác thật làm y hơi lạ lẫm.

- U..m.m._cơn đau bỗng triền đến từ ngực, nên Gia Khanh hơi phát ra tiếng.

Âm thanh tuy nhỏ nhưng trong nơi im lặng đến đáng sợ này lại là một âm thanh vô cùng lớn, đá động đến Như Ngọc. Nàng vội ngẩng đầu tròn mắt nhìn con người vừa chết nhúc nhích ngón tay, rồi đến cánh tay, đến chân, rồi ngồi dậy và rồi mở to mắt nhìn nàng. Như Ngọc hoảng sợ tới mức ngay cả la cũng không thể chỉ có thể ôm chặt lấy hai chân run cầm cập. Dù rằng nàng từng ghé cửa âm quan, từng là ma nhưng cũng phải sợ chứ, người chết đột nhiên đứng dậy không phải ma cũng là cương thi.

- Người...người sao còn chưa chết!_ Như Ngọc lắp bắp nói

Nhìn thấy bộ mặt hoảng sợ của Như Ngọc, Gia Khanh vô cùng buồn cười nhưng lại không dám cười mà ngược lại xẹt nhanh qua đầu y là một tia nham hiểm:

- Nàng là thê tử ta, vì phu chết thê cũng phải đi theo, lý nào nàng còn sống mà ta lại phải chết!

- Người...người...người_ Như Ngọc nghe xong càng sợ thêm, đầu óc cũng vì vậy mà rối mù không nhận thấy được rằng có cái gì đó không đúng ở đây.

- Thế nào, ta thế nào?_ Gia Khanh vẫn giữ lấy nụ cười tà ác, từ từ bước tới, y nào biết đâu toàn thân y đang là một màu máu đỏ tươi phủ lấy, nơi khoe miệng cũng là những đường máu chưa khô, tóc tai rối bù thập phần giống ma hơn giống người

Lùi sát phía sau giường, Như Ngọc hoảng loạn:

- Người muốn làm gì?

- Làm gì? Nói xem!_ Gia Khanh xoa cằm ra vẻ nghĩ ngợi.

- ...rốt cuộc là người muốn làm gì?_ Như Ngọc lắp bắp nói, khuôn mặt nhợt đi không chút máu, toàn thân run lên vì sợ.

Thiên Hàn nhanh như chớp đổi sắc diện, vẻ mặt như đang bắt tội người khác nói:

- Muốn gì? Đương nhiên là đòi lý! Bích Ngọc người hay thật một mình xuyên qua đây vui chơi không thèm rủ ta đi!

- Hả?

Như Ngọc nghe xong miệng muốn rớt hết xuống giường, là nàng nghe lầm hay là hoang tưởng.

- Hắn đang nói gì vậy? Đang nói gì vậy?_ Như Ngọc lắp bắp như hỏi lại chính mình

- Ta nói Trần Bích Ngọc nhà ngươi mê chơi bỏ quên bạn thanh mai trúc mã này rồi! haiz!

- Nguyễn Gia Khanh!_ Như Ngọc chợt nhớ đến cái gì đó liên hoàn lên

- Dích thị là ta! _ Gia Khanh khẳng định lại.

- ...

Như Ngọc không tin nổi nhìn gia khanh chằm chằm hồi lâu mới mở miệng:

- Lừa đảo!

Gia Khanh nghe xong muốn té xỉu, hắn đứng ngay sờ sờ đây mà lại nói “lừa đảo” bộ dạng hắn giống mấy kẻ lang băm lắm sao? Được rồi hắn đã có cách!

Gia Khanh nhe răng cười một cái, giơ chân múa tay vài đường quen thuộc mà hơn cả tháng nay hẳn chưa một lần có cơ hội thực hiện lại. Như Ngọc mắt to mắt nhỏ nhìn những động tác quen đến mức không thể quen hơn, nằng nặc mấy lần dụi dụi, rồi lại tự nhéo mặt mình chắc chắn rằng nằng không phải mơ.

Đột nhiên nằng đập giường đứng dậy chỉ vào mặt Gia Khanh, làm y giật mình mém té.

- Oan gia! Nguyễn Gia Khanh, đúng là người rồi? Sao người cũng xuyên nữa hả? Bon chen!

Ngưng trọng mấy phút để bình tâm vì cú đập giường vừa rồi, Gia Khanh mới bắt đầu nhe lại răng nanh của mình mà trợn mắt với Như Ngọc:

- Nói thừa! Bích Ngọc nhà người xuyên được sao ta không xuyên được!

- Sao được! Chẳng phải ta bảo người ở đó sống giùm ta hay sao, còn có bác, có bố mẹ ta...còn có...còn có...hức hức...

Như Ngọc càng nói càng thấp giọng khi nhớ về những người thân thương ở hiện đại, bất giác lệ trào mi

- Sao người có thể nhẫn tâm bỏ lại mọi người mà tìm đường chết như vậy chứ? ...hức hức...!

Gia Khanh thấy vậy bèn mon mem đến cạnh Như Ngọc vỗ vai nằng, an ủi,

- Đừng khóc, ngoan đừng khóc, ta biết ta sai có giận có oán thì cứ trút lên ta đừng khóc hại thân, mau già xấu lắm!

- Người chết đi! _ Như Ngọc thụt cho Gia Khanh một cái vào ngực hả dạ.

- Ui da đau chết được! Người ác quá đi. _ Gia Khanh ôm bụng kêu lên.

- Đáng! Hứ! _ ngoảnh mặt làm ngơ, đột nhiên quay mặt lại hỏi _ Mà này, người thật sự là Gia Khanh?

Gia Khanh nghe xong không biết nên khóc hay nên cười vì cái ngốc đến không còn gì ngốc hơn của Như Ngọc, y nhoẻn miệng cười:

- Thật thì sao? Không thật thì sao?

- Thật thì cũng không tốt, không thật cũng không tốt, tóm lại đều không tốt! (khó hiểu quá! ~~)

Gia Khanh khoát tay lên vai Như Ngọc một lần nữa, cười gian hơn:

- Nương tử này, nằng thật không biết điều nha!

Về mặt tức giận, Như Ngọc xô y ra, chỉ có điều Gia Khanh như con sam bám chặt không buông:

- Buông ra! Tên đáng ghét dám lợi dụng ta hả? Có tin ta đâm chết lần nữa!

- Nương tử, nằng không ngoan!

- Còn dám nói nữa ta đâm người thật! _ Như Ngọc cầm lấy đoạn kiếm khi nãy hăm dọa.

Gia Khanh giả vờ sợ hãi, nhưng lại cười châm chọc:

- Vậy sao?

- Dám thách ta hả? ta..A...

Như Ngọc khó nhọc hít thở, cả toàn thân bị đè nặng xuống sàn nhà khiến nằng vừa đau vừa khó thở, loay hoay mãi cũng không thoát được sức nặng đang đè lên, Như Ngọc bực dọc quát:

- GIA KHANH XUỐNG MAU, ĐỒ NẶNG NHƯ HEO!

- ...

Chờ đợi hồi lâu không ai lên tiếng cũng chẳng thấy người phía trên nhúc nhích cảm thấy lạ, Như Ngọc vội vàng tìm cách thoát ra. Đến khi chui ra khỏi sức đè của Gia Khanh Như Ngọc vội kéo Gia Khanh nằm sấp lên kiểm tra thì mới phát hiện...y đã bất tỉnh từ khi nào, vỗ vỗ vào má Gia Khanh:

- Gia Khanh, Gia Khanh tỉnh lại, tỉnh lại!

- ...

Không thấy động tĩnh gì, thoảng qua tia sợ hãi, Như Ngọc vội cúi đầu xuống ngực y lắng nghe nhịp tim “thình thịch, thình thịch”

Thờ phào nhẹ nhõm, nhìn lại gương mặt anh tú nhợt nhạt kia nàng có chút xót lòng, có lẽ vì mất máu quá nhiều nên y mới bất tỉnh, nàng nên nhanh chóng băng bó cho y không thì muộn mất.

...

“Có thật là Gia Khanh không? Chẳng lẽ ngoài nàng ra vẫn còn có rất nhiều người khác xuyên về quá khứ hay sao? Nếu là thật thì sau này Gia Khanh sẽ là ...”

...

- Ừ...ừ...ừ...

Hơi thở Gia Khanh bắt đầu đều đặn lại sắc hồng cũng từ từ rõ hơn, trên người Gia Khanh lúc này là một cục vải lụa trắng băng bó không ra hồn, nhưng cũng may là còn có được chút công dụng che chắn cho vết thương và cầm máu, cho thấy tay nghề băng bó của người kia là “lợi hại” thế nào!

- Người thế nào rồi? _ Như Ngọc chống cằm trên giường chớp chớp mắt hỏi khi thấy Gia Khanh tỉnh lại.

- Ta ...không sao?

Gia Khanh nhìn Như Ngọc dò xét kiểm tra một hồi, chắc rằng nàng không sao thì mới dờ mi sang chỗ khác. Khắp nơi trong phòng đều không còn giống trước đó, ngổn nang mảnh vỡ và máu bết bết, tất cả đều sạch sẽ!

Gia Khanh thở dài một cái.

- Ta hạ mình băng bó cho người, còn dọn dẹp nhà cửa như vậy là quá tốt rồi, còn dám chê khen nữa hả? _ nghe tiếng thở dài của Gia Khanh, Như Ngọc tỏ ra hờn giận.

Nhưng khổ nỗi ai kia là kẻ vô tình không biết sống chết, gạt đầu cái rụp, khiến Như Ngọc tức sôi máu lên, thụt cho y thêm một phát nữa:

- Chết đi! Còn không biết sống chết nữa ta ném người ra ngoài kia uối thiêu!

- Được, ta im! _chớp mắt gian tà một cái_ Trước tiên Gia Khanh ta phải đa tạ hảo ý Bích Ngọc nàng đã không quăng ta ra ngoài kia, còn tốt lòng chiếu cố cho ta cái giường này, vậy ta không khách sáo nhá!

Nói xong Gia Khanh liền nằm ngay xuống cái giường giang rộng hết cả tay chân choáng cả giường, Như Ngọc nhìn thấy chướng mắt khó chịu:

- Đáng ghét! Ai nói cho người cái giường, mau xuống chỗ này là của ta!

Như Ngọc ra sức kéo Gia Khanh xuống, nhưng y đâu phải kẻ tay vừa 1 mực bám víu cái giường:

“quái! Hắn có thực là bị thương nặng không đây? Làm gì có tên nào bị thương như vậy mà khỏe như trâu vậy nè! Hic!”

- Nếu ta nói không?

- Ta đánh chết người!

- Tốt! Ta mà chết cũng sẽ có kẻ chết theo hầu!

- Nói ai đó!

Chớp chớp mắt ngây thơ, Gia Khanh hất mặt về phía Như Ngọc ám chỉ:

- Grư, grư... _ Như Ngọc tức muốn bốc hỏa nhưng không biết làm sao vì Gia Khanh nói quá đúng.

- Ta mặc kệ! Đây là giường của ta, chỗ người là ở dưới sàn kia!

Gia Khanh nhú mồm nhìn cái sàn nhà lạnh lẽo:

- Ta nói Bích Ngọc người thật quá đáng, dù gì ta cũng là bệnh nhân cũng phải ưu tiên chứ, hơn nữa nàng đừng quên ai làm ta bị thương!

Phanh!

Sét đánh ngang tai, Như Ngọc không biết đường nào mà đỡ, chỉ có thể ngậm ngùi nhìn Gia Khanh chiếm trọn cái giường, nhìn cái sàn lạnh buốt kia thở dài, “hic! Khổ!”

Gia Khanh nhìn vẻ mặt sắp khóc của Như Ngọc mà thấy tội tội, nép mình qua nửa cái giường, để trống nửa cái giường kia, rồi lại chỉ chỉ vào chỗ trống đó:

- Vậy người ngủ nửa cái giường này đi!

Như Ngọc tròn mắt nhìn theo chỉ tay của Gia Khanh, hận không thể bóp chết y ngay lập tức, thật không biết suốt tháng qua y có phải bị chấn thương ở đầu lần nào không mà có thể có suy nghĩ quá ư là “tốt” như vậy?

- Thế nào? Sợ “nam nữ thọ thọ bất thân” sao? Từ khi nào nàng lại bị mấy câu lạc hậu đó ăn sâu vào não thế, đâu phải lần đầu tiên chúng ta ngủ chung?

Gia Khanh nói xong câu này liền khơi lại kí ức trước đây của nàng và hắn, mỗi khi nàng hắn cãi nhau xong một hồi thì đều ngã người ra nằm dài trên nền bên cạnh nhau ngủ ngon ơ kia mà, có cái gì đâu, sao bây giờ nàng lại cảm thấy điều này lại khó chấp nhận được chứ, không lẽ nàng thật sự bị cổ đại ăn sâu vào não hay sao? Lắc lắc đầu! Phi lý, nàng là người hiện đại lý nào lại bị ba cái cũ rích đó làm hoang mang được, ngủ sát nhau thôi chứ có gì đâu, miễn đừng làm gì bậy bạ là ok, với lại đây là trường hợp bất đắc dĩ mà!

“Ừ! Vậy đi!” _ Như Ngọc bảu chữa ỳnh.

- Nhưng ta có điều kiện! _ Như Ngọc

....

...

Như Ngọc nằm mép vào trong giường, mỗi người một nửa chiếc giường cùng một nửa chiếc chăn. Nếu không phải cái tên Gia Khanh kia đang bị thương nặng, không muốn cho người trong phủ biết chuyện này nên mới nhần nhịn cho hắn ngủ chung phòng, ngủ chung giường như vậy! Bằng không nàng sớm dùng một cước đá y vắng xuống sàn từ lâu rồi!

Như Ngọc cuộn mình lại trong nửa tấm chăn nằm nép vào bên trong giường, cứ lâu lâu nàng lại kéo tấm chăn về phía mình chẳng mấy chốc tấm chăn đã bị nàng thu tóm hết, khiến cho ai kia nửa đêm nửa hôm lạnh mà không biết làm sao!

Ngoài trời bắt đầu có những đóm trắng bay bay, là bông tuyết đang lất phất rơi báo hiệu ột mùa đông sắp đến. Bên trong phòng, Như Ngọc mơ hồ cảm thấy lạnh lạnh liên tục tự động tìm đến một nơi nào đó ấm áp mà chui vào, từ từ xích lại gần cổ ấm áp đó, nàng vui đầu vào trong lòng ngực của ai đó, chốc chốc lại cọ cọ mấy cái vào ai đó, khiến đối phương cảm thấy bản thân khó chịu, cơ thể từ từ nóng lên một cách bất thường, nhưng lại không nỡ dùng tay đẩy nàng ra, nên chỉ đành nằm yên chịu khổ cho nàng bám vào. Gia Khanh nhìn vào Như Ngọc đang chui rúc trong lòng mình, đôi mi đang nhắm nghiền lại, một cái miệng nhỏ xinh xắn căng mọng ngư một quả anh đào, đôi má phúng phính pha chút sắc hồng không khỏi khiến người khác xiêu lòng, mái tóc dài bóng mượt tựa như một làn suối, khiến y vuốt mãi mà không biết chán, đôi môi y bắt giác vẽ lên một cái đường cong tuyệt mỹ.

“Ax! Gì thế này! Mình đang nghĩ bậy gì đó! Không được, không được! Bình tâm lại, bình tâm lại! Không được nhìn nữa, nhắm mắt ngủ, kệ cô ta đi!”

Đêm hôm ấy, Như Ngọc ngủ một cách yên lành, yên lành nhất từ khi nàng đến đây! Trong cơn mê nàng mơ thấy một giấc mơ kì lạ.

Không gian xung quanh có rất nhiều màu đỏ máu vương vãi khắp nơi, một vòng tay rắn chắc đang ôm chặt lấy nàng, cái ôm rất ấm áp khiến nàng không hề có chút cảm giác sợ hãi. Một tiếng cười quỷ dị vang lên, nàng nhìn về phía nơi phát ra âm thanh ấy chỉ thấy một cái bóng mờ ảo không rõ khuôn mặt:

- Hoàng huynh! Có lẽ lần này là lần cuối cùng đệ gọi người bằng hai tiếng này! Trước nay đệ luôn tôn xưng huynh, ngưỡng mộ huynh hết sức phò trợ huynh thật không ngờ có ngày huynh lại đối với đệ như vậy?__ vị nam tử đang ôm nàng nói

- Người nên biết một rừng không thể có hai hổ?__ tên nam nhân kia chĩa thẳng mũi kiếm dính đầy máu về phía 2 người nói.

Nam nhân ôm nàng đột nhiên cười lớn, càng siết chặt nàng hơn vào lòng:

- Có thật không? Hừ? Có thật trong lòng huynh đang nghĩ vậy, hay là vì thứ khác!

- ...

- Người rốt cuộc còn muốn thế nào nữa? Người được giang sơn, ta có mỹ nhân thì còn gì tranh cãi nữa!

- Người cho rằng bao nhiêu đó với ta là đủ?

- Người nên biết một điều! Yêu là làm sao cho người mình yêu hạnh phúc! Chứ không phải là chiếm hữu! Người thân là đế vương, cung phi cả ngàn người, người có thể đảm chắc suốt đời yêu thương mỗi nàng, có đảm chắc nơi cung vi thâm hiểm kia nàng có thể sống hạnh phúc, không ai hãm hại nàng?

- Ta...

- Người không biết hay là giả vờ không muốn biết! Tự cổ chí kim đối với nam nhân mà nói “giang sơn, mỹ nhân” chính là 2 điều lớn nhất, nhưng 2 cái đó vĩnh viễn không thể đi liền với nhau được! Người chọn giang sơn phải chấp nhận hy sinh mỹ nhân, ngược lại nếu đã chọn mỹ nhân thì không bao giờ được mơ tưởng đến giang sơn!

- ...

Gió vẫn cứ thổi, mùi máu tanh lan tỏa khắp nơi, Như Ngọc cảm thấy mình như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng, im ắng bay đi...

22. Quyển I – Chương 22

CHAP 22: LÀ NAM NHÂN CÓ THÙ TẤT ĐÒI NGAY.

3065825446332573196

Sáng hôm sau, Như Ngọc thức dậy trước, theo thông lệ của nàng là mỗi sáng khi thức dậy đều quơ thẳng tay chân cho rằng cốt, do đó nàng không cần suy nghĩ nhiều theo thói quen vung tay chân sang tứ phía, theo đó có một ai đó bị cước đá vừa rồi đá thẳng xuống đất một cái bịch không thương tiếc!

- Á ...a.....a....

Gia Khanh mở to hai mắt trừng về cái tên thủ phạm “vừa ăn cướp vừa la làng” kia!. Trời đất thiên địa ơi! Có nhầm lẫn hay không, người bị đá là hần, bị đập xuống giường là hần, người bị đau là hần, lý nào hần còn chưa la lên một tiếng còn nàng có bị cái gì đâu mà lại la lên ầm ĩ, hệt như nàng mới là người bị hại.

Theo tiếng la thất thanh của Như Ngọc, Uyển nhi và Hân nhi lập tức xông của chạy vào, chỉ thấy vương gia mặc một chiếc áo phong mỏng manh, trên giường vương phi đang lấy chăn quấn chặt lấy thân, khuôn mặt điểm chút hồng. Chắc chắn! Không nói cũng biết, đêm qua bọn họ đã xảy ra cái chuyện gì rồi!

- Cút ra ngoài!__ Gia Khanh nhìn thấy người đến, vừa mới bị đá xong hình tượng mất hết, bề mặt nên vô cùng tức giận mà đuổi người.

Thấy 2 người kia không nhúc nhích, Gia Khanh càng thêm tức quá lên:

- CÚT HẾT RA NGOÀI!

Uyển nhi cùng Hân nhi 2 người bọn họ sợ run người lập tức chạy ra ngoài khép chặt cửa lại và cầm đầu chạy đi luôn một mạch. Vương gia xưa nay rất ôn hòa với gia nhân chưa bao giờ quát mắng gia nhân, nhưng

thái độ nóng giận hôm nay của người hứa hẹn một thần chết xuất hiện không báo trước với bọn họ, nếu còn không nhanh chân thì cái đầu bị dời đi chỗ khác lúc nào cũng không hay biết!

Như Ngọc nhìn theo cánh cửa bị đóng lại nuốt một ngụm khí lạnh cười một cái giả nai nói:

- Cái đó! Cái đó là do người dám nhân cơ hội ta ngủ mê ăn vụng đậu hủ của ta, ỨC HIẾP ta nên ta mới làm vậy chứ bộ! _ nói xạo không chớp mắt.

- Đại tiểu thư của tôi! Cô nhìn cho kĩ đi, bản thân cô chiếm hơn ¾ cái giường rồi còn muốn gì nữa? Rốt cuộc theo lý mà nói ai ỨC HIẾP ai! Ai ăn đậu hủ của ai hả? còn cả cái mềm kia nữa cô cũng chiếm luôn thử hỏi ai đúng ai sai? _ y tức đến mức muốn đem cái con người trên giường kia cho voi dẫm chết đi cho nhân gian đỡ khổ

- Ồ ! Ồ thì! Tớ là nữ theo lý cái gì cậu cũng phải nhường cho tớ chứ! Có bao nhiêu đó cũng moi ra nói! Keo kiệt bủn xỉn! _ chu chu cái mỏ chửi

Gia Khanh trợn ngược mắt lên nhìn cho rõ Như Ngọc.

- Là ai mới sáng sớm đá người ta xuống giường, là ai sáng sớm đem hết tội lỗi không có đổ lên đầu của người ta! Bây giờ còn tìm cách nói móc xéo nữa sao?

- Ta...ta...

- Tốt nhất nàng ngồi ở đó ngoan ngoãn mà làm một cái vương phi biết điều! Bằng không đừng trách ta không chút nể tình! RẦM!

Nói dứt câu Gia Khanh liền bước ra ngoài, cánh cửa bị y đánh mạnh một cái xém chút nữa biến thành mảnh vụn.

Như Ngọc ngồi trên giường bị thái độ nóng giận kia làm cho giật mình, sau khi cái cửa đóng lại nàng lập tức lấy cả nguyên cái mềm trùm chặt toàn thân run run, nằm trên giường không ngừng mắng chính mình vô dụng

“Mất mặt quá đi! Sao mình có thể tỏ ra sợ hãi như vậy chứ a! Xưa nay mình có bao giờ chịu thua hần chứ, sao hôm nay chỉ biết ngồi đó mà nói bậy nói bạ lung tung không vầy nè! Còn nữa đêm hôm qua cái giường rộng thênh thang như vầy sao chỗ nào không nằm, lại ngang nhiên chui vòng lòng hần tự mình dâng hiến cho hần chứ? hix hix! Mất mặt quá đi!”

Bên ngoài phòng, Gia Khanh bước nhanh như bị ma đuổi, tinh thần có chút loạn lên:

“ Sao vầy nè! Sao tự dưng bỏ chạy như vầy chứ! Mất mặt mất mặt! Không giống hần trước kia! Lúc trước chỉ cần nàng ta cắn hần một cái, hần liền cắn lại một cái, còn bây giờ bị nàng ta đá một cái đau vậy mà ngay cả một cái trả đũa nho nhỏ còn chưa làm mà đã bỏ chạy mất dạng! Khí phách nam nhân bỏ hần đi đâu mất rồi chứ!”

Trên đường Gia Khanh bước qua có vài gia nhân gặp hần liền hành lễ, nhưng mà y không có nhìn thấy chỉ một mạch lo bỏ chạy về thư phòng. Thái độ đó khiến bọn người kia không khỏi thắc mắc.

Sau một canh giờ sau, Như Ngọc bước vào đại sảnh nhưng lại không thấy Gia Khanh, nên có chút bồn chồn lo lắng. Thứ nhất nàng lo cho hần đang bị thương, hồi sáng do quá tức nên không nhớ đến, nên bây giờ phải tìm hần xem tình hình thế nào, thứ hai hần chỉ là một người mới xuyên qua được mấy canh giờ, đối với nơi này còn xa lạ lắm, lỡ bị nhận ra thì khổ.

- A! Trần quản gia! Vương gia đâu rồi? _ nàng gương đôi mắt về phía người đang đứng bên ngoài cửa đại sảnh.

Trần quản gia thấy nàng thì vội cúi đầu chào rồi đáp:

- Hồi cương phi, sáng sớm vừa thức dậy người đã ra rình tróc luyện võ công rồi ạ!

- Ừ! Ta biết rồi! Ta cũng ra ngoài ấy xem người thế nào! _ quay gót chạy lẹ

Nhìn Như Ngọc đi mất dạng, Trần quản gia mới quay sang nhìn Uyển nhi vẻ mặt như con mèo bị mắng hỏi:

- Uyển nhi! Có đúng là suốt đêm qua vương gia đã ở phòng của vương phi!__ Trần quân gia
- Vâng! Thái độ của người sáng nay cũng rất lạ! Rất giận dữ thì phải?__ Uyển nhi đáp
- Xem ra thời thế thay đổi rồi!__ người vuốt vuốt râu mấy cái, cười điểm .
- Trần quân gia! Người nói vậy ý là gì?
- Sau này người phải chú ý nhiều hơn nữa Uyển nhi! Vương phi chính là vương phi!
- Hả?__ Uyển nhi khó hiểu nhìn người trước mắt đang cười một cách hài lòng.

Trên đường đi đến rừng trúc, Như Ngọc không ngừng lăm bầm chải rửa cái gì đó không rõ. Đến khi tai nghe thấy âm thanh chém gió của kiếm truyền đến liền dừng bước ngược đầu nhìn. Một thân lam y đang pháp phối theo từng chiêu thức, gương mặt anh tú, đôi mày kiếm nhưu hờ lại, còn có vài giọt mồ hôi đang điểm lên trán khiến cho y càng thêm thu hút, thân hình uyển chuyển nhẹ nhàng như cánh bướm, thốc qua thoát lại khiến nàng nhìn không chớp mắt, cảm thấy vị nam tử trước mắt mình vô thường mỹ, trái tim có chút loạn nhịp. Nhưng nàng nhanh chóng bình tĩnh, nàng là ai a! Người đẹp trai cỡ nào mà nàng chưa nhìn thấy! Bao nhiêu đây chưa đủ đô với nàng đâu.

Miệng thì nói vậy chứ khuôn mặt nàng sớm điểm hồng từ lâu rồi!

Y dừng kiếm lại giữa không trung, đôi mắt nhìn chiếc lá đang rơi trước mặt từ từ rơi xuống kiếm của y, chạm vào kiếm, rồi bị kiếm sắc chẻ ra làm đôi. Thu kiếm tra vào chuôi, rồi nhìn về phía Như Ngọc cười một cái mê hồn.

Như Ngọc nhìn thấy có chút ngẩn người, tim đập loạn xạ

- Đến tìm ta có chuyện gì sao?__ y bước đến cạnh nàng hỏi

Nghe Gia Khanh hỏi liền giật mình, tự thầm rửa bản thân mê trai quá sức! Chợt nhớ ra điều gì đó liền hỏi:

- Cái võ công kia ai dạy người vậy? Ta nhớ người từng học qua karate, jindo... cái võ công hiện đại nào người cũng học, nhưng mà cái loại võ công cổ đại này người khi nào biết vậy?

Trước đây tuy hấn là quán quân võ thủ, nhưng mà hấn chỉ biết võ hiện đại, làm sao biết võ công loại này, không những vậy hấn đánh rất vô cùng thuần thực nữa chứ? Không lẽ hấn không phải là Gia Khanh mà là tên Thiên Hàn, hấn còn sống. Nếu thực là vậy thì nguy tới nơi rồi! Nước ngập chân rồi chứ không phải mới tới chân a!

- Là ta tới đây được mấy bữa nên có xem hấn luyện qua, dựa theo tài năng thiên tài của ta, cùng cái thân thể giỏi giang này mấy chuyện nhỏ nhặt này làm khó được ta sao?

Gia Khanh bước tới trước mặt Như Ngọc rồi xoay lưng lại với nàng, vừa không ngừng khen mình vừa lấy kiếm chặt lấy chặt để vào cái cây tre to tướng trước mặt y.

- Người tới đây mấy bữa? Nghĩa là sao?__ đứng phía sau lưng Gia Khanh, Như Ngọc không ngừng gãi đầu thắc mắc hỏi.

Vụt!

Hả? hấn đâu mất tiêu rồi, Như Ngọc nhìn qua nhìn lại tìm kiếm Gia Khanh nhưng không thấy chỉ nghe rắc rắc vài cái, vừa nhìn lại phía trước thì mắt thấy một cái cây tre vô cùng to đang bổ nhào vào mình. Do không kịp phản ứng nên bị cái cây tre đó đè bẹp dưới đất thật tội nghiệp. Trước mắt Như Ngọc xuất hiện mấy con đom đóm đang nổ bùng bùng, cả người nằm ngất ngậy dưới đất.

Còn đứng bên cạnh là Gia Khanh đang cười thỏa mãn, vừa rồi chính y chặt cái cây đó để trả thù nàng hỏi sáng đã đập hấn một cái xuống giường.

- Nguyễn Gia Khanh! Ta đánh chết người!__ Như Ngọc vừa tỉnh lại hiểu ra mọi chuyện thì hướng Gia Khanh mắng mỗ mỗ tất cả móng vuốt mèo ra, tay nắm lấy cây tre lúc nãy rượt theo y.

2 người, kẻ chạy người đuổi khắp khu rừng trúc, Gia Khanh chốc chốc còn quay đầu lại làm mặt quỷ với Như Ngọc khiến nàng tức giận thêm khói cao ngất ngưỡng. Nhưng vì giận quá mất khôn, nên nàng không

để tâm đến một việc đó là cái cây trong tay nàng quá dài, mà khu rừng này có quá nhiều cây, do đó không may trong lúc chạy bị vướng lại bất ngờ, lại thêm chạy quá nhanh nên thuận theo nguyên lý vật lý học cả người nàng bổ nhào về phía trước, toàn thân bay lên không trung thật cao rồi rơi xuống đất.

Trong khi đó Gia Khanh của chúng ta vì không nghe thấy tiếng bước chân phía sau liền lập tức dừng lại xem thử, nhưng chẳng thấy ai, nhìn lên không trung một cái chỉ thấy một bóng người đang đổ ập vào y và...Rầm!

...

Vừa nhìn thấy Thiên Hàn (sau này ta sẽ gọi Gia Khanh là Thiên Hàn cho thuận luôn nhé) cùng Như Ngọc trở về, Trần quản gia tức tốc chạy đến nghênh đón:

- Hồi vương gia, vương phi, điểm tâm đã chuẩn bị xong, nên dọn ở đâu ạ!

- TA...KHÔNG ...ĂN!

Như Ngọc mặt mày đen thui gần từng tiếng, sau đó xách váy bỏ về phòng, trong khi y phục của nàng thì vô cùng lấm lem bùn đất với tả tơi không nói nổi.

Trần quản gia không hiểu gì liền quay mặt sang nhìn Thiên Hàn, chỉ thấy y cười trừ. Nhìn kỹ Thiên Hàn lại một lần nữa thì Trần quản gia mới phát hiện không chỉ vương phi mà ngay cả vương gia của lão cũng như vậy, quần áo lấm lem bùn, không khỏi tránh thối mắc:

- Vương ...

- Đem điểm tâm đến thư phòng cho ta, và đem một phần đến cho vương phi!_ Thiên Hàn ngắt lời Trần quản gia, sau đó phất tay áo quay đi về phòng.

- Vương gia người..._ Uyển nhi nhìn thấy biểu hiện của Thiên Hàn kỳ lạ nên quay sang hỏi Trần quản gia.

Trần quản gia vuốt vuốt râu nghĩ ngợi sau đó trả lời:

- Còn không hiểu? Thế sự không ai đoán trước được, chuẩn bị đi sắp có thêm một tiểu phiền phức rồi! Haiz!_ nói dứt lời Trần quản gia cũng quay mặt đi.

Bỏ lại Uyển nhi cùng Hán nhi mặt mày ngơ ngác chẳng hiểu gì?

- Tiểu phiền phức???...Quản gia nói ai vậy?

Vừa bước vào thư phòng, Thiên Hàn vội đóng sầm cửa lại chạy nhanh ra phía sau bình phong thay nhanh một bộ y phục mới. Nhìn lại y phục cũ đã rách tươm hết chỗ nói không khỏi chặc chặc mấy tiếng “Bích Ngọc a Bích Ngọc, quay về quá khứ lâu như vậy mà vẫn không thể hiện thực lại chút nào hay sao? Nhìn thấy hần cứ như gặp cừu hận không tha vậy!”

Bước ra khỏi bình phong, định rót một ly trà uống giải khát nào ngờ vừa mới đưa lên miệng uống một ngụm, thì trên nóc nhà có hai bóng một đen một trắng từ từ bay xuống. Chặc! Nếu không phải tim hần tốt, tâm vững vàng thì chắc là chết vì hai tên “hắc bạch vô thường” này mất thôi!

Sau một giây định thần, nhớ lại nửa tháng qua tìm hiểu về nơi này, hần có gặp qua hai tên không giống người này mấy lần, biết được đây là thuộc hạ thân tín của Thiên Hàn nên cũng bắt chước bộ dáng Thiên Hàn mà ứng xử. Không nói gì, cũng không thêm ngó mặt đến 2 người đang quỳ trên mặt đất sắp rụng hết chân, tiếp tục nhâm nhi ly trà cho đến hết.

- Nói!_ sau khi nhâm nhi xong ly trà Thiên Hàn mới lên tiếng.

- Hồi vương gia, theo bọn thuộc hạ điều tra_bạch y

- Có 2 tin mật vô cùng quan trọng_hắc y

- Một hồi báo của mật thám Kim Vân quốc_bạch y

- Thái tử của Kim Vân quốc đã rời khỏi nước này và_hắc y

Nghe 2 tên này nói Thiên Hàn muốt đem nguyên lý trà trên tay nuốt hết vào họng, chọc hấn tức điên lên đây mà, nếu bây giờ mà có đao hấn sẽ không chần chừ chém ột tên một đao cho chừa. Nghe bọn họ mỗi người một câu có mà đến mai cũng chưa xong câu chuyện, tới lúc đó chuyện mật cũng thành chuyện thường cả thiên hạ đều biết mà chỉ có hấn là chưa biết

- STOP!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Hở?_2 người đang quỳ ngơ ngác nhìn lên Thiên Hàn

Bị nhìn, Thiên Hàn mới ngó ra là mình lỡ lời vội kiếm lời đánh trống lảng

- À! Ý ta là Quy, Tắc hai người các người, một người nói là được rồi! Ta đang mệt không tiện nghe hai người nói cùng lúc được, Quy người nói đi.

“Tên vương gia này đầu óc thật là, ngay cả tên thuộc hạ cũng phải đặt là “quy tắc” cho ách nữa”_ Thiên Hàn nghĩ trộm

Sau một hồi tiêu hóa câu nói của vương gia, Vĩnh Quy Vĩnh Tắc cảm thấy gì đó ngộ ngộ nhưng lại không nghĩ ra nên cũng thôi nghĩ nữa.

- Hồi gia, hơn nửa năm trước thái tử Kim Vân quốc đột nhiên ngã bệnh, triều đình loạn tin rằng thái tử đổ bệnh hôn mê bất tỉnh không dậy nổi, nhưng cách đây vài ngày mật thám của chúng ta đột nhập vào hoàng cung Kim Vân quốc, thì lại phát hiện thái tử nước này vốn không hề ở đó, mà người ở đó lại là một kẻ giả mạo!

- Vậy hấn hiện đang ở đâu?_ Thiên Hàn hiếu kỳ hỏi lại.

Vĩnh Quy:

- Tin mới nhận là thái tử Kim Vân quốc đang ở Kỳ Sơn.

- Kỳ Sơn ư?_ Thiên Hàn hỏi cho có, chứ thật ra y cũng chả biết đó là nơi đâu.

“Ừa mà tên thái tử đó ở đâu thì liên quan gì đến hấn, nghĩ chi nhiều ệt não, đổi đề tài khác nói cho nhanh, cho bọn họ về cho rồi!”

Nghĩ vậy Thiên Hàn liền lên tiếng đổi chuyện, âm điệu như cũ lạnh lùng:

- Được rồi! Chuyện đó ta sẽ tìm hiểu sau, còn chuyện gì thì báo cáo luôn đi!

- Hồi vương gia, ngày rằm tháng sau là đến đại hội võ lâm, sẽ được tổ chức ở Kỳ sơn!_ Vĩnh Tắc tiếp tục hồi báo

- Lại là Kỳ Sơn nữa sao?_ xem ra không để tâm cũng không được rồi.

Vĩnh Quy, Vĩnh Tắc cùng gật đầu:

- Thuộc hạ nghe thiên hạ đồn rằng, vùng Lương Kỳ giáp với Kỳ Sơn vừa xuất hiện một tà phái, võ công bọn họ rất quái lạ lại biết tà thuật, vừa mới thành lập không lâu đã khuấy động dân chúng chống lại triều đình, triều đình đã nhiều lần cử người đi dẹp loạn nhưng có vẻ không được, hiện, môn phái này đang có ý định tham dự đại hội võ lâm, thuộc hạ cho rằng.

- Bọn họ muốn dùng võ lâm làm thành lũy đe dọa triều đình!_Thiên Hàn đột nhiên ngắt lời nói thay Vĩnh Quy_ Môn tà phái đó tên gọi là gì?

- Thiết kỳ môn Mặc Huyết giáo!

Nhúu mày, nghĩ ra được chuyện gì đó Thiên Hàn liền khoát tay với Quy, Tắc.

- Thông báo với các thuộc hạ khác, 5 ngày nữa ta sẽ đích thân đến Kỳ Sơn tham dự đại hội võ lâm!

...

Trở lại với Như Ngọc nhà ta,

Sau khi về phòng nàng lập tức đi tìm hồ tắm. Theo như nàng biết trong vương phủ có 1 cái hồ tắm trong phòng chất lượng rất tốt, nhưng chỉ có vương gia người có quyền cao nhất vương phủ này được sử dụng, còn nàng chỉ là vương phi danh nghĩa không được sử dụng. Mặc kệ, nàng thích thì cứ việc làm dù sao Thiên Hàn cũng là Gia Khanh, nàng là đồng hương có một không hai của y tại nơi này, cho nên việc gì mà phải sợ cơ chứ, nếu hắc ám không cho, nàng lập tức đem bí mật của hắc ám nói ra, cùng lắm 2 đứa chết chung thôi! “kha kha! Cái này gọi là mưu kế “đánh người phải đánh vào điểm yếu của người đó”, nàng quá rõ hắc ám rồi còn gì, điểm yếu gì của hắc ám mà nàng không biết còn không mau tận dụng mà hưởng thụ sao, dù gì nàng cũng đâu phải là nam nhân sợ gì tai tiếng!

Hòa mình vào làn nước nóng do gia nhân mang tới, Như Ngọc cảm thấy thư thái vô cùng, mặc dù có hơi chướng mắt mấy tên gia nhân đang nhìn nàng khó chịu. Haiz! Cũng phải thôi, đời mà ai có thể ngờ trước kết cục, mới hôm qua tam vương gia còn hận Như Ngọc nàng thấu xương, hôm nay dùng một cái trở thành đồng hương mà còn là đồng hương vô cùng thân thiết nữa chứ! Không ghen tức mới là lạ!

Để tránh chướng tay gai mắt, sau khi pha xong nước ấm nàng lập tức đuổi hết bọn họ ra ngoài, một mình tận hưởng không gian yên tĩnh. Đang lim dim mắt nghĩ ngợi thì...

Bum! Cái gì đó vừa rớt xuống chỗ nàng, nước văng tung tóe, vội với tay lấy khăn lau mặt để nhìn cho rõ sự việc.

Một nam nhân mặt như họa, đôi mắt phượng híp dài đang nhìn nàng chằm chú cùng si ngốc, hai tay đang chống cằm ngồi bệt dưới nền nhà gần hồ tắm nhìn nàng không chút ngượng mặt, thậm chí môi còn đang vẽ lên một tia cười gian.

Nhất thời nghĩ đến mình vội nhìn xuống bản thân, đang ở dưới nước không ý phục duy nhất có một chiếc khăn tắm đang che lấy, cùng những cách hoa trôi trên mặt nước xung quanh nàng giúp nàng che lại bớt, mặt vội đỏ lên mà hét lớn:

- Á! Người... người đâu...ưm...u...u...u

- Ngọc nhi là huynh! Là Kỳ Phương huynh đây mà!

Như Ngọc một tay cố siết chặt khăn che lấy người, tay còn lại cố tháo bàn tay đang bịt chặt miệng nàng ra, trong đầu không ngừng mắng kẻ kia “Ai không biết là người quen, nhưng nam nữ thọ thọ bất thân dám nhìn trộm nàng tắm đã đành, còn không cho nàng la! Quá đáng!”

23. Quyển I – Chương 23

CHAP 23: MỸ NHÂN KẾ

Đáng ghét, bọn gia nhân đâu hết rồi? Vương phủ đây sao, sao có thể để một người như vậy ngang nhiên ra vào vô tư thế này, mà không phát hiện được chứ? Bọn thị vệ thật là vô dụng quá đi! Xem ra nàng phải tự lực thôi!

Gật gật đầu! Như Ngọc gật đầu tỏ ý hiểu, hy vọng Kỳ Phương bỏ tay ra nhưng không ngờ y vẫn không chịu buông tay, không còn cách nào khác nàng đành cắn phập y một phát!

- Á! Sao muội cắn huynh!_Kỳ Phương ôm lấy bàn tay xuyết xoa.

- Như vậy đã là quá nường tay rồi! Huynh còn không mau nhìn đi chỗ khác, thì muội sẽ móc luôn mắt huynh ra!

Như Ngọc vừa nói vừa trừng mắt nhìn Kỳ Phương, thấy chột dạ, Kỳ Phương liền quay mặt đi hướng khác, vì dù sao cũng là hắc ám sai!

Nhân cơ hội, Như Ngọc ba chân bốn cẳng leo lên bờ ôm đồ mặc nhanh vào, nhanh đến mức chớp mắt cái đã xong! Vừa mặc Như Ngọc không ngừng mắng mỗ ai kia!

“Khoan! Chẳng phải hôm qua huynh ấy đã tức giận bỏ đi sao? Sao hôm nay lại xuất hiện ở đây! Huynh ấy đến đây khi nào, được bao lâu rồi, liệu huynh ấy biết được những gì, có biết được chuyện Thiên Hàn giờ đã là Gia Khanh rồi không? Nếu huynh ấy biết được thì mọi chuyện sẽ bị bại lộ, lúc ấy liệu có...”

Thắc mắc, Như Ngọc vội quay đầu định hỏi thử Kỳ Phương, nhìn thấy y vẫn còn xoay lưng lại với mình, đôi mắt lướt qua bình phong có một khúc gỗ (cây đỡ giá), một tia ý nghĩ đen tối lướt qua, nhanh như chớp Như Ngọc lao qua chụp lấy khúc gỗ rồi rón rén bước lại gần Kỳ Phương.

Đừng nói nàng là kẻ lấy oán báo ân nhé! Chẳng qua nàng là người ân oán phân minh, cái nào ra cái đó có nợ trả nợ có oán phải đòi, tất nhiên nàng nợ Kỳ Phương một mạng sau này sẽ trả, còn bây giờ nàng phải đòi nợ vì hấn dám hang nghiêng xông vào phòng nhìn lên nàng! Chí ít cũng phải trừng phạt nhỏ! (vậy mà trừng phạt nhỏ gì?)

Nắm chặt khúc gỗ trong tay, giơ lên thật cao định bổ xuống, ai dè chưa động thủ đã bị phát hiện. Kỳ Phương đột ngột xoay người lại nhìn nàng, rồi sau đó nhìn lên khúc gỗ trong tay nàng, đôi mi giật giật:

- Muội định làm gì?

Như Ngọc cảm thấy chột dạ liền thu lại khúc gỗ cười hề hề giải:

- Hắc hắc! Đây có gì đâu, tại muội thấy khúc gỗ này mục quá rồi nên định đem đi vứt thôi!_ nói đoạn, Như Ngọc vội xoa xoa khúc gỗ hướng ra cửa chạy.

“Ấy da! Làm chuyện xấu bị bắt quả tang rồi, hấn sao lại giỏi như vậy chứ, phát hiện được cả nàng định ám toán hấn”

- Đứng lại!

Bị gọi, Như Ngọc liền đứng lại, trưng bộ mặt tỏ bạch với Kỳ Phương:

- Có chuyện gì sao Phương huynh?

- ...

Thấy dáng vẻ Kỳ Phương kỳ lạ, lại thêm y im lặng quá mức, Như Ngọc cảm thấy hơi lo, quăng khúc gỗ qua một bên chạy lại gần Kỳ Phương xem xét:

- Huynh không sao đấy chứ?_ vừa nói Như Ngọc vừa vươn tay định sờ thử trán y nhưng lại bị Kỳ Phương nhanh tay chụp lấy.

- Theo huynh rồi đi đi!

Như Ngọc trợn mắt nhìn Kỳ Phương, sau đó hạ mi ngưng trọng.

“Lại là chuyện này nữa sao? Chẳng lẽ huynh ấy đến đây chỉ vì muốn mình đi theo huynh ấy?”

- Không!

- Ngọc nhi!

Kỳ Phương tỏ ra vẻ nữa cầu xin nữa khuyên giải:

- Ngọc nhi, muội tin huynh đi, muội có ở lại cũng chỉ tự chuốc họa thêm thôi, muội không biết Thiên Hàn hấn thế nào đâu, một khi hấn đã nói ra lời nào thì đến chết cũng sẽ không làm sai lời đó! Hấn đã nói sẽ không tha muội sống yên, nhất định sẽ nghĩ ra nhiều cách khác hành hạ muội!

- Đủ rồi Phương huynh!_ Như Ngọc đột nhiên ngắt lời y, giương đôi mắt kiên định nhìn Kỳ Phương_ Hấn thế nào muội rõ hơn ai hết, huynh đừng nói gì thêm nữa cả?

Nói xong Như Ngọc quay lưng đi ra phía cửa.

- Lòng người sao đoán trước được, Ngọc nhi, muội sao lại mê muội như vậy, vì một kẻ không xứng đáng?

Như Ngọc vẫn không đáp, thẳng bước đi tiếp, không phải nàng nghe không hiểu, cũng không phải không cảm động chân tình của Kỳ Phương, nhưng sự thật là Thiên Hàn bây giờ đã không còn là Lãnh Thiên Hàn lãnh đạm vô tình mà đã là Gia Khanh rồi, đã là một người bạn thân thiết của nàng, vì sao phải đi, ở cạnh

một người bạn thanh mai chẳng phải vẫn tốt hơn ở gần một người nàng chỉ gặp mấy lần không rõ lòng dạ ra sao hay sao?

- Ngọc nhi, tỉnh lại đi đừng u mê vọng tưởng nữa, Thiên Hàn sẽ không quay đầu lại với muội!

Dừng chân lại, Như Ngọc quay mặt nhìn kỳ phương:

- Muội không u mê, cũng không vọng tưởng Thiên Hàn hẳn thật sự đã quay đầu lại với muội, huynh không tin cứ chờ, bằng chứng chính là hiện tại muội không những khỏe mạnh mà còn vô cùng khỏe, không chỉ vậy còn có thể nhàn nhã ở chỗ này hưởng thụ hồ tắm!

- Hiaz! Muội cố chấp quá!

- Muội không cố chấp, Kỳ Phương huynh, nếu thật tâm xem muội là bằng hữu huynh phải chúc phúc ủng hộ muội giành lấy hạnh phúc, chứ không phải khuyên muội từ bỏ hạnh phúc của mình, huynh hiểu không?

- ...

“Thành tâm chúc phúc sao, chúc phúc người nhi nữ mình thương đi vào chỗ tuyệt vọng sao?”

- Ngọc nhi, muội...

- Phương huynh nếu hôm nay huynh đến đây chỉ để nói mấy lời này với muội, thì khuyên huynh từ bỏ đi, muội sẽ không nghe đâu! Muội đã quyết tâm rồi thì cho dù là lão thiên gia cản cũng bằng thừa!

- ... haiz! Thôi được, nếu muội không nghe huynh cũng không biết làm sao, vì dù sao cũng không thể bắt ép muội theo được, vì cho dù vậy muội cũng sẽ trốn về đây, thôi thì huynh vẫn sẽ như cũ âm thầm theo dõi bảo vệ muội như lúc trước, nếu một lúc nào đó muội gặp nguy hiểm hay đổi ý thì chỉ cần thổi khúc sáo này lên, bất cứ lúc nào huynh cũng sẽ có mặt!

Nhận lấy khúc sáo, Như Ngọc cúi đầu nói lời cảm ơn, nhưng trong thâm tâm nàng lại cảm thấy nặng nề vì ân tình của Kỳ Phương quá lớn, mà nàng lại không đáp lại được, thật có lỗi!

Cả hai cùng im lặng hồi lâu, chợt nhớ lại chuyện lúc nãy, trong lòng Như Ngọc lại dấy lên chút đề phòng với né Kỳ Phương ra xa vài mét. Nhìn thấy vậy Kỳ Phương thắc mắc:

- Ngọc muội, biểu hiện như vậy là sao?

- Không có gì, cô nam quả nữ ở chung đề phòng vẫn hơn!

Kỳ Phương cười khổ:

- Huynh trông giống sài lang hổ báo vậy sao?

- Không sai, chỉ là huynh hơn bọn chúng rất nhiều!_Như Ngọc thản nhiên trả lời

Còn kỳ phương thì đông cứng tại chỗ, môi đang mở miệng cười cũng quên đóng lại, nói đúng hơn là mọi hoạt động điều đình chỉ, chỉ có đôi mắt là trần trần nhìn Như Ngọc trước mặt.

Không thấy Kỳ Phương đổi lời, nàng cũng không muốn kéo thêm nhiều phiền phức kéo bọn gia nhân đột nhiên xông vào thì chắc có nước nàng bị ngâm lồng heo chung với Kỳ Phương, vì vậy nàng vội đuổi y:

- Nếu đã không còn chuyện gì thì huynh có thể về!

- Muội đuổi huynh?_ Kỳ Phương tỏ vẻ sững sốt, không ngờ đến Như Ngọc nói tuyệt tình là tuyệt tình như vậy, xem hẳn là sài lang thật.

Như Ngọc không nói chỉ nhanh gạt đầu cái rụp, tưởng chừng cái cổ cũng bị gạt gãy luôn, đã vậy nàng còn xuất ra bộ dạng tiền khách khiến Kỳ Phương khóc không ra nước mắt:

- Muội tuyệt tình như vậy sao? Uống công huynh suốt đêm qua lo uội sốt vó, phi ngựa chạy về đây tìm muội!

- Cái đó là huynh cam tâm tình nguyện, muội đâu có ép! À! Nói vậy huynh chỉ vừa mới lên vào phủ sáng nay thôi sao?

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

- Không có gì, muội chỉ cảm thấy rất buồn ngủ và muốn đi ngủ thôi, phiền huynh quay gót về cho!

“Tốt, mới đến hồi sáng vậy chuyện đêm qua không bị lộ!”

Như Ngọc nói là làm ngay, quay đầu hướng về phòng ngủ, còn vờn vai mấy cái ngáp thò tục.

- Nói vậy muội không có ý định đi xem võ lâm à?__khuyên không được thì phải lờ thôi, Kỳ Phương hẳn không tin một người ham chơi như Như Ngọc không có hứng thú với đại hội võ lâm.

Nghe đến 4 từ “đại hội võ lâm” Như Ngọc đôi mắt sáng rực lên chạy lại Kỳ Phương kéo áo nũng nịu hỏi:

- Đại hội khi nào tổ chức vậy? Tổ chức ở đâu?

Biết Như Ngọc đã sập bẫy, Kỳ Phương cười gian thu lại bộ dáng thư sinh, ghé sát tai Như Ngọc nói nhỏ một cách quỵên rũ:

- 10 ngày nữa tại Kỳ Sơn, nếu muội muốn đi thì huynh sẽ dẫn muội đi!

- Đẹp cái giọng ròn da gà của huynh đi! Muội không thèm!__ Như Ngọc vừa nói vừa chường cho Kỳ Phương một cái, rồi chạy cách ly

Kỳ phương nhăn mặt, xoa xoa ngực nói:

- Muội không muốn đi sao, ở đó có nhiều trò vui và món ăn ngon lắm, không đi thì rất uổng đó!

- Tất nhiên là sẽ đi, nhưng tuyệt đối sẽ không đi với huynh!

- Vì sao?

- Vì sao? Hắc hắc...

Như Ngọc cười thật gian, sau đó chỉ chỉ ra phía sau lưng Kỳ Phương, không ngờ y quả thật rất đại không nhìn ra cái cười gian của Như Ngọc mà quay mặt ra sau lưng nhìn thật, nhưng chẳng thấy cái gì. Còn Như Ngọc nhà ta nhân cơ hội Kỳ Phương quay mặt đi, nhanh chóng cúi xuống nắm lấy tấm thảm dưới nền giặt cái phắc!

Haiz! Tất nhiên sau đó ai cũng biết rồi, có kẻ mất thang bằng mà ngã xuống ôm đất mẹ, có kẻ thừa nước đục thả câu lấy tấm thảm chạy đến cuốn Kỳ Phương lại thành một cái kén chỉ chừa mỗi cái đầu ra, sau đó còn nhả tâm ngồi lên ngúng nguẩy, miệng không ngừng khen “thật mềm!”

- Ngọc nhi muội nặng quá, xuống đi, tha cho huynh! ...khụ khụ

“Hắn nhìn lầm rồi, Ngọc nhi thật sự quá gian xảo, quá tà ác. Uổng công hắn ngày đêm thương nhớ nàng, vì nàng mà 5 lần 7 lượt xông vào vương phủ, đến cuối cùng lại bị nàng đối xử như vậy đây, hắn thật sự đáng thương mà! Hichic”

Ngoài trách phận ra, Kỳ Phương cũng chẳng biết phải làm sao nữa chỉ còn biết chống cằm mặc cho Như Ngọc chọc ghẹo...

...

Tại thư phòng,

Thiên Hàn ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế, phía trước mặt y là một chiếc bàn gỗ được chạm khắc tinh xảo, đường nét uốn lượn một cách mềm mại, màu gỗ đen bóng bẩy. chạm tay vào mặt gỗ thì có cảm giác vừa mát vừa mềm mại, mặt gỗ trơn tru đến mức một đường xước nhỏ cũng không có, cho thấy đây không phải là một chiếc bàn loại thường mà là một loại hàng mỹ nghệ thượng hạng khó kiếm, e là ngay cả hoàng thượng bây giờ cũng không có được loại này. Tất nhiên là vậy, cái bàn này chính là quà mừng sinh nhật Thiên Hàn lúc y 17 tuổi, và cũng là quà mừng cho lần đầu tiên y dẫn binh đi đánh trận, đánh thắng được giặc gây nên danh uy lớn mà người tặng này không ai khác chính là tiên đế__phụ hoàng y.

Những cuốn binh thư, thư án chất cao như 2 ngọn núi trên chiếc bàn, khiến Thiên Hàn nhìn mà muốn hoa mắt lên, thở dài mệt mỏi.

“Thiên Hàn a Thiên Hàn! Ta thật khâm phục ngươi, một ngày có thể xử lý hết bao nhiêu công vụ này, người đúng là không phải người mà!”

Chắc chắc mấy tiếng, sau đó Thiên Hàn cũng miễn cưỡng với tay lấy một cuốn đọc thử, tuy rằng hẳn không phải là Thiên Hàn thật, tài năng xử lý công vụ không giỏi bằng y nhưng ít ra 10 năm làm lớp trưởng, 7 năm làm bí thư đoàn trường, cộng thêm 3 năm kinh nghiệm làm đại ca giang hồ và 7 năm chăm nom võ đường, coi như cũng giúp ít được cho y chút đỉnh, loáng mấy canh giờ thì cũng giải quyết sắp xong công vụ, chỉ còn duy nhất một cuốn trên tay vẫn còn phải lưu tâm!

Từ ngoài cửa Như Ngọc bước vào, vừa thấy Thiên Hàn đôi môi đã vẽ lên một đường cong quyền rũ, trên tay là khay trà sâm thượng hạn vừa pha xong, khói còn bốc cao nghi ngút.

- Vương gia dùng trà!_ Như Ngọc dịu dàng nói, giọng điệu vô cùng mềm mại ngay cả ruồi nghe xong cũng chết vì mật ngọt.

- ...

Thấy Thiên Hàn không nhúc nhích, Như Ngọc liền đổi chiến thuật quay sang đấm bóp cho y.

- Dễ chịu không?_ lần này không chỉ là dịu dàng mà có thêm mấy phần nũng nịu.

Buông cuốn thư án trong tay, Thiên Hàn hơi rùng mình đổ mồ hôi vì hành động hết sức quái đản của Như Ngọc.

- Nói đi! Có chuyện gì muốn xin xỏ?

- Ấy! Đâu có gì, chỉ thấy phu quân cực khổ nên mới tiện tay nấu ly trà cho phu quân thôi mà!_ nói xong Như Ngọc muốn ới vì lời mình vừa xuất, không phải nàng thật sự có chuyện muốn xin, đời nào nàng chịu hạ mình như vậy.

- Tốt vậy sao? Thôi đủ rồi, ngồi xuống đi, còn ở đó xoa xoa nữa không chỉ da gà ngay cả da khỉ cũng bị cô làm cho nổi hết luôn!

Như Ngọc ngồi xuống ghế, trưng ra bộ mặt cún con chỉ chỉ vào ly trà:

- Uống đi đừng phí công sức suốt buổi sáng tôi nấu!

Nhìn nhìn Như Ngọc, kẻ đó bưng ly trà lên nhìn ngắm mấy dạo, sau đó Thiên Hàn quay sang hỏi Như Ngọc một câu:

- Có uống được không đây?_ hẳn nghi lắm nha, Như Ngọc trước nay hiếm khi xuống bếp, mà một khi xuống bếp thì không có chuyện gì hay, tóm lại là đồ của nàng ta nấu đều là đồ độc hại.

- Nghi thì đừng có uống, à mà đâu phải lần đầu người ăn đồ của ta nấu! Hắc hắc..

“Chính vì không phải lần đầu nên mới biết đây không phải là đồ dành người ăn đó!”

Đặt ly trà lên môi húp một ngụm nhỏ nước trà. Đem hết sức chịu đựng của hẳn ra mà nói, thật lòng hẳn chỉ muốn phun ra thôi, nhưng nhìn lại Như Ngọc đang nhìn hẳn hăm dọa, nhìn qua Uyển Nhi Hân Nhi đang mong chờ biểu hiện của hẳn. Hẳn không thể nào để mất mặt được ráng mà nuốt xuống ngụm trà, sau đó phất tay đuổi 2 nha hoàn kia đi. Chờ hai người kia đi khỏi Thiên Hàn vội quay sang hỏi Như Ngọc:

- Muốn gì thì nói đi rồi đi lẹ ra, đừng cản trở ta làm việc!

“Grừ! Chưa gì đã đuổi người, thôi nhịn hẳn, nàng đang nhờ hẳn nên phải nhịn thôi!”

Cười hề hề sau đó Như Ngọc nói ra ý nguyện của mình:

- Ta muốn đi đại hội võ lâm!

- KHÔNG...ĐƯỢC!_ Nghe xong Thiên Hàn liền hét lên

- Trà người cũng uống rồi, đấm bóp ta cũng đấm rồi, người không có quyền từ chối!_ Như Ngọc đổi mặt gian xảo nói.

Nhếch nhếch môi phát hiện mình bị lừa, không nghĩ Như Ngọc học được cách gian xảo như vậy đẩy hẳn vào bẫy:

- Cùng lắm ta trả lại cho người!

- Trả sao? Ói ra hả, ghê tởm chết đi được!

- Ta không cần biết, quyết nợ cũng được mang tiếng cũng được, nhưng tuyệt đối không cho cô đi!_ Thiên Hàn nói chắc như đinh đóng cột.

Chớp chớp mắt nhìn:

- Tại sao không được đi!

- Vì không được là không được! (huề vốn)

“Nói cũng như không nói, được rồi ta có cách”

- Ph...u ..q...uâ...n ...a! _ luồn tay qua cổ Thiên Hàn, Như Ngọc nũng nịu nói, không chỉ vậy còn kéo dài từng tiếng nghe cực kỳ ghê_ Ngọc nhi... m...u...ố...n... đi..., muốn đi... a! cho Ngọc nhi... đi... đi... mà! Đi đi...

Thiên Hàn lần này thật sự nổi hết da gà, luống cuống đẩy Như Ngọc ra, nói như là hét lên:

- Tránh ra! Ghê tởm quá đi! Như Ngọc, cô học đâu ra mấy cái ông ẹo nổi da gà vậy hả?

- Ta muốn đi, muốn đi!_ Như Ngọc tiếp tục bám lấy Thiên Hàn như con sam nhông nhèo, không thềm đếm xỉa tới vẻ mặt sợ chết người của y.

“Ha ha! Nàng thật giỏi nha! Tới cổ đại này cả tháng nay cái gì cũng chưa học được nhưng lại học được chiêu có mức công phá cực cao. Không phải nói là Vân Lan tỷ giỏi mới đúng, dạy được cho nàng chiêu mỹ nhân kế quá ư hoàn hảo!”

Sau một hồi bị bám dai dẳng, Thiên Hàn lông tơ dựng đứng lên hết, không còn cách nào khác đành nhượng bộ:

- Được rồi! Được rồi, ta đồng ý, đồng ý! Còn bây giờ làm ơn tránh ra cho ta nhờ!

Nghe thấy Như Ngọc mừng đến phát điên, không ngừng nhảy múa mừng thành quả, chỉ tội cho ai phải xoa lấy xoa để tay chân cho hoàn hồn.

- 5 ngày nữa sẽ khởi hành, cô sẽ theo ta đến Kỳ Sơn, với điều kiện phải nhất nhất nghe lời ta!

Như Ngọc nghe xong câu này liền đơ người ra “đúng là chạy trời không khỏi nắng mà!”

Mọi chuyện cứ như vậy tiếp diễn,

Vì để tránh nhòm ngó của nhiều người Thiên Hàn và Như Ngọc phải cải trang thành thường dân để xuất kinh trong vòng bí mật, cùng với 2 thuộc hạ thân tín là Quy, Tắc và Uyển nhi. Trong suốt thời gian lên đường Như Ngọc không ngừng tỏ ra hứng thú với cảnh vật trên đường đi, đến nỗi Thiên Hàn trong mắt nàng biến thành không khí hồi nào cũng không hay. Ngược lại với Như Ngọc, Thiên Hàn trong mấy ngày khởi hành chỉ toàn ngủ và ngủ. Nguyên nhân là để tránh phiền phức, bởi lẽ, hễ mỗi cùng Như Ngọc nói chuyện là gây ra chuyện không hay, không chỉ hại người xung quanh mà còn hại luôn bản thân! Haiz! Minh chứng tốt nhất cho lý lẽ trên chính là cao trào hẳn bị cắt 3 tháng lương. Vì sao bị như vậy? Muốn biết thì phải quay lại chuyện của 3 ngày trước khi rời kinh thành.

24. Quyển I – Chương 24

CHAP 24 ĐỐT HOÀNG CUNG

CẢNH 1

Chuyện của 3 ngày trước khi rời kinh thành.

...

Trần quân gia vừa bước vào cửa thư phòng liền nghe thấy âm thanh cãi nhau và tiếng đồ đạc ném.

- Bỏ bàn tay dơ bẩn của ngươi ra ngay!_ tiếng Như Ngọc thét lên lạnh lạnh

- Không! Nàng còn bướng nữa thì đừng trách ta không biết cái gì thương hoa tiếc ngọc!_ Thiên Hàn không kém cạnh hét lại

Chỉ mới nghe tiếng cãi nhau của 2 người kia, Trần quân gia mặt cũng đủ đỏ vì ái ngại cho nên không có nhìn lên, nên không biết cảnh tượng phía trước chỉ đoán mò ra bậy bạ, xem chút quên cả lý do mình hối hả chạy vào đây. Sau mấy phút lấy hết can đảm, Trần quân gia mặc kệ sẽ thấy những gì không nên thấy, ngẩng vội mặt lên nói:

- Hồi vương gia...Bốp!

Một cái gối bông từ đâu bay đến, hướng thẳng mặt Trần quân gia mà đập, khiến người sưng một cục to tướng, chưa hết cái gối kia lại vừa vụn bung chỉ, toàn bộ bông cùng lông gà trắng buốt bay ra phủ khắp người quân gia. Theo lực hút cơ thể những thứ đó bám dính thật chặt vào người Trần quân gia, biến Trần quân gia thành 1 người tuyết à không một con gà trắng chính hiệu, miệng Trần quân gia cũng còn vương lại vài cọng lông gà...o^o

- Hắt xì a! hắt xì a!aaaaaa_Trần quân gia không ngừng hắt xì vì mấy cọng lông, âm thanh không lớn không nhỏ nhưng đủ để 2 người kia nghe thấy.

Thiên Hàn đang đứng trên ghế cầm gối, Như Ngọc cũng bộ dáng y chang y cầm gối đứng trên giường, nghe thấy có âm thanh lạ lập tức giật mình quay sang, nhìn thấy cảnh tượng của Trần quân gia liền méo mặt, không biết nên giận hay nên cười, giận vì có kẻ phá đám trò vui của bọn họ hay là nên cười vì bộ dáng chật vật kia:

- Uy! U! À! Quân gia có chuyện gì mà xông vào tận phòng bốn vương không báo trước như vậy? Có phải vương phủ này không còn phép tắc nữa không? (phép tắc gì được, nhìn 2 vị chủ nhân kia có ra hồn gì đâu mà nói đến gia nhân)_ Thiên Hàn cố gắng nén xuống tỏ ra uy nghiêm

- Hồi! Vương..gia..khụ...phù..phù...không phải...phù phù...nô tài tự ý xông....vào..khụ khụ...mà có...khụ khụ...báo...

Trần quân gia tiếng được tiếng không nói, nhưng lời nói cứ đứt quãng dài lòng thong khiến cho 2 kẻ đang đấu nhau kịch liệt kia không đủ kiên nhẫn để nghe, cho nên cũng chẳng thêm chú ý gì đến quân gia nữa, tiếp tục trận chiến ném gối của mình.

Trần quân gia nói cả hơi dài mà không có ai thêm nghe, lại thêm bị mấy cọng lông gà bám riết, nên tăng thêm phần bức tức, quên mất phận bề tôi mà hét lên:

- VƯƠNG GIA, VƯƠNG PHI THỈNH NGỪNG TAY, ĐỪNG PHÁ NỮA!

BỊCH!

- Á! THÔI RỒI!

Vị thái giám phía sau lưng quân gia vừa vịn bước vào, mặt mày đang hí hửng không ngờ lại bị tiếng hét bất ngờ của quân gia phăng thẳng vô lỗ tai, làm cho giật mình nhảy dựng lên. Cái chiếu chỉ trên tay y thì rơi nhanh xuống sàn 1 cái “bịch! bịch!” lăn lóc ra sàn nhà. Không biết là vì xui hay rủi mà đạo chiếu chỉ kia lại lăn ngay vào đồng mực đen bị đổ dưới sàn, vãi gặp nước nhanh chóng thấm vào, thế là đạo thánh chỉ màu vàng sáng chói đã không còn, thay vào đó là một cuộn vải đen thui!

Toàn bộ người nơi đây nhìn theo cuộn thánh chỉ mất liền rưng rưng nước như sắp khóc, thánh chỉ còn chưa được đọc, vậy mà đã bị làm cho hư hại, liệu như vậy có phạm vào tội khi quân chém đầu 3 họ.

Vị thái giám kia nhìn cảnh tượng thì run rẩy mà bò trên mặt đất tới gần thánh chỉ, vừa khóc như mưa tuông, y vươn tay định chạm vào thánh chỉ thì một con gió mạnh tràn vào thổi tung con điều giấy_nguyên

nhân gây nên trận chiến của Như Ngọc và Thiên Hàn __ bay lên không trung. Như ngọc nhìn thấy con điều bị thổi bay đi theo quán tính lao theo chụp lại.

BỊCH!

- May quá chưa bị bay mất!_ Như Ngọc ôm con điều giấy vui mừng khôn xiết mà không để ý tất cả mọi người nơi đây đang nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc.

- TAM VƯƠNG PHI! NGƯỜI DẪM LÊN THÁNH CHỈ RỒI!!!!!!!!!!!!

...

Vài canh giờ sau, sau khi thỉnh an xong thái hậu nương nương, Như Ngọc cùng Thiên Hàn đến chịu tội với Thiết Hải về chuyện thánh chỉ. Sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện, cùng với vật chứng và nhân chứng hần hoi, Thiết Hải ngồi trên ghế thượng ở ngự thư phòng nhìn 2 thân ảnh đang cúi đầu hối lỗi ở phía dưới mà khó xử trong lòng.

Theo đúng lý hần phải vui phải mừng vì hoàng đệ cùng thê tử của hoàng đệ đã làm lành nhưng sao, hần có cảm giác so với lúc trước chỉ có tệ hơn không có tốt hơn! Không hiểu lý do gì, y hôm nay cảm thấy hoàng đệ hần cùng vị thê tử của hoàng đệ hần có chút ghê ghê sao a! Có phải hần già rồi lú lẫn (mới có 23 mà già gì?), hay hần hôm qua ăn trúng gì cho nên hôm nay mới cảm thấy ớn lạnh như vậy?

- Người ta nói “không biết không có tội”, huống hồ chỉ chỉ là vô tình nên mới dẫn phải thánh chỉ thì càng không thể bắt tội được! Thôi thì chuyện này coi như chưa từng xảy ra đi!

Thiết Hải dù muốn hay không cũng phải tha tội bổng cho Như Ngọc, chứ nếu không hần sẽ không được yên. Vì sao? Nhìn xem, thái hậu vừa ghé chỗ hần hăm dọa không được trừng phạt họ, còn nữa cứ nhìn hoàng đệ hần đi, chỉ cần hần phán “có tội” thì e rằng hần hôm nay sẽ không thể ra khỏi đây, còn nữa đêm xuống tiên đế cũng sẽ đội mồ dậy mà tìm hần, haiz! Đời là bể khổ, làm quân vương vốn là khổ?

- Tạ ân hoàng thượng_ Như Ngọc, Thiên Hàn cùng đồng thanh.

Cục diện thế là được giải quyết xong. Như Ngọc sau đó vui vẻ rời khỏi thư phòng để Thiên Hàn cùng Thiết Hảo bàn đại sự, nàng đi đến ngự hoa viên thì bắt gặp Vương quý phi đang ngồi ở đình viện ngắm hoa, nhớ tới chuyện tháng trước nhờ nàng ta mà nàng không bị bay đầu, liền mon mem lại gần nàng ấy để cảm ơn.

Lại gần mới để ý thì ra nàng ấy đang mang thai, cái bụng cũng đã trồi lên hơi rõ.

- Vương quý phi thánh an!

- Ồ! Ra là tam vương phi đây mà, mau bình an, mời ngồi!_ Vương quý phi tỏ ra mừng rỡ

- Tạ quý phi!

Như Ngọc dịu dàng ngồi xuống, nhìn lên bàn thì phát hiện Vương quý phi đang may dở một chiếc áo nhỏ liền thấy thích thú:

- Vương quý phi đang may áo cho hài tử của mình à! Đẹp thật!

Vương quý phi nghe Như Ngọc nói liền cười dịu dàng, xoa xoa bụng của mình:

- Đúng vậy, nhưng bỗng cung may vá rất tệ, làm trò cười cho tam vương phi rồi!

- Vương quý phi đừng nói vậy, rất đẹp mà, Như Ngọc nhìn thấy rất thích.

- Cảm ơn!

Như ngọc nhìn Vương quý phi cảm thấy nàng ta so với một tháng trước vô cùng khác xa, người trước mặt nàng rất dịu dàng nói năng rất hiền thực không giống như hôm trước cao ngạo khó gần. Vì vậy, Như Ngọc liền sinh cảm tình tốt với Vương quý phi, hai người nói chuyện huyên thuyên về những đứa trẻ rất vui, nhưng chẳng được bao lâu thì có người khác đến, nhưng không phải đến góp vui mà là đến tìm chết.

- Vương quý phi thánh an!

- Nhã quý nhân đừng đa lễ, ngồi đi.

Người vừa đến là một nữ nhân y phục hoa lệ, khuôn mặt trang điểm lộng lẫy, phục sức lấp lánh, dáng người cực kỳ đẹp, đôi mắt long lanh đa tình chỉ chớp một cái cũng đủ người ta xiêu lòng, phải nói người này so với Vương quý phi đẹp hơn gấp bội. Nhưng mà Như Ngọc nhìn qua nữa mắt cũng không cho nàng vào, toàn bộ đều là khó ưa cùng chán ghét, đến mức nàng không thềm hành lễ!

- Tam vương phi hẳn cũng biết Nhã quý nhân, nàng ấy chính là tỷ tỷ của người vừa được sắc phong làm quý nhân hôm qua đó!

- Ân! Như Ngọc thật không biết!_Như Ngọc chán nản ngồi chống cằm nhìn ly trà trả lời lấy lệ

- Là muội muội xuất giá rồi nên chuyện gia đình không biết đến thôi!_ Nhã Thiên Mỹ vừa nói vừa liếc Như Ngọc ẩn ý.

Như Ngọc chỉ cười cười không nói, thật ra trong bụng nàng đang có một bồ dao đang muốn phóng ra chỉ chờ cơ hội mà thôi! Nàng tất nhiên là không quên chuyện 3 ngày trước tại Nhã tướng phủ ả ta đã nhục nhã nàng ra sao, lúc ấy nàng sức yếu thể cô không thể phản kháng còn bây giờ hừ...để xem ai hơn ai!

- Nếu vậy, hai tỷ muội chắc có nhiều chuyện tâm tình muốn nói lắm, bổn cung có lẽ nên để cho hai người có không gian riêng!

Vương quý phi nói lời cáo lui rồi rời đi, để lại Như Ngọc và Thiên Mỹ ngồi nhìn kên nhau.

- Không nghĩ tiện nhân người vẫn còn sống lay lắt được đến giờ!_ Thiên Mỹ tỏ ra kên kiêu nói, vẻ mặt vô cùng danh đá.

- Ha ha! Còn ta thì nghĩ tiện nhân người sắp đến ngày tàn rồi đấy, còn cuộc sống hạnh phúc của ta thì chỉ mới bắt đầu thôi!_ Như Ngọc không thua gì mà nói lời cay cú phản công lại.

Nheo mắt lại, Thiên Mỹ bĩu môi:

- Hừ! Nhảm nhí!

Như ngọc chỉ theo bóng dáng Vương quý phi, vẻ mặt đắc ý:

- Thấy không? Nàng ấy đang mang long thai, còn người, chờ vài ngày nữa sẽ thành cánh hoa tàn, nơi hoàng cung này có biết bao mưu độc đang chờ người! Nhìn ta đi, Thiên Hàn chỉ có mỗi ta, yêu sủng mỗi ta, đem ta ra so với người, sau này ai sẽ là người đau khổ nhiều hơn!

- Nực cười! Ta thân là quý nhân địa vị hơn hẳn một tiện nhân như người, tương lai còn có thể là mẫu nghi thiên hạ, long thai cũng sẽ có nhanh thôi, còn người xem ra hôm đó chưa đủ để người tỉnh táo mà còn làm người thêm ngu ngốc!

Mặc dù nói vậy, nhưng dưới gầm bàn, bàn tay của Thiên Mỹ đã nắm chặt thành quyền. Có lẽ nàng đã phần nào bị Như Ngọc nói trúng tim đen.

Như ngọc không những không tức giận mà còn cười vui thích hơn:

- Ha ha! Tỉnh mộng ư? Ai mới là người mộng, nhìn lại mình kỹ đi, suy nghĩ kỹ về tương lai của người đi! Thiên Hàn đối với ta thế nào chắc người đoán cũng chẳng đoán được đâu, phải nói là nhờ hôm đó mà phu thê ta đã làm lành, thậm chí hẳn còn hết sức yêu thương ta!

- Ha! Đúng là buồn cười, người không chỉ mộng mà còn điên, Thiên Hàn mà ngó tới người ta lập tức cắt đầu cho người làm ghế ngồi!

- Vậy thì xem ra Nhã quý nhân phải cắt đầu mình làm ghế thật rồi!

Thiên Hàn từ đâu xuất hiện, vẻ mặt cười ngạo ngễ nhìn Thiên Mỹ sau đó bước lại gần ôm lấy Như Ngọc từ sau, hôn vào mái tóc nàng, điều này khiến Như Ngọc gật mình, nàng toan đẩy Thiên Hàn ra, nhưng Thiên Hàn đã nhanh hơn ghì Như Ngọc lại nói thâm “chúng ta phải đóng kịch, đừng để lộ chứ!”, Như Ngọc nghe xong thì dừng động tác lại phối hợp với y, vẻ mặt cười càng tươi hơn, nụ cười của nàng cùng với nụ cười của Thiên Hàn cực kỳ sáng biến 2 người trở thành một đôi phu thê đang mặn mà sủng ái nhau!

Còn Thiên Mỹ thì không tin vào mắt mình, trơ mắt ra nhìn đến ngây người, sắc mặt từ từ chuyển sang màu khó coi. Sau đó dụi dụi mắt lại lần nữa nhìn cho rõ, nhưng hình ảnh trước mặt vẫn không hề biến mất.

- Hàn ca ca!
- Thỉnh quý nhân tự trọng, người bây giờ là hoàng tẩu của ta!
- Ta...

Như Ngọc nhìn Thiên Mỹ cười đắc ý, vẻ mặt khiêu khích, khiến Thiên Mỹ càng thêm tức giận sôi máu, nàng không hiểu vì sao Thiên Hàn lại như vậy, rõ ràng mấy ngày trước nàng còn cùng tam vương gia hợp sức để nhục mạ Như Ngọc kia mà. Vậy mà bây giờ y và tiện nhân kia lại thân thiết hết như một đôi phu thê yêu nhau thắm thiết, chẳng lẽ đúng như tiện nhân đó nói, hai người bọn họ đã làm lành? KHÔNG THỂ NÀO!

- Hàn ca ca, huynh có phải bị ả ta bỏ bùa mê rồi không? Chẳng phải huynh căm ghét ả tiện nhân này..
- CÂM MIỆNG!

Thiên Mỹ bị Thiên Hàn quát hoảng hồn

- Quý nhân thận trọng lời nói, Như Ngọc là tam vương phi, là người hoàng tộc, nhục mạ hoàng tộc là tội tru di, cho dù người có là quý nhân cũng không tránh khỏi!
- Nhưng ta không hiểu?
- Rõ như vậy mà còn không hiểu!_ Như Ngọc nói đoạn quay sang ôm Thiên Hàn_ Thiên Hàn là phu quân Như Ngọc, chúng tôi yêu thương nhau là chuyện thường tình có gì thắc mắc, có chăng là tỷ tỷ nên lo cho số phận sau này của mình đi, đến cuối cùng tỷ cũng chỉ là con cờ của phụ thân thôi!
- IM ĐI...Đó không phải là sự thật!

- Nhưng đó là sự thật, Nhã quý nhân sau này đừng ôm mộng tưởng làm gì nữa, người đã là quý nhân, là vợ vua, là hoàng tẩu của ta, sau này chỉ có biết duy nhất một điều đó là “ một lòng một dạ hầu hạ quân vương, đến chết cũng không được thay lòng”!_ Thiên Hàn

Thiên Hàn một câu, Như Ngọc một câu cùng nhau chọc vào chỗ đau của Thiên Mỹ mà, khiến nàng ta vừa bị sốc lại vừa bị nên không tránh khỏi thần trí bị loạn lên.

-Không phải vậy! Không phải! KHÔNG!

Hét lên, sau đó Thiên Mỹ bỏ chạy, vừa chạy vừa khóc nức nở, có lẽ vì Như Ngọc nói quá đúng, nàng ta cứ tưởng phụ thân sẽ yêu thương nàng, gả nàng cho tam vương gia hoặc ột vương tôn công tử nào đó để sống hạnh phúc đến cuối đời. Nhưng nào ngờ trong mắt phụ thân nàng, nàng so với Như Ngọc là giống nhau, đều là món hàng vụ lợi, nhưng Như Ngọc xem ra so với nàng may mắn hơn nhiều, được phu quân yêu thương, và không phải chịu cảnh chung chồng suốt ngày tranh giành ám hại nhau. Còn nàng, kể từ giờ phút này đã không còn hạnh phúc, phải chôn đi tuổi xuân xanh nơi hoàng cung giả tạo này, cô đơn cùng lo sợ nơm nớp bất cứ lúc nào cái mạng nhỏ của nàng cũng có thể bị người khác đoạt đi!

Cung cấm là gì? Là nơi chôn vùi tuổi xuân của các thiếu nữ, là nơi tranh giành quyền lực và tình của các nữ nhân ghen tuông, càng xinh đẹp càng là mục tiêu của tử thần, càng yếu thế càng dễ chết, hậu cung không phải là nơi tốt đẹp, một khi đã vào sẽ không có ngày trở ra, đó luôn là cơn ác mộng của nữ nhân. Phải biết “thà cầu hạnh phúc bình dị, hơn là quyền lực ảo ảnh!” có ai đó trong cấm cung này đã nói với nàng như vậy, lẽ nào đây chính là nghiệt báo! Phận bạc luôn là hồng nhan!

- Không biết nên nói là quả báo hay là nghiệt nữa!

Như Ngọc thở dài nói, nàng đúng là ghét Thiên Mỹ lắm, nhưng dù sao nhìn thấy một mỹ nhân như nàng ấy phải vào cung vì này sống, thật cũng thương tiếc.

- Sao? Thương hại nàng ta sao? Đã quên nàng ta đã đối xử nàng ra sao rồi à?
- Không quên chỉ thấy uổng một đời hoa, phụ thân Như Ngọc quả là kẻ không có trái tim! Người ta nói hổ phụ không ăn thịt hổ tử, nhưng xem ra hần ta thực thua loài cầm thú, đem cả con cái của mình ra làm ván bài lót đường ỉn! Haiz!
- Haiz!

Cả hai cùng thở dài, một lúc sau Như Ngọc đột nhiên lên tiếng:

- Ách! Mau buông ta ra! __ nói vừa xong Như Ngọc liền thực cho Thiên Hàn một cái, nhưng y nhanh hơn né được.

- Quá đáng, ta giúp cô mà cô đánh ta!

- Grừ! Còn dám nói! Rõ ràng là lợi dụng ta, đê tiện!

- Nói vậy nghe được sao? Ta giúp cô, cô không cảm ơn còn ở đó cao giọng mắng mỏ ta!

- Nói gì? Ai nhờ người, là tự người nhào vô ai biết, ta không cần biết, người phải xin lỗi và bồi thường danh dự cho ta!

Như Ngọc vừa nói vừa đập bàn, Thiên Hàn cũng không kém cạnh đập bàn đứng dậy cãi lại, kẻ lời qua người tiếng lại, cuối cùng chuyện nhỏ biến thành to, từ đấu võ mồm chuyển sang đấu võ lực, bọn họ 2 người đem tất cả đồ trong tiểu đình ra làm vũ khí mà chọi nhau, vừa chửi vừa chọi. Mà không hay biết rằng trong số vũ khí đó có cả nền còn đang cháy.

- Khoan! Như Ngọc nàng có nghĩ thấy gì không? __ đang đấu giữa chừng, Thiên Hàn nghĩ thấy mùi lạ lập tức dừng đấu.

- Hở?...mùi gì? Có! Hình như là mùi cháy khét!

Cả hai cùng quay đầu lại nhìn, thì tá quả ra một đám cháy lớn đang cận kề 2 người. Hoảng quá Thiên Hàn vội ôm Như Ngọc nhảy xa ra, không nghĩ nhảy một phát bay ra cả mười mét, Như Ngọc nhìn Thiên Hàn trợn to mắt hỏi:

- Người biết kinh công?

- Không! Ban này hoảng quá sợ nàng bị lửa làm bị thương, nên nhảy đại ai ngờ nhảy cao như vậy!

- Ô! Vậy tốt quá! Thân thể này sài được!

Như ngọc vừa nói vừa xoa xoa ngực Thiên Hàn, làm y nhột mà mắng nàng:

- Nè nè! Bây giờ là ban ngày ban mặt, sao nàng có thể tùy tiện sờ soạn người khác, không biết xấu hổ sao? Mặt dày!

- Nói gì? Nói lại nghe coi! __ Lườm lại

- Trời ơi! Vương gia, vương phi! Cháy tới nơi rồi mà hai người còn ở đó cãi nhau nữa sao!

Uyển nhi không biết từ đâu xuất hiện, mặt mày méo mó nói, từ này giờ nàng đều nhìn thấy hết, là hai người này cãi nhau rồi đốt cung a! Chuyện này mà tới tai hoàng thượng có nước mà châu diêm vương sớm! Vậy mà còn không biết hối hận, còn ở đó cãi nhau âm ỉ tiếp!

Ách! Thiên Hàn và Như Ngọc lúc bấy giờ mới buông nhau ra, nhìn lại đám cháy đang có đông người cứu chữa mà chẹp miệng “tiêu rồi”.

Lại là ngự thư phòng,

Thiết Hải đi qua đi lại, mặt đen như nhọ nồi, lâu lâu nhìn liếc qua hai hung thủ đốt cung của hắn, không biết tháng này có phải vận đen của hắn. Ăn đám cưới tốn cả đồng tiền, đã vậy còn bị tân lang tân nương quay như quay đế, sau đó bây giờ, sáng thì vợ đập thánh chỉ, chiều thì chồng đốt hoàng cung, không biết mai một 2 người này có nhi tử liệu con bọn họ có cướp ngôi không trời! Eo ơi! Sao số hắn khổ vậy? Chém không được, giáng chức cũng không xong, phạt lại càng không bây giờ phải xử sao? Chắc, có ai vào giúp hắn giải quyết không?

Phất tay áo, Thiết Hải ngồi xuống ghế cổ gẳng uống ngụm trà dần cơn tức giận xuống sau đó phán một câu:

- Tam vương gia nghe chỉ! Tội danh đốt hoàng cung là tội lớn đáng bị xử tử, nhưng vì nể tình Thiên Hàn lập công không ít cho vương triều, cho nên trẫm quyết định tha tội chết, nhưng thay vào đó sẽ cắt 3

tháng bổng lộc để làm gương, đồng thời phải xuất tiền ra bồi thường cho việc tu sửa ngự hoa viên, còn nữa chuyển đi Kỳ Sơn sắp tới tự lo!

...

Haiz! Vậy là Thiên Hàn hẳn tự dưng mất 1 khoản tiền cực lớn vì một nguyên nhân không đâu, trong khi hẳn vô tội!

25. Quyển I – Chương 25

CHAP 25: KỲ SƠN.

Thành Kỳ Sơn,

Sau khi vào thành tìm một quán trọ thật tốt, đoàn người của Thiên Hàn bắt đầu hành động. Nói hành động chứ thực chất chỉ có hai người Vĩnh Quy Vĩnh Tắc làm, còn 3 người còn lại thì phe phẩy nằm trong phòng nghỉ ngơi. Nói về phòng ở thì Thiên Hàn thuê 3 phòng, một phòng dành cho Vĩnh Quy Vĩnh Tắc, phòng khác dành cho Hân nhi còn lại là Thiên Hàn và Hư Ngọc chia sẻ cùng 1 phòng.

Haiz! Không nói thì thôi, mà nói đến thì phải biết một điều “oan gia” ở chung nhà không tan thì trời cũng sập. Nhưng còn cách nào khác, Vĩnh Quy Vĩnh Tắc là mật thám võ công miên bản, Hân nhi là nô tỳ thân cận sống ở vương phủ mười mấy năm chút võ công lẽ nào không có, chỉ có mỗi Như Ngọc là cái gì cũng không biết, lỡ như thân phận bị phát hiện thì tiêu. Hơn nữa cũng không thể để Như Ngọc ở chung với Hân nhi, bởi vì một mình Hân nhi thì có thể tự vệ, nhưng thêm một người không có võ chỉ tổ làm cục nợ cho Hân nhi, vì lẽ đó để Thiên Hàn ở chung với phòng của Như Ngọc là nhất! Dù sao cũng mang danh phu thê, không nên để người khác dòm ngó.

- Cái này của người! Chỗ đó của người!

Như ngọc vừa nói vừa xé cái chăn rẹt rẹt thành 2 mảnh ném cho Thiên Hàn một mảnh, rồi chỉ tay xuống nền nhà. Thiên Hàn nhìn theo, chép miệng mấy cái rồi thở dài lặng lẽ mang đồ đến nằm xuống sàn nhà. Ai bảo, người phân phòng là hẳn, bụng làm thì dạ chịu biết trách hờn ai.

Màn đêm buông xuống, cô tịch cùng yên ắng, cứ thế trôi dần, trôi dần...

Sáng hôm sau khi bầu trời còn nhá tối, sương sớm vẫn còn dày đặc trên phố phường, Như Ngọc đã vội dậy, có lẽ là vì lòng nàng đang nôn nao muốn đến xem đại hội võ lâm. Lý do cũng bởi vì thời tiết mấy ngày qua không tốt, cho nên bọn họ đã đến trễ so với lịch trình mấy ngày, hôm qua, lễ khai mạc đại hội đã diễn ra rồi, nàng không thể đi coi cho nên hôm nay nhất định phải đi bằng được.

Hơ hơ! Ngáp vài cái, dụi dụi con mắt cho tỉnh táo một chút rồi nhìn căn phòng một lượt, nhưng nhìn đâu không nhìn mà con mắt cứ nhìn xuống cái sàn nhà nơi có một tên mê ngủ đang ôm chăn ngáy ngon lành (mê trai nói đại đi!). Nhìn cái bản mặt điển trai hết sức kia nàng chỉ muốn đá một phát cho văng ra khỏi cửa ngay lập tức. Nhiều lần nàng gặp ác mộng thức giấc nửa đêm khuya, trong cơn mơ màng nhìn thấy cái bản mặt này cứ ngỡ là Thiên Hàn của trước kia, lòng còn ôm hận mà muốn đá hẳn, nhưng nghĩ lại nàng võ công không có, tay chân mềm mại, đá vào Thiên Hàn người chịu đau chỉ có nàng mà thôi (vì người luyện võ thân thể rắn chắc như đồng). Bởi vậy, đến giờ hẳn mới còn nguyên như vậy nè!

Rón rén bước qua khỏi người Thiên Hàn, Như Ngọc tìm chỗ làm vệ sinh cá nhân một chút, sau đó xuống lầu ăn điểm tâm. Tuy rằng quán trọ này không gần với nơi tổ chức đại hội võ lâm, nhưng từ mới sớm tinh thể này đã có rất nhiều người ghé đến để ăn uống, bàn luận. Nàng ít đọc truyện kiếm hiệp, không sai, nhưng coi phim cổ trang cũng không ít, đem trí nhớ về các môn phái trong đó ra so với những người nàng cho là nghĩa sĩ giang hồ đang ngồi trước mặt nàng, đúng là một trời một vực. Nhìn đến cả đồ con mắt cũng không thể nhận dạng được đâu là môn phái nào, thế mới biết phim chỉ là hư cấu, còn hiện thực chênh nhau thật lớn.

Nhưng mà, người giang hồ quả thực không hổ danh, nàng nhìn đến cả canh giờ cũng được cả trăm người mà cũng chỉ nhìn ưng mắt được vài người có khuôn mặt dễ nhìn, không mập như heo cũng ốm như tre sậy, không râu ria lồm chồm thì nhìn giống mấy gay..v..v..và..v..v... Haiz, kiểu này nàng mà có muốn kiếm một tấm chồng có lẽ sẽ chờ người giang hồ ra thôi!

Nhờ Vĩnh Quy Vĩnh Tắc giới thiệu cho nàng sơ về giang hồ, nàng mới tạm biết được chút đỉnh về các môn phái ở đây chứ nếu không mù tịt, nhìn đâu cũng là dọa xoa đại ca hết.

Giang hồ hiện nay có 8 môn phái lớn, trong đó 5 chính và 3 tà:

+ Đứng đầu chính phái là:

- Phái Thiên luân, vị chưởng môn của phái này chính là võ lâm minh chủ tiền nhiệm Lâm Tinh Nhật, võ công khỏi giới thiệu, ai cũng thừa hiểu.

- Đồng hạn thứ hai là môn phái Hiến Long và Hắc Long, cả hai phái này đều có người nằm trong ban trưởng lão của võ lâm, đồng thời cũng là 2 môn phái làm việc cho triều đình hiện nay.

- Thứ 3 là phái Mộng Nguyệt giáo, nghe tên cũng biết là dành cho nữ nhân (tương đương phái nga mi trong truyện Kim Dung)

- Thứ 4 là Thông tình giáo..v..v nói chung là từ thứ 5 trở đi không đáng nhắc đến nhiều

+ Nói về tà phái phải kể đến:

- Thiên kỳ môn Mặc Huyết giáo, nghe tên cũng có thể muôn tượng được như thế nào, trầm mặc như lưỡi hái thần chết, đi đến đâu máu đỏ chảy đến đó, đặc biệt bọn chúng lại biết sử dụng tà thuật, thứ cực kỳ nguy hiểm đối với cả võ lâm lẫn dân chúng hiện nay. Nguồn gốc không ai rõ chỉ biết môn phái này đã xuất hiện từ lâu.

- Kế tiếp là Thủy Nguyệt giáo, cũng giống như Mộng Nguyệt giáo là môn phái do nữ nhân làm chủ, nghe đồn tàn ác không thua gì Mặc Huyết giáo, cũng là môn biết tà thuật..

3 năm trước đại hội võ lâm đã tổ chức một lần, khi ấy minh chủ được chọn được đánh giá cực kỳ cao, là tinh anh trong tất cả tinh anh. Vậy mà hôm nay, chỉ mới vừa tròn 3 năm thời hạn mãn vụ còn chưa đến, mà đã trở thành một phế nhân, nào có vậy võ lâm than oán, dân chúng sợ hãi mỗi khi nhắc đến cái tên Mặc Huyết giáo. Số người than căm thù 2 tà phái đó nhiều vô số kể, chuyện xấu xa ác đút nào cũng làm, nếu kể ra không biết bút mực nào cho đủ. Lý do vì sao, chính là vì Mặc Huyết giáo và Thủy Nguyệt giáo vừa xuất hiện không lâu đã làm ra chuyện như vậy. Do đó, trong đợt đại hội võ lâm lần này không phải chỉ tìm người hiền tài để quản lý võ lâm, mà còn tìm người thao lược để đấu với tà phái, bình ổn đại cục.

“Chẹp! Vậy hóa ra là đại hội tỉ thí để tìm người chán sống à?” _ Như Ngọc trầm nghĩ

- Xin hỏi, cô nương dùng chi?

- Ủm! 2 phần điểm tâm, một phần mang trước ra cho ta, phần còn lại chờ khi nào vị công tử đi cùng ta xuống thì hãy mang ra, nhớ phần đó phải cho thật nhiều ớt nhưng không được để có mùi ớt nồng!

- Bỏ ớt? _ tiểu nhị hơi ngạc nhiên hỏi lại

- Ủ! Đúng vậy! Vị công tử đó rất thích cay nhưng lại không thích mùi ớt, phiền các đầu bếp của các vị làm khéo một chút!

- Dạ!

Như Ngọc nở nụ cười ranh mãnh, chớp chớp đôi mắt mơ đến cảnh tượng Thiên Hàn ăn điểm tâm thì sẽ có biểu hiện thế nào? Ha ha, y sợ nhất là cay, nếu ăn phải ớt không biết có... “00”

Tiếp tục công việc nghe lén của mình, nhưng nghe cả buổi trời cũng chỉ có mấy chuyện tầm phào không hứng thú gì cả, vì vậy nàng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ đến híp mắt, nhưng lại không thể ngủ vì sợ trễ đại hội nên phải chống cằm, lâu lâu phải lấy tay kéo mí mắt lên..

- Sư huynh, huynh có nghe tin gì về Mặc Huyết giáo không? _ một tên hớ hỏ từ ngoài chạy vào.

- Sự đệ có gì cứ nói đừng có hỏi đánh đổ người khác như vậy!__ một nam tử mày rậm lên tiếng, vẻ bề ngoài khá uy nghiêm rất có dáng người lãnh đạo.

- Dạ! Là.. là chuyện người của Mặc Huyết giáo sẽ tham gia đại hội võ lâm!

- Hời! Tưởng gì, tin cũ rich, đúng là thông tin chậm!__ lời vị nam tử kia vừa nói ra trong toàn thể người trong quán trọ lập tức lên tiếng.

- Ách! Ta chưa nói hết!__ người thiếu niên bị phản bác kia vội lên tiếng bào chữa__ Bọn họ còn nói, ghe mình chủ đã nắm chắc trong tay của họ, sau đại hội bọn họ sẽ tổ chức một buổi tiệc tùng mời tất cả các môn phái, cao thủ kiếm khách đến dự, đồng thời cùng trao đổi về bí kíp thất truyền “Tĩnh Hàn vô ảnh pháp”

Sao cơ? Cái gì cơ?__ cả quán trọ bắt đầu nhốn nháo lên

- Ôi giỏi! Tĩnh Hàn vô ảnh pháp là cái gì? Ta sống trên đời cả 80 mươi năm chưa từng một lần nghe qua!__ một người tác râu bạc phơ vuốt râu triết lý nói__ Ta cho rằng đây là kẻ muốn tóm gọn giang hồ vào một chỗ để giết sạch thì đúng hơn!

Nhưng lại có một kẻ khác bàn vào:

- Vậy thì chưa hẳn, võ lâm môn phái đâu phải ít, bọn Mặc Huyết giáo đó tuy ghê gớm nhưng muốn giết hết, thâu tóm cả võ lâm là chuyện không thể. Ta cho rằng Tĩnh Hàn vô ảnh pháp đó là có thật, có thể đó là một loại võ công cổ, chính vì vậy mà bọn chúng muốn nhờ đến các môn phái giúp bọn chúng tìm hiểu mà thôi. Hơn nữa đã làm được mình chủ võ lâm, giang hồ đều nằm trong tay cần gì phải chém giết thâu tóm chi nữa!

- Ai biết được, bọn Mặc Huyết giáo đó là ma đạo lúc này lúc kia, võ lâm mình chủ có thể chỉ là một cái mục đích nhỏ, thâu tóm giang hồ, bắt các môn phái phục tùng mới là âm mưu chính thì sao?__ lại một người bàn ra.

- Còn ta thì mong bí kíp Tĩnh Hàn vô ảnh pháp đó có thật!__ lại một kẻ nhiều chuyện.

- Hừ! Thâu tóm võ lâm cái gì, bí kíp cái gì? Còn phải xem bọn họ có giỏi đến mức đoạt được chức minh chủ hay không cái đã hăng nói__ một tên miệng rộng đứng lên.

...

Cứ thế, quán trọ ngày một náo nhiệt hơn cả cái chợ, kẻ bàn vô người bàn ra, thậm chí có kẻ vỗ ngực tự kêu, đứng lên nói âm ỉ. Thật là một lỗ tai, Như Ngọc cho dù có muốn nghe, nhưng chẳng nghe ra được câu nào ra hồn, đành phải thua. Chán nản, Như Ngọc cũng chẳng thèm chú ý đến, bắt đầu chuyên tâm nhìn đến điểm tâm vừa mới mang lên. Nhưng vừa động đũa thì từ trên lầu đã vang lên một âm thanh không quá lớn cũng không vội vã, đều đặn, nhẹ nhàng từng tiếng bước chân. Ngược mắt vội lên nhìn. Ôi! Có phải nàng đang mộng tưởng, thân lam phục, thư thái lướt không khí về phía trước, mày rậm mắt phượng sắc điểm hơi động nhìn, gương mặt toát lên nét anh khí lạnh lùng cùng cao vời. Giữa một rừng người thô tục này, Thiên Hàn xuất hiện hệt như một viên dạ minh châu trong đêm lấp lánh thu hút mọi ánh nhìn.

Không biết là cố tình hay vô tình, từng bước đệm của Thiên Hàn vang lên giống như những âm thanh khắc chế chúng sinh, khiến những kẻ đang cãi nhau âm ỉ kia phải im bật, ngược nhìn không chớp mắt. T hậm chí, cả Như Ngọc cũng phải nín thở nhìn theo từng chuyển động của y, cứ muốn tọt ra rằng nàng đang trong một cơn cao trào phải nín thở hồi hợp mà chờ đợi kết quả.

Gì thế này? Grừ, nàng háo sắc sao? Khốn kiếp.

Cúi đầu xuống không nhìn Thiên Hàn một lần nữa, nàng chuyên tâm lấy đũa của mình chọc chọc vào thức ăn, miệng lầm bầm rửa ai đó!

Thiên Hàn nhìn toàn cục diện dưới lầu vô cùng hài lòng, hần chỉ mới bước ra khỏi phòng đã thấy cục diện cãi nhau chói tai gai mắt, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra cách để bọn họ dừng lại, thế mà... quả nhiên người hoàng tộc có khác, dòng máu vương tôn luôn như vậy, bất kể là ai cũng phải cúi đầu!

Thiên Hàn ngồi vào bàn, không cười cũng không nói gì, chỉ lạnh mặt nhìn bọn người kia, khiến bọn họ sờ sợ mà im lặng ngồi xuống bàn của mình tiếp tục dùng điểm tâm của. Chuyện cãi nhau vừa rồi coi như chưa

từng xảy ra. Như Ngọc nhìn cục diện liền hiểu được phần nào “thì ra mấy tên này cũng mê trai như nàng”, sau đó không tức giận mà còn cực vui gọi tiểu nhị mang điểm tâm ra.

- Khách quan mời dùng!

- Ủm! Lui xuống đi_ Thiên Hàn khoát tay với tiểu nhị sau đó quay sang cười cười với Như Ngọc_ Như Ngọc thức ăn ở đây thế nào?

- Rất ngon, cực kỳ ngon!_ Như Ngọc tâm tình cực kỳ tốt trả lời

- Vậy thì tốt! Nàng ăn luôn phần này đi.

Vừa nói, Thiên Hàn vừa đẩy thức ăn về phía Như Ngọc. Như Ngọc liền trợn mắt nhìn, sau đó cười hề hề đẩy lại.

- Ấy! Sao được, đây là phần của Thiên Hàn, như ngọc đã có phần và cũng đã ăn no rồi!_ nói vừa xong lập tức cuối đầu vào đĩa điểm tâm của mình ăn ngấu nghiến, vì nàng biết Thiên Hàn đã phát hiện âm mưu của nàng

- Đâu có sao? Trước nay nàng vẫn ăn rất nhiều đấy thôi, chẳng phải trước kia mỗi lần ta dẫn nàng đi ăn, nàng thường hay giành phần với ta hay sao? Sao bây giờ ta nhường phần cho nàng, nàng lại từ chối!

Thiên Hàn tiếp tục không tha ép Như Ngọc, còn Như Ngọc nghe xong liền ngẩng đầu trừng với Thiên Hàn “Hắn nghĩ nàng là gì hả? Giành ăn, khuê nữ bắt xuất, thiên kim tiểu thu lại đi giành ăn, không phải là chuyện cười cho thiên hạ sao?”

Nhìn qua mấy người gần bàn xung quanh, họ đang trố mắt nhìn nàng, là kinh hay là chê cười. Đáng ghét! Lỡ mang tiếng thì sợ gì nữa!

- Trước khác giờ khác! Bây giờ ta ăn kiêng, phải giữ eo, huynh ăn đi!_ lại đẩy phần thức ăn về phía Thiên Hàn

- Ta không cần ăn, nàng ăn đi! Đây đâu phải đồ béo, không mập đâu mà sợ!_ lại đẩy qua.

- Muội nói là không ăn mà, phần huynh huynh cứ ăn_ tiếp tục đẩy qua.

Xoảng! Người đẩy qua, người đẩy lại kết cục, đĩa điểm tâm bị bọn họ đẩy bay xuống đất. Như Ngọc nhìn theo, cực kỳ tiếc vì kế hoạch bị phá sản, nàng không tiếc danh dự để kế hoạch hoàn thành không ngờ kết quả lại thế này. Grừ! Thật tức muốn điên mà:

- THIÊN HÀN NGƯỜI ĐÈN CHO TA...A...ỦM

Như Ngọc trợn mắt cực cao lên nhìn, không nghĩ Thiên Hàn hấn ác tâm như vậy, canh lúc nàng đang hả miệng nói thì đã nhanh tay gấp miếng thức ăn trong đĩa thức ăn mà nàng “tận tâm” chuẩn bị cho hắn, nhét vào miệng nàng!

- Ta bồi thường cho nàng rồi đó!_ Thiên hàn cười hết sức điệu nói.

26. Quyển I – Chương 26

CHAP 26: VẾT SẠCH TÚI TIỀN

Như ngọc nước mắt sống trào ra, vị cay nồng xông đến tận khoan mũi cùng cuống họng, nóng khô vô cùng. Nhả không được nuốt cũng không xong, nàng thực chỉ muốn ói, ói hết tất cả? Lấy tay bịt chặt miệng Như Ngọc không kể mọi vật cản lao nhanh ra ngoài tìm kiếm một nơi để giải quyết!

Còn Thiên Hàn thì vẫn thản nhiên ngồi tại bàn, tự rót ỉnh một ly trà thơm thưởng thức, trên môi còn lưu lại nụ cười đắc thắng.

- GIA KHANH khôn kiếp, Thiên Hàn chết tiệt...khụ khụ...thù này không trả ta...tuyệt đối không làm...ng..uo..i!

...

Vì thân phận cao quý, và quen biết được nhiều lão thành giang hồ, cho nên Thiên Hàn cùng Như Ngọc được bố trí tại vị trí thượng khách, ngồi ở dãy đầu của hàng ghế. Nhiệm vụ chính của Thiên Hàn: một là tìm vị thái tử Kim Vân quốc, hai là điều tra về Mặc Huyết giáo. Do đó, việc tham gia xem đại hội lần này chính là để nhìn xem người của Mặc Huyết giáo như thế nào, đồng thời điều tra thân thế của bọn này.

- Nơi này thật là hoành tráng quá đi! _Như Ngọc mắt cứ không ngừng giáo dác nhìn xung quanh tay chân múa may, không ngớt lời khen.

Thiên Hàn cũng bàn vào một câu:

- Tất nhiên rồi, đại hội võ lâm mấy năm mới tổ chức một lần, người tài trợ là cả một danh sách dài thương nhân giàu có, làm sao có thể sơ sài được!

- Người sao biết được? Có phải vừa lên vào phòng sổ sách của người ta!_Như Ngọc tỏ vẻ khó chịu khi nghe thấy tiếng Thiên Hàn, ai biểu thù hằn giữa nàng vẫn còn đó chứ!

Thiên Hàn giả vờ thở dài đáp:

- Haiz! Trộm không lẽ không phải là cái nghề sao?

- Nghề? Chỉ có mỗi mình ngươi là nghĩ vậy? Đầu óc khác người!

Lại giáo dác nhìn, bất chợt một hình ảnh quen thuộc lướt qua nhanh ở đằng xa xa. Có hơi vui mừng, Như Ngọc định gọi người đó nhưng không hiểu sao nhìn đến khuôn mặt lạnh lẽo kia thì lại thấy ngại lờ, có cái gì đó rất khó nói. Lần đầu tiên nàng thấy vẻ mặt này của Kỳ Phương, phải nói là y trông rất đáng sợ. Đứng dậy, rời ghế, Như Ngọc định chạy lại chỗ Kỳ Phương kêu y, nhưng vì người quá đông mà nàng lại đang ngồi ở ghế thượng hạng nên rất khó chen chúc, cứ nhích được một chút thì lại bị một người khác lấn vào, thành ra nàng vẫn ở nguyên một chỗ mà nhìn Kỳ Phương biến mất sau cánh cửa lớn!

“Kì lạ, huynh ấy không thấy mình sao? Gần như vậy mà! Hay huynh ấy còn vì chuyện lúc ở vương phủ nên không muốn nhận mình?”

Đột nhiên có một cánh tay kéo mạnh nàng xuống ghế:

- Nàng muốn làm gì vậy?

- Buông, ta muốn ra ngoài!

- Muốn ra ngoài thì phải đợi lát nữa! Bây giờ thì không được!

- Vì sao không được?_ Như Ngọc quay sang gần hỏi Thiên Hàn.

Chỉ chỉ tay lên võ đài nơi người chủ trì đại hội đang đứng trên đó nhìn xuống chỗ nàng ngạc nhiên!

- Đơn giản là vì, nếu nàng cứ đứng khơi khơi lên như vậy thì sẽ phải lên võ đài thi đấu! Nàng biết võ sao?

Ngay lúc đó từ trên đài cũng có âm thanh vọng xuống:

- Vị cô nương kia, có phải muốn lên tỷ thí với vị anh hùng này không? Vậy thì xin mời!_ người chủ trì vừa nói vừa đưa tay về phía một tên lực lưỡng đang đứng trên võ đài, vẻ mặt tên đó rất “ngầu”, vũ khí trên tay hẳn là một thanh đao rất to rất sắc.

- Ách! Không có, không có, ta không phải muốn lên đấu!

Vội ngồi xuống, khua khua tay, kéo kéo Thiên Hàn ra làm tấm bình phong che phía trước, bây giờ thì nàng mới biết thì ra là họ vừa tuyên bố bắt đầu trận đấu và đang mời người lên thi, ai đứng dậy chính là người xung phong lên đấu! Haiz! Xém chút thì toi rồi!

Trận đấu bắt đầu khi có một người xung phong lên! Tiếng reo hò đâu không thấy, chỉ thấy trên đài hai người kia đang đánh võ mèo với nhau, không có gì thú vị, lại thêm tâm trạng lo ra cho nên Như Ngọc càng muốn chuồn ra ngoài hơn. Nhìn kỹ xung quanh, rồi tính toán tìm một đường thật dễ ra, rồi nhanh chân

luồn lách, vì nhỏ người, lại tính sẵn đường đi ình nên Như Ngọc rất nhanh có thể ra được đến cửa. Sau khi ra đến cửa thì nàng chạy thẳng một mạch ra phố tìm người, mặc kệ trong kia Thiên Hàn đang đuổi theo.

Một mình bước trên con phố đông người buôn bán, nhìn những vỉa hè đầy khoai nướng thơm phức, những gian hàng mực nướng thu hút người qua đường, chợt làm nàng nhớ lại cái ngày đầu tiên nàng gặp Kỳ Phương ở kinh đô. Lúc đó, còn có người mua cho nàng ăn, bây giờ thì hết rồi!

- Haiz! Chán quá! Phải chi có Kỳ Phương huynh ở đây để đùa thì hay biết mấy!

- Nàng nhớ ta sau?_ âm thanh bất thình lình từ sau lưng Như Ngọc vang lên.

Giật mình quay lại, Như Ngọc ôm lấy trái tim nhỏ bé trách Kỳ Phương:

- Tự dưng thành linh nhẩy ra. Muốn chết hù muội sao?

- Ta đâu có hù, cũng đâu có thành linh xuất hiện, chẳng qua muội từ nãy giờ không để ý thôi, huynh đi bên cạnh muội từ đầu đường đến bây giờ mà không hay. Muội cứ chăm chăm nhìn mấy gian hàng không thì làm sao có rảnh mắt mà nhìn thấy huynh!

Lườm Kỳ Phương, Như Ngọc nói tiếp:

- Đi theo muội, có sao? Mà...Này, huynh muốn gì mà bám theo muội!_ Như Ngọc lập tức né xa Kỳ Phương, như đề phòng

Nhìn biểu hiện của Như Ngọc, Kỳ Phương không khỏi tự than:

- Ai! Muội nói vậy là ý gì? Chẳng phải muội trốn ra đây là tìm huynh sao? Sao bây giờ thấy mặt huynh thì lại biểu hiện như vậy chứ?

- Nói như vậy là lúc nãy huynh thấy muội?...Vậy tại sao lúc nãy không đến gặp muội mà lạnh lùng quay mặt đi chứ?

- Ha ha! Lúc nãy huynh có việc gấp phải đi ra ngoài ngay, nhưng chẳng phải bây giờ đã ở đây với muội sao?

Liếc xéo Kỳ Phương một cái, Như Ngọc tỏ vẻ của kẻ đòi nợ chóng nạnh, nói:

- Chẳng phải huynh nói đại hội võ lâm rất vui rất hay hay sao? Sao bây giờ đi coi chẳng hay chỗ nào, toàn mấy con mèo quào đánh bừa! NÓI! Phải chăng là huynh đã lừa muội, rốt cuộc là huynh có ý đồ gì, hay muốn trả thù muội vì chuyện lần trước?

Gãi gãi đầu:

- Hihi! Huynh nào lừa muội đâu, mấy trận đấu là vậy đó, cốt là để làm cho sân khấu nóng lên tý rồi mới thực sự đánh, mấy hiệp sau sẽ thú vị gay cấn hơn!

- Ma mới tin huynh!_ bĩu môi

- Thôi thôi được, coi như huynh sai rồi, huynh không nên nói quá sự thật lừa muội, để huynh chuộc lỗi vậy? Dù sao muội cũng ra đây rồi, vậy thì để huynh dẫn muội đi ngắm phong cảnh ha. Kỳ Sơn nổi tiếng non xanh nước biếc, hoa nở bốn mùa, là đệ nhất ẩm thực của thành nam này, đã đến đây không đi một lần tham quan là rất uổng cuộc đời đấy.

Như ngọc hơi lưỡng lự khi nghe Kỳ phương nói, nàng có nên đi không? Lời của y có liệu tin được?

- Muội không tin huynh sao? Bộ huynh trông gian như vậy ư?

- Không phải gian mà là xảo!

- Trong mắt muội huynh là người như vậy ư?_ Kỳ Phương ảo não hỏi

- Tệ hơn nhiều!

Nói xong Như Ngọc ngheo ngáy mộng bước đi, còn Kỳ Phương chỉ biết than trách phận mình bạc nên mới gặp phải nàng.

Giống như lần trước, không lần này tệ hơn nhiều, kỳ phương tay xách vai đeo, ôm vào người một đồng thật to, gương mặt méo xéo chạy theo Như Ngọc như một tên hầu theo đuôi chủ nhân. Đi phía trước là một kẻ không có lương tâm, thông dong bước đi, tay cầm theo một xâu thức ăn thơm lừng thường thức, mí mắt vì cười mà muốn híp kín lại.

- Ngọc nhi, chẳng lẽ lúc nào ra ngoài đường muối cũng không một đồng xu dính túi?_(hỏi hay nè huynh)

- Đúng vậy! Đừng nói là huynh không biết đấy nhé! Đây đâu phải lần đầu chúng ta dạo phố cùng nhau?

“Dạo phố? Giống sao? Hẳn giống tên đầy tớ cho nàng sai vật thì đúng hơn!”

Như Ngọc một bên nói, một bên dứt chuỗi thức ăn vào miệng

- Hay là huynh không thích đi chung với muối?

- Ấy! Huynh không có ý đó, huynh chỉ hỏi...chỉ hỏi cho biết mà thôi!_miệng thì nói vậy, chứ mắt Kỳ Phương đang liếc nhìn cái túi tiền rỗng bét của y._ Mà Ngọc nhi này..

Kỳ Phương chưa kịp nói hết câu thì lại thấy đôi mắt Như Ngọc sáng lên linh cảm có điều chẳng lành sắp xảy đến. Như Ngọc chạy vội đến một quầy hàng thỏ bên đường, túm lấy một con thỏ bạch cực đẹp rồi quay sang khoe với Kỳ Phương:

- Huynh xem, con thỏ này dễ thương quá! Chúng ta mua con này đi!_ nói xong hừ gộc ôm con thỏ bỏ chạy mất dạng.

Kỳ Phương nhìn theo Như Ngọc không biết nên khóc hay cười, nhìn lại ông bán thỏ đang mong chờ tiền của y thì chỉ biết cười cười gượng.

- Ông chủ! Chúng ta thương lượng chút được không?_ Ngọc nhi, muối hại chết huynh rồi.

Ông chủ khó hiểu ngơ ngác nhìn Kỳ Phương.

- Ông xem trong những đồ này, cái nào ông thấy được thì lấy đi!

- Là sao?

Gãi gãi đầu,

- Là như vậy, tôi không đủ tiền trả cho ông, ông có thể lấy bất kỳ thứ nào trong đồng này để trừ nợ! Ông xem, mấy củ khoai lang nướng này còn rất thơm rất nóng rất ngon này, hay mấy xâu mực nướng này cũng có thể đổi lấy mấy đồng nhỏ, còn cái này nữa..

Kỳ Phương đang nói giữa chừng thì bị ông chủ bán thỏ dùng cây rượt chạy:

- Không có tiền thì đừng có mà ra đường mua đồ! Tính ăn quýt của ông hả, nằm mơ! Lần này để tao bắt được là tù một gong!_ vừa rượt đuổi, ông chủ bán thỏ vừa la hét gây chú ý người đi đường, có nhiều người nghe thấy cũng xách cây đuối theo giúp ông chủ bán thỏ một tay, chẳng mấy chốc số người đuối theo sau Kỳ Phương đã tới vài chục người.

27. Quyển I – Chương 27

CHAP 27: CẤM SỪNG

Nhờ sức trẻ, cộng thêm là người có võ Kỳ Phương mới có thể cắt đuôi được những người phía sau. Tuy nhiên, chịu không ít thương tích, do lúc chạy phải vượt và né nhiều chướng ngại vật, trông Kỳ Phương lúc này thê thảm cực kỳ, quần áo dính đầy đất cát lẫn nước màu, đã vậy trên người còn vướn lại vài cọng rau và trứng gà.....Haiz!

Queo thêm vài con hẻm mòn, Kỳ Phương không ngừng lau mồ hôi, miệng lẩm bẩm:

- Biết trước thế này, lúc này trốn luôn cho rồi, đưa đầu ra làm chi để bây giờ thảm hại thế này, thật không ngờ bản thân mình lại có ngày bị mấy người dân thường đó rượt đuổi đến bán sống bán chết như vậy. Mà hần...từ khi nào lại như thế này, lúc trước hần vốn rất oai phong kia mà, hô một tiếng có cả trăm ngàn người quỳ gối cúi đầu phục tùng, còn bây giờ ... không thua gì một tên lưu manh !

- Nè! Thân thủ của huynh cũng nhanh lắm, bị rượt đuổi như vậy mà vẫn còn sức ở đây mà rên rỉ?

Như Ngọc ở trên cây nói vọng xuống, trên tay còn nắm chặt con thỏ vừa nãy quơ quơ. Kỳ Phương nhìn lên thấy Như Ngọc đang ngồi trên tán cây cao, rồi nhìn con thỏ mà tức đến đỏ cả mắt, hần thì phải chạy đến chết đi sống lại, mà nàng ta thì lại ở đây nhơn nhơn coi trò vui, đã vậy còn buông lời chọc tức hần.Được! Để hần cho nàng biết thế nào là sự tức giận của Hoàng Kỳ Phương, để nàng sau này biết mà sợ!

Lại gần thân cây, đi thử một vòng xem xét rồi ngẩng đầu lên nhìn Như Ngọc nói:

- Muội cố tình chơi huynh đúng không? Đã biết rõ huynh không còn tiền mà vẫn còn ôm thỏ bỏ chạy.

- Tiền là trong túi huynh muội làm sao biết. Mà muội cũng đâu biết là huynh nghèo đến mức mua có vài món vặt vãnh này cũng đâu nổi đâu?

“Lặt vặt của nàng tương đương với 200 lạng bạc của hần? Như vậy mà nói ít ỏi được sao?”

- Xuống đây!

- Không xuống!

- Là muội nói đó!

- Đương nhiên, chính là muội...A!

Như Ngọc không may mắn nhìn xuống mà cứ mở miệng nói, trong khi đó Kỳ Phương đã điểm mạnh vào mũi chân, linh hoạt đạp lên các tán cây thẩn thoát nhảy lên chỗ tới Như Ngọc chỉ chưa đầy 30s, tén lại gần nàng. Tới lúc nhìn lại thì đã thấy Kỳ Phương xuất hiện ngay cạnh, Như Ngọc giật mình hoảng sợ mà tuột tay làm rớt con thỏ xuống đất.

- Con thỏ bạch của muội! Hic hic!!! Huynh mau đền uội!

- ...

Kỳ phương không nói gì cũng không nhìn Như Ngọc đôi mắt nhìn theo bóng đen vừa lướt mất, chân mày nhíu lại thật sâu.

- Nè huynh có nghe muội nói không?

Như ngọc không ngừng giật giật Kỳ Phương khi thấy y không quan tâm đến mình. Kỳ Phương quay đầu lại nhìn nàng, cũng không nói gì về mặt đăm chiêu rồi vòng tay qua ôm lấy Như Ngọc nhảy xuống đất:

- Ở đây chờ ta! Ta đi tìm con thỏ uội!

- Đùa một chút thôi, có cần tỏ ra đáng sợ vậy không?_ Như Ngọc chu mỏ nói theo cái bóng Kỳ Phương

- Như vậy mà nàng còn chưa sợ, thì có gì mà đáng sợ!

Nghe thấy, Như Ngọc thêm một lần nữa giật mình mà quay đầu lại :

- Sao... sao... huynh lại ở đây?

Thiên Hàn không nói, về mặt chỉ trông rất khó coi, cứ như có ai vừa cầm sừng trên đầu y vậy, đôi mắt lạnh liếc Như Ngọc một cái rồi nắm lấy tay nàng lôi đi, mặc kệ là Như Ngọc đang không ngừng giãy dụa, mặt nhăn nhó vì đau. Những người trên đường mà hai người đi qua, không ngừng ngo nghiêng nhìn cả hai.

- Thiên Hàn, rốt cuộc là người bị sao vậy, có biết đau không? Buông ra!

- Như Ngọc nàng hay thật, một hai muốn đến đây để xem đại hội võ lâm cho bằng được, không ngờ mục đích chính của nàng là đến đây tìm “dזai”!_ Thiên Hàn không nề tình vừa kéo vừa nói.

- Ai nói ta tìm “dzai”, mà ta tìm ai có liên quan gì đến người, lấy quyền gì mà bắt lỗi ta chứ?_ đúng, hấn cùng lắm là đồng hương, cao hơn một tấc là bạn thân, cao hơn nữa là một phu quân danh nghĩa, lấy tư cách gì?

- Vậy khi ở kinh thành nàng đã hứa những gì với ta?_ Thiên Hàn dừng lại một chút, xoay mặt lại nhìn thẳng vào Như Ngọc.

- Ta...

Thấy thái độ của Thiên Hàn không tốt, với lại biết rõ con người y từ trước, lúc y thật sự nóng giận sẽ rất nóng tính, nếu xử xử không đúng cách chỉ có tự mình chuốc họa, vì vậy mỗi lần Thiên Hàn tức giận nàng đều im lặng cúi đầu, và lần này cũng không ngoại lệ.

Thấy Như Ngọc im lặng, Thiên Hàn cũng không nhiều lời, tiếp tục kéo nàng về quán trọ, sau đó nhốt nàng vào trong phòng khóa cửa lại cắt người canh giữ, bản thân thì đi đâu không rõ.

Như Ngọc cứ tưởng Thiên Hàn giận một chút rồi thôi, nào ngờ y lại khóa trái cửa còn cắt cử người canh nàng bỏ trốn, tức điên lên được mà. Vì vậy để hả giận, nàng không tiếc đem đồ đạc trong phòng ra đập bể hết, đến cuối cùng mọi thứ trong phòng từ nàng và cái giường là còn nguyên, tất cả còn lại đều trở thành mảnh vụn.

...

Thiên Hàn tức giận bỏ ra ngoài dạo phố một lát, mặc dù cảm thấy bản thân mình cư xử hơi quá lỗ, nhưng cứ nghĩ đến cảnh Như Ngọc vì một tên nam nhân khác mà bỏ mặt hấn thì lại tức không chịu nổi. Đã vậy còn cười nói cợt nhả với kẻ đó, trong khi đối với hấn Như Ngọc chưa bao giờ cười vui như vậy, nếu không muốn nói cắn nhau đến sức đầu mẻ trán! A..a....a..... Thật là đau đầu quá đi, nàng ta làm gì, đi với ai liên quan gì với hấn chứ, cùng lắm hấn và nàng chỉ mới là thanh mai túc mã có tư cách gì?

Mà mỗi lần nhắc đến hấn mới nhớ mỗi khi hấn đi tìm nàng luôn có cảm giác bị ai đó theo dõi, là người của Mặc Huyết giáo ư? Um, có thể lắm, vì dù sao bọn họ rất đa nghi không chừng đã phát hiện thân phận của hấn từ sớm, sau này phải cẩn thận một chút mới được, cả Như Ngọc nữa phải cắt cử người canh giữ chặt chẽ!

Còn cái tên đi cùng Như Ngọc là ai nhỉ? Lần đầu hấn gặp qua nhưng sao cảm giác rất lạ, rất quen, phải rất rất quen, không chỉ vậy, cảm giác nhìn thấy tên đó hấn thấy lòng không yên ổn, tim đập rất mạnh và rất sợ, sợ hấn sẽ mang Như Ngọc đi mãi mãi!

- Chủ nhân!_ Quy, Tắc đột ngột xuất hiện, cúi người với Thiên Hàn.

Thiên Hàn không quay lại, cho nên 2 người kia không thấy gì, chứ nếu không bọn họ phải giật cả mình.

- Ủm! Điều tra tới đâu rồi!_ hai tên này có thực sự là con người không vậy? Hấn nghi lắm, luôn mặc cặp y phục đen trắng, mà lúc nào cũng đột ngột xuất hiện, 8 phần giống quỷ hơn là người!

- Tên hắc y đó đúng là người của Mặc Huyết giáo, chúng thuộc hạ đã giao đấu với hấn, vốn dĩ sẽ thắng nhưng không ngờ lại có người lạ xuất hiện cứu đi. Còn người đi cùng vương phi ban sáng thì...

- Thì sao?

- Bọn thuộc hạ không điều tra được lai lịch của hấn, chỉ biết võ công hấn rất cao và chắc không người của Minh Phiên quốc chúng ta!

Siết lại nắm tay, Thiên Hàn hơi lớn tiếng nói:

- Đã giao chiến với hấn?

- Vâng!

- Kết quả?

- ...Đã...đã để hấn thoát!_ Vĩnh Quy nhỏ giọng nói.

Thiên hàn đột nhiên quay lại ném mạnh mảnh ngọc bội_ thứ mà y cửa mua ở chợ về phía Vĩnh Quy:

- Thật là ăn hai, ta giao chỉ có bao nhiêu đó cũng làm không xong! Đệ nhất mật thám cái gì? Đúng là làm trò cười mà!

Nhìn thấy Thiên Hàn tức giận, tuy không rõ vì sao, nhưng trước tiên bọn họ phải bảo toàn tính mạng, cả hai liền quỳ xuống nhận lỗi.

Hừ...

- Tiếp tục điều tra về hắc và giám sát vương phi gắt gao, không được để cho nàng ấy gặp lại tên đó! Nếu không...các ngươi biết kết quả thế nào rồi!

Phất tay áo cho hai người kia lui xuống, sau đó xoa xoa lấy vàng thái dương của mình, haiz...hắc thật giận quá mất khôn mà, vì tức Như Ngọc mà chuyển sang chém bọn thuộc hạ, bọn họ mà sinh nghi thì mệt!

...

Lại quay về với Như Ngọc, sau khi ném hết mọi thứ không còn gì để ném nữa nàng chuyển sang xé tấm màn, vừa xé vừa mắng:

- Thiên Hàn khốn kiếp, Gia Khanh khó ưa, ta ghét, ta ghét...ta trù dập người đi đường vấp cục đá té u đầu, đi ngựa thì bị ngựa hất, đi cua gái bị gái đá...bla..bla...

Đang mắng nhảm nhảm, thì đột nhiên Như Ngọc đứng phắt dậy hét lên, ném luôn chiếc giày còn lại của mình vào cánh cửa sổ.

- Thiên Hàn khốn kiếp ta trù dập người....a.....a....Bốp!

- A! Ngọc nhi sao muội lại chọi huynh!_ Kỳ Phương vừa đúc đầu vào cửa sổ chui vào, không ngờ lãnh đủ.

- Ec!_ Như Ngọc không biết nói gì, chỉ biết đơ như khúc gỗ

Tiến lại gần Như Ngọc, Kỳ Phương chìa con thỏ bạch ra trước mặt nàng cười sán lạn:

- Cho muội này!

- Woa! Đáng yêu quá!_ Như Ngọc ôm lấy con thỏ nũng nịu, hoàn toàn quên mất chuyện mình đang tức giận và cả sự có mặt của Kỳ Phương tại đây.

Khẽ lắc đầu, ngao ngán, Kỳ Phương nhìn Như Ngọc sủng nịnh, rồi lại nhìn toàn căn phòng, mi có hơi nhướn cao lên, tâm nổi lên trận phong ba.

“Thiên Hàn! Người quá lăm rồi, dám hành hạ Như Ngọc!”

- Hắc lại ức hiếp muội!

- Hở_ Như Ngọc lúc này mới để tâm đến Kỳ Phương_Huynh nói về cái gì?

- Thiên Hàn hắc ức hiếp muội phải không?

Kỳ Phương vừa nói vừa chỉ vào đồng hồ nát dưới sàn, Như Ngọc nhìn thì hiểu ra nên cười gượng:

- Cái này là tự muội đập phá, hắc đâu có làm gì đâu? Thách hắc hắc cũng không dám!

- Đến giờ này muội còn bênh hắc?

- Ai bênh hắc làm chi, chuyện muội làm thì muội phải nhận, đâu thể đổ lỗi Thiên Hàn được!

Nhéch nhéch môi mấy cái, Kỳ Phương vặn lại

- Vậy tại sao hắc nhốt muội ở đây, không phải là tính cầm tù sao?

- Còn hỏi? Là lại huynh!_ Như Ngọc nói rồi chỉ thẳng mặt Kỳ Phương

Kỳ Phương ngạc nhiên, hỏi lại:

- Sao lại tại huynh!

- Thiên Hàn bảo ta hồng hạnh xuất tường đi lảng nhăng bên ngoài, cấm sừng đầu hấn nên phải nhốt lại!_ Thiên Hàn a, không phải ta muốn nói xấu người nhưng ta “thân bất do kỷ” nha!

Kỳ Phương lại càng ngạc nhiên hơn, Ngọc nhi của hấn lảng nhăng với kẻ khác sao! Đã vậy, bị bắt thì đổ lỗi lên đầu của hấn là sao? Ai ăn ốc bắt hấn đổ vỏ???

- Như vậy, liên quan gì huynh?

- Thì người Thiên Hàn nói chính là...huynh!

- Ta...? Nhưng huynh đâu có...

- Khỏi nói nhiều, khỏi phân giải gì hết, huynh biến mất giùm muội ngay bây giờ đi!_Như Ngọc vừa nói vừa đẩy đẩy Kỳ Phương về phía cửa sổ?

- Nhưng rõ ràng huynh bị oan, sao lại đối xử huynh như vậy, muội đừng lạnh nhạt với huynh quá được không?

Khựng lại 1 chút, Như Ngọc nhìn Kỳ Phương sau đó trợn mắt lên:

- Oan cái nỗi gì, hại muội với phu quân bất hòa mà còn bảo muội đối xử huynh tốt, dẹp đi! Cút!

Như Ngọc không thương tiếc đẩy Kỳ Phương ra ngoài cửa sổ, rồi đóng cửa lại cái rầm. Mà quên bèn rằng bên ngoài cửa sổ là một không gian trống không...tức là người vừa bị đẩy ra lúc nãy chắc chắn là té từ lầu 2 xuống đất, nhẹ nhất cũng phải gãy tay hoặc là chân! (Ồi! Ác quá, tg không ủng hộ nỗi nữ chính rồi, các nàng có ai dám ủng hộ nàng nữa hông?)

28. Quyển I – Chương 28

CHAP 28: BÍ ẨN TRONG MÀN ĐÊM

Màn đêm cô tịch bao lấy Kỳ Sơn, những ánh lửa đỏ bay chập chờn trong khu rừng, chốc chốc lại vang lên âm thanh rừng rợn ghê người. Dưới những tia sáng yếu ớt của ánh trăng, một thân người to lớn nửa phơi lộ nửa che kín hiện ra, máy tóc khê bay bay quần lầy nửa bên khuôn mặt người này, tạo cho người nhìn vào một giác bí ẩn, đôi mắt hồng ngọc sáng lên trong đêm tối nhìn quét qua khắp nơi.

- Minh! Đã điều tra được gì chưa?_ vị nam tử đó lên tiếng, âm thanh mị hoặc chóng sinh, nhưng cũng lạnh lẽo đến tận xương người.

Người tên Minh đang quỳ dưới đất, nghe gọi đến tên mình thì hơi run rẩy trả lời, đối với một thuộc hạ thân cận như hấn mà nói, được chủ nhân nhớ đến tên là một niềm vinh hạnh nhưng đó là với người khác, còn với hấn thì lại khác. Chủ nhân hấn vốn dĩ có hai con người, một người bình thường hiền hậu và một con người ma quái!

- Bẩm thái tử, đã điều tra được đôi chút thông tin, Mặc Huyết giáo xuất thân từ một nhóm tộc nhỏ ở vùng Lương Kỳ, đây là một nơi vô cùng bí hiểm, nghe đồn nơi đây là nơi sinh sống của hậu nhân vương triều đời trước, vì bị vong quốc không còn chỗ nào để đi, cho nên bọn họ đành phải tạm ở khu rừng đó, nơi mà xưa nay vẫn được xem là huyền bí nhất, chưa từng có quốc gia nào có thể khai phá được nó. Một phần, là vì tính chất nước độc rừng thiêng và phần khác là vì đó là ranh giới của ma quỷ, tất cả những ai bước vào nơi đó đều không thể trở ra.

- Ý người là bọn Mặc huyết giáo là dư đảng của tiền triều muốn phục quốc, hoặc giả là bọn người của ma quỷ. Nhưng nếu là người của tiền triều, thì đó là quốc gia nào? Bọn chúng muốn phục quốc ở Minh Phiến quốc hay Kim Vân quốc hay là Dĩ Tuyền quốc, hay là nước lân bang?

- Thuộc hạ không rõ, mặc dù đã cử rất nhiều người đi, nhưng vẫn không được gì. Nhưng người yên tâm, hai vị mật thám giỏi nhất của chúng ta đã vào cuộc, có lẽ sẽ nhanh điều tra được tin tức mới. __ người kia lại cuối đầu nói

Phẩy phẩy tay,

- Được rồi, người lui xuống đi! À khoan! ...giúp ta theo sát một người.

- Chủ nha cứ cẩn thận!

- Tam vương gia Minh Phiên quốc Lãnh Thiên Hàn!

Màn đêm lại khép lại nơi đây, để rồi lại mở ra ở một nơi khác, một nơi chứa đựng muôn vàn bí mật của Lương Kỳ!

Một người ngồi trên ghế cao cao tại thượng, vẫn là một cái ánh nhìn sáng quắc, lạnh lẽo lướt qua tất cả những người đang quỳ phía dưới, phủ lên người một huyết y đỏ máu, tay cầm lấy một thanh kiếm quý dị, nơi cán thanh kiếm là hình của một cái sọ người. Toàn thân y chỉ tỏa ra cái gì đó rất đáng sợ, cái ánh sáng đỏ máu khiến người khác phải rợn người. Dù rằng nhìn y rất đẹp, nhưng lại là cái đẹp của ma quỷ.

Bất chợt cuồng phong kéo đến sau đó hướng đến đám người đang quỳ mà hất lên không trung, âm thanh rạn nứt đồng loạt vang lên cho thấy những người này đã không còn cách cứu chữa. Kế đó, một vài tên bộ hạ nhỏ khác chạy đến, nhanh chóng mang những cái xác này đi, chẳng mấy chốc nơi đây lại trở về không gian trước đó. Một thân ảnh màu trắng bước ra, hướng người trên ghế cung kính nói:

- Giáo chủ xin bớt giận, chuyện lần này là do chúng thuộc hạ bất cẩn, tuyệt đối sẽ không có lần sau!

Hơi nhếch mi nhìn về người mặc bạch y, đôi mắt hồng ngọc lại hơi sáng lên:

- Còn có lần sau!

- Giáo chủ...

- Cảm ơn! Ta khó khăn lắm mới có thể gầy dựng được Mặc Huyết giáo lớn mạnh như ngày nay, vậy mà 1 tên bất tài vô dụng như hấn lại có thể leo lên chức Thập đại môn chủ, làm việc thất bại đã đành, còn xem chút bị bọn giang hồ bắt lấy, nếu không phải nhị hộ pháp đến kịp thì chuyện của ta đã bị lộ!

- Giáo chủ! Chuyện này quả thực là sơ sót của thuộc hạ, nhưng bọn giang hồ đó quả thật võ rất cao...

- Cảm! Vô dụng tức là vô dụng, đừng có đem mấy lời giải thích làm nhảm đó ra mà để che lấp cho thất bại của mình! Nhớ! Nếu chuyện này xảy ra thêm một lần nữa thì người kế tiếp sẽ là người! Lui xuống!

- Dạ!

- Lục môn chủ?

- Dạ! __ một bạch y nhân khác bước ra.

- Việc nạp thêm môn đồ mới diễn ra thế nào?

- Hồi giáo chủ, 3 ngày qua các sơn trại đã giao cho ta được 1000 đứa bé, trông mặt mũi cũng rất sáng!

- Tốt! Vậy thì hãy đào tạo cho kỹ lưỡng vào, nếu cần thiết ấy đứa bé đó uống thật nhiều thuốc, cái ta cần là kẻ biết bán mạng và liều lĩnh, đừng để giống như chuyện của thất môn chủ!

- Thuộc hạ đã rõ!

- Lui xuống hết!

Lần lượt từng thân ảnh trắng vụt bay vào đêm tối, còn lại nơi đây là tiếng cười quỷ dị của vị giáo chủ kia.

- Minh Phiên quốc, Kim Vân quốc, Dĩ Tuyền quốc thời đại của các người sắp lui tàn rồi, Nhã Phù quốc của bọn ta mới là vương triều duy nhất mạnh nhất trên đời này! Ha ha! Chân mệnh thiên tử mới chính là Chương Tử ta, giang sơn này chính ta mới là chủ!

Ngày kế tiếp cũng là ngày thứ 3 của đại hội võ lâm, Như Ngọc được Thiên Hàn thả ra, nhưng vẫn bị y cho người theo dõi gắt gao, nàng đi tới đâu thì Thiên Hàn bám theo tới đó, với lý do cực kỳ đơn giản “để tránh người gây nhiều phiền toái cho người khác và tránh đi tìm mấy kẻ không tốt”. Điều này khiến Như Ngọc càng thêm bức bối cộng thêm những mối thù tích lũy thời gian qua mà Như Ngọc đâm ra căm ghét Thiên Hàn vô cùng, nếu không muốn nói là không muốn thấy mặt y.

- Người chẳng lẽ không còn việc gì để làm nữa hay sao mà cứ bám theo ta như đĩa đói thế kia!__ Như Ngọc chỉ vào mặt Thiên Hàn ra vẻ khó chịu nói, nhưng khổ nỗi Thiên Hàn chẳng hề để tâm đến vẫn cứ thản nhiên nhắm nháp ly trà thơm.

Như Ngọc càng thêm tức điên lên, từ sáng đến giờ nàng như một kẻ điên tự biên tự diễn một mình, nói chuyện với Thiên Hàn mà như nói chuyện với không khí.

- Thiên Hàn , rốt cuộc ngươi có cái gì bất mãn với ta thì cứ nói, chứ đừng có cái kiểu bám đuôi im lặng như xác chết chỉ làm ta thêm giận!

Thiên Hàn vẫn tiếp tục uống trà tựa như không thấy không nghe gì. Như Ngọc vì vậy mà tức sôi máu, nắm lấy ấm trà ném về phía góc phòng. Tuy chỉ là hành động cho hả giận nhất thời, nhưng may mắn cứu nàng một mạng. Tên thích khách từ phía góc nhà trọ đang định âm thầm ném phi tiêu ám sát nàng nhưng lại không may bị ấm trà nóng của Như Ngọc ném trúng vào toàn thân, lãnh đủ.

Nhanh như chớp Thiên Hàn rút kiếm bên hông ra đỡ lấy một đường gươm khác đang hướng tới Như Ngọc và y, ngay sau đó đẩy Như Ngọc vào một góc an toàn của quán trọ, một mình chống lại đám hắc y đang ngày một đông.

Như ngọc đứng một bên nhìn trận chiến ác liệt, lòng vô cùng lo lắng cho Thiên Hàn, muốn giúp đỡ nhưng nàng lại không có khả năng nào, e chỉ gây thêm gánh nặng cho y nếu như bọn thích khách đó đột ngột hướng sang nàng mà đánh... thoáng nhớ đến điều gì Như Ngọc chạy vội ra khỏi quán trọ, và nhanh chân tìm kiếm Quy Tắc đến trợ giúp cho Thiên Hàn. Vừa gặp hai người bọn họ trên phố, liền nói cho bọn họ biết tình hình của Thiên Hàn, 2 người đó vừa nghe xong thì đã nhanh chân đi ứng cứu mà bỏ quên nàng phía sau. Nàng vốn cũng định chạy về xem Thiên Hàn thế nào nhưng dư âm của hôm qua và hôm nay lại ùn ùn kéo đến chối bỏ đi ý nghĩ đó của nàng, do đó nàng không hề luyến tiếc nhân cơ hội này trốn đi. Nếu Thiên Hàn thật lòng lo lắng cho nàng thì sẽ đi tìm còn không thì coi như đã rồi...

Hòa mình vào phố đông người, Như Ngọc tìm kiếm một cái gì đó chơi cho khuây khỏa tinh thần. Nhưng không hiểu sao nàng lại không cảm thấy có gì vui, trong lòng nàng có cái gì đó thấp thỏm lo âu.

Thời gian cứ trôi cứ trôi đi, mặt trời từ hướng đông đã ngã bóng dần và sắp chìm về phía chân trời tây. Như Ngọc thở dài rồi lại thở dài, tay nắm từng viên đá nhỏ ném về mặt hồ, đôi mắt nhìn xa xăm không rõ nghĩ gì!

“Tại sao đến giờ hán chưa tìm nàng, nàng đã đi cả ngày rồi, mặt trời đã sắp lặn đi vì sao vẫn chưa thấy ai tìm kiếm tới. Nàng suốt hôm nay đâu hề ra khỏi thành, chỉ đi vòng vòng phố xá rồi lại lẩn quẩn ở hồ tây này, có vì sao lại không thấy Thiên Hàn tìm nàng, hay y vốn không tìm nàng vốn không hề quan tâm lo lắng nàng đang ở đâu?”

Bỗng chốc trái tim nàng đau nhói, cổ gồng trắn an mình

“Hay là vì có chuyện không hay đã xảy ra...không đâu! Thiên Hàn nhất định không xảy ra chuyện gì, chắc là y giận mình vì sao vô tình bỏ y lại một mình chiến đấu với mấy tên hắc y đó thôi, không phải y không quan tâm nàng cũng không phải y xảy ra chuyện gì? Chắc chắn là vậy, nàng đừng nghĩ nhiều, một lát nữa sẽ có người đến tìm nàng, khi nào y hết giận thì sẽ tìm nàng thôi! Phải, sẽ như vậy sẽ như vậy!”

Nơi đầu môi bắt đầu cảm nhận được tư vị mặn đắng đang lan dần xuống, lấy tay quẹt đi rồi lại quẹt ,nhưng không hiểu vì sao tư vị đó không hề mất đi mà ngày một nhiều hơn một ngày một khó chịu hơn. Như Ngọc nhát một viên đá thật lớn ném xuống hồ rồi hét lớn:

- TRẦN GIA KHANH TA HẬN NGƯỜI!!

Rồi Như Ngọc lại ngồi thụp xuống ôm mặt khóc nức nở, nàng đang sợ đang rất ám ức nàng rõ ràng đâu sai, hán vì sao không tin nàng, vì sao không đến tìm nàng...

- Muội đau lòng!__ một âm thanh bất ngờ vang lên.

Đôi mắt lơ lơ nhìn người trước mặt tuy rằng rất quen nhưng lại không dám nhận, bởi người này cho nàng cảm giác rất xa lạ. Y có phải là Kỳ Phương người nàng quen biết hay không?

Kỳ Phương ngồi xuống gần ngay cạnh nàng, đôi mắt thoáng hiện nét đau thương, y đưa tay lau lấy những giọt nước mắt cho nàng:

- Muội khóc vì hấn sao?

Như ngọc cảm thấy nơi lồng ngực khó thở vô cùng, nàng sợ hãi lùi lại phía sau lắc đầu tự mình lau nước mắt.

- Không phải!

- Vì sao...?__ Kỳ Phương hỏi mang theo cái gì đó rất đau xót, nghe đến tê lòng

- ...

Đưa bàn tay ra chạm vào vai Như Ngọc, Kỳ Phương nhẹ nhàng nói:

- Huynh đưa muội về!

Cái cảm giác lạnh lẽo từ tay Kỳ Phương truyền sang làm nàng run rẩy, con người này xa lạ vô cùng, nhưng cũng quen thuộc vô cùng, nàng sợ, nàng thật sự sợ...

- Không...không... không cần!__ Như Ngọc nói tựa như hét, sau đó bỏ chạy như gặp phải ma quỷ, bởi vì nàng đang rất sợ, sợ con người kỳ lạ này của Kỳ Phương, chưa bao giờ nàng sợ y như vậy nàng không còn nhận ra Kỳ Phương quen thuộc ngày nào, con người này hoàn toàn rất xa lạ rất đáng sợ. Trong giây phút này đây nàng chỉ muốn người đó ở ngay bên cạnh nàng che chở cho nàng trước kẻ xa lạ này, nhưng con người đó giờ này đang ở đâu? Ở đâu?

Phía sau Kỳ Phương cũng đuổi theo gọi tên nàng, nhưng Như Ngọc vẫn không quay đầu lại nhìn cho đến khi chạy đến ngã ba... Bước chân đang dồn dập thì đột ngột dừng lại, Như Ngọc mở đôi mắt hết cỡ nhìn cảnh trước mặt.

Nàng không phải hoa mắt hay là đang mơ đấy chứ? Hay vì nàng quá sợ nên mới thế này!

Dụi mắt mấy lần, nhưng hình ảnh đó vẫn không xóa nhòa đi. Đây rõ ràng không phải là mơ mà là thật! Đột nhiên tâm nàng đau nhói lên, lưng thững lui về sau mấy bước nếu như không có Kỳ Phương ở phía sau đỡ lấy thì nàng đã té rồi!

Kỳ Phương vừa đỡ Như Ngọc vừa nhìn theo ánh nhìn của nàng, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt ngay cả y cũng phải bất ngờ chứ đừng nói chi Như Ngọc nàng. Một đôi nam nữ đang ôm ấp, dịu nhau trên phố, trong đôi mắt của người nam kia là ý tứ triều mến nhìn cô nương trong vòng tay của mình, còn cô nương kia vừa thì vừa thẹn thùng vừa dịu dàng nương theo cái ôm của vị nam tử đó bước đi.

- Ngọc nhi, hấn chẳng phải là Thiên Hàn sao?__ Kỳ Phương không tự chủ nói, đến khi câu ra khỏi miệng mới biết mình sai.

29. Quyển I – Chương 29

CHAP 29: SỰ THẬT PHŨ PHÀNG.

Như thêm bị một lần nữa đã kích, Như Ngọc càng đau, nàng bắt giác khóc thành tiếng nức nện ngào, điều nàng lo sợ thì ra là có thật, Thiên Hàn vì sao lại vô tình nhốt nàng mà không chút thương tiếc, đó là vì y đối với nàng đâu có cảm giác, người con gái kia mới là người trong lòng y! Nàng đau rất đau.

Thiên hàn đang dìu một vị cô nương đi tới bất chợt dừng lại ngẩng mặt lên nhìn, 4 đôi mắt chạm vào nhau, Thiên Hàn nhìn Như Ngọc khuôn mặt nàng vô cùng nhợt nhạt. Rồi lại nhìn Kỳ Phương, rồi lại nhìn đến cái vòng tay kia của Kỳ Phương đang ôm lấy Như Ngọc vào lòng, thì cảm thấy khó chịu vô cùng, bàn tay đang nắm lấy tay của Minh Thư bỗng siết chặt lại khiến Minh Thư phải nhíu mày nhắc nhở y

“Dừng giận cá chém thớt ta!”

Nhếch môi cười kinh bạc, Thiên Hàn lãnh đạm nói:

- Hóa ra nàng trốn ra đây là vì tìm hân, hẹn hò với tình nhân, hay thật?
- Người cũng đâu tốt gì, chẳng phải cũng đang hẹn hò với mỹ nhân?__ Như Ngọc cũng cười bạc lại đáp.
- Nàng ...vừa... nói... cái ...gì? Chính mình đi lảng nhãng lại nói người khác đi mèo mả không thấy... nhục.. nhả vì hành động của mình sao?__ Thiên Hàn nghiêng từng chữ nói

đôi mắt mở to tròn như một đứa trẻ gặp phải chuyện sốc, Như Ngọc tưởng mình nghe lầm hỏi lại Thiên Hàn một lần nữa:

- Người vừa nói ta cái gì?
- Ta nói Như Ngọc nàng...chính là một dâm phụ!__ Trong cơn nóng giận Thiên Hàn buông lời không suy nghĩ. CHÁT!

Không gian trong tích tắc ngưng tụ lại, tất cả hoạt động gần như ngừng vận động, chỉ có 8 con mắt đang trân trối nhìn nhau, và cánh tay Như Ngọc vẫn còn đang lơ lửng giữa không trung sau khi đánh mạnh vào má Thiên Hàn một cái. Tâm trí nàng từng cơn chấn động dồn đến, lòng run rẩy như một kẻ vừa làm chuyện tội lỗi, nàng đau..đau quá, không còn cảm giác gì nữa.

Thiên Hàn không nói cũng không tỏ thái độ giận dữ, khuôn mặt vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức người ngoài nhìn vào cứ cảm tưởng y vốn không hề có cảm xúc. Nắm lấy cổ tay Như Ngọc thật chặt sau đó quay người kéo nàng đi. Như Ngọc cũng không phản kháng vô thức bước theo Thiên Hàn. Kỳ Phương vừa bừng tỉnh nhìn thấy Thiên Hàn kéo Như Ngọc đi, thì vội đuổi theo ra tay xuất chiêu đánh về phía Thiên Hàn để giành lại Như Ngọc, nhưng 2 hộ vệ của Thiên Hàn đột ngột xuất hiện ra tay cản trở Kỳ Phương.

Tuy võ công cao nhưng gặp phải 2 cao thủ như Quy, Tắc Kỳ Phương phải rất khó khăn để đánh bại họ, đến khi đánh lui được hai người đó thì Thiên Hàn và Như Ngọc đã mất hút.

Còn Minh Thư, một người ngoài cuộc, từ nãy giờ chỉ im lặng đứng nhìn, một lúc sau khi Thiên Hàn cùng Như Ngọc đi mất, nàng ta lại nhìn đến 3 người đang giao đấu đôi mắt giảo hoạt liếc sơ một chút rồi lại nhếch môi quay đi.

- Hết phim coi rồi, thật chán, mai đến xem phim tiếp vậy!

Quán trọ Hồng Ân,

- Như Ngọc, nàng nói đi, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Thiên hàn vừa kéo Như Ngọc vào phòng liền gài chặt cửa lại, lên tiếng tra hỏi nàng ngọc.

- Ta chẳng có gì để nói!__ Như Ngọc đôi mắt buồn bã đáp
- Không có gì để nói?__ Thiên Hàn nhếch môi cười__ Hay không muốn nói! Nói! Hân rốt cuộc là ai? Là cái gì của nàng, quan trọng thế nào trong lòng nàng?
- Những điều đó có quan trọng với người như vậy sao?
- Ta hỏi nàng hân là sai, là cái gì của nàng?__ Thiên Hàn gằn giọng
- Hừ! Là cái gì? Thôi được, hân là tình nhân của ta như vậy hợp ý của người chứ?

Giống như một con thú bị thương đôi mắt Thiên Hàn chợt hiện nét đau thương, y cười lớn, cười vô cùng thê lương.

- Là thật? Thì ra đó là thật! Ha ha!...hai tay chụp lấy bả vai Như Ngọc siết lấy, Thiên Hàn lạnh lùng nói__ Vì sao không nói sớm, nếu nói sớm một chút ta đã thành toàn cho hai người rồi, cần gì phải gây nhiều đau khổ như vậy? Tại sao đến bây giờ nàng mới nói?

Như Ngọc nhìn Thiên Hàn ngỡ ngàng mọi lẽ, một tay bịt chặt lấy môi, run rẩy

“Bây giờ thì nàng đã tin, đã hiểu rồi, chỉ có mình nàng là hy vọng ảo tưởng, hóa ra là nàng tự đa tình. Cũng phải thôi, Thiên Hàn cũng có cảm xúc riêng của mình, cũng có tình yêu riêng của y, nàng làm sao có thể bắt hấn suốt đời chỉ lo ình nàng mà không được tư tưởng đến ai chứ. Ba mẹ còn có lúc phải xa lìa con cái khi chúng trưởng thành, bạn bè rồi cũng phải xa nhau để có niềm hạnh phúc cá nhân riêng, nàng phải biết ngay từ đầu rồi chứ, lấy quyền gì trách hấn! Thiên Hàn đối với nàng như vậy đã là quá tốt rồi, nàng không thể đòi hỏi nhiều hơn nữa. Nhưng...tại sao nàng lại đau khi nghe hấn nói vậy, khi biết hấn đã có người trong lòng, khi người đó không phải nàng!!!”

Đột nhiên Như Ngọc ngẩng đầu lên cười mỉa mai:

- Đơn giản là vì ta thích?

Phải! Nàng thích, nàng thích như vậy, nàng đau thì hấn cũng phải đau. Nàng không vui thì hấn cũng không được quyền vui, chẳng phải trước đây hấn thường nói như vậy sao? “Tôi không vui thì sẽ không để cho cô vui, tôi buồn cô cũng phải buồn theo”

“Vô lý, người ta, 2 con người khác nhau sao có thể đánh đồng như vậy”

“Tôi thích đó được không?”

...Những kí ức của ngày xưa chợt ùa về, lúc đó khi họ còn nhỏ thường như vậy, nàng buồn hấn buồn, nàng vui hấn vui...

- Nàng thích? Chỉ vì thích mà có thể đem tình cảm ta ra đùa giỡn sao?

Như Ngọc lại mím chặt môi không nói gì, hấn đang trách nàng sao?

- Nàng thay đổi rồi, Bích Ngọc của ngày xưa thay đổi rồi!

“Người cũng vậy, không còn là Gia Khanh của ngày xưa”

- Xoảng...khốn kiếp!

Như Ngọc giật mình nhìn Thiên Hàn trút giận lên đồ vật, nàng lại thấy sợ, sợ hơn bao giờ hết, hấn đang giận sao? Giận cái gì? Giận nàng hại hấn không thể cùng người mình yêu sớm đến bên nhau, hay giận vì nàng đùa giỡn hấn?

Đột nhiên Thiên Hàn quay đầu nhìn nàng, đôi mắt lửa giận như muốn thiêu cháy nàng.

- Khốn kiếp!__ Thiên Hàn hét lên một tiếng, ngay sau đó đánh một chưởng mạnh về phía Như Ngọc .

Như Ngọc hoảng hồn đến điên người trợn mắt nhìn y, ngay sau đó là một tiếng rơi mạnh xuống sàn phía sau lưng nàng, giật mình quay lại thì nhìn thấy con thỏ bạch của nàng máu me bê bết nằm im không nhúc nhích. Đến lúc này nàng mới nhận ra thì ra chưởng vừa nãy là đánh vào con thỏ không phải nàng, nhưng vì sao lại đánh nó, nó chỉ là một con vật nhỏ đáng thương có tội gì đâu chứ? hay y...đang muốn hăm dọa nàng?

- Thiên hàn ...người...thật ...tàn nhẫn!__đôi mắt Như Ngọc chợt đen ngăm lại một giọt lệ lại tuôn trào, còn Thiên Hàn thì lại sững người khi nghe nàng nói vậy.

BỐP!

Ngay lúc đó, cánh cửa phòng bị đá tung ra, Kỳ Phương vội vàng chạy vào, chạy đến bên cạnh Như Ngọc, nhìn Như Ngọc nhìn con thỏ đáng thương đã chết, thì càng thêm căm phẫn, y nhìn qua Thiên Hàn rồi hừ mạnh một tiếng.

- Nàng đã nhìn rõ bộ mặt của hấn rồi chứ? Loại người nàng không đáng cho nàng đau lòng.

-..._Như Ngọc không nói gì chỉ cúi đầu nhìn con thỏ bạch, nước mắt lại rơi__Ta hại chết con thỏ đang thương này rồi, là ta!

Kỳ Phương vươn tay ôm lấy Như Ngọc thì thầm cái gì đó vào tai nàng rồi mang nàng rời đi. Thiên Hàn vội đuổi theo thì bị Kỳ Phương tung liên hoàn chưởng, do phải né nên đến lúc nhìn lại thì 2 người kia đã mất bóng.

- Chủ nhân__ một tên hắc y một tay ôm con thỏ bạch dính đầy máu bước đến bên cạnh một người mặc huyết y.

- Hừ! Ta đánh giá Thiên Hàn quá thấp, ngay trong lúc mất tinh thần mà hắn vẫn có thể nhận ra được! __ Liếc nhìn con thỏ đang hấp hối__ Đem nó quảng cho bầy sói đi, thật là vô dụng mà.

Hắc y nhìn con thỏ kia thở dài, chủ nhân hắn là vậy, lợi dụng xong là quảng đi, nhớ lại chuyện hôm qua, chủ nhân hắn bảo thập môn chủ đi bắt con thỏ này rồi yểm bùa nó để đi ám sát Thiên Hàn vậy mà lại thất bại. Haiz!

- Tĩnh Khang!__ huyết y nhân lại gọi hắc y__ Thông báo với các môn đồ chuẩn bị vụ khí sẵn sàng tập kích bọn họ, nhớ bắt cho được Nhã Như Ngọc, nhưng không được làm nàng ta bị thương!

Nói xong người kia điểm mũi chân bay đi.

30. Quyển I – Chương 30

CHAP 30: XIN HÃY QUAY VỀ.

Lệ tương tư sầu vô hạn

Nhật rượu này tỏ với ai

Xin ai kia chớ vội quên

Lời chưa nói dù tình đã thắm!

....

Kỳ Phương ôm chặt Như Ngọc trong tay, cười nhanh con hắc mã hướng về phía biên giới. Từng đợt gió ào ào qua tai Như Ngọc mang theo hơi lạnh của màn đêm tĩnh mịch, khiến nàng cũng cảm thấy lạnh lẽo cả tâm tư, đôi mắt nàng vô hồn nhìn về phía trước ngay cả một lay động nhỏ cũng không có, hệt như một khúc gỗ vô tri vô giác mặc cho Kỳ Phương ôm chặt vào lòng.

Cảm thấy người nữ nhi trong lòng không có phản ứng gì, ngay cả khóc cũng không có Kỳ Phương càng lo lắng hoang mang hơn, vội vàng nhìn xuống, chỉ thấy nàng vô hồn nhìn xa xăm, liền siết chặt Như Ngọc vào lòng hơn, điên cuồng thúc ngựa chạy về phía trước. Nếu sớm biết tên Thiên Hàn đó sẽ đối xử với Như Ngọc như vậy, thì hôm đó ở kinh thành cho dù có bị Như Ngọc căm ghét thế nào, hắn cũng sẽ bắt nàng đi theo hắn, mang nàng đi xa tên đó vĩnh viễn...

Đột nhiên từ phía trên đầu 2 người xuất hiện một cái bóng màu lam bay xuống chặn đường bọn họ, Kỳ Phương theo quán tính gượng ngựa dừng lại, nhíu mày nhìn bóng người đang đứng xoay lưng lại với mình, không cần nhìn mặt Kỳ Phương cũng đoán biết đó là ai, tuy nhiên, lần này sẽ không như những lần trước hắn tuyệt đối sẽ không giao Như Ngọc lại.

- Mau tránh ra!__ Kỳ Phương vẫn ngồi trên ngựa ôm chặt Như Ngọc hướng người về phía trước lạnh lùng nói.

Người kia không đáp, từ từ xoay người lại, ánh sáng mờ mờ của những tia hoàng hôn cuối cùng còn sót lại chiếu rọi trên người Thiên Hàn, bộ dáng y vừa cô đơn vừa tiêu tụy, khuôn mặt có chút tái nhợt vì chưởng lực lúc nãy của Kỳ Phương, đôi mắt y buồn ảm đạm, nở một nụ cười gượng gạo đến thê lương, tất cả đều tạo cho người nhìn vào 1 cảm giác y đang cô đơn tuyệt vọng đến cùng cực. Bất giác Thiên Hàn vươn tay về phía Như Ngọc, giọng nói mang theo vài phần đau xót cùng van nài:

- Ngọc nhi! Về với ta đi!

Kỳ Phương bất giác cảm thấy sợ hãi trước bộ dáng kia của Thiên Hàn, liền siết chặt Như Ngọc hơn, y có cảm giác rằng nàng sẽ vì câu nói đó của Thiên Hàn mà rời khỏi hắn, hắn rất sợ...thật sự sợ hãi

- Ngọc nhi!..._ Thiên Hàn vẫn tiếp tục kiên trì gọi tên Như Ngọc thiết tha

- Đủ rồi Thiên Hàn! Nàng sẽ không bao giờ trở về bên người nữa đâu, vì người đã không còn đủ tư cách để nàng tha thứ!_ Kỳ Phương nghiêng rằng lạnh lùng nói, sau đó vung roi đánh vào con hắc mã chạy đi, nhưng không hiểu sao con ngựa không những không chạy còn hất ngược y xuống đất một cách điên cuồng.

Kỳ Phương có chút kinh hoảng, lập tức buông cương, ôm Như Ngọc đáp an toàn xuống đất mà nhìn con hắc mã đã bỏ chạy đi mất dạng, y quay đầu lại nhìn Thiên Hàn đôi mắt tràn đầy giận dữ mà rống lên:

- Khốn kiếp! Ai dám cản ta đều phải chết!

Mặc cho Kỳ Phương nói gì, Thiên Hàn vẫn như cũ hướng về Như Ngọc thiết tha gọi, đôi mắt dần chuyển sang kỳ vọng mà chờ đợi: “Ngọc nhi! Về bên ta, quay trở về bên ta đi!”

Cảm thấy Thiên Hàn không có ý định từ bỏ, Kỳ Phương càng thêm tức giận muốn xông lên đánh chết Thiên Hàn nhưng y không thể làm như vậy, bởi nếu hắn ngay lúc này giết chết Thiên Hàn Như Ngọc nhất định sẽ rất đau lòng cùng cảm hận hắn, mặc dù tên kia có từng làm nàng tổn thương sâu sắc đi chăng nữa! Tốt nhất bây giờ chính là mang nàng đi xa, vĩnh viễn không cho nàng gặp lại Thiên Hàn, vĩnh viễn buộc nàng ở bên cạnh hắn! Còn tên Thiên Hàn kia đợi khi nào có cơ hội thì sẽ thủ tiêu sau...

Kỳ Phương hừ lạnh một cái, xoay người mang theo Như Ngọc đang vô tri đi, nhưng vừa mới xoay người y liền phát hiện người trong lòng hắn đang khẽ run, một cảm giác bất an truyền đến, theo quán tính hắn gắt gao ôm chặt Như Ngọc hơn, bước đi vội vã cố gắng giữ bình tĩnh không nghe lấy bất cứ lời nào nữa, nhưng những lời nói nhỏ kia của Như Ngọc vẫn không ngừng cấm phật từng nhát dao sắc bén vào trái tim y, khó chịu cùng phần hận...

“Thiên Hàn,...Thiên Hàn...”

“Không! Không thể nào, hắn ta đã làm nàng tổn thương, vì sao, vì sao nàng vẫn gọi tên hắn dù trong vô thức! Ngọc nhi nàng quên rồi sao? Hắn đã phản bội nàng, hắn đã có nữ nhân khác, hắn không hề yêu thương nàng,...nàng quên rồi sao? Ngọc nhi, quên hắn đi có được không? Kỳ Phương ca sẽ ở bên cạnh muội yêu thương muội bù đắp uội, có được không?”_ kỳ phương có phần hoảng loạn, run rẩy nói sát bên tai Như Ngọc mong lẫn đi những tiếng gọi khẽ của nàng, nhưng vô ích.

Đôi mắt Như Ngọc vẫn vô hồn nhìn Kỳ Phương, nàng không ngớt gọi tên Thiên Hàn, đôi bàn tay nhỏ bé tưởng chừng không có chút sức lực nào nhưng lại có thể từ từ đẩy vòng tay Kỳ Phương ra khỏi người, tách bạch Kỳ Phương và nàng ra làm 2. Kỳ phương vừa ngỡ nàng vừa đau đớn nhìn biểu hiện của Như Ngọc, đôi cánh tay không hề thu lại cứ như vậy ôm lấy không khí, y chợt cười, nụ cười chua xót lẫn đau thương, thì ra đến cuối cùng hắn vẫn thua, người nàng chọn vẫn không phải hắn mà là kẻ đã làm nàng đau hết lần này đến lần khác, trong tim nàng vốn không tồn tại vị trí nào cho hắn dù là nhỏ nhất...

Như Ngọc không tiếp tục nhìn Kỳ Phương nữa, đôi mắt nhìn về phía Thiên Hàn đang gọi nàng, nơi con người có chút lay động, đôi chân không tự chủ hướng về phía đó lao đến, sà vào lòng y, đôi má mền mại cọ cọ vào ngực Thiên Hàn, từng đợt mùi thơm của thảo dược bay vào mũi nàng thật dễ chịu! Trong lòng trở nên ấm áp, so với cái lạnh bên ngoài da thịt đã hoàn toàn lấn áp đi, đôi mắt trở nên mơ màng hơn, cái nàng còn có thể cảm nhận được chính là cái siết chặt vòng tay của Thiên Hàn cùng nụ cười ấm áp trên môi y.

- Người thật là thơm a!_ Như Ngọc tiếp tục vùi đầu cọ vào lòng ngực Thiên Hàn khẽ nói

Còn thiên hàn đang cười tươi trong hạnh phúc, vừa nghe xong câu nói kia lập tức đóng băng nụ cười, tất cả hành động cùng ý thức đều đình chỉ tại chỗ. Y cùng Như Ngọc quen biết nhau từ thuở còn trong bụng mẹ, lý do nào hắn lại không biết sở thích lớn nhất của Như Ngọc là gì? Chính là mùi thơm!!! Nghe có vẻ hơi phi lý khó hiểu, nhưng lại rất đơn giản, từ nhỏ Như Ngọc đã thích mùi thơm dù là ở đâu đang làm gì, chỉ cần ngửi thấy mùi thơm nào mà thấy thích, nàng liền đuổi tới đó tìm kiếm vật hay thứ gì đã phát ra mùi hương đó để mang về nhà chiêm ngưỡng bằng mọi giá, có thể nói nước hoa cũng chính là thứ nàng thích nhất, số lượng nước hoa mà nàng tích tụ trong 18 năm ở hiện đại nhiều đến mức có thể xếp thành một hòn núi giả bằng lọ nước hoa!

vì thế mà nàng còn có biệt danh khác được bạn bè đặt chính là “nữ hoàng mùi thơm”. Thiên Hàn từ mỉm cười hạnh phúc chuyển sau cười khổ, lý do Như Ngọc trở về với hắn không phải là vì lưu luyến hắn cũng không phải vì thương hại hắn mà là vì hắn thơm, người hắn tỏa ra mùi nàng thích, trong tâm thức của nàng hóa ra hắn chỉ là một lọ nước hoa mà thôi!

Mà dù sao cũng tốt, chỉ cần nàng trở về là được, còn lý do là cái gì thì cũng không sao? Bất quá hắn mỗi ngày đều xúc dầu thơm là được!(hết nói)

Sau một hồi ngẩn người suy nghĩ, Thiên Hàn chợt nhớ đến hắn đang bỏ quên một người, liền phóng tầm mắt nhìn Kỳ Phương. Một trận sát khí nổi lên từ Kỳ Phương khiến Thiên Hàn có chút lạnh người, Thiên Hàn nhìn Kỳ Phương không rõ vì sao bóng dáng đó của y lại quen thuộc như vậy hệt như đã gặp ở đâu đó, vừa xa xăm lại vừa gần sát.

Phải! Cảnh tượng lúc này khi Thiên Hàn ôm chặt Như Ngọc hơn càng vô cùng giống, một đôi nam nữ ôm chặt nhau nhìn về phía một nam nhân đang căm phẫn nhìn lại bọn họ, cái sắc đỏ của bầu trời giống như màu máu đang vượn vãi khắp nơi trên mặt đất, gió lạnh, âm thanh tĩnh mịch tất cả chỉ có oán hận, đau thương, cùng lo sợ.

Trong lòng Thiên Hàn bất giác có nhiều cảm xúc, y cảm thấy Kỳ Phương trở nên khác lạ hơn con người trước đó mà y đã gặp, cảm giác một người quen thân thương và cũng có chút cay đắng đâu đó trong lòng

“Hắn là ai? Tại sao lại có cảm giác quen thuộc này?”

Không chỉ Thiên Hàn, ngay cả Kỳ Phương cũng cảm thấy có gì khác lạ, rõ ràng cảm giác trong lòng của hắn chỉ là đau đớn vì Ngọc nhi từ chối hắn thôi, tại sao khi nhìn đôi nam nữ kia ôm nhau hạnh phúc như vậy hắn lại căm hận đến mức như muốn giết chết cả hai người đó, đây rõ ràng không phải cảm xúc của hắn mà là cái cảm xúc dư âm nào đó xa xăm đang trỗi dậy trong người hắn. Ngay cả cảnh tượng lúc này cũng vô cùng quen thuộc, tựa như một cuốn phim cũ được người ta đem ra quay lại có phần mơ hồ cùng rõ ràng...

Chỉ có mỗi 1 người đến bây giờ vẫn ngây ngô không cảm nhận được gì, nàng đang say mê gục đầu vào Thiên Hàn từ từ tiến vào mộng đẹp, mặc cho từ phía sau lưng mình một trận khí lạnh lẽo đang tăng lên liên hồi có thể phủ lấy nàng bất cứ lúc nào.

- KHÔNG! _Kỳ Phương hét lên, tay trái giữ chặt tay phải đang cầm kiếm vô thức muốn chém về phía Thiên Hàn cùng Như Ngọc, Kỳ Phương khó nhọc kiềm nén cái gì đó đang bộc phát trong lòng, lập tức xoay người biến mất trong không trung

Như Ngọc bị tiếng hét vừa rồi làm cho tỉnh lại, mọi cảm xúc đều được khôi phục, nàng xoay lại nhìn phía sau nhưng không thấy gì chỉ có một màu đen của đêm tối đang từ từ phủ xuống, cùng những chiếc lá khô bị gió cuốn đi rời rạc, nàng khó hiểu không biết nguyên nhân của tiếng hét kia là phát ra từ đâu. Sau đó liền ngước cao lên chỉ thấy khuôn mặt Thiên Hàn có gì đó nhợt nhạt cùng kinh hoảng, đôi mắt y đen thâm thẳm nhưng lại lấp lánh cái màu gì đó hơi đỏ đỏ. Kế đó là một màu đen bao trùm lấy nàng, tất cả ý thức đột nhiên mất hết.

Trên chiếc giường, Như Ngọc vẫn còn hôn mê, đôi mắt nàng khép chặt lại, hơi thở từ từ đều đặn hơn. Thiên Hàn ngồi bên cạnh, tay y vẫn nắm chặt tay nàng không buông, đôi mắt không hề rời khỏi Như Ngọc, chốc chốc lại lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng.

Thiên hàn lúc này đã tỉnh tâm hơn, y nhớ lại từng lời nói từng cử chỉ của Như Ngọc khi này thì không khỏi tự cười mỉa chính mình. Bản thân hắn thật là ngốc mà, nàng ghen mà cũng không nhận ra, vì ghen cho nên Như Ngọc mới nói như vậy, vậy mà hắn không tin nàng cứ cho nàng thật sự là yêu người khác mà nóng giận với chính nàng. Haiz! Hy vọng khi ngày mai nàng tỉnh dậy sẽ tha lỗi cho hắn!

Cốc! cốc!

Bên ngoài cửa sổ vang lên âm thanh đánh động đến Thiên Hàn. Nhưng Thiên Hàn chẳng buồn ngó đến, y im lặng thật lâu sau đó mới chịu buông tay Như Ngọc ra bước đến cạnh cửa sổ, hé mở ra một chút vừa đủ cho không khí lọt vào. Nhưng đôi mắt Thiên Hàn vẫn không hề rời khỏi nhân ảnh của Như Ngọc.

- Có chuyện gì? Nói lẹ đi rồi các người về ngủ sớm!

Vĩnh Quy, Vĩnh Tắc nghe xong thì sững người ra vì bất ngờ, xem chút quen bản thân đang ở đâu mà buông tay té xuống đất. Bọn họ không nghĩ vương gia của mình mà lại tốt đến vậy, quan tâm cho thuộc hạ bọn họ cơ đấy!

31. Quyển I – Chương 31

CHAP 31: ĐỒNG HƯƠNG.

Vũ khúc tình hoa hoa lạc lạc

Thấy không có ai lên tiếng, Thiên Hàn nhú mày nhìn qua cửa sổ:

- Hình như các người không có ý định ngủ sớm thì phải? Hay muốn bị phạt đến sáng?
- Ách! Không phải, bọn thuộc hạ có chuyện gấp cần báo!
- Vậy còn không mau nói lệ! Vĩnh Quy người nói đi.
- Dạ! Chủ nhân! Bọn Mặc Huyết giáo chính là con cháu của tiền triều Nhã Phù quốc, căn cứ chính là ở vùng rừng núi Lương Kỳ.
- Tiền triều? Người muốn nói...
- Là Nhã Phù Quốc!_ Vĩnh Tắc tiếp lời.

“Nhã Phù Quốc” Thiên Hàn bất giác run lên một trận, cảm thấy cái tên này vô cùng quen thuộc cứ như là một phần trong y vậy, tâm không ngừng động! Cố nén sự thay đổi trong chất giọng của mình Thiên Hàn nói tiếp:

- Còn gì nữa không?
- Bẩm! Người bám theo vương phi..._ Vĩnh Quy ngừng lại đôi chút , sau khi xem xét nét mặt của chủ nhân rồi nói tiếp_ Có lẽ có dính dáng đến Kim Vân quốc. Vô công mà người đó sử dụng là thuộc môn phái danh tiếng của Kim Vân quốc!
- Phải chăng người muốn ám chỉ, hắn là mật thám của Kim Vân quốc?
- Cái này... Vương gia cho thuộc hạ thêm thời gian, vì ngoài Kim Vân quốc còn có rất nhiều người thuộc các nước khác cũng sử dụng.

Thiên hàn vươn tay xoa xoa vầng thái dương, trên mặt thoáng nét mệt mỏi

“ Chuyện càng lúc càng rắc rối rồi!”

- Thôi được! Nếu không còn gì nữa các người có thể về nghỉ ngơi. Ngày mai cho các người nghỉ phép một ngày.

Thiên Hàn nói xong thì đóng sập cửa sổ lại, bỏ lại hai người hắc bạch đang ngơ ngác nhìn nhau khó hiểu.

- Sư huynh, có phải vương gia thay đổi rồi?_ Vĩnh Tắc xoa đầu hỏi Vĩnh Quy.
- Đệ cũng cảm thấy vậy sao?
- Đúng vậy, là thay đổi từ sau cái ngày mừng sin thần của tể tướng trở về, sư huynh sao lại có sự thay đổi như vậy?
- Ta cũng không biết, có khi nào người ăn nhầm cái gì?
- Đệ nghe người ta nói, có 1 thứ có thể làm người ta thay đổi bản tính mà không cần bất kỳ thứ thuốc nào đó chính là “yêu”!

Vĩnh Quy gật gù đáp

- Ta cũng không biết nữa, từ trước đến giờ huynh có yêu ai lần nào đâu mà biết!

- Ồ! Đệ cũng vậy, cho nên cũng không dám chắc!_ Vĩnh Tắc đẩy tay Vĩnh Quy nhẹ một cái_ Hay là ...chúng ta đi mua vài cuốn ngôn tình coi đi, mấy cuốn đó nghe nói hay lắm, rất được ưa chuộng hiện nay đấy!

Vĩnh Quy lại gật gù đầu nói:

- Cũng hay, dù sao ngày mai cũng được nghỉ, không có làm gì, với lại tiền lương cũng khá nhiều không biết chi sài sao cho hết, mua đại vài chục cuốn chắc là có thể sài hết chỗ tiền dư đó!

(Cái này huynh có thể nói cho ai nghe cũng được, nhưng tuyệt đối đừng để cho Gia Khanh và hoàng đế biết nha nếu không chết chắc, hai huynh đệ bọn họ tuy ngoại hình không giống nhau nhưng lại có chung bản tính keo kiệt như nhau)

Những tia nắng sớm khê lợt qua cửa sổ, tiếng chim hót riu rít đoán chào bình minh đánh động đến Như Ngọc. Nàng khê cửa mình mở mắt chớp chớp vài cái nhìn cho rõ không gian xung quanh. Toàn thân có chút cứng đờ đau nhức, có lẽ vì nàng ngủ quá nhiều. Nàng nhìn khắp căn phòng một lượt cuối cùng dừng mắt lại thành giường, nơi Thiên Hàn đang tựa đầu vào ngủ bên cạnh nàng. Đưa tay xoa xoa má Thiên Hàn thử, cái cảm giác mềm mại nơi ngón tay làm nàng thích thú vô cùng, càng xoa càng muốn xoa nhiều hơn. Giật mình nhận ra cái gì liền vội rút tay lại, tự trách mình háms trai quá!

Như Ngọc bắt đầu sắp xếp lại ý thức, cố gắng nhớ lại mọi chuyện xảy ra trước đó. Nhưng không hiểu sao, càng suy nghĩ thì càng không thể nhớ được gì, mà ngược lại đầu càng thêm đau nhức. Sau một hồi nghĩ ngợi không được gì, nàng quyết định không nghĩ nữa. Mà nhìn lại Thiên Hàn đôi mắt bỗng hiện ra tia nham hiểm, nàng nhẹ nhàng đi lấy bút mực sau đó bắt đầu thực hiện âm mưu.

Cảm giác có cái gì đó ngứa ngứa trên mặt, Thiên Hàn đưa tay chà chà lên mặt, nhưng vẫn không mở mắt ra.

Như ngọc thấy Thiên Hàn động đây, tưởng y tỉnh lại thì hết hồn mà vút cây bút đi, nhưng mà Thiên Hàn chỉ là đang ngáy ngủ. Nhưng mà hành động của Thiên Hàn làm cho nàng thật buồn cười, mặc dù cố nén nhưng vẫn không tránh khỏi thốt lên vài tiếng khúc khích.

“Cái này không được trách ta nha! Ta chỉ vẽ lên mặt người duy nhất một đường thôi đó! Phần còn lại là người tự tri trét lên không phải ta....ha ha!”

Nghe thấy vài tiếng cười khe khẽ, Thiên Hàn chợt bừng tỉnh, đôi mắt mở to nhìn Như Ngọc đang ôm bụng cười khó hiểu. Linh cảm có vấn đề, Thiên Hàn liền ép sát Như Ngọc tra khảo. Mặt đối mặt, khoảng cách giữa hai người mỗi chút một rút ngắn lại, hơi thở nam tính phả từng đợt vào mặt Như Ngọc, khiến nàng hơi ngượng ngùng mà cúi mặt:

- Đúng là không quen!_ đột nhiên Thiên Hàn thốt lên, dù đã nhìn gương mặt mới này của Như Ngọc hơn 1 tháng nhưng hẳn vẫn không quen được, khuôn mặt cũ kia của nàng vẫn dễ thương hơn.

- Cái gì không quen!

Như ngọc ngạc nhiên hỏi lại, Thiên Hàn lúc này mới phát hiện mình nói ngớ, cho nên vội chuyển đề tài

- Nói! Rốt cuộc nàng đã giở trò gì?

Thiên hàn giữ chặt Như Ngọc lại buộc nàng phải đối mặt với mình,

- Ta...ta đâu có giở trò gì?_ Như Ngọc vội chối bay.

Thiên Hàn không tin, ép sát mặt hơn, khoảng cách giữa hai người chưa đến 3cm.

- Nói thật! Không được khách sáo!

Biết không thể qua mặt được Thiên Hàn, nhưng lại không muốn nói thật. Như Ngọc liền nghĩ cách, khuôn mặt bỗng chút hóa ửng đi, lý do là vì đây là lần đầu hai người gần nhau như vậy, tại sao không giống như trước kia nàng sẽ đánh hăm một bạt tay hoặc là cắn hăm, còn bây giờ lại im lìm quá cứ như đang sợ hăm vậy!

- Thật sự không có! Chỉ là nhớ đến chút chuyện ở hiện đại nên thấy buồn cười thôi!

- Thật?

- Thật!__bề ngoài thì Như Ngọc nói chắt như đinh đóng cột chứ trong lòng đã thăng hoa từ đời nào@@__@

Thiên Hàn khẽ thở dài nhẹ nhõ, hơi buông lỏng người mà nằm ngả xuống giường. Hắn có lẽ đa nghi quá rồi, Như Ngọc không đến nỗi như vậy đâu, hẳn nên tin nàng (ừ, đâu đến nỗi vậy, có hơi thôi hà).

Vì không chú ý mà đến khi phát hiện thì đã quá muộn. Khuôn mặt Thiên Hàn giờ phút này đang úp vào ngực Như Ngọc, đè cả người lên người nàng. Nhất thời vì sững sốt mà bị đờ người, ngay cả động cũng không có. Phải mất đến mấy phút tự trấn an tinh thần, Thiên Hàn mới lấy hết can đảm mà ngốc đầu lên nhìn Như Ngọc, chỉ thấy nàng gương mặt đã nhuôm đỏ, ngay sau đó vội vã, quay lưng bỏ chạy ra cửa không quên quăng lại một câu “xin lỗi”. Mùi hương dạ lý vẫn còn thoang thoảng đâu đó nơi chóp mũi của y, khiến Thiên Hàn không khỏi suy tư.

Sau khi Thiên Hàn bước ra khỏi cửa, Như Ngọc liền bật dậy, hai tay ôm ngực thở hổn hển, cú tưởng chính mình vừa nằm mộng. Đến khi nhìn đến lồng ngực của mình vẫn còn dính chút mực chưa khô thì mới tin đó là sự thật. Mà nhìn đến vết mực thì lại nhớ tới gương mặt của Thiên Hàn lúc này, không khỏi cười đến đau bụng.

Còn Thiên Hàn sau khi ra khỏi phòng, y lập tức chạy ra ngoài chỗ vắng vẻ, nhưng không hiểu sao, trên đường y đi ai ai cũng trở mắt nhìn hắn như thể là một kẻ quái dị. Dù rằng rất khó hiểu, nhưng Thiên Hàn vẫn không dừng bước mà còn bước nhanh chân hơn cho đến khi gặp 2 tên thị vệ:

- Chủ nhân người...__2 tên thị vệ vừa thấy mặt Thiên Hàn thì đã lắp bắp mà chỉ vào mặt y, quên cả nghi lễ.

- Ta thế nào?__Thiên Hàn ngạc nhiên hỏi

- ...__hai tên thị vệ không đáp, chỉ quay mặt nhìn nhau, bộ mặt cứ như muốn cười mà lại không thể.

- Thế nào?__Thiên Hàn gầm nhẹ

- Ách!...

2 tên thị vệ hoảng sợ, liền cuống cuống nhìn dáo dác xung quanh tìm kiếm cái gì đó, cuối cùng nhìn đến thau nước trên tay vội đưa đến trước mặt Thiên Hàn, mà quên rằng thau nước đó vừa được bọn họ sử dụng để rửa chân!!!

- Chủ nhân, người tự xem đi.

Thiên Hàn không chú ý đến thái độ của hai tên thị vệ, mà cúi đầu xuống nhìn vào thau nước, khuôn mặt thay đổi nhẵn chóng (ý quên khuôn mặt lúc này có màu đỏ mà thay đổi)

1s, 2s, 3s, 4s, 5s...khóe môi Thiên Hàn giật giật liên hồi, và kế thúc là một tiếng hét vang trời.

- TRẦN BÍCH NGỌC, CÔ GIỎI LẮM, CHỜ ĐÓ ĐI!

Phía hồ tây, một bóng người to lớn tay cầm bình rượu, thoang thoảng trong không khí là mùi rượu nồng nặc, bộ dáng y nửa thê lương nửa quỷ dị. Không biết y đã ngồi đây bao lâu, uống bao nhiêu rượu, chỉ biết y giờ đây giống như một cái xác không hồn vô thanh vô thức tu hết bình rượu này đến bình rượu khác. Đôi mắt thờ thẫn nhìn về phía xa, trong bóng tối đôi mắt y màu hồng ngọc, tỏa sáng như lửa đỏ thật đáng sợ. Tất cả những ai đi ngang qua đây nhìn thấy bộ dáng này của Kỳ Phương đều phải hoảng sợ mà bỏ chạy đến vắt giò lên cổ, hệt như đang gặp phai ác ma không phai người.

Nửa tỉnh nửa mơ, giữa mùi rượu nồng nặc, Kỳ Phương nhìn về phía xa, bỗng chốc không gian bao trùm phủ màn đen đặc, mọi thứ trở nên mờ ảo nơi xa đó ngập tràn ánh sáng. Bên trong ánh sáng là 1 bóng người quen thuộc, thân ảnh nhỏ nhắn yêu kiều, đôi mắt to màu hạt dẻ long lanh, màu hồng cánh sen vẽ lên đường cong tuyệt mỹ, nụ cười đó giọng nói đó xa lạ mà quen thuộc cứ bao phủ lấy y không rời. Phải, một hình ảnh thân quen mà lần đầu tiên gặp gỡ đã khiến y si mê, bên gốc đào năm ấy nàng xuất hiện trước mặt hắn thành linh rồi lại biến mất thành linh. Kỳ Phương vươn tay về phía bóng người nữ nhi đó, đến khi sắp chạm được vào người nàng thì nụ cười trên môi nàng chợt tắt hẳn, đôi mắt long lanh kia trở nên xa lạ, phẳng phát tia bi thương cùng phần hận nhìn y, khiến y như bị hàng ngàn mũi tên đâm sâu vào tận trái tim, hơi

thở khó khăn nơi lồng ngực có cái gì đó nghẹn lờ không nói được. Rồi một bàn tay to lớn khác đã nhanh hơn ôm trọn nàng đó vào lòng, cũng như nàng vị nam tử đó nhìn y nữa đau thương nữa phần hận!

- Tại sao lúc nào ta cũng đến sau ngươi một ngày!_ Kỳ Phương nói vọng theo hai nhân ảnh đang mờ đi kia.

Phảng phất trong không gian âm thanh vọng lại như còi xa xăm nào đó:

- Bởi vì người nàng chọn cuối cùng là ta!

- Vì sao?... VÌ SAO?... Kết cục của một kẻ đến sau một ngày luôn là như vậy, chẳng lẽ chỉ vì một ngày mà tất cả tình cảm ta dành cho nàng đều vô nghĩa! Ta không tin, ta không tin đó là sự thật! A ... a.a.a.a.a.a.a.a.a.a.....

Kỳ Phương hét vào không gian trống trải, hai nhân ảnh sắp biến mất kia nở cười một nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng hơn bất kỳ lúc nào. Kết thúc mọi thứ chính là một đường kiếm sáng chói và máu, máu loang lổ khắp nơi bao quanh lấy hai thể xác vô tri vô giác nằm dưới gốc cây hoa đào....

Kỳ Phương cười, tiếng cười càng lúc lớn tràn đầy quỹ dị, vang vào đêm tối lẫn át đi tất cả âm thanh, trái tim y rạn nứt, y cảm nhận được cái đau từ trong trái tim, cái mùi vị máu tanh chảy ra từ trái tim mình là mặn hay là đắng! Y ném mạnh bình rượu uống còn dở dang xuống hồ, đứng dậy bước đi từng bước xiêu vẹo, cảnh vật trước mắt y trở nên phức tạp và xoay vòng mọi hướng, cuối cùng đôi mí mắt không thể gắng gượng nổi đành sụp xuống. Cả người Kỳ Phương chao đảo rồi ngã xuống đất.

Một bóng người bước đến gần Kỳ Phương nhìn y chăm chú rồi khẽ lắc đầu, kẻ đó vác y lên vai rời đi. Trong đời hắn đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chủ nhân của mình như vậy, mười năm hắn theo chủ nhân hắn, mười năm qua chưa từng nhìn thấy người điên loạn như vậy. Hỉ, nộ, yêu, ái đều bộc lộ cả, có lẽ hắn không hiểu cũng không cảm nhận được nhưng chỉ ít thì hắn có thể thấy có thể nghe được, chủ nhân hắn là vì tâm đau mà gục ngã!

....

Trưa hôm ấy, Như Ngọc vốn dĩ định đi xem đại hội nhưng lại gặp Minh Thư, nàng ta đến thăm nàng. Qua cuộc trò chuyện, mà Như Ngọc nhớ lại được chuyện hôm qua. Đồng thời cũng biết được nàng đã hiểu lầm Thiên Hàn trầm trọng.

Thì ra lúc nàng bỏ đi, Thiên Hàn sau khi giải quyết xong đám thích khách liền quay qua tìm nàng, nhưng không thấy đâu, sợ rằng nàng bị bọn người của Mặc Huyết giáo bắt đi y đã không ngại nguy hiểm mà thúc ngựa đuổi theo dấu vết của bọn chúng. Tuy rằng Thiên Hàn võ công cao, nhưng một người làm sao có thể đủ sức mà đuổi hơn trăm người, đó là chưa kể bọn chúng đều có võ công không tồi. May nhờ có Minh Thư đi ngang đó ra tay cứu giúp, chứ nếu không bây giờ nàng không thể nào gặp được Thiên Hàn rồi! Nhưng mà sau đó, Minh Thư nàng lại bị thương, ngựa thì bị mất, họ lại ở nơi hoang vắng, Thiên Hàn không còn cách nào đành phải phải bế Minh Thư từ nơi rừng hoang vu chạy về đến thành. Nhưng sức người thì có hạn, Thiên Hàn dùng kính công chạy suốt một canh giờ thì cũng đuối sức vì vậy phải dìu nàng ta vào thành. Tuy rằng rất lo lắng về tin tức của Như Ngọc, nhưng Thiên hàn không thể bỏ rơi Minh Thư cho nên phải nhả một chút đưa nàng ta trở về nhà rồi mới tiếp tục tìm nàng, không ngờ lúc đó lại bắt gặp Như Ngọc nàng. Duy, lại có điều không hay chính là bắt gặp trong tình cảnh không tốt, nhìn thấy nàng trong vòng tay Kỳ Phương ôm ấp mặn nồng, đương nhiên Thiên Hàn không nổi trận lôi đình mới là chuyện lạ. Báo hại nàng và Thiên Hàn đều hiểu lầm nhau, xem chút chia xa. Tất cả cũng tại cái tự ái quá cao cùng suy nghĩ quá trẻ con của hai người mà ra, đâu thể trách ai.

Haiz! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại nàng vẫn cảm thấy bản thân rất có lỗi, ái náy nhất chính là Kỳ Phương, huynh ấy đối với nàng quá tốt dù bị nàng năm lần bảy lượt làm tổn thương. Nhưng...nàng dù biết Kỳ Phương đối với nàng có tình, nhưng nàng không thể đáp lại tình cảm của y được. Vì sao? Nàng không biết, chỉ biết trái tim nàng không động tâm được với huynh ấy dù chỉ là một phần nhỏ.

Một điều bất ngờ nữa, chính là cô nàng Minh Thư này lại là người hiện đại. Nói chuyện với nàng ta nàng cứ nghe thấy cái mùi của thế kỉ 21, phải gài mãi nàng ta mới lòi đuôi. Chắc, cứ tưởng có nàng và Gia Khanh xuyên qua đây độc chiếm thiên hạ nào ngờ lại có kẻ bon chen khác vào đây chia phần! Haiz, mà nói đi cũng phải nói lại, nàng ta cũng đâu giống xuyên không như nàng, nàng ta vốn là người cổ đại mà cũng là người hiện đại, ai rắc rối rồi, nàng ta sống cùng một lúc 2 cái xác 2 không gian 2 thời gian mà chỉ có mỗi

một cái hôn!!!

32. Quyển I – Chương 32

CHAP 32: BẮT CỐC

Tĩnh lạc hoa bay...

Những ngày sau đó của đại hội võ lâm, Như Ngọc vẫn đi xem bình thường không bỏ lỡ ngày nào. Không biết nàng quá đa cảm hay là giác quan thứ 6 của nàng tốt mà nàng cứ có cảm giác sắp có chuyện bất thường sắp xảy ra. Số thị vệ đi theo bảo vệ nàng mỗi ngày một đông lên 5, 10, 20 người, chắc, bảo vệ một người mà cần đến 20 cao thủ như vậy có quá xa xỉ không? Nàng đi đâu bọn họ theo đó, cứ như lũ kiến bám lấy cục đường không chịu buông tha. Không chỉ vậy số giờ nàng chạm mặt Thiên Hàn càng lúc càng ít, thậm chí suốt cả ngày không thấy y đâu, cảm thấy kỳ lạ nàng nhiều lần chớp lấy y tra hỏi nhưng đối lại chỉ có một câu trả lời không thay đổi đó là “để đảm bảo an toàn cho nàng, và đảm bảo công việc của ta tiến hành thuận lợi nên phải làm như vậy!”

Cái gì an toàn, còn cái gì công việc thật là nhức đầu, mà thôi kệ hắn đi nàng ở đây cũng chán rồi nhìn cảnh đã không thấy ham, nhìn người không thích ngó nữa, có chăng là cái đại hội tỷ thí là có chút hứng thú cho nên nàng mới lết đi ra khỏi quán trọ, bằng không đã nằm lại ở quán trọ chờ ngày về lại kinh đô rồi.

Cũng từ sau ngày ấy, không hiểu vì sao cứ mỗi lần nàng nhắm mắt đi ngủ thì cơn ác mộng lại cứ xuất hiện. Giấc mộng đó cứ lặp đi lặp lại mà không đổi, trong cơn mơ nàng thấy 1 nơi xa lạ tràn đầy hoa đào nở rộ, một bóng dáng thân quen đứng đợi ai đó dưới một gốc đào già, người đó đang gọi tên nàng da diết làm tim nàng đập rộn rã. Bỗng nhiên mây đen quàn vũ, không gian chợt chìm vào giá lạnh, người đó ôm chặt nàng vào lòng nhìn về phía một bóng khác, trong lòng y nàng cảm nhận được sự giao động cùng đau thương. Có gì đó nóng hổi ươn ướt rơi trên má nàng. Là nước mắt! Người đó đang khóc?

Con người nơi nguồn ánh sáng kia lấp lánh trong một bộ y phục hoàng kim rực rỡ, tay y cầm theo một thanh kiếm đầy máu tanh đang bước về phía 2 người, nàng sợ hãi nép chặt vào người nam tử đang ôm mình. Kết thúc giấc mơ chính là đường lóe sáng lên của thanh kiếm và máu...vườn hoa đào cũng không biết vì sao lại biết thành những cây chết khô, không một chút sinh khí...

- Như Ngọc, Như Ngọc ...nàng gặp ác mộng sao?

Thiên Hàn ngồi bên mép giường lau những giọt mồ hôi cho nàng, đôi mắt âu lo nhìn nàng không rời. Như Ngọc bình tĩnh, đôi mắt tròn xoe nhìn y, cảm nhận được sự lo lắng trong đôi mắt Thiên Hàn:

- Không có gì chỉ là một cơn ác mộng mà thôi!__ Như Ngọc giả vờ lắc đầu như không có chuyện gì.

- ...

Thiên Hàn không nói gì nữa chỉ lặng lẽ nhìn Như Ngọc, gương mặt phẳng phất mệt mỏi. Thấy thế Như Ngọc sờ tay vào trán Thiên Hàn lo lắng:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từ hôm qua đến giờ không gặp huynh, có phải là vì bọn Mặc Huyết giáo?

Nhẹ nhàng nắm lấy tay Như Ngọc, Thiên Hàn dịu dàng nói, mang theo nụ cười :

- Không có gì cả, chỉ là một chút chuyện rắc rối, vài ngày là có thể xử lý xong. Tới lúc đó ta sẽ cùng nàng xem đại hội, sắp đến trận chung kết rồi, nàng phải dưỡng sức để mà coi đấy, nếu không phải đợi 5 năm nữa! Còn bây giờ, nàng nên ngủ sớm đi.

Thiên Hàn nói xong thì đỡ Như Ngọc nằm xuống giường và rời đi, trước khi đóng cửa lại Thiên Hàn còn nhìn lại nàng một cái rồi cười. Khiến Như Ngọc cảm thấy mù tịt không hiểu gì cả, hành động của Thiên Hàn quá đổi dịu dàng, phải nói là đang yêu chiều một món đồ, mà món đồ đó chính là nàng. Trong khi

trước đây chưa từng có chuyện này xảy ra, là vì chuyện hiểu lầm hôm đó hay là vì những chuyện đang diễn ra mà nàng không hề biết?

Như Ngọc vẫn cứ ngẫm nghĩ mãi, rốt cuộc nàng có nên đi nói cho Thiên Hàn biết về giấc mơ, Thiên Hàn thông minh hẳn sẽ hiểu được huyền cơ trong đó. Nhưng lại nhớ đến khuôn mặt phờ bạc của y đêm qua nàng lại không dám nói, vì lo Thiên Hàn sẽ suy nghĩ nhiều...

- Kẹo hồ lô đây, ai mua, ai mua không?

1 người bán kẹo rao hàng đi qua mặt Như Ngọc, đôi mắt nàng chợt sáng lên, lâu lắm rồi nàng không ăn đồ ngoài phố!

- Vương phi không thể được!_ tên thị vệ đi cạnh nàng cảm nhận thấy mùi vị nguy hiểm vội ngăn cản nàng.

- Ách! Tại sao, ta chỉ muốn ăn cái gì đó mà thôi!

- Vương phi hiểu cho, lệnh của vương gia...

- Ta biết!_Như Ngọc cắt ngang lời tên thị vệ, câu này của hẳn nàng nghe đến phát chán rồi, nàng chẳng qua chỉ muốn nếm một ít vị gì đó mà thôi có cần quản đến vậy?_Nhưng lệnh vương gia không cấm ta không được ăn kẹo!

- Nhưng...

- Nếu người sợ thì tự mình mua cho ta là được!

Bọn thị vệ nhìn nhau một chút rồi cùng đồng loạt gật đầu. Tất nhiên ngay sau đó một tên thị vệ bước đuổi theo người bán kẹo. Nhưng đợi mãi vẫn không thấy tên đó quay về, lòng bỗng bồn chồn lo lắng nàng liền phân phó một tên thị vệ khác đi tìm tên thị vệ kia và kết quả tên đó cũng không quay về!

Bọn thị vệ lần này đã cảm nhận được sự nguy hiểm cận kề, vội vã kéo nàng trở về quán trọ. Tuy nhiên, bọn nàng đã không nhanh bằng những kẻ đó, những kẻ bịt mặt vừa xuất hiện đã đánh vào những tên thị vệ đi cùng nàng. Từng người từng người gục ngã xuống, đến khi thị vệ cuối cùng ngã xuống thì nàng cũng bị bọn chúng chụp thuốc mê bất tỉnh,

...

Kỳ Phương đứng trên bờ hồ, ném từng viên đá nhỏ xuống mặt hồ tạo nên những cái khảy động, trong lòng y cũng không ngừng khảy động như vậy, những cảm xúc mông lung khó hiểu. Kỳ Phương không biết hiện tại mình đang nghĩ gì chỉ biết phải chờ một cái gì đó.

- Kỳ Phương! Người gọi ta ra đây là có chuyện gì?_ một âm thanh vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh

- Thiên Hàn!_Kỳ Phương xoay người lại nhìn, trong đêm tối y cảm thấy hình dáng kia quen thuộc nhường nào_ Ta tìm người là vì chuyện của Như Ngọc!

- Và cả ta nữa!_ Thiên Hàn nói tiếp lời của Kỳ Phương .

Không gian lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng, cả hai cứ đứng nhìn nhau hồi lâu, trong khoảnh khắc 4 con mắt chạm vào nhau họ như cảm nhận được cái tư vị quen thuộc, giống như bọn họ có mối liên hệ vô hình nào đó ràng buộc, cảm giác giống như “huynh đệ thân thuộc lâu ngày gặp lại”

Thiên Hàn chợt bừng tỉnh, hắng giọng, nói:

- Ta không rảnh, có chuyện gì nói mau!

Kỳ Phương đột nhiên cảm thấy tâm chùn xuống, đôi mắt thoáng tia bi thương

- Ta nghĩ vương gia cũng đoán được ta muốn nói gì rồi!

- Mặc Huyết giáo!_ Thiên Hàn gõn lọn đáp

- Phải! Vương gia cũng hiểu sự nguy hiểm của chúng đối với nước của ngài và với Kim Vân quốc của chúng tôi!

Thiên Hàn chợt cười nhẹ gật đầu, nói:

- Ta hiểu! Thái tử Hoàng Kỳ Phương của Kim Vân quốc!

Kỳ Phương đôi mắt thoáng bất ngờ:

- Thì ra... tam vương gia đã biết từ lâu, vậy thì chúng ta dễ nói chuyện rồi! __ Kỳ Phương ngừng lại một chút rồi nói tiếp __ngài nghĩ sao nếu ta và ngài cùng gạt bỏ những ân oán trước đây để cùng nhau hợp tác tiêu diệt Mặc Huyết giáo!

- Tốt!

Một cái bóng màu trắng chạy đến, vừa thấy Thiên Hàn liền quỳ mọp xuống đất

- Chủ nhân!

Thiên Hàn khẽ liếc qua Vĩnh Quy nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Phu nhân người..._ Vĩnh Quy bỏ lửng câu nói, bức thư bỏ câu trên tay ném vội cho Thiên Hàn__ chủ nhân là chúng thuộc hạ vô dụng!

Thiên Hàn đọc lá thư về mặt tái đi, y bóp nát lá thư trong tay giọng nói tràn đầy tức giận:

- Xảy ra khi nào?

- Là...là vừa mới xảy ra, tất cả bọn thị vệ theo bảo vệ phu nhân đều đã bị giết cả rồi, còn phu nhân thì bị bọn họ bắt không rõ tâm tích!

Kỳ Phương từ nãy giờ im lặng nhìn, vừa nghe thấy Như Ngọc bị bắt đi thì vô cùng bàng hoàng tức giận xông đến túm lấy cổ áo Vĩnh Quy.

- Người vừa nói cái gì? Như ngọc thế nào?

- Nàng ấy đã bị bọn Mặc huyết giáo bắt đi! Bọn chúng nói trong thư rằng, nếu ta và người không đơn thân đến gặp bọn họ thì...

- THÌ SAO?

- ...Vĩnh viện không thể gặp lại được nàng ấy.

Không gian bỗng chốc trở nên im lặng lạ thường, Kỳ Phương chậm chậm buông Vĩnh Quy ra, 1 lời nói thốt ra cũng không thể, có lẽ y cũng như Thiên Hàn lúc này, cố gắng nén cơn giận lại, thật bình tĩnh để nghĩ cách cứu Như Ngọc.

Hồi lâu sau,

- Bọn họ muốn ta cùng người đơn thân lên đó?

Thiên Hàn gật đầu.

- Người cho rằng chúng ta nên làm gì?

Thiên Hàn suy nghĩ một chút rồi nói,

- Tương kế tựu kế, vừa cứu người vừa công kích...nhưng có điều...thời gian không đủ để ta điều động binh lực đến đây...._Thiên Hàn chột thổ dài

- Chuyện binh lực cứ để ta lo, quan trọng bây giờ là kế hoạch thế nào?

Thiên Hàn liếc nhìn Kỳ Phương ngạc nhiên, nói gì thì nói đây là đất của Minh Phiến quốc, nếu có tập hợp binh lực được nhiều phải là hấn mới đúng. Kỳ Phương tuy rằng là thái tử của một nước nhưng đây không phải đất nước của y, làm sao có thể trong một đêm huy động nhiều người được. Trong khi hấn, vương gia của vương triều, lại đang đứng trên đất nước mình còn phải khó điều động biên nhanh như vậy nữa là. Nhưng nhìn y tự tin như vậy thì có lẽ là thật rồi! Chẳng lẽ trong Minh Phiến quốc của mình, hấn cũng có lực lượng ngầm sao, nếu là thật có khi nào Kỳ Phương hấn đang có âm mưu với Minh Phiến quốc!

- Dùng kế dương đông kích tây đi!_ Thiên Hàn mở lời

Kỳ Phương xoa cằm ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Ta hiểu rồi, cứ như vậy đi sẽ gặp lại sao!

Thiên Hàn nhìn theo Kỳ Phương, trong lòng mơ hồ, rõ ràng hẳn chỉ nói có một câu duy nhất nhưng Kỳ Phương bảo rằng hiểu rõ, cứ như thể bọn họ tâm tương thông không cần nói cũng hiểu được ý của nhau...

- Rốt cuộc thì cái nào là thật cái nào là ảo, Kỳ Phương ...giữa chúng ta thật ra có mối liên hệ gì?

33. Quyển I – Chương 33

CHAP 33: NHỮNG ĐIỀU KHÓ HIỂU.

Nhớ đêm trường cũ lại nhớ

Dưới gốc bàng lẳng hoa nở

Đôi ban thân cùng nhau đuổi

Tình vun đắp thuở ấu thơ đó!

...

Vùng phía nam Kỳ Sơn là núi Lương Kỳ, địa hình hiểm trở khó đi, lại thêm cái truyền thuyết yêu ma cho nên rất ít người dám qua lại nơi này, phải nói là chỉ đi ngang qua bìa rừng cũng không có một ai dám đi. Người ta nói rằng bất kể ai đi vào trong đó đều là đi vào tử lộ, ma người vốn không thuận nhau do đó ai đi vào trong chính là tự tìm đường chết. Nơi này từng có 1 vài truyền thuyết cổ xưa, 300 ngàn năm trước khi thời khai thiên lập địa, con người cùng và ma quỷ cùng tồn tại với nhau và xảy ra cuộc hỗn chiến triền miên, kết quả vì bất phân thắng bại. Cho nên giữa người và yêu ma đã định ra một hiệp ước lấy vùng Lương Sơn này làm ranh giới tách biệt của hai thế giới người và yêu ma, bất kể lý do gì cũng không được phép phá bỏ hiệp ước, vượt qua ranh giới này. Cách đây 500 năm một quốc gia được xem là lớn mạnh nhất, phồn thịnh nhất và phát triển nhất từ trước đến nay Nhã Phù quốc, nhưng vì xâm phạm hiệp ước này mà dẫn đến diệt vong.

Bên trong khu rừng Kỳ Sơn không ngừng bốc lên hơi khí tà ma, từng đợt khói đen bay lên lan tỏa khắp nơi, mang theo những luồng khí độc lẫn hàn khí lạnh như băng đủ để một con người khỏe mạnh vừa ngủ phải lập tức đông thành băng tảng. Nơi đây ngày cũng như đêm tất cả chỉ có một màn đen bao phủ, họa chăng có ánh sáng thì cũng là những tia ánh sáng yếu ớt lọt qua những tán cây, và những ánh sáng chờn của âm hồn ma trôi bay trong khu rừng này. Âm thanh nơi đây cũng hết sức quỷ dị, không phải là tiếng của côn trùng hay dã thú mà là tiếng rạn nứt của đá thạch và những âm thanh rên rỉ của những âm hồn không siêu thoát.

Vùng trung tâm khu rừng, những ánh sáng màu xanh quỷ dị chập chờn phát ra từ ngọn đuốc cháy vô tận của Mặc Huyết giáo tạo cho không gian nơi đây thêm phần ma đạo. Ngồi trên chiếc ghế thượng, người được tung hô là giáo chủ Vũ Thuần của Mặc Huyết giáo. Nhắc đến Vũ Thuần thì không có gì để bàn cãi ngoài 4 từ “tà ma yêu mị”, người cũng giống như danh gọi, đôi mắt màu hồng ngọc chỉ có ở loài yêu ma, đôi môi lúc nào cũng vẽ lên một nụ cười yêu mị, tiếng cười quỷ dị vô thường nghe đến phải khiến người khác run rẩy, y lúc nào cũng vận một bộ trường màu đen đính những hạt pha lê đen lấp lánh toàn thân tỏa ra hàn khí đen của loài ma quỷ.

Vũ Thần miệng mở nụ cười, đôi mắt màu hồng ngọc phát ra những tia sáng quỷ dị, y chăm chăm nhìn vào nữ nhân bất tỉnh đang bị cột trước mặt mình.

- Đây chính là người được xem là thiên hạ đệ nhất kinh điển mỹ nhân sao?

- Giáo chủ!_ 1 nữ nhân mặt trang phục màu trắng tuyết, mảnh lụa trắng che ngang đi nửa khuôn mặt để lộ đôi mắt đẹp, đáp xuống cung kính nói với Vũ Thuần.

- Thế nào?__ Vũ Thuần không di chuyển hướng nhìn mà nói.
- Thiên Hàn và Kỳ Phương đã đến, đúng như chúng ta yêu cầu bọn họ đơn thân đến đây.
- Chắc chắn?__ y hỏi lại
- Đã kiểm tra kỹ lưỡng, cách khu rừng 30 dặm không thấy bóng dáng của người nào cả ngoại trừ 2 người họ.
- Vũ Thuần chuyển tầm mắt sang người bạch y nữ kia, đôi mắt sắc bén nhìn.
- Ta không muốn có bất kỳ sơ xuất nào, dù là nhỏ nhất!
- Thuộc hạ hiểu!

Bạch nữ tử đáp gọn sau đó vận kinh công rời đi. Như Ngọc khẽ động mi, tựa mình thì cảm 3 thấy đau đớn từ hai cánh tay truyền tới. Đôi mắt nàng ngơ ngác nhìn quanh một lượt rồi dừng lại ngay trước người đang ngồi trên ghế nhìn nàng. Đôi mắt màu hồng ngọc sáng quắc lên kia rất đẹp nhưng lại cho nàng cảm giác sợ hãi, trong tiềm thức của nàng hình như đã nhìn thấy đôi mắt đó ở đâu rồi, một đôi mắt màu hồng ngọc nhưng mà đôi mắt đó đẹp hơn, thuần hậu hơn!

- Người là ai?__ Như Ngọc mở miệng hỏi người kia.
- Vũ Thuần__ y nhanh gọn đáp.
- Chớp chớp mắt vài cái để lấy thêm ánh sáng cho đôi mắt, nơi đây quá tối để cho nàng nhìn rõ đối phương.
- Người muốn gì? Tại sao lại bắt ta đến đây?
- Vũ Thuần chợt cười lớn, tiếng cười của y so với tiếng khóc của loài yêu ma còn muốn ghê rợn hơn.
- Không sợ sao?__ Vũ Thuần hỏi
- Tại sao phải sợ người?__ Như Ngọc bình thản đáp, nhưng trong lòng dâng lên mấy hồi e sợ.
- Quả nhiên rất có cốt cách của tiên nhân!
- Người nói gì ta không hiểu? Có gì cứ nói thẳng chớ vòng vo.
- Nhã Phiếm Phiếm!__ Vũ Thuần khẽ gọi, âm thanh da diết từng đợt kéo đến khiến người khác nghe phải chùn lòng.
- “Nhã Phiếm Phiếm? Hẳn ta đang gọi ai thế? Tại sao khi nghe đến cái tên đó lòng nàng lại đau nhói, vì sao vậy?”

- Vẫn chưa nhớ?__ Vũ Thuần lại hỏi

Đôi mắt Như Ngọc chợt tròn lại, con ngươi đen thẳm co lại nhìn Vũ Thuần

- Nhớ cái gì? Rốt cuộc người muốn cái gì?
- Nhớ cái gì sao?__ Vũ Thuần lại cười__ chuyện của 500 năm trước, chuyện của Nhã Phù Quốc, chuyện của người, Vũ Thần Anh Và Vũ Thần Huy.

Tâm như chấn động, trước mắt nàng một màn sương mỏng manh chợt phủ lấy.

- “Sao nàng lại khóc, sao tâm lại đau, những người đó là ai có can hệ gì nàng, tại sao khi nghe thấy tên những người đó nàng lại như vậy?”

Vũ Thuần nhìn nàng không chớp mắt, nơi khóe mắt hiện lên cái gì đó sang sáng. Từ trên tay y một bức họa bị ném vào lò lửa đang cháy, ngọn lửa xanh bỗng nhiên cháy bùng lên mạnh mẽ nuốt lấy bức họa. Một lúc sau từ màn lửa kia dần dần hiện ra hình ảnh của một nữ nhân vô cùng xinh đẹp cùng 2 vị nam tử, một người mặt hoàng kim sáng chói khuôn mặt anh tú tỏa ra khí chất của đế vương, người còn lại vận một y phục màu lam cần hình con rồng bạc ngũ quan nho nhã phong thái điềm đạm, đặc biệt từ người này tỏa ra tiên khí cao vời, vừa nhìn đã thuận mắt. Như Ngọc mở đôi mắt to hết cỡ ồ lên một tiếng:

- Đó ...đó không phải là những người trong giấc mơ của ta sao?

- Đó không là mơ mà là thực, những con người từng tồn tại và những chuyện đã từng xảy ra cách đây 500 năm.

Vũ Thuần nhẹ nhàng nói. Điều này khiến Như Ngọc phải giật mình, nàng mơ thấy chuyện đã từng xảy ra là chuyện của 500 năm về trước sao? Thật buồn cười, con người mơ là giấc mơ tiên đoán hoặc là tương lai hoặc là chuyện kiếp trước làm gì có chuyện mơ thấy chuyện của 500 năm trước mà còn là chuyện của người khác chứ?

- Người cho là ta sẽ bị người lừa?__ Như Ngọc nhìn thẳng vào Vũ Thuần nói

- Không tin sao? Haiz!__ Vũ Thuần đứng dậy bước khỏi đài ghế bước đến bên cạnh một chậu cây, vì đôi mắt không nhìn được rõ cho nên nàng không đoán được đó là cái gì.

- Nàng tự xem đi!

Vũ Thuần bước đến trước mặt Như Ngọc chìa ra một nhành hoa đào. Như Ngọc khó hiểu nhìn Vũ Thuần. Ánh sáng của ngọn lửa chiếu rọi trên người y, Như Ngọc tuy rằng cảm thấy người này đáng sợ nhưng cũng phải công nhận là hắn rất đẹp so với hai nam nhân trong hình ngọn lửa kia không thua kém gì, hình như bọn họ có cái mối liên hệ nào đó thì phải.

Là đôi mắt! Đôi mắt màu hồng ngọc!

- Đừng nhìn ta nữa, sau này sẽ còn nhiều cơ hội để nhìn. Bây giờ cái nàng nên nhìn là nhành hoa này đây!

Như Ngọc chuyển ánh nhìn sang nhành hoa, đó là một cành hoa đào màu hồng phấn thật đẹp. Thật ngạc nhiên khi nơi tăm tối tràn đầy yêu khí chết chóc này lại có một nhành hoa xinh đẹp này, không chỉ vậy mà còn rất tươi như đang được trồng trong vung đất màu mỡ! Nhưng hình như trên cành hoa kia có cái gì đó thì phải, phải chăng đó là ...

MÁU

- Nàng cố nhớ lại đi, chuyện gì đã xảy ra 500 năm về trước!__ Vũ Thuần lại lên tiếng.

Như Ngọc cảm thấy đầu đau nhức vô cùng, hệt như có cái gì đó bên trong đầu nàng đang trỗi dậy.

- A.....a...a...a...

- Nhã Phiếm Phiếm!

- Câm!__ Như Ngọc quát lên.

Nhưng Vũ Thuần không muốn bỏ qua tiếp tục nói:

- Vị nam tử mặc hoàng phục kia chính là vị hoàng đế cuối cùng của Nhã Phù quốc Vũ Thần Huy.

- Im đi!

- Còn người kia chính là tứ vương gia của Nhã Phù quốc Vũ Thần Anh, người được xem là tiên nhân hoá kiếp và cũng là vị hoàng tộc xuất chúng nhất trong tất cả các hoàng tộc từ thuở khai chi lập quốc của tất cả triều đại cho đến nay.

Từng lời nói của Vũ Thuần cứ bay vào tai Như Ngọc, khiến tâm nàng không ngừng bị dao động. Nàng không muốn nghe và cũng không nên nghe hắn nói, những lời đó làm sao biết thật hay giả mà nàng phải tin, trong khi những lời đó khiến nàng khó chịu thì càng không nên nghe. Phải không nên nghe, không nên nghe...

- Ta không muốn nghe ... MAU IM ĐI!

- Không muốn nghe hay không dám nghe! Ha!__ Vũ Thuần chợt cười kinh mệ__ Sao ta lại quên chứ, nàng là Nhã Phiếm Phiếm là đệ nhất mỹ nhân là hồng nhan họa thủy, hại huynh đệ người ta tương tàn, hại luôn cả đất nước phải tan nhà! Làm sao dám nhớ làm sao muốn nghe được chứ?

Như Ngọc không hiểu ý của Vũ Thuần là gì nhưng nàng lại nghe thấy tim khó chịu, đôi mắt ngơ ngác nhìn Vũ Thuần hồng tìm thấy một sự thật sáng tỏ. Có cái gì đó mơ hồ tựa như nàng biết, mà cũng như không biết gì cả đang trong người nàng:

- Người...người nói cái gì?
- Ta nói chuyện của 500 năm về trước!
- 500 năm về trước!_ Như Ngọc bàng hoàng nhắc lại.

34. Quyển I – Chương 34

CHAP 34: KÍCH ĐỘNG.

Mây rồi cũng bay theo gió

Tình ta cũng sẽ thể thôi

Chợt đến rồi sẽ chợt đi

Chỉ mong không có hận lòng.

- Nàng đã nhớ?
- Người rốt cuộc muốn cái gì? _ Như Ngọc cố giữ tỉnh táo không để những suy nghĩ mơ hồ kia làm lung lay ý chí, hỏi ngược lại về phía Vũ Thuần.
- Ta muốn gì? Hừ...

Vũ Thuần ngừng lại đôi mắt quan sát từng biểu hiện trên mặt của Như Ngọc. Miệng nở nụ cười tà mị, đột nhiên y chỉ tay về phía ngọn lửa, đôi mắt liếc qua tàn nhẫn.

- Ta muốn sức mạnh của hai người đó!
- Ngọc nhi!_ Thiên Hàn cùng Kỳ Phương đột nhiên xuất hiện gọi tên nàng.
- Như Ngọc nghe thấy tiếng Thiên Hàn thì lòng vô cùng vui mừng, quay đầu nhìn y:
- Huynh đến rồi!

Thiên Hàn nhìn Như Ngọc lo lắng, nhưng đôi mắt vẫn sáng tinh như đang cố trấn an nàng, miệng gượng cười nói:

- Xin lỗi huynh đến muộn!
- Không sao, chỉ cần huynh đến là được rồi! _ ^^

Kỳ Phương đứng bên cạnh Thiên Hàn nhìn cảnh này lòng vô cùng tái tê, hẳn rõ ràng đứng sừng sững to lớn như vậy mà Như Ngọc lại không nhìn thấy chỉ nhìn thấy có mỗi Thiên Hàn. Đôi tay siết chặt Ngân Bạch kiếm, trong đôi mắt y là một sự hụt hẫng đến nhường nào, hẳn ở đây nhưng lại giống như không khí, trong mắt Như Ngọc vốn không hề có hình ảnh của hắn.

Vũ Thuần ngồi trên ghế cao, đôi mắt thích thú nhìn cảnh trước mặt, đôi môi hơi nhếch lên cười thỏa mãn.

- Đến rất đúng lúc!

Vũ Thuần vừa dứt lời lập tức đánh một chưởng về phía Như Ngọc. Thiên Hàn nhìn thấy vội vàng dùng Tịch Hàn kiếm đỡ thay cho Như Ngọc chưởng kia, Kỳ Phương cũng nhanh chóng xuất chiêu đánh về phía Vũ Thuần, nhưng Vũ Thuần lại nhanh hơn né tránh, bay lên cao rồi lại đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng ngay trước mặt 3 người, đôi môi vẫn như cũ nở nụ cười tà mị. Thiên Hàn nhanh cơ hội cắt dây cho Như Ngọc, nhưng có lẽ vì bị ảnh hưởng bởi lực chưởng hồi nãy và khí trong khu rừng này mà Như Ngọc cảm thấy ngực đau rất cùng sôi sục, một ngụm máu phun trào, đôi mắt trở nên nặng trĩu, ...trước khi nàng bất tỉnh đi, hai tay vẫn ôm chặt Thiên Hàn. Kỳ Phương vừa xoay đầu lại để xen sao thì nhìn thấy long cang thêm đau, một cổ tức giận lại dâng trào, cảm giác của ngày hôm ấy chợt sống dậy, y vội vã quay mặt hướng khác nhìn, không hiểu sao cảm giác hôm nay so với hôm đó mạnh liệt hơn nhiều!

Vũ Thuần đứng kế bên chỉnh trang lại y phục rồi nói tiếp:

- Cái gì cũng phải từ từ, chẳng lẽ các người không muốn biết lý do ta dụ người tới đây?

Thiên Hàn một tay ôm Như Ngọc, một tay cầm chắc Tịch Hàn kiếm, giận dữ quát:

- Nói mau, không cần dong dài!

- Người rốt cuộc muốn thế nào hả?__ Kỳ Phương gầm nhẹ.

Vũ Thuần thản nhiên cười:

- Ta nên gọi người là gì tam vương gia của Minh Phiên quốc hay là... Vũ Thần Anh của Nhã Phù quốc!

- Cái gì?__ Thiên Hàn ngạc nhiên cùng bất ngờ.

- Chớ dùng lời nhiều hoặc, có gì cứ nói thẳng ra!__ Kỳ Phương đứng một bên nói chen vào.

- Còn người...__ Vũ Thuần quay sang nhìn Kỳ Phương__ phải chăng ta nên gọi là tiên đế Vũ Thần Huy!

- Người...người đang nói xàm ngôn gì đó

Kỳ Phương khi nghe đến 3 từ “Vũ Thần Huy” tâm như bị kích động, tay kiếm run lên bần bặc. Nhìn thấy biểu hiện của Kỳ Phương biết y đang nao lòng, Thiên Hàn vội hét lên:

- Kỳ Phương chớ để hấn đả kích, bình tâm lại mau! Hấn đang phân tán chúng ta đấy.

- Ta không xàm ngôn, cũng chẳng nói bừa. Các người thân là con cháu của Vũ Thần gia mà lại không biết vận dụng tài đức để phát huy giang sơn dòng họ Vũ Thần, ngược lại còn vì ả tiện nhân này mà hủy hoại cả giang sơn dòng tộc, thật không biết xấu hổ!

Thiên Hàn cố gắng tĩnh tâm lại, hít thật sâu sau đó nhìn thẳng vào kẻ thù mà chia kiếm về phía Vũ Thần mắng:

- Người thật điên rồi, cái gì Vũ Thần Anh, Vũ Thần Huy người tưởng bọn ta sẽ tin lời người nói sao? Nực cười!

Vũ Thần nhìn Thiên Hàn, mắt có hơi đảo đi hấn vốn đã biết Thiên Hàn là người không dễ kích hơn nữa y lại là người bình tĩnh có thể nhanh chóng bình tâm. Cho nên biểu hiện này của y không khiến cho hấn bất ngờ mà ngược lại chuyển sang một cách khác, phía sau lưng tay y bắt đầu dùng thần chú, tuy nhiên về mặt Vũ Thuần vẫn điềm đạm

- Ta thật sự không hiểu vì sao người không hận hấn Thiên Hàn, nếu ta là người dù là kiếp này hay kiếp trước đều sẽ không tha cho hấn.

Mặc kệ Vũ Thần nói gì, tâm Thiên Hàn vẫn rất tịnh đầu linh hoạt suy nghĩ để tìm ra điểm yếu của đối phương. Đang suy nghĩ thì cảm thấy một luồng lạnh khí chạy dọc bên người, tay chân y vốn nhanh nhẹn không cần nhìn sang bên cạnh vội ôm Như Ngọc né nhanh, sau đó mới quay mặt lại nhìn người vừa xuất chiêu. Đôi mắt Thiên Hàn trừng to nhìn Kỳ Phương không tin nổi người vừa đánh bọn họ lại chính là y! Một đường rồi lại một đường bổ xuống, Thiên Hàn khó khăn ôm Như Ngọc né tránh.

- Kỳ Phương người điên rồi sao? Mau dừng tay!__ Thiên Hàn hét về phía Kỳ Phương. Nhưng không biết tại sao Kỳ Phương cứ như người điên ra tay không dừng, đôi mắt y trở nên đen thẫm hơn tỏa ra sát khí kinh hoàng.

Thiên Hàn điểm mũi chân bay về phía xa, rồi quay đầu lại nhìn Kỳ Phương một lần nữa chỉ thấy y đứng bất động. Vũ Thuần từng bước chậm rãi bước về phía Kỳ Phương đang đứng, đôi môi nở nụ cười khoái trá:

- Người...Kỳ Phương! Kẻ thù đang đứng cạnh người đó mau giết hấn đi!

- Vô ích thôi, hấn bây giờ không còn là Hoàng Kỳ Phương nữa, mà đã là người của Mặc Huyết giáo.

Thiên Hàn nhìn lại kỳ phương thì chợt hiểu mọi điều “Vũ Thuần là kẻ biết tà thuật có lẽ Kỳ Phương đã bị hấn dùng tà thuật không chế rồi”, đôi mắt y bình tĩnh suy tính.

- Người muốn gì? _ Thiên Hàn thừa biết với sức của một mình y không đủ để địch lại hai người họ cho nên phải tìm cách kéo dài thời gian.

- Đơn giản! Ta muốn linh thần của người! _ Vũ Thuần thần nhiên đáp

- Linh thần?

Vũ Thuần gật đầu giải thích:

- Người chính là hóa kiếp của Vũ Thần Anh, người mang trong người sức mạnh của tiên nhân, cho nên trên người người hiện giờ vẫn còn sức mạnh đó. Và cái đó chính là linh thần. Người yên tâm ta chỉ cần “linh thần” của người để bổ trợ cho sức mạnh của ta. Tuyệt đối không ảnh hưởng gì đến người cả! Chỉ cần người ngoan ngoãn giao linh thần cho ta, thì ta sẽ không làm hại người, hấn và nàng ta!

- ...

Thiên hàn có hơi chần động khi nghe Vũ Thần nói vậy, tuy nhiên bây giờ không phải lúc suy nghĩ đúng hay sai mà là làm gì để cứu được Như Ngọc cùng Kỳ Phương. Nếu bây giờ hấn tiếp tục đánh trả thì không thể thắng nổi hai con người đó. Nhưng nếu buông gươm...ít ra...vẫn còn cơ may!

Vũ Thần vẫn im lặng cho Thiên Hàn suy nghĩ, đôi mắt chăm chú nhìn Thiên Hàn biến đổi sắc diện. Chờ được một lúc thì y lại lên tiếng:

- Người không đồng ý? Nếu vậy thì ta không thể nương tay rồi!

Vũ Thuần nói xong tay vươn lên về phía Kỳ Phương định ra hiệu. Thiên Hàn thấy vậy vội lên tiếng:

- Được! Ta đồng ý! Chỉ cần người giữ lời, không làm họ bị thương và thả họ trở về an toàn.

- Ha ha! Tất nhiên!

Tay Vũ Thuần giơ lên ột tụ khói đen tích lại dần thành một quả cầu, đôi mắt Vũ Thuần chợt biến đổi sang màu đỏ quắc pha đen quỷ dị, trận gió lạnh ào đến quán lấy y như một con lốc xoáy cuốn trôi những chiếc lá khô. Thiên Hàn nhìn một lượt rồi sau đó tìm một vị trí an toàn đặt Như Ngọc nằm xuống. Còn bản thân thì bước đến trước mặt Vũ Thuần chờ đợi.

Tiếp đó, Vũ Thuần đánh quả cầu đen vào lòng ngực Thiên Hàn, vừa chạm vào người Thiên Hàn quả cầu hắc ám từ từ tan biến, thấm vào người y. Kế đó, một trận đau đớn cuộn cuộn dâng lên, Thiên Hàn đau đớn ôm lấy ngực, cảm giác như có cái gì đó đang tách từng bộ phận trên người mình ra. Đôi mắt mệt mỏi cùng lờ lờ nhìn Vũ Thuần đang đọc niệm chú mà nghiến răng chịu đựng. Có cái gì đó đang di chuyển từ tim y sang bên phải rồi lại về phía giữa ngực, sau đó...

- Ối! sao...sao có thể... _ Vũ Thuần đang niệm chú đột nhiên la lên.

Thiên Hàn đang ôm ngực chơi vơi trên không trung đột nhiên rơi xuống. Mặc dù rất đau nhưng y cũng rất nhanh xoay người tiếp đất an toàn, và chụp lấy thanh Tịch Hàn đâm về phía Vũ Thuần. Trên người Vũ Thuần vốn đã có một thanh kiếm Bạch Ngân kiếm đâm xuyên từ phía sau, giờ lại thêm một Tịch Hàn kiếm đâm từ trước ngực. Vũ Thuần như một con thú bị đâm phải không thể cự quật để thoát thân chỉ có bất ngờ không tưởng.

- Đơn giản là vì người là kẻ ngốc! _ Kỳ Phương ở phía sau lưng Vũ Thần đang cầm Bạch Ngân kiếm lạnh lùng nói.

- Hóa...hóa...ra các người đã ...có kế hoạch dụ ta vào bẫy từ trước...khụ khụ! _ Vũ Thuần khó nhọc từng lời.

- Đúng vậy! _ Thiên Hàn cũng lạnh lùng đáp.

35. Quyển I – Chương 35

CHAP 35: LỜI THẬT LÒNG.

Trăm năm hoa duyên nở

Chỉ hồng nợ gấn duyên

Duyên với nợ cùng nhau

Đôi ta mới sánh được

Trước khi vào đây hai người đã bàn kế hoạch từ trước, Tương kế tự kế đưa Vũ Thuần vào bẫy. Theo như họ được biết Vũ Thuần võ công vốn không cao, nhưng hắn lại có tà thuật cho nên rất khó đối phó. Đánh trực diện tất nhiên là sẽ không thắng nổi vì vậy phải dùng kế. Kỳ Phương sẽ giả vờ trúng tà thuật của Vũ Thần, nhân cơ hội y mất cảnh giác mà ra tay!

- Ha ha! Cho dù các người có đánh bại ta đi nữa....khụ khụ...thì các người cũng chẳng thoát được... vì đây là xảo huyết của ta!

- Ta nghĩ người có ngờ cũng không ngờ được đâu!_ Kỳ Phương lại nói_ Người của người đã bị thuộc hạ của ta giết sạch cả rồi!

Vũ Thuần có hơi kinh ngạc một chút nhưng ngay sau đó trở lại vẻ bình tĩnh, y thoáng hiện qua tia nham hiểm, rồi đánh một chưởng về phía Thiên Hàn và nhanh chân bay lên không trung, dùng roi Hắc Long đánh về phía Như Ngọc đang nằm. Quả nhiên Thiên Hàn cùng Kỳ Phương vì kinh hoảng mà vội chạy lại chỗ Như Ngọc đỡ lấy đường roi kia. Nhân cơ hội Vũ Thuần lập tức hòa mình vào bóng tối trốn mất. Thiên Hàn, Kỳ Phương đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm y nhưng không thấy ngoài một màn đen bao phủ, vì vậy mà càng tăng thêm mức đề phòng. Ngọn lửa trong lò quái cũng chợt tắt đi. Mọi thứ đều chỉ một màu đen trù mật, nếu không phải nhờ chút ánh sáng ló lắt của tịch hàn kiếm tỏa ra thì có lẽ 3 người họ đã bị bóng đêm nuốt chửng... Thiên Hàn chống kiếm xuống đất hơi quay đầu nhìn Kỳ Phương:

- Nếu như...nếu như, trong trận chiến này cần phải có một người hy sinh, và người đó là ta thì Kỳ Phương, ta chỉ xin người một điều, đó là hãy bỏ qua hết những ân oán trong quá khứ giữa ta và người mà hãy chăm sóc Như Ngọc thật tốt!

- Người đang nói hàm hồ gì đó Thiên Hàn, cái gì mà chết mà hy sinh! Ta, người, Như Ngọc không một ai được chết! Cuộc chiến chỉ mới bắt đầu mà người lại nói xui như vậy sao! Nếu thật sự cần có người hy sinh thì người đó không phải người mà phải là ta. Nếu người chết thì Như Ngọc sẽ thế nào, người có hiểu cho cảm xúc của Như Ngọc, nàng ấy sẽ đau lắm có biết không hả?

- Người không hiểu đâu Kỳ Phương! Ta và Như Ngọc không giống như những gì người nghĩ, trong lòng nàng ta chẳng qua chỉ là một người bạn một đồng hương, một bạn thanh mai và là một phu quân hờ mà thôi!

- Ta chính là không hiểu! Thiên Hàn, chẳng lẽ ngày hôm đó chưa đủ để cho người thấy sao, vị trí của người trong lòng nàng cao đến mức nào?_ Kỳ Phương hơi gầm nhẹ, bạch ngân kiếm khẽ run theo tâm ý khi y nhớ lại ngày hôm ấy, khi Như Ngọc đẩy hắn ra mà quay đầu lại với Thiên Hàn, lúc đó tâm hắn đã chết!

Thiên Hàn định lên tiếng giải thích thì lại không biết nói thế nào, cho nên chỉ biết thở dài một tiếng. Lại nghĩ đến những chuyện gần đây khi hắn đối mặt với Kỳ Phương, những hình ảnh mơ hồ thoáng ẩn thoáng hiện, cùng những cảm xúc kỳ lạ không thể nói bằng lời. Lẽ nào giữa hai người họ có mối liên hệ nào đó mà không biết, hay đúng như Vũ Thuần nói, bọn họ kiếp trước là huynh đệ ruột thịt...

Đang mải mê với suy nghĩ thì Kỳ Phương bất chợt lên tiếng:

- Thiên Hàn người có yêu Như Ngọc không?

Bất ngờ trước câu nói của Kỳ Phương, Thiên Hàn im lặng mấy giây suy nghĩ rồi lại im lặng không biết nói gì?

- Nam tử hán đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa sao lại có thể không dám đối mặt với chính bản thân mình! Thiên Hàn! Dừng khí nam nhi của người ở đâu, mau đem ra đây! Yêu thì nói yêu, không yêu thì nói không

yêu việc gì mà lại căm lạng!__ Kỳ Phương chờ đợi lâu không thấy ai trả lời không kiềm chế bản thân giận dữ nói

- Ta...

- Sao?__ Kỳ Phương hơi gần giọng

- ...__ hần sao, hần...cũng không rõ nữa chỉ biết bản thân rất lạ, trước kia khi còn ở hiện đại, cho dù Như Ngọc đi với bất kì con trai nào làm gì hần cũng cảm thấy bình thường. Nhưng từ khi cùng Như Ngọc trải qua một lần ly biệt hần lại sợ, sợ mất nàng lần nữa, không chỉ vậy khi nàng đi cạnh ai nói chuyện với người nam nhân nào hần cũng cảm thấy lòng khó chịu.__ Có lẽ, ta thật sự yêu nàng!

Đôi mắt Kỳ Phương càng thêm u ám, thật ra y cũng đã đoán trước được những lời này, chỉ có điều bản thân y lại không muốn chấp nhận mình là một kẻ thua cuộc, không thể nào chấp nhận được người nàng ấy yêu không phải hần. Nhưng hần không chấp nhận cũng không thể được bởi vì con tim của nàng không do hần làm chủ. Đáng lý ra hần nên buông tay mới đúng, vì sao hần không thể buông tay nàng được, phải chăng cái vòng quay oan nghiệt đó không thể nào tránh khỏi, nó cứ lần lượt quanh hần không buông.

- Thiên hàn ngươi có cảm thấy ta và ngươi có một mối liên hệ thân thuộc nào hay không? Ví dụ như một loại tình cảm huynh đệ ruột thịt chẳng hạn!__ Kỳ Phương chột buong lời, đến khi nói xong thì mới phát hiện bản thân kỳ lạ sao lại nói ra những lời này __ Ừm! Coi như ta chưa từng nói gì đi!

Kỳ Phương nhanh chóng quay đầu đi lảng tránh. Thiên Hàn nhìn theo phía sau bóng dáng Kỳ Phương ngạc nhiên, cùng suy ngẫm.

- Ngươi cũng cảm thấy như vậy sao?

Kỳ Phương nghe thấy lời này vô cùng bất ngờ mà quay đầu lại nhìn, 4 con mắt cùng một lúc chạm vào nhau, một ảo ảnh chợt hiện ra nhanh chóng và cũng vụt mất đi nhanh chóng.

- Cần thận!

Đôi mắt Thiên Hàn nhìn thấy một tia sáng xẹt qua vệt hết lớn, vung kiếm chém về phía sau lưng Kỳ Phương, một đóm lửa nho nhỏ vừa chạm vào thanh tịch hàn kiếm thì lập tức nổ tung. Kỳ Phương lúc này mới chợt tỉnh lại mà đề cao cảnh giác hơn. Hít một hơi dài, nhìn tứ phía cẩn thận dò xét rồi nói:

- Nếu cứ thế này e rằng viện binh chưa tới thì chúng ta đã ngã gục vì độc khí của nơi này rồi!

Kể đó, Kỳ Phương móc trong túi ra một đoạn gỗ nhỏ rồi châm mỗi lửa đốt cháy và ném lên không trung, lập tức đoạn gỗ nổ tung, những tia sáng giống hệt như những tia pháo bông bắn ra tứ phía, làm tỏa sáng một vùng rộng khắp. Ngay sau đó một bóng đen nhanh chóng lướt qua cạnh bên trái bọn họ, những ánh sáng lấp lánh của pha lê hắt lại làm mất người khác phải lóa đi. Thiên Hàn nhanh chóng phóng kiếm đuổi theo đánh bóng đen kia nhưng lại chậm chân để hần tẩu thoát. Bóng tối một lần nữa bao trùm lấy 3 người.

- Hần nhanh thật!__ Kỳ Phương lại nói.

Thiên Hàn chột cười bí hiểm nhìn Kỳ Phương khiến Kỳ Phương khó hiểu nhú mày:

- Tuy nhiên, vẫn còn cách khác!

Thiên Hàn vừa nói vừa lấy bên hông ra một cái túi đen, vừa mở túi hàng loạt những đóm sáng bay tỏa ra tứ phía. Cái thứ ánh sáng yếu ớt chập chờn đó từ từ tản ra làm đêm tối sáng dần lên, mặc dù chỉ là hơi lơ mờ sáng không nhìn rõ được gì, nhưng lại vô cùng hữu ích trong lúc này.

Trước khi vào đây, Thiên Hàn đã đoán biết sẽ như thế này, vì vậy y đã bắt sẵn một ít đóm đóm bỏ vào trong túi chờ cơ hội sử dụng đến. Thiên Hàn nháy mắt với Kỳ Phương một cái rồi sau đó hòa mình vào bóng tối mất tăm. Còn Kỳ Phương vẫn đứng tại vị trí đó không rời, tay cầm bạch ngân kiếm dồn hết nội lực vào thanh kiếm và chờ đợi đến khi đủ lực thì lập tức chém mạnh về phía đang phát ra những tia lấp lánh của pha lê. Và chính những ánh sáng mờ ảo của đóm đóm kia đã giúp y nhận ra được nơi Vũ Thuần đang ở đâu!

Vũ Thuần đang đứng núp ở dưới gốc cây to bỗng cảm thấy không ổn vội rời khỏi chỗ đó, vừa rời ra khỏi thì đã bị Kỳ Phương từ phía sau đâm tới. Nhanh như chớp, Vũ Thuần dùng Hắc Long quất thẳng vào Kỳ

Phương, nhưng vừa mới giơ roi lên thì đã bị thiên hàn từ phía sau chụp lấy roi tung sát chưởng thẳng vào ngực khiến y thối lui về sau mấy bước. Kỳ Phương cũng không bỏ qua cơ hội dùng kiếm đâm về phía Vũ Thuần lần nữa, nhưng lần này chỉ là sượt qua tay trái làm Vũ Thuần bị thương ở cánh tay mà thôi!

Biết bản thân không thể chạy thoát khỏi hai người này, Vũ Thuần đành dùng cuối cùng chính là “chết chung”, tay y dồn nội lực vào Hắc Long tạo ra một bão xoáy kẹp chặt cả Kỳ Phương và Thiên Hàn, sau đó dùng tay trái tung ám khí có độc về phía họ. Nếu như hấn thành công thì sẽ thắng còn bằng không thì hấn sẽ cùng roi hắc long này tự hủy diệt và kéo luôn cả 2 kẻ kia về cõi chết!

Vốn là người gian xảo, Vũ Thuần sau khi dùng hắc long trói hai người kia lại và tung ám khí thì cũng nhanh cởi chiếc áo bào ném về phía 2 người để che lại đường tẩu, vốn dĩ đó chỉ là một mảnh bào y bình thường nhưng bên trong lại tẩm rất nhiều loại kịch độc, chỉ cần vừa chạm vào thì đối phương sẽ chết ngay tại chỗ.

Nhưng Vũ Thuần có ngờ cũng không ngờ được Kỳ Phương cùng Thiên Hàn tâm vốn tương thông, không cần nói cũng hiểu được người kia muốn gì. Cả hai cùng phối hợp kẻ vung kiếm chém đứt hắc long người dùng nội lực hất tung bào y của Vũ Thuần, cả hai cùng thoát ra khỏi cái trói của kẻ thù. Nhất thời vì bị bào y che khuất tầm nhìn cho nên Vũ Thuần không nhìn rõ được Kỳ Phương và Thiên Hàn như thế nào, đến khi kéo được bào y qua một bên thì trước mắt đã là mũi kiếm nhọn hoắt đâm xuyên vào trái tim của y. Từng giọt máu tươi nhỏ xuống chảy tuôn theo lưỡi kiếm, duy chỉ có điều là máu này không phải màu đỏ mà là màu đen một màu đen thẫm!

- Ha ha!__ Vũ Thuần chợt cười lớn tiếng, tiếng cười nghe mới ghê rợn làm sao. Về mặt Vũ Thuần cực kỳ thản nhiên không một chút đau đớn, cứ như mũi kiếm vừa rồi không hề đâm vào người y!

Thiên Hàn nhìn thấy cảnh tượng này thì vô cùng kinh ngạc, về mặt ngưng trọng vài giây mới nói được nên lời:

- Hấn...không phải là con người.

Kỳ Phương cũng vậy, đôi mắt nhìn Vũ Thuần kinh ngạc mà rút kiếm ra, vừa lúc này, khi y đâm hấn thì vẫn còn là màu đỏ, nhưng tại sao bây giờ lại là màu đen cơ chứ. Chẳng lẽ hấn...

- Ha ha...__ Vũ Thuần lại nở nụ cười ghê rợn, đôi mắt màu hồng ngọc càng trở nên đỏ huyết hơn.

- Người, người không phải con người...__ thiên hàn chấn động nói, vội nắm chặt tịch hàn kiếm lùi lại mấy bước phòng thủ.

36. Quyển I – Chương 36

CHAP 36: BIẾN ĐỔI KHÔN LƯỜNG.

Còn Vũ Thuần thì ôm vết thương đứng dậy, đôi môi nở nụ cười kỳ quái, nhìn y lúc này nữa giống người nữa giống ma

- Vũ Thần Anh đã lâu không gặp! 500 năm rồi, kể từ ngày ngươi phóng ấn ta ở đây.

- Người là ai? Tại sao ngươi...__ Thiên Hàn không tin nổi vào mắt mình, Vũ Thuần toàn thân là máu đen, khí đen bao phủ lấy y mỗi lúc một dày đặc

- Haiz! Lại một kẻ đã quên, 500 năm trước ngươi đã từng dẫn binh đến đây để giết ra, nhưng việc chưa hoàn thành thì ngươi đã bị chính hoàng huynh của mình ra tay hạ thủ, ngươi còn nhớ chứ?__ nói đoạn Vũ Thuần hướng ánh nhìn về phía Kỳ Phương

Thiên Hàn cũng nhìn về Kỳ Phương, đôi mắt của Kỳ Phương lúc này bỗng nhiên trở nên đỏ lạ kỳ, không chỉ vậy sát khí trên mặt y ngày một tăng lên.

- Hoàng Kỳ Phương chính là hoàng huynh của ngươi kiếp trước Vũ Thần Huy!

- Hoàng huynh của ta?__ thiên hàn kinh ngạc lập lại, đôi mắt mở to nhìn Kỳ Phương__ Là thật sao?

Trong tiềm thức của Thiên Hàn chợt có cái gì đó trở dậy, cho dù Thiên Hàn không muốn tin lời Vũ Thuần thì lúc này đây tâm ý lại chấn động cứ như đó là sự thật, một sự thật đau lòng.

- Không sai, chính là y đó! Người đã ra lệnh cho người đến đây để giết ta, và cũng chính là người đã ra tay chia cắt người và nàng ấy!__ Vũ Thuần nói đoạn thì chỉ về phía Như Ngọc đang bất tỉnh__ Ha! Thật nực cười khi nơi mà chính người phong ấn ta lại là nơi kết thúc của hai người các người, mà người kết thúc sinh mệnh của các người lại là hoàng huynh tôn kính của người!

- Hừ! Người cho rằng ta tin sao?

- Người có quyền tin hoặc không tin, nhưng mà sự thật vẫn là sự thật...500 năm trước chính hắc đã xuống tay, và năm trăm năm sau cũng sẽ chính hắc xuống tay với các người tại nơi này, tất cả cũng chỉ là vì người nữ nhi này!

Nói xong Vũ Thuần cười lớn sau đó một luồng khí đen thoát ra từ y rồi bay thẳng lên cao. Thân xác của Vũ Thuần ngã xuống đất như một vật phế thải bị người khác dùng xong quăng đi. Bỗng chốc biến thành tro bụi để gió thổi đi. Thiên Hàn ngẩng người nhìn một lúc thì xoay người lại nhìn Kỳ Phương, tâm vẫn còn kích động không ngừng, theo trực giác của hắc thì Vũ Thuần đã thật sự chết từ lâu rồi, cái khối đen kia có lẽ chính là ác ma truyền thuyết, hắc cũng đã đi rồi, bây giờ, y nên tĩnh tâm lại mà nghĩ cách đưa hai người này ra khỏi đây an toàn. Nhưng chân ý cứ như không chịu nghe lời vẫn chôn chặt tại chỗ không di chuyển được.

- Chuyện gì thế này?

- Chuyện ta và người còn chưa giải quyết xong mà đã muốn đi rồi sao?

Thiên Hàn giật mình khi nghe thấy âm thanh quen thuộc, ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy Kỳ Phương ngay cạnh mình, chỉ là Kỳ Phương rất lạ không giống người cùng y bước vào Lương Sơn này. Hắc ...quen quá!

- Là hoàng huynh sao?__ Thiên Hàn chợt tuột miệng nói, sau đó không ngừng trách mình sao lại đi tin lời của tên ác ma kia.

- Rốt cuộc người cũng nhớ lại ta!

Lời của Kỳ Phương vừa nói ra khiến Thiên Hàn giật mình một lần nữa.

"Đây là ý gì? Kỳ Phương hắc vừa nói cái gì? Nhận ra cái gì? Phải chăng hắc bị điên rồi?"

- Kỳ Phương người bị điên sao? Đã bảo không nên tin lời của Vũ Thuần, hắc lừa chúng ta đấy!

Nhếch môi cười vô tình, Kỳ Phương chuyển động mắt, thu lại kiếm, rồi nói:

- Hoàng đệ, ốt cuộc ta cũng gặp được lại đệ sau 500 năm xa cách . Ta tìm đệ lâu lắm rồi và cũng rất cực khổ lắm đấy!

Cảm thấy có điều không hay sẽ xảy đến, Thiên Hàn vội thối lui vài bước đề phòng, Kỳ Phương nhìn thấy thì cười nhiều hơn.

- Sợ hoàng huynh sao?

- Kỳ Phương người bị gì vậy? Phải chăng là người điên thật rồi! Người là thái tử Kim Vân quốc còn ta là vương gia của Minh Phiến quốc, không quan hệ thân thuộc gì cả, chớ có xàm ngôn nữa!

- Vẫn là đệ không nhớ rồi, ngày xưa chúng ta rất yêu thương nhau kia mà, tại sao hôm nay lại ra nông nỗi này cơ chứ!__ Kỳ Phương thoáng nét đau buồn, đôi mắt liếc nhìn qua thân ảnh Như Ngọc, Thiên Hàn thấy vậy vội phi tới chỗ Như Ngọc, ôm nàng dè chừng.

Thấy vậy, Kỳ Phương hét lớn:

- Bỏ nàng ấy ra!

Cảm giác khó thở một lúc một mạnh hơn, không biết tại sao lại như vậy, nhưng trong tiềm thức y đang nói với y rằng người trước mặt không phải là Kỳ Phương, mà là một kẻ nguy hiểm cần đề phòng:

- Kỳ Phương! Tta nói lại một lần nữa, ngươi mau tỉnh lại, ta không phải hoàng đệ ngươi!

- 500 năm qua đi, vẫn như vậy, ta đến sau ngươi chỉ một ngày mà thôi, vậy mà nàng vẫn không cho ta được một phần nào đó trong trái tim, đối với ta từ đầu đến cuối chỉ có lạnh nhạt cùng thờ ơ! Ta tự hỏi ta thua ngươi ở điểm nào, vì sao nàng chọn ngươi không chọn ta!

Kỳ Phương một lần nữa quay lưng lại với Thiên Hàn. Nhìn bóng dáng Kỳ Phương, Thiên Hàn như nhớ lại cái gì đó xa xăm, hình như có một nơi nào đó cũng giống như thế này, âm u đầy chết chóc. Và hắn cũng ôm một người nữ nhi trong lòng, nhìn một bóng người thân thuộc mà lòng đau nhói.

“Thiên Hàn bình tâm lại không được dao động, không được!”

Kỳ Phương lại hét lên. Tiếng hét của y làm ọi thứ trong khu rừng chao đảo.

- Kết cục cuối cùng cũng là như vậy! Ha ha! Cũng là như vậy!

Thiên Hàn nhìn bóng lưng của Kỳ Phương tâm bỗng nhiên đau, Tịch Hàn kiếm trong tay y từ từ buông lỏng ra, y...đang buông xuôi sao...nhưng là buông xuôi cái gì? Hắn vì sau đau lòng? Cái đau của tình thâm bị tan vỡ, cái đau của sự phản bội và cái đau của sự thật phũ phàng ư!

Thiên Hàn ôm chặt Như Ngọc, đôi mắt hạ dề xuống như buông xuôi đi mọi thứ, cái thứ cảm xúc như côi âm ti vọng về kia chính là của Thiên Hàn hắn, hắn đang thất vọng một điều gì đó đã qua.

- Ta hận các ngươi!_ Kỳ Phương chột hét lên lần nữa, bạch ngân kiếm trong tay y lóe sáng lên, rồi vung mạnh lên cao hướng Thiên Hàn cùng Như Ngọc bổ xuống.

Thiên Hàn nhìn Kỳ Phương đôi mắt cũng đã thay đổi, một màu hồng ngọc thật đẹp nhưng vô cùng buồn nhìn Kỳ Phương, trong y lúc này là sự tuyệt vọng và chấp nhận, y buông thanh tịch hàn kiếm xuống đất, ôm trọn lấy Như Ngọc, môi cất lên lời nói nhỏ:

- Xuống tay đi hoàng huynh, đệ không hận huynh!

37. Quyển I – Chương 37

CHAP 37: QUÁ KHỨ BỊ BỎ QUÊN.

Mọi vật trở nên mờ ảo? Khung cảnh dần thay đổi, bóng đen đang bao trùm thì bị một thứ ánh sáng chói lòa đâm toạc, xé rời từng mảng và cuối cùng chỉ còn lại những tia sáng dịu nhẹ của ánh bình minh.

Trên cánh đồng thảo nguyên xanh bao la, những đoá hoa vươn mình trong nắng sớm khoe sắc thắm. Có hai bóng người cười trên 2 con tuấn mã rượt đuổi nhau, tiếng cười tiếng gọi vang lên hòa vào một vùng trời rộng lớn.

- Hoàng đệ, Đệ lại nhường cho ta rồi!

- Hoàng huynh! Hôm nay huynh gặp được chuyện gì vui hay sao, mà trông huynh hí hửng như vậy?

Một vị nam tử cười con hắc mã ghim ngựa nhảy xuống nói với vị nam tử phía trước, y mặc một bộ lam bào màu xanh bích thêu hình con rồng bạc, toàn thân toát lên khí chất cao quý cùng ưu nhã, toàn thân y phát ra ánh sáng lấp lánh đủ sức để lấn áp đi ma khí của yêu ma. Y không ai khác chính là Vũ Thần Anh, người được những người đương thời đánh giá là bậc tiên nhân hóa kiếp. Theo tương truyền khi y sinh ra trong miệng ngậm theo một viên ngọc quý, toàn thân phát sáng như viên ngọc linh châu, ở lòng tay khắc hai chữ Thần Anh!

Người nam tử cười ngựa đi phía trước xoay người lại nở nụ cười với Thần Anh, y vận một bộ hoàng kim lấp lánh kim tuyến thêu hình rồng vàng, toàn thân phát ra khí chất cửu ngũ chí tôn mà nói:

- Phải! Chẳng lẽ đệ không nhớ hôm qua là ngày gì?

Nếu như nói Vũ Thần Anh là ngọc thụ lâm phong tiên nhân giáng thế thì người này __Vũ Thần Huy lại là người mang phong thái uy phong thần vũ khí chất phi phàm, nói đúng hơn là đôi bên cân xứng, kẻ tám lạng người nữa cân.

- Là ngày sinh thần của phụ hoàng!__ Thần Anh đáp.

- Đúng vậy! Chỉ có điều... sức khỏe phụ hoàng dạo này ...

Thần Huy vừa nói, vẻ mặt từ từ trầm xuống, có thể nhìn ra y đang có chuyện buồn. Nhìn thấy hoàng huynh mình như vậy Thần Anh liền hiểu, vội lên tiếng an ủi:

- Huynh đừng quá lo, phụ hoàng sẽ mau chóng bình phục thôi! Còn chuyện... tam hoàng huynh tạo phản...

Thần Huy nghe thấy lập tức kéo Thần Anh qua một bên đôi mắt nhìn chung quanh dò xét, nói:

- Tứ đệ! Chuyện này không phải chuyện thường không nên nói bậy.

Tuy nhiên Thần Anh vẫn bình thản đẩy Thần Huy ra, đôi mắt trở nên sắc hơn, cả nét mặt cũng trở nên nghiêm lại. Đây mới thực là bản chất thực của y, bề ngoài nho nhã nhưng bên trong lại vô cùng quyết đoán, cùng sắc bén.

- Chuyện đã đến nước này huynh còn gì phải e ngại nói nữa! Tam hoàng huynh cũng đã dấy binh kéo về thành, mọi chuyện đã phơi bày ra trước mắt rồi còn gì nữa phải che giấu! Haiz!, nếu không phải vì nể tình huynh đệ, vì phụ hoàng thì đệ đã sớm tính sổ với hắn rồi!

- Thần Anh ta hiểu đệ nghĩ gì, cũng giống như đệ ta cũng rất căm phẫn trước những hành động của tam đệ chỉ có điều Nhã Phù Quốc hiện nay tuy mạnh, nhưng nếu xảy ra nội chiến chỉ e lại là cơ hội tốt cho những nước đang dòm ngó từ lâu.

- Đệ hiểu điều đó hoàng huynh!__ Thần Anh xoay người đặt tay lên vai Thần Huy nói__ Trong bốn huynh đệ chúng ta chỉ có mỗi mình huynh là xứng đáng lên ngôi cử ngũ chí tôn mà thôi! Nhị hoàng huynh nhu nhược ít tài, tam hoàng huynh thì tàn bạo vô tình, duy chỉ có huynh là văn võ song toàn tính cách lại lương thiện yêu dân như con mới đủ tư cách!

- Thần Anh đệ cũng là...

- Hoàng huynh! Dù xảy ra chuyện gì, Thần Anh vẫn luôn kính trọng huynh, mãi mãi là bề tôi trung thành của huynh!

Vừa nói xong, Thần Anh lập tức quỳ xuống trước mặt Thần Huy tay đặt ngang trước ngực tỏ vẻ tôn kính, thuần phục.

Nhã Phù quốc đời thứ 15, năm vua Vũ Thần 17, trị vì được 16 năm, năm thứ 17 vì bệnh trầm luân liên miên mà không thể điều hành chính sự. Người có 4 người con trai: trưởng tôn là Vũ Thần Huy, kế đó là Vũ Thần Được, kế thứ 3 là Vũ Thần Minh và cuối cùng là Vũ Thần Anh. Năm trị vì thứ 17 vì cảm thấy bản thân không thể gắng gượng nổi. Cho nên vua Vũ Thần đã xuống chiếu nhường ngôi cho Vũ Thần Huy tuy nhiên vị tam hoàng tử Vũ Thần Minh vì ngại vàng mà không ngần ngại ra tay hạ sát huynh đệ ruột thịt của mình là Vũ Thần Được, cùng mẫu hậu ruột của y tức thái hậu đương triều, đã vậy còn kéo quân vây đánh kinh thành buộc vua cha thay đổi di chiếu. Trước những hành động tàn tạt lương tâm này của y mà tứ hoàng tử cùng đại hoàng tử đã liên minh với quần thần đối phó với Vũ Thần Minh. Sau khi hoàng đế băng hà, cuộc nội chiến chính thức bắt đầu, cuộc chiến nổ ra cực kỳ quyết liệt tuy nhiên lại nhanh chóng đến hồi kết thúc. Tất cả chính là nhờ Vũ Thần Anh thông minh tài trí cùng mưu lược phò trợ cho Thần Huy.

Sau khi lên ngôi, thần Huy càng trở nên thân thiết với Thần Anh hơn, có thể nói không gì có thể chia cắt được tình cảm huynh đệ họ. Mãi cho đến một ngày...

Một nơi thuộc vùng lãnh thổ của Nhã Phù quốc, nơi tận cùng phía nam đất nước nơi tăm tối nhất, âm u nhất, nơi được xem là ranh giới của người và yêu ma, quanh năm suốt tháng chỉ có 1 màn đêm bao phủ. Nhưng không hề có ai hay biết được chính nơi đó lại là nơi cất giấu một bí mật lớn của thế giới. Tại nơi đó có một vùng gọi là miền đất “định mệnh”, nơi quanh năm luôn luôn có ánh sáng và những đóa hoa đào nở rộ.

Năm thứ 3 khi Thần Huy lên ngôi, vì muốn mở rộng lãnh thổ xuống vùng phía nam nên đã phái hoàng đệ thân tín của mình là Thần Anh xuống vùng Lương Sơn này để khai hóa. Nhắc đến Lương Sơn thì ai nấy đều run người sợ hãi, ngay cả bước vào một chân cũng không dám, nói chi đến khai hóa. Duy, Thần Anh thì lại khác, y là người mang cốt cách của tiên gia, có thần khí bảo vệ cho nên Thần Huy tin chắc rằng y có thể làm được việc này.

Cuộc khai hóa bắt đầu từ đây, Thần Anh nhiều lần xông vào vùng rừng núi hắc ám này để tìm hiểu, và nhưng sau đó lại bị thất lạc cùng với đoàn quân và đi lạc vào tận sâu bên trong núi. Chính sự vô tình này đã dẫn y đi vào vùng đất “định mệnh” và cũng chính sự vô tình này đã tạo nên một oan nghiệt.

...

- Phiếm Phiếm! Con phải nhớ, dù có bất cứ chuyện gì con cũng không được phép rời khỏi nơi này, nếu không con sẽ gặp báo ứng! Báo ứng!

“Sư phụ!” _ Phiếm Phiếm mơ màng nhớ về lời của sư phụ quá cố, những ngón tay ngọc ngà trôi chảy lướt đi trên cây cầm cổ, khúc nhạc mền mại thanh thoát. Giọng hát trong veo cất cao hòa theo những cánh hoa đào bay theo làn gió, lúc âm trầm lúc bay bổng lúc hạnh phúc lúc bi ai.

Crack! Crack!

Âm thanh vang lên phá vỡ đi sự yên bình của Phiếm Phiếm, nàng giật mình quay lại nhìn, đôi mắt to long lanh mở hết cỡ nhìn, vô tình chạm phải đôi mắt người kia. Giống như một vực thẳm sâu không đáy vô tình bị một thứ ánh sáng mền mại chạm đến, Thần Anh cảm thấy tâm mình bị lay động, cứ ngỡ người nhìn người nữ nhi trước mặt yêu kiều xinh đẹp lại thanh cao thoát tục. Đang mãi ngẩn người nhìn thì chợt thấy người nữ nhi kia bỏ chạy, y nhanh chân vận công bay đến chặn ngay trước đường của nàng. Phiếm Phiếm lúc này cũng nhanh chân dừng lại, đáng lý nàng phải sợ hãi vì có người lạ xuất hiện nơi này nhưng không hiểu sao cảm giác với người nam nhân trước mặt mình không có chút gì là phải sợ mà ngược lại tâm có chút dao động...nhìn y không giống như những người phàm nhân bình thường khác, có cái gì đó tỏa sáng, có sự dũng mãnh trong đôi mắt tinh anh và có một nụ cười hiền trên gương mặt anh tú tất cả như một bức họa chân dung của những vị tiên nhân vừa cao cao lại vừa thân cận!

Như vô thức, Thần Anh vươn tay muốn chạm vào người nữ nhi trước mặt, nhưng khi tay y sắp chạm vào người nàng thì đột nhiên sắc diện nàng thay đổi, trong đôi mắt có chút dè chừng mà lùi lại tránh xa y, đôi mắt xinh đẹp thoáng nét ngập ngừng. Giữa vườn hoa đào đang nở rộ sắc hồng, từng cánh hoa rơi rơi bay theo làn gió nhẹ trông vô cùng lãng mạn, hình ảnh nàng và hắc nổi bật lên như một bức họa tranh kim đồng ngọc nữ phối hợp giữa cái sắc và cái thần hồn. Tưởng chừng trên thế gian không còn có đôi giai nhân nào có thể đẹp hơn họ.

Thần Anh cứ đứng bất động như thế, bàn tay đang lơ lửng trong không khí không hề động đậy, y đang sợ, sợ rằng nếu chạm vào nàng thì nàng sẽ hòa mình vào làn khói mà biến mất, sợ rằng tất cả chỉ là ảo giác. Nếu thực là vậy thì càng cố để ảo giác cuốn lấy y hơn là chạm vào một lần để rồi biến mất mãi mãi. Thần Anh vẫn ngẩn ngơ nhìn nàng, đôi mắt vừa si mê vừa ngưỡng mộ, làn tóc ấy, mùi hương ấy cứ như một loại bùa mê quán chặt lấy y không rời....

38. Quyển I – Chương 38

CHAP 38 :ÂM MUU

Cũng ngày hôm ấy hoàng đế Thần Huy nhận được tin hoàng đệ mình mất tích, lập tức phi ngựa xông vào Lương Sơn để tìm kiếm hoàng đệ của mình. Phải mất đến một ngày một đêm y mới tìm ra được hoàng đệ của mình. Tuy, người đầu tiên mà y tìm được không phải là hoàng đệ mà là một người khác.

Giữa màn đêm đen tối có một luồng ánh sáng tỏa ra, Thần Huy lần mò hướng về phía nguồn ánh sáng mà đi. Y không thể nào tin được một nơi tăm tối như Lương Sơn này lại có được một nơi đẹp đến thế này.

Thần Huy xuống ngựa, bước từng bước thật nhẹ nhàng vào sâu trong vườn hoa đào, mùi hương thơm dạt lý tỏa ra khắp nơi khiến tâm y trở nên thanh thản hơn, chợt nhớ đến những lời người xưa nói, y thầm nghĩ không biết nơi y đang đứng liệu có phải là chốn tiên bồng hay không? Đang mải mê nhìn cảnh vật mà quên mất lý do mình đến đây, chợt y dừng lại, đôi mắt dán chặt vào một hình ảnh nhỏ nhắn, y nghe tim mình đập thật nhanh. Khi nàng quay lại, nụ cười ấy đôi mắt ấy đã cướp mất tâm trí y, cho y biết được cái gì gọi là cuồng si, y như cảm thấy tim mình thăng hoa trên những miền hạnh phúc trải đầy hoa của tình yêu. Nhưng cảm giác đó nhanh chóng tắt đi khi y nhìn thấy nửa mảnh ngọc bội mà nàng đang đeo trên người cùng với tiếng khẽ gọi của nàng “Thần Anh”.

Thần Huy cảm thấy mọi thứ như sụp đổ, ánh sáng nơi đây không đủ để chiếu sáng cho y, mà bây giờ bóng tối đã hoàn toàn phủ kín lấy y. Có cái gì đó đang cửa vào tim y. Phải! Hẳn thật sự rất đau, lần đầu tiên trong đời hẳn cảm thấy tâm mình đau như vậy. Hẳn chỉ đến sau hoàng đệ của mình chỉ có một ngày, nhưng hẳn lại thua đi một trái tim của nàng...

...

- Thần Anh đệ phải cẩn thận đó, Phiếm Phiếm luôn trông đợi đệ, sau khi khai hóa được Lương Sơn thì hãy mau trở về sum họp cùng Phiếm Phiếm!

Thần Huy nhìn vào hoàng đệ mình, đôi mắt sâu thẳm đến vô đáy.

- Hoàng huynh, nhờ huynh chăm sóc tốt cho Phiếm Phiếm, đệ nhất định sẽ thắng trận mà quay về!

Nói đoạn Thần Anh quay sang Phiếm Phiếm, ôm chặt nàng vào lòng dặn dò. Sắc mặt Thần Huy thoáng hiện nét lạnh lùng, hai tay chấp sau lưng nắm chặt thành quyền mà nhìn hai người trước mặt đang quyền luyến nhau.

Hôm ấy, mây đen quần vũ ánh mặt trời dần dần bị che khuất đi bởi mặt trăng, những trận sấm chớp liên hồi khiến cho ai nấy đều sợ hãi. Phiếm Phiếm ngược đôi mắt nhìn nhật thực tâm không ngừng dao động, nàng đang lo lắng, vô cùng lo lắng cho Thần Anh bởi nàng biết giây phút này đây y phải giao chiến cùng với bọn yêu ma và bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng. Hơn thế nữa, còn có một âm mưu khác đang chờ hãm hại y. Mà âm mưu đó không phải của ai khác mà của chính hoàng huynh y Vũ Thần Huy, nàng sớm biết Thần Huy có tâm ma, nàng cũng biết Thần Huy yêu nàng chính vì điều này mà y đã lên âm mưu ám toán chính hoàng đệ thân thuộc của mình. Và lúc này đây khi nhật thực hoàn toàn, cũng là lúc Thần Anh dùng đến ngọc lưu linh của mình để phong ấn bọn ma quỷ, khi đó thần khí hộ thể của y cũng mất, đến lúc đó bất kỳ ai bất kỳ một sự tấn công nào cũng có thể lấy mạng y. Nàng sớm biết được điều này vì nàng là truyền nhân của Thiên Thánh, nhưng nàng vẫn không ngăn cản y là vì đây chính là số phận an bài của thượng đế và cũng là hình phạt dành cho nàng vì đã vi phạm lời thề rời khỏi Lương Sơn. Còn một lý do khác nữa đó là vì nàng vẫn còn một chút tin tưởng Thần Huy, tin y sẽ còn chút tình người chút tình cảm huynh đệ mà sẽ không vì một người nữ nhi như nàng mà đánh mất đi lương tâm, giết hại huynh đệ của mình.

Nhưng rất tiếc, điều gì nàng cũng có thể đoán trúng duy chỉ có lòng người là nàng không thể nào đoán được. Nàng đã lầm khi tin rằng con người luôn có thiện tâm, tình yêu vốn là mù quáng, nó không chỉ là một liều thuốc cứu người mà còn là một loại độc biến con người thành ác quỷ...

- Phiếm Phiếm!_ Thần Huy khẽ gọi tên nàng, đôi mắt sâu thẳm chứa đầy bi thương.

Nàng quay đầu lại nhìn y, chỉ thấy y toàn thân rực rỡ trong ánh sáng vàng, nhưng lại rất cô đơn.

Tại Lương Sơn, khi trận chiến giữa người và yêu ma tới đoạn cao trào, không khí xung quanh vô cùng quỷ dị, mặt trời đã hoàn toàn bị che khuất, khắp nơi đều là một mùi tanh nồng nặc và những ám khí đen, tất cả chỉ có màu tăm tối. Chỉ có một mình Thần Anh vẫn còn tỏa sáng trong bóng tối dày đặc này. Ánh hào quang tỏa ra từ y mạnh đến mức bọn ma quỷ không dám tiến lại gần, chỉ biết ở đằng xa mà sợ hãi kêu gào.

Nắm chặt ngọc lưu linh trong tay giơ lên cao, hợp với mặt trời bị nhập thực thành một đường thẳng, từ viên ngọc này tỏa ra một nguồn ánh sáng cực mạnh biến khu rừng tăm tối trở nên sáng bừng lên. Trên gương mặt Thần Anh hiện lên những nét mệt mỏi, có lẽ y đã kiệt sức do cuộc chiến vừa rồi mà tổn hao khí lực. Phải nói rằng toàn bộ sức lực cũng như trí lực của y đã cạn đến cực điểm, còn lại trong y chỉ là chút ý chí và sức mạnh của ngọc lưu ly trong tay y đang truyền đến.

Ánh sáng phát ra chiếu rọi khắp nơi, những luồng khói đen ngay lập tức biến mất không còn, hàng ngàn binh mã của Nhã Phù Quốc bị bóng đêm nuốt chửng giờ đây lại được hiện ra chiếu rọi, còn những dòng máu đỏ quý quai kia từ từ cô đặc lại rồi biến mất vào lòng đất. Nhưng vẫn còn một đám mây đen đang bay lơ lửng trước mặt Thần Anh, ở trung tâm đám mây đó có hai ánh sáng đỏ như máu đó là đôi mắt quỷ, đám mây đó không ngừng giãy giụa trong cái lưới vô hình, cũng từ đám mây đó phát ra những tiếng kêu gào rên rỉ inh tai càng lúc càng nhiều khiến con người ta phải nhức óc.

Ngay trong lúc đó, Thần Anh nắm chặt lấy ngọc lưu ly một lần nữa, nhắm nghiền đôi mắt lại mà tập trung tinh thần vào viên ngọc. Viên ngọc lúc này vẫn đang tỏa ra ánh sáng, sau đó bay lên cao khỏi tay Thần Anh hướng về phía đám mây đen, giống như có một lực hút vô hình kéo đám mây đó bay về phía viên ngọc và bị hút hết vào trong đó.

Xung quanh Thần Anh 1 vòng tròn sáng xuất hiện dưới chân y, y chống mạnh thanh kiếm xuống mặt đất nữa quỳ nữa ngồi thở dốc tìm không khí, từng giọt mồ hôi hòa vào những giọt máu đang tuông chảy từ vết thương trên người y rơi xuống đất mỗi lúc một nhiều hơn. Thần Anh cảm thấy hộ khí bảo vệ mình đang bị xâu xé dữ dội và nó đang mỗi lúc một yếu dần đi cuối cùng là biến mất hoàn toàn. Ánh sáng của ngọc lưu linh cũng theo đó từ từ mà yếu dần, thay vào đó là những tia sáng đầu tiên của mặt trời đang chiếu rọi xuống khu rừng làm khu rừng trở nên sáng sủa hơn.

Nhìn thấy được cảnh này Thần Anh nở nụ cười thật hạnh phúc, y đưa tay về phía ngọc lưu linh như vẫy gọi người bạn thân thiết. Như cảm nhận được tiếng gọi của Thần Anh ngọc lưu linh ngay lập tức trở về bên cạnh chủ nhân của mình. Nhưng khi ngọc lưu linh sắp chạm vào tay y thì hàng loạt những mũi tên từ phía xa hướng y bay đến, Thần Anh vì đã kiệt sức nên không thể cử động được nữa, mà cho dù có thể cử động đi chăng nữa thì có lẽ y cũng không thể động bởi lẽ chính những chủ nhân của các mũi tên kia đã làm y không ngờ đến mà kinh hoàng sửng người. Người đó không ai khác chính là binh lính Nhã Phù quốc, những người đã theo y vào sinh ra tử ở chốn này. Thần Anh lúc này chỉ biết bất động mà gương mặt nhìn những mũi tên kia sắp cắm phập vào người y.

...

Mảnh ngọc bội trên tay Phiếm Phiếm bỗng trượt đi rơi xuống đất vỡ vụn, nàng cảm thấy tim mình như có cái gì đó bóp lấy đến nện đi, ôm chặt lấy lồng ngực của mình từng giọt nước mắt lăn tròn trên đôi má, nàng quay mặt lại nhìn Thần Huy một lần nữa đôi, mắt nữa đau đớn nữa oán hận.

- Thần Huy người không còn là con người nữa!

Ngay sau câu nói đó, Phiếm Phiếm chạy vội vào phòng đóng chặt cửa lại, tựa vào thành cửa mà khóc.

Thần Huy đứng ở ngoài cửa nghe thấy rõ từng tiếng nấc của nàng tâm như bị ai đó cào xé đau đớn, y biết bản thân mình đã làm điều tội lỗi nhất trên thế gian này, một sai lầm không thể nào được tha thứ được. Hắn vì một ánh mắt giai nhân mà phản bội lại tình huynh đệ, chia rẽ đôi uyên ương, hắn thật đúng không phải người mà là một cầm thú đội lốt người! Chỉ khi hắn nhận được tin hoàng đệ mình đã bị thân binh của mình giết chết thì hắn mới biết đau đớn là thế nào, biết cái gì là hối hận muộn màng, nhưng mọi việc đã quá trễ để cho hắn quay đầu lại sửa chữa, điều duy nhất hắn có thể bù đắp cho tội lỗi của mình là chăm sóc tốt cho Phiếm Phiếm thay hoàng đệ của mình!

...

Nàng không biết mình đã khóc bao lâu, ngồi tại đây bao lâu, chỉ biết khi nàng ngẩng đầu dậy thì đã thấy một vầng trăng vàng rực tỏa ra những luồng sáng dịu nhẹ, ngọn gió nhẹ nhàng lướt qua nàng thổi tung y phục bay phấp phới. Phiếm Phiếm cảm lên bộ y phục hỷ màu đỏ thắm, một bộ giá y thêu hình phụng. Cái này chính là bộ hỷ phục mà Thần Huy mang đến, y bảo rằng “ Nếu nàng dám kháng chỉ thì những người xung quanh nàng, vườn đào kia và mộ của sư phụ nàng cũng sẽ không còn!”

Lại thở dài một hơi thật khó, đôi mắt nàng lúc này đã không còn long lanh như trước kia nữa, thay vào đó là sự ảm đạm và tự trách. Nàng có thể trách ai được khi chính nàng là nguyên nhân của mọi chuyện. Nếu ngày đó nàng không vì một chút động tâm mà để cho Thần Anh lọt vào thánh địa, cũng không vì vậy mà yêu y rồi phá bỏ lời nguyện, để rồi hại gia đình người khác huynh đệ tương tàn. Và nếu như nàng nói cho

Thần Anh biết trước điều mà nàng đã sớm biết, thì có lẽ mọi chuyện không như thế này đâu! Tất cả là lỗi của nàng, của nàng!

Thật nực cười khi nữ nhân luôn là cái họa, hồng nhan luôn bạc phước, vậy tại sao còn sinh hồng nhan làm gì? Là do thiên ý trêu người sao? Hay vì con người tâm vốn bất chính, nếu không thể cân bằng sẽ rơi vào ma tâm vĩnh viễn không thoát ra được!

- Phiếm Phiếm!_ âm thanh vừa dịu dàng vừa quen thuộc cất lên sau lưng nàng.

Phiếm Phiếm bắt giác run rẩy, nàng không nghĩ bản thân sẽ còn nghe thấy được giọng nói này, nàng miết chặt môi lại, cố gắng bình tâm để thoát khỏi ảo giác:

- Phiếm Phiếm!_ âm thanh kia lại một lần nữa vang lên, lần này nghe rõ hơn.

Hít một hơi thật dài, nàng lấy hết dũng khí ra rồi quay mặt lại phía sau để xác nhận. Khi vừa quay đầu lại Phiếm Phiếm đã phải mở to mắt hết cỡ để nhìn, nàng muốn nhìn cho thật kỹ đây là ảo hay thực. Nàng cảm nhận rõ hơi ấm tỏa ra từ sau lưng mình, cái mùi hương quen thuộc mà nàng tưởng chừng không bao giờ có thể ngửi lại được nữa. Ánh nhìn triều mến chỉ dành duy nhất cho nàng có thể xuất hiện một lần nữa, từ trong thâm sâu dưới đáy lòng nàng chột dâng lên niềm hạnh phúc:

- Thần Anh!

- Phải là huynh đây, Phiếm Phiếm!

Thần Anh ngay sau đó cũng nhanh chân chạy đến ôm nàng vào lòng, cái siết tay thật chặt tưởng chừng không còn một khe hở, cứ như sợ nếu buông lỏng tay một chút thì người trong vòng tay y sẽ biến mất.

39. Quyển I – Chương 39

CHAP 39 : KẾT THÚC ĐAU BUỒN

- Chàng vẫn còn sống, thật sự vẫn còn sống!_ Phiếm Phiếm nói trong niềm hạnh phúc.

- Xin lỗi nàng, ta đã về quá muộn! Khiến nàng chịu nhiều đau khổ!

Hơi ngẩng mặt lên nhìn y, Phiếm Phiếm cảm thấy lòng khó chịu, người có lỗi là nàng mới đúng không phải y, bởi vì mọi kết cục của ngày hôm nay đều bắt đầu 1 nguyên nhân là nàng! Nàng không nói gì cả, chỉ im lặng nhìn y, đôi bàn tay nhỏ bé khẽ vươn ra vuốt lấy khuôn mặt y như đang củng cố ý chí trong y... bỗng dưng chột nhớ ra điều gì đó, nàng vội đẩy nhẹ y ra sau đó dùng đôi mắt dò xét cả người y một lượt

- Không phải chàng..._ Phiếm Phiếm bỏ lửng nửa câu nói còn lại

Như hiểu được ý của nàng hỏi gì Thần Anh cúi mi xuống, làn tóc đen che đi ánh nhìn của đôi mắt y, đằng sau đó là một vực thẳm sâu không thấy đáy, cho thấy y đang buồn đến mức nào.

- Trong số những người hoàng huynh phái đi ám sát huynh có một số người từng mang ơn huynh, vì vậy đã không nhận lệnh của hoàng huynh mà ngược lại còn cứu huynh một mạng. Thế xác hôm ấy mà binh lính mang về chỉ là một xác người thể thân mà thôi! Nhưng vì sau cuộc chiến lần đó huynh bị thương rất nặng phải đến tận bây giờ mới có thể hồi phục được, vì vậy huynh bây giờ mới tìm đến muội được.

Nói xong, Thần Anh lại ôm Phiếm Phiếm vào lòng, không giống như cái ôm trước đó, nàng cảm nhận được cái gì đó rất mãnh liệt trong y, cảm giác đau đớn cả tâm hồn trong y, phải chăng y đang đau vì...

- Hoàng huynh ta đã không còn là huynh ấy nữa rồi, đã không còn là hoàng huynh của ta nữa. Huynh bây giờ chỉ còn một người thân duy nhất là mình mà thôi, cho nên nàng đừng rời bỏ ta, nếu ngay cả muội cũng rời xa huynh, huynh thật sự không thiết sống nữa!

Dùng lấy bàn tay nhỏ của mình che ngang lấy miệng y ngăn lại những lời nói kia, Phiếm Phiếm cũng xúc động không ngừng, nàng hiểu cảm giác lúc này của y cái cảm giác bị người mình tin tưởng nhất phản bội, cảm giác cái tình thân ruột thịt bị người ta chối bỏ là đau thế nào. Nhưng nàng không biết phải khuyên y thế nào ,cũng không biết nên làm gì chỉ có thể ôm y mà hứa:

- Không bao giờ muội rời xa huynh, vĩnh viễn ở bên cạnh huynh!

Trong đêm tối mịt mù, chỉ có ánh sáng yếu ớt của vầng trăng. Thần Anh một tay ôm chặt Phiếm Phiếm tay còn lại giữ lấy cương ngựa phi thật nhanh về phía Lương Sơn. Sau khi hai người bỏ trốn, Thần Huy vô cùng tức giận đã điều động toàn bộ binh lính Nhã Phù quốc tìm kiếm hai người. Cuộc càn quét diễn ra trên toàn đất nước và các quốc gia lân cận nhưng vẫn không có kết quả. Nhưng một tháng sau đó, Thần Huy cũng đã lần ra được dấu vết của hai người, nơi mà hai người trú ngụ không phải là một nơi xa lạ nào cả mà chính là vùng đất định mệnh!

Vùng đất định mệnh là nơi nằm ở giữa khu rừng Lương sơn, nơi này không có bất kỳ ai biết đến được, bởi vì nó được bao phủ bằng khu rừng ma quỷ nơi được xem là ranh giới giữa người và yêu. Một trong những điều khoản trong hiệp ước mà tổ tiên của người và yêu ma xưa kia từng ký với nhau có nhắc đến một điều, đó là người canh giữ hiệp ước. Theo đó, để bảo vệ ranh giới tránh bị xâm hại người canh giữ phải luôn túc trực ở vùng đất thánh và kiểm soát mọi thứ, cùng với một yêu cầu vô cùng khắc khe chính là những đời nối tiếp người canh giữ hiệp ước này tuyệt đối không được bước chân ra khỏi vùng đất hứa này, nếu không sẽ có hậu quả vô cùng khủng khiếp ập xuống. Hàng trăm ngàn năm qua, nơi vùng đất định mệnh này vốn rất thanh bình, nhưng khi người đó đến mọi thứ đã thay đổi, tất cả đều do trời cao sắp đặt!

...

Thần Anh tay vẫn ôm chặt Phiếm Phiếm. Từng đường kiếm vung lên là hàng loạt nhân ảnh ngã xuống, máu chảy nhiều đến mức có thể tạo thành một dòng sông đỏ huyết. Những gốc đào đang đua nhau khoe sắc hồng xinh đẹp vừa bị máu vấy phải thì trở nên héo khô , vùng đất định mệnh vốn tràn đầy sinh khí bây giờ lại trở nên hoang tàn đầy âm u chết chóc, tia ánh sáng cuối cùng cũng bị những oan hồn nơi đây che khuất, nơi này lúc này đây chẳng khác gì Lương Sơn 2 cách đây gần một tháng, chỉ có những tiếng rên rỉ kêu gào của những hồn người vô tội.

Thần Anh vẫn không ngừng chém xuống, trên người y vết thương mỗi lúc mỗi nhiều hơn, máu tuôn rơi thấm ướt cả lam y, đôi mắt màu hồng ngọc vốn dĩ rất minh mẫn giờ đây lại tối sầm lại sâu không đáy có thể nhìn thấy một cái buồn đau đến vô bờ. Từng động tác của Thần Anh càng lúc càng chậm lại, sức sát thương của y cũng giảm nhanh xuống có lẽ y đã dần kiệt sức. Phiếm Phiếm được y bảo vệ, tuy không hề bị bất kì một vết thương nào nhưng y phục nàng vốn trắng tinh khiết thì giờ đây lại nhuộm đầy màu huyết đỏ. Có lẽ máu đó là của những người gục xuống kia hoặc cũng có thể là của Thần Anh, người đang bảo vệ nàng khỏi cái đao của tử thần. Đôi mắt nàng vẫn rất bình thản không một chút hoảng sợ, ngay cả một chút căm ghét hay thù hận cũng không có, đơn giản là vì nàng vốn không hề hận hấn, và cũng chẳng còn cảm giác gì cả, cái mà nàng còn cảm nhận được lúc này chính là cái đau trong lòng người đang ôm nàng, cái giá lạnh cùng thất vọng đến tột đỉnh...

Đứng ở nơi cách đó không xa, một đôi mắt vốn có màu hồng ngọc đặc thù của dòng máu Vũ Thần nay lại trở nên thâm đen pha màu đỏ lạnh tuyệt tình, toàn thân người này không còn ánh hào quang của bậc đế vương mà thay vào đó là ma khí. Phải! Y đã không còn là con người là một bậc minh quân Vũ Thành Huy của ngày nào nữa ,mà đã là một ác quỷ một ác ma không tình cảm. Thần Huy chăm chú nhìn vào vị hoàng đế của mình cùng Phiếm Phiếm đang cố gắng thoát ra khỏi vòng vây của cả hàng ngàn binh tinh nhuệ, đôi môi vẫn một cái cười không thay đổi lạnh lẽo cùng khắc nghiệt.

Viễn cảnh vẫn cứ diễn ra như vậy, kẻ đánh người cười, mãi cho đến khi người binh lính cuối cùng ngã xuống dưới kiếm của Thần Anh thì cũng là lúc y hoàn toàn cạn kiệt sức lực. Thần Anh nhìn lại cảnh trước mặt mình mà cười chua chát, mới ngày nào y còn cùng những người đó vào sinh ra tử, tình cảm như thâm tình vậy mà hôm nay lại chính tay y kết thúc sinh mệnh của họ, ha....thật là buồn cười thay...ha...Y lại nhìn về phía xa, nơi vẫn còn một người đang đứng nhìn hai người họ, tâm vốn đau giờ lại thêm đau, cảm giác như chẳng còn cảm nhận gì nữa!

- Hoàng huynh, có lẽ đây là lần cuối cùng đệ gọi huynh là hoàng huynh!

- ...

- Vì sao? Cái gì đệ cũng nhường cho huynh, còn vì huynh nam chinh bắc chiến mở rộng lãnh thổ, phò trợ huynh lên ngôi cửu ngũ chí tôn, vậy mà đến cuối cùng huynh lại đối xử với đệ như thế này hay sao?

- Ha ha... Người thực sự không biết hay là giả ngu? Người đáng lý không được nên sinh ra trên cõi đời này!

- Trước đây huynh không hề như vậy!

Đôi mắt Thần Huy bỗng sáng hẳn lên màu đỏ huyết, giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương:

- Ta vốn dĩ là con người như vậy, chẳng qua người quá ngu ngốc mà không nhận ra mà thôi!

- Vậy thì có thể cho đệ biết vì sao không?_ Thần Anh bi thương nói

- Người nên biết một rừng không thể có hai hổ? Nhã Phù quốc đã có Vũ Thần huy ta thì sao lại còn có một Vũ Thần Anh. Người có biết không? Người phụ hoàng truyền ngôi năm xưa là người không phải ta, di chiếu đó là giả!

Nghe thấy vậy, Thần Anh chỉ có thể cười mà tiếp:

- Đệ biết, biết từ lâu rồi! Nhưng đệ không quan tâm đến ngại vị, với đệ mà nói tình cảm huynh đệ luôn là trên hết!

- Nếu người nói vậy tại sao người còn quay trở lại mang nàng ấy đi!

Thần Huy nói, giơ tay chỉ vào Phiếm Phiếm.

- Là vì nàng ấy vốn không thuộc về huynh, không hề yêu huynh!

- Ta không tin!

- Huynh đã có cả thiên hạ thì tại sao còn muốn lấy luôn cả nàng ấy? Huynh không lẽ không biết đối với đệ nàng ấy quan trọng thế nào sao? Càng không biết ép một người không yêu mình là đau khổ bao nhiêu sao? Tự cổ chí kim, đối với nam nhân mà nói “giang sơn, mỹ nhân” chính là 2 điều lớn nhất, nhưng 2 cái đó vĩnh viễn không thể đi liền với nhau được! Người chọn giang sơn phải chấp nhận hy sinh mỹ nhân, ngược lại nếu đã chọn mỹ nhân thì không bao giờ được mơ tưởng đến giang sơn!

- ...

- Người được giang sơn, đệ có mỹ nhân thì còn gì tranh cãi nữa!

- Người cho rằng bao nhiêu đó với ta là đủ?

- Huynh nên biết một điều! Yêu là làm sao cho người mình yêu hạnh phúc! Chứ không phải là chiếm hữu! Huynh thân là đế vương, cung phi cả ngàn người, có thể dám chắc suốt đời yêu thương mỗi nàng, có dám chắc nơi cung vi thâm hiểm kia nàng có thể sống hạnh phúc, không ai hãm hại nàng?

- Ta...Hừ! Chớ buông lời dụ hoặc ta! Nếu trên đời này đã có Vũ Thần Huy ta thì tuyệt đối không có Vũ Thần Anh người! Dù là giang sơn hay mỹ nhân, với ta muốn là phải được!

- Huynh điên rồi!

Thần Huy không nhìn Thần Anh nữa, ánh nhìn chuyển về phía Phiếm Phiếm nữa đe dọa nữa chờ đợi:

- Nếu nàng đồng ý quay về với ta, ta hứa sẽ bỏ qua quá khứ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa và hẳn cũng sẽ không phải chết!

- Người ta yêu chỉ có 1 người và duy nhất một người, và người đó chính là Vũ Thần Anh!

- Tại sao đến cuối cùng nàng vẫn không chịu cho ta một cơ hội, thà cùng hán chết mà không nhìn ta lấy một lần! TẠI SAO???

- Trái tim con người chỉ có một và chỉ có thể chứa duy nhất một người mà thôi!_ Phiếm Phiếm đáp.

- Ha ha ha...thì ra đó chính là lý do, lý do sao? Lý do là ta đến sau một ngày và để thua đi một trái tim...ha ha ha...

Sau tiếng cười lớn thì một đường sáng chói chợt lóe lên, kiếm trong tay Thần Huy như vũ bão hướng về phía Thần Anh và Phiếm Phiếm và kết thúc là một dòng máu đỏ rơi, 2 xác người ngã xuống gốc cây đào duy nhất còn sự sống ở nơi đây. Trên gương mặt của họ vẫn còn vương lại một nụ cười hạnh phúc không hề vướng bận một chút oán thù.

- Nếu có kiếp sau, Phiếm nhi, huynh sẽ tìm lại muội dù là chân trời góc bể Vũ Thần Anh cũng sẽ tìm được muội, nhìn muội hạnh phúc!

Thần Huy nhìn hai xác người đã lạnh mà cười như điên dại, tâm y lúc này vô cùng đau đớn. Cuối cùng thì hắn cũng không được cái gì cả, mà ngược lại cái giá phải trả thì vô cùng nhiều, nhiều đến mức hắn không bao giờ trả nổi.

40. Quyển I – Chương 40

CHAP 40 : LÀM LẠI TỪ ĐẦU

Sau ngày hôm ấy, Thần Huy trở về kinh đô với trái tim đã vỡ nát cùng sự cắn rứt của lương tâm, chính vì vậy mà tinh thần y mỗi ngày xuống dốc thêm trầm trọng. Không lâu sau đó nước Nhã Phù quốc từ một quốc gia hùng cường một cõi bắt đầu bước vào điêu tàn nhanh chóng, cái suy thoái nhanh gấp bội lúc đi lên thịnh vượng. Một năm sau đó, hoàng đế Vũ Thần Huy băng hà, nguyên nhân cái chết của y không một ai rõ có tin đồn là vì y do tâm bệnh mà mất. Sau khi y chết, Nhã Phù quốc do không người kế vị, lại có loạn tặc tạo phản tranh ngôi, cùng sự dòm ngó của các nước lân bang mà rơi vào cảnh chinh chiến liên miên, những người cuối cùng trong dòng tộc Vũ Thần vì để bảo vệ dòng tộc mà phải rời bỏ vương vị phiêu bạt xuống phía nam lẩn tránh sự truy sát của những kẻ tham vọng để rồi lại sinh ra một truyền thuyết mới ở Lưỡng Kỳ.

Người đời vẫn hay nói hoa càng đẹp càng chóng tàn, lên càng nhanh thì xuống càng nhanh, chẳng có gì là bền vững vĩnh cửu! Lòng người vốn không ai biết trước càng không thể đoán trước, chỉ thoáng chốc có thể thay đổi đến bất ngờ mà kết quả mà nó để lại thì vô cùng lớn.

...

Như Ngọc cảm thấy đầu óc vô cùng mơ hồ, giống như vừa trải qua một cơn mộng, mà cơn mộng này nàng lại không thể nào nhìn rõ được càng không tài nào nhớ được. Tay chân nặng trĩu, tựa mình một chút thì cảm thấy đau vô cùng cứ như vừa bị ai đó đánh cả thân bầm dập. Dù rằng rất đau rất khó chịu nhưng lỗ tai vẫn còn rất linh hoạt nàng hoàn toàn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng ai đó gọi nàng tha thiết.

Cố gắng chịu đau thêm chút nữa mà động mi mở mắt, những tia ánh sáng lâu ngày không chạm vào mắt, khi này tạo cho nàng cái cảm giác vừa chói vừa nhức, nàng phải lấy tay che đi ánh sáng rất lâu cùng chớp mắt thật nhiều cho tan đi cái vị cay đó thì nàng mới có thể lấy lại được ánh sáng trong mắt được. Có lẽ nàng đã lâu ngày không mở mắt hoặc không được nhìn ra ánh sáng nên mới như vậy. Tuy rằng có thể nhìn thấy nhưng vẫn còn rất mờ ảo, nàng nhìn thấy một bóng dáng thân quen đang ngồi sát cạnh mình, đang lay lay nàng không ngừng gọi

- Khanh! Là Khanh!_ Như Ngọc vừa khê gọi vừa vươn tay ôm lấy người Thiên Hàn.

Kỳ phương đứng gần đó nhìn thấy như vậy thì chợt nở nụ cười tê tái, y định gọi nàng nhưng lại không thể nào mở miệng ra được, chỉ có thể im lặng mà nhìn 2 người kia như đôi vợ chồng trẻ yêu nhau lâu ngày gặp lại hạnh phúc quần quýt nhau.

Thiên Hàn ôm Như Ngọc vỗ về, nói:

- Không sao rồi, không có chuyện gì nữa đâu, nàng hãy yên tâm đi, đừng có khóc nữa!

Mặc cho Thiên Hàn nói Như Ngọc vẫn cứ thúc thích, phải khá lâu sau nàng mới chịu im. Lúc này Thiên Hàn mới đẩy Như Ngọc ra, lau đi những giọt nước mắt cho nàng cười yêu chiều:

- Nàng nha! Đừng có mít ướt như vậy! Không khéo để Kỳ Phương cười co đấy!

Như Ngọc vừa nghe thì giật cả mình, này giờ do quá xúc động nên không để ý, hóa ra bên cạnh gần sát bọn họ vẫn còn một người mà người này không phải ai xa lạ khác chính là Kỳ Phương. Thật sự nàng đang cảm thấy xấu hổ vô cùng, bao nhiêu cái xấu đều bị người ta thấy hết rồi, thật là què quá đi mất! Nàng cúi đầu xuống, khuôn mặt hơi hồng lên vừa ngượng vừa ngại. Cả Kỳ Phương cũng vậy y không nói tiếng nào, đôi mắt buồn lơ đãng nhìn đâu đâu không dám nhìn Như Ngọc cứ như sợ sẽ xảy ra chuyện gì nếu nhìn nàng.

Nhìn cảnh này của hai người Thiên Hàn chỉ muốn cười ha hả! Nhưng nghĩ lại thì không còn muốn cười nữa.

- Đại hội võ lâm đã kết thúc rồi, ta phải đi viết thư báo cáo cho hoàng huynh thôi! Như Ngọc nàng nghỉ một lát đi, ta sẽ quay lại ngay! Kỳ Phương phiền huynh chăm nom nàng ấy một chút giùm ta!

Mà nhắc đến đại hội võ lâm thì không ít người tự hỏi, phải chăng là vì có sự nhúng tay quá nhiều của Thiên Hàn vào đó hay không, mà người đoạt chức võ lâm minh chủ đó lại chính là nhị bối lạc Lãn Du, tức cháu ruột của hoàng đế Thiết Hải và Thiên Hàn!

Nói xong, Thiên Hàn vội quay bước đi ra ngoài, khi bước đến bậc cửa thì y hơi dừng chân lại mà hơi quay đầu lại tuy nhiên không biết suy nghĩ cái gì mà Thiên Hàn lại nhanh chóng bước đi tiếp không hề quay đầu lại sau đó nữa.

Như Ngọc nhìn Thiên Hàn ngơ ngác, nàng đang định hỏi y đã xảy ra những gì trước đó mà nàng bị hôn mê như vậy, nhưng mà chưa gì y đã đi mất tiêu, xem ra chỉ có thể khai thác từ Kỳ Phương mà thôi! Mà nhắc đến Kỳ Phương thì lòng nàng chợt nao núng, nhớ lại chuyện ngày hôm ấy nàng phụ támm tình của y, thì cảm thấy có lỗi vô cùng không dám lên tiếng. Vì vậy mà căn phòng vừa vắng bóng Thiên Hàn thì rơi vào trạng thái im lặng như tờ.

- Ngọc nhi! ...Huynh xin lỗi muội!

Kỳ Phương lên tiếng, câu nói đứt quãng tràn đầy đau thương, Như Ngọc nghe thấy thì ngạc nhiên mà ngẩng đầu nhìn Kỳ Phương, đôi mắt nhìn vào mắt y, nàng cảm nhận sự hối hận ngập tràn trong y. Lòng đầy thắc mắc, người có lỗi là nàng kia mà, người phải xin lỗi phải là nàng mới đúng chứ? Tại sao y lại như vậy, cứ như y đã làm chuyện gì đó lắm lỗi với nàng, một hành động không đáng được nàng tha thứ.

- Vì sao lại nói lời xin lỗi?

- Huynh xin lỗi muội vì những gì huynh đã làm trong quá khứ với muội. Huynh biết , với những gì huynh đã làm là không đáng được tha thứ, nhưng huynh vẫn muốn nói lời xin lỗi, huynh chỉ mong một điều là muội có thể có được cuộc sống hạnh phúc. Chỉ cần được như vậy là huynh đã mãn nguyện, dù có phải trả bất kì cái giá nào!

Như Ngọc càng nghe càng khó hiểu, định sờ trán y thử xem y có bị sốt hay không mà nói năng như vậy. Nhưng tay chưa kịp chạm vào trán y thì đã bị y túm lấy ôm gọn vào lòng. Như Ngọc vì bất ngờ theo bản năng định đẩy Kỳ Phương ra thì không hiểu sao khi nhìn vào đôi mắt tràn đầy bi thương kia thì lại dừng lại hành động. Ở trong lòng Kỳ Phương, Như Ngọc cảm nhận được y đang run, đang rất đau. Vì sao lại thế? Chẳng lẽ vì nàng đã tỏ ra hờ hững với tình cảm của y sao?

- Kỳ Phương!_ Như Ngọc yếu ớt gọi

Kỳ Phương nhìn xuống Như Ngọc, đôi mắt chờ đợi hỏi:

- Muội có hận huynh không?

- Vì sao muội phải hận huynh? Huynh có làm gì đâu?_ Như Ngọc khó hiểu hỏi

- Vì những việc huynh đã làm với muội.

Như Ngọc chợt cười nhẹ nói:

- Xưa nay muội chưa từng hận huynh bao giờ cả?

Nghe thấy câu nói này của Như Ngọc, Kỳ Phương liền nở nụ cười tươi, đôi mắt ảm đạm thoáng chốc trở nên lấp lánh, y cúi sâu hơn, từng đợt hơi thở nóng hổi phả vào mặt nàng. Như Ngọc cảm thấy nguy hiểm

cận kề vội vùng vẫy, nhưng rất tiếc nàng thân liễu đào yếu ớt không cự nổi mà ngược lại còn bị y ôm chặt hơn. Bất chợt có một đôi môi mềm mại phủ xuống, từ tốn đến mãnh liệt cuốn lấy nàng. Vì quá bất ngờ mà toàn thân Như Ngọc cứng đờ, mặc cho Kỳ Phương làm gì thì làm.

- Ngọt ngọt, thơm thơm, rất tuyệt!

Buông Như Ngọc ra, Kỳ Phương xoa xoa lấy cái miệng, Như Ngọc nhìn thấy mà tức muốn xì khói, thật muốn đánh chết tên khốn kiếp kia.

Nhìn vẻ mặt hung dữ của Như Ngọc, Kỳ Phương muốn cười cũng cười không được sợ rằng chết còn quá trẻ mà hỏng ai đưa tang!

- Là huynh có lỗi, huynh sai rồi tha lỗi cho huynh nha! Muội hạ hỏa đi, nữ nhi mà nổi giận mọc nhiều mụn xấu lắm! Đến lúc đó ế đừng đổ thừa huynh!

Kỳ Phương tiếp tục châm dầu vào lửa. Như Ngọc nghe xong tức anh ách, định xoắn tay áo lên cho y một trận.

Nhìn bộ dáng cực kỳ hăng của Như Ngọc thì Kỳ Phương không nhịn được nữa mà phá lên cười. Không nghĩ Như Ngọc của hắn không chỉ khác người mà còn rất hung hăng. Nghe tiếng cười của Kỳ Phương Như Ngọc càng tức điên hơn.

Tuy nhiên tiếng cười của y không trụ được lâu, sau đó y lại im bặt đi, đôi mắt cũng thoáng nét buồn thẳm.

- Kỳ Phương, huynh sao vậy?__ nhìn thấy thái độ thay đổi đột ngột của y Như Ngọc quên cả tức giận mà lo lắng hỏi

- Không có chuyện gì! Chỉ là khi nghĩ đến sau này không gặp được muội nữa thì cảm thấy rất buồn!

Như Ngọc chớp mắt ngây thơ cùng ngạc nhiên hỏi:

- Huynh định đâu hả? Ừ, mà đi đi, đi càng xa càng tốt, đừng để ta thấy mặt huynh luôn!__ nói đoạn Như Ngọc liền khoát tay ra ý đuổi người, vẻ mặt vô cùng vui sướng.

- Muội a! Sao lại tuyệt tình với huynh như vậy?__ vẻ mặt Kỳ Phương như muốn khóc nói.

Như Ngọc quay sang lườm Kỳ Phương một cái:

- Sao lại không?

- Ách! Thôi được rồi, huynh đi, huynh đi!

Nhìn Kỳ Phương quay đầu đi thiệt, dáng người cô đơn của y làm nàng có cảm tưởng là y đi thật thì giết mình mà chạy đến chặn trước đường đi của Kỳ Phương:

- Huynh đi thật hả? Đùa thôi mà!

Kỳ Phương nhìn Như Ngọc lòng cảm thấy có chút ấm áp nhưng ... sự thật vẫn là sự thật không thể nào thay đổi được:

- Huynh thật sự không đùa, bây giờ huynh phải đi thật và sau này có lẽ vĩnh viễn sẽ không thể gặp lại muội được nữa, Ngọc nhi!

- A! Sao lại thế, có phải vì muội làm huynh buồn nên huynh mới nói vậy không?

Kỳ Phương lắc đầu, đôi mắt bình tĩnh nhìn Như Ngọc:

- Không phải, không phải vì lý do đó, Ngọc nhi huynh rất muốn được ở cạnh muội suốt đời, nhưng điều đó là không thể vì hoàn cảnh vì số phận và vì hạnh phúc của muội.

Như Ngọc vẫn nắm lấy tay áo của Kỳ Phương giật giật, gương mặt buồn rười rượi.

- Ta không hiểu! Hoàn cảnh gì? Số phận gì liên quan gì đến hạnh phúc của Như Ngọc chứ? Dù rằng muội không thể đáp lại tình cảm của huynh, nhưng không thể làm đôi tình nhân cũng có thể là bằng hữu kia mà! Bằng hữu vẫn có thể gặp nhau kia mà!

Kỳ Phương thở dài một hơi, sau đó đặt tay lên vai Như Ngọc đôi mắt nghiêm chỉnh nhìn nàng không một chút đùa giỡn:

- Ngọc nhi! Muội vẫn còn chưa biết huynh là ai đâu, huynh là hoàng tử của Kim Vân quốc là người kế thừa tương lai của Kim Vân quốc. Còn muội là tam vương phi của Lãnh Thiên Hàn của Minh Phiến quốc. So về thân phận, chúng ta đã có khoảng cách rồi, huống hồ chỉ hai quốc gia của 2 chúng ta cách xa nhau. Muội rồi cũng phải trở về kinh đô còn huynh phải trở về nước, sau này còn không biết có dịp quay lại đây hay không nữa thì làm sao có thể gặp lại được, đây chính là số phận!

Nghe xong lời giải thích này Như Ngọc chợt vỡ lẽ, như một người đang bình yên đột nhiên nhận lấy một hung tin dữ, hai tay Như Ngọc ôm lấy môi mà ngỡ ngàng. Nàng có tưởng cũng không tưởng nổi Kỳ Phương lại có một thân phận đặc biệt như vậy, không nghĩ bản thân lại có thể kết bạn với một vị thái tử cao cao tại thượng đây vốn dĩ là một bức tường ngăn cách vô hình giữa hai người, thân phận khác xa nhau chính là bức tường vô hình lớn nhất. Đó là còn chưa nói đến hấn yêu nàng nhưng nàng không yêu hấn, điều làm người khác tổn thương thế này cũng không thể nào cho phép hai người thân thiết được. Huống hồ chỉ nàng đã có chồng dù là danh nghĩa nhưng trong mắt người đời nàng vẫn là nữ nhân có chồng và một người nữ nhân đã có phu quân mà đi gặp một nam nhân khác thì bị xem là vi phạm vào điều tối kỵ nhất của thời đại này...vv...vv... còn còn rất nhiều điều khác ngăn cản nàng và y gặp nhau, nói đúng hơn nàng đang có những suy nghĩ quá trẻ con, còn nhiều hậu quả chưa nghĩ đến được, cho nên nếu có làm một việc gì đó thì sẽ không lường trước được hậu quả!

Kỳ phương sau một hồi nhìn Như Ngọc rồi cũng buông nàng ra, vẻ mặt cố gắng gượng cười cho Như Ngọc an lòng nhưng nhìn thế nào vẫn rất méo mó không vui nổi, rồi y nói lời tạm biệt với Như Ngọc. Sau đó Kỳ Phương lại hướng ánh nhìn ra phía ngoài cửa một không gian phía cuối chân trời, một nơi rộng lớn nhưng không có bến bờ. Nơi đó là một chân trời mới đang đợi y, còn sau lưng y là những gì của quá khứ đau buồn, tất cả rồi sẽ cùng năm tháng tan đi mất những vết thương trong lòng người rồi sẽ có ngày phải nhạt dần và rồi nơi con đường phía trước sẽ bắt đầu những buồn, vui, hận, uất mới những vết thương mới, và rồi ngày mai cũng sẽ là quá khứ chìm vào ký ức. Cứ thế và cứ thế diễn ra như một vòng tuần hoàn sẵn có, chỉ khác ở chỗ cách nhìn nhận và hoàn cảnh là khác nhau mà thôi.

Như ngọc đôi mắt nhìn theo bóng Kỳ Phương nàng thấy được sự cô đơn trong y, cảm nhận được y đang thay đổi trầm tịch hơn cô độc hơn, một chân trời mới đang chờ đợi y phía trước.

- Quá khứ là hư không, hiện tại sẽ là quá khứ và tương lai chính là những điều không biết được, nhưng rồi nó cũng sẽ đến thôi! Kỳ Phương, muội chưa bao giờ hận hay trách huynh dù là kiếp trước hay kiếp này, dù là quá khứ hay tương lai đi chăng nữa.

Bước ra khỏi quán trọ, Kỳ Phương bước thật nhanh về 1 gốc cây cổ thụ gần đó nơi có bóng dáng Thiên Hàn đang đợi chờ y.

Cảm nhận được có người tới gần, Thiên Hàn chậm chậm mở mắt ra nhìn

- Đã nói chuyện xong rồi à?

Kỳ Phương không đáp chỉ gật nhẹ đầu

- Ta bây giờ nên gọi ngươi là Thần Anh hoàng đệ hay là Lãnh Thiên Hàn vương gia?

- Chúng ta bây giờ đã không còn là người của 500 năm về trước nữa, cho nên hãy sống bằng những gì của hiện tại. Ta sẽ gọi ngươi là Kỳ Phương, hoàng tử Kim Vân quốc, và ngươi cũng nên gọi ta như thế!

Kỳ Phương khẽ thở dài gọi Thiên Hàn:

- Lãnh Thiên Hàn.

Sau cái gọi đó cả hai cùng im lặng nhìn về hai hướng đối nghịch nhau chìm vào trầm tư của riêng mình. Giữa phố xá đông người qua lại có rất nhiều người vì hiếu kỳ mà ghé lại nơi đây để nhìn, nhưng cứ nhìn mà không thấy hai người này nói gì, thì cũng vội chán mà quay lưng đi tiếp. Cứ thế ,từng người lướt qua như những mảnh đời khác nhau va chạm một lần rồi sẽ lướt qua nhau mà đi...

- Vì sao lúc đó lại không xuống tay?_ Thiên Hàn bất chợt lên tiếng hỏi

- Vì sao ư?

Kỳ Phương thấp giọng xuống, dường như muốn nói đủ cho bản thân y nghe mà thôi, y nhìn xa xăm nhớ lại ngày hôm đó, khi y vùng lưỡi kiếm Bạch Ngân xuống hai người đó thì lúc đó trong tâm khảm của y chỉ có từ “giết chết hết tất cả” nhưng không hiểu sao khi nhìn hai người họ buông kiếm, rồi dùng ánh mắt đó nhìn hắn thì mọi cảm hờn trong lòng hắn chợt tan biến. Phải chăng vì họ dùng cái nhìn đơn hậu nhìn hắn không một chút oán hờn hay căm phẫn, chỉ có hạnh phúc cùng chấp nhận. Ánh nhìn đó của họ dù 500 năm qua không hề thay đổi, nhưng lòng hắn thì khác đã thay đổi. Sự phẫn bị thay bằng sự hối hận cùng đau xót, thanh kiếm trong tay y bỗng nhiên nặng vô cùng và run lên cầm cập, y không còn đủ can đảm để chém xuống, mà ngược lại còn buông rơi cả kiếm mà quỳ bên cạnh hai người họ.

- Người có biết không? 500 năm qua ta sống rất đau khổ. Khi lưỡi kiếm của 500 năm trước chém xuống thì ta lúc đó mới biết đến hối hận cùng ray rứt, so với chết đi còn khó chịu hơn gấp bội. Dù nhiều lần tái sinh nhưng vẫn không thể nào tự thoát ra được ray rứt áy náy đó, cuộc sống không có lấy một niềm vui. Ta lúc ấy chợt nghĩ đến nếu như ta thực sự chém xuống như 500 năm trước thì sẽ như thế nào nữa. Đau, hối hận, áy náy ray rứt, lặn tự trách!

- ...

- Ta biết ta sai rồi, ta sai ngay từ khi bắt đầu cho đến khi kết thúc, cứ mãi trượt dài trên những tham vọng và ích kỷ của bản thân để rồi chính bản thân mình chuốc lấy đau khổ! Ta muốn buông tay một lần để xem sao, biết đâu được từ bỏ đi một thứ lại giúp ta có được tất cả. 500 năm không phải là quá dài nhưng cũng không quá ngắn đủ để cho ta hiểu một điều “yêu không phải là chiếm hữu mà phải làm sao cho người mình yêu hạnh phúc!”

- Ta hiểu!

Thiên Hàn vươn tay vỗ vai Kỳ Phương cổ vũ, thật ra qua 500 năm thì bản thân Thiên Hàn hắn cũng đã không còn nhớ gì cả, nếu không phải vô tình bị đưa đến nơi này thì có lẽ mọi chuyện đã không bị khơi dậy và kết cục là thế này. Nhưng dù sao cũng tốt, những vướng mắc cần được giải tỏa cho cuộc sống của kiếp này không nên vì kiếp trước mà bị vướng bận!

41. Quyển I – Chương 41

CHAP 41: CÙNG SÁNH ĐÔI

Đêm khuya, những màn sương mỏng manh từ từ buông xuống, ánh trăng khuyết bị che ngang bởi những đám mây. Lúc này, trong khách điểm mọi người đã ngủ say, duy có một căn phòng vẫn còn sáng đèn. Thiên Hàn lúc này chỉ biết cười khổ, hai tay buông xuống một cách vô lực, nơi cổ áo trước ngực bị một đôi bàn tay nhỏ túm lấy. Đôi mắt Thiên Hàn hết sức mệt mỏi nhìn người đối diện vẫn không có ý định buông tha y.

- Nói! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cái tên Vũ Thuần gì đó là sao? Kỳ Phương sao lại là thái tử của Kim Vân quốc, còn Nhã Phiếm Phiếm, Vũ Thần Anh, Vũ Thần Huy là ai?__ Như Ngọc miệng không ngớt, tay không ngừng giật giật cổ áo Thiên Hàn, tưởng chừng sắp bị nàng giật cho rách tươm.

Thiên Hàn cười khổ rồi lại cười khổ, suốt buổi chiều hôm nay Như Ngọc đã hỏi y câu này không dưới 20 lần! Lần nào y cũng giải thích tỉ mỉ căn kẽ mà nàng vẫn không tin.

- Ta nói rồi, tên vũ Thuần kia là một tên điên, hắn là một phản tặc muốn dấy binh tạo phản, Ngày hôm đó huynh và Kỳ Phương đã hợp sức tiêu diệt hắn rồi. Dĩ nhiên là hắn chết rồi, người chết thì phải đem chôn chứ chẳng lẽ đem đi trưng bày à? Còn vì sao Kỳ Phương lại là hoàng tử thì cái này nàng đừng có hỏi ta, nàng thân với hắn hơn ta mà, nàng còn không biết thì làm sao ta biết được. Còn mấy cái tên Nhã Phiếm Phiếm, Vũ Thần Anh, Vũ Thần Huy gì đó thì ta cũng đâu có biết đâu, chỉ có tên Vũ Thuần đó biết thôi. Cái gì mà 500 năm trước, chẳng qua chỉ là chuyện hắn bịa đặt ra. Nàng nghĩ xem, nếu quả thật hắn nhìn thấy được cái gì thì chẳng phải hắn có tài tinh thông kim cổ sao? Nếu vậy hắn phải sớm đoán được tai kiếp

này của mình rồi chứ? Theo ta nghĩ, có lẽ hẳn chỉ bịa chuyện để làm chúng ta rối trí dễ dàng ra tay hơn thôi, nàng xem có đúng không?

Nghe Thiên Hàn nói vậy Như Ngọc cũng thấy có vẻ đúng nên hơi xui xuống, dù sao suốt buổi chiều tra hỏi nàng cũng cảm thấy mệt rồi. Với lại hỏi mấy lần Thiên Hàn cũng chỉ trả lời như vậy, có hỏi thêm cũng thể thôi cho nên tạm dừng ở đây đi là vừa.

Thừa hiểu Như Ngọc nàng đang nghĩ gì, Thiên Hàn nhân cơ hội đánh thêm mấy lời tâm lý vào đầu Như Ngọc để nàng thêm tin tưởng đó là sự thật.

- Nàng nghĩ xem, 500 năm đầu phải là ngắn cho dù có mấy người đó thật thì cũng đầu thai mấy kiếp rồi, ân oán trả hết rồi còn gì tới bây giờ mà tới đòi. Hơn nữa, nàng đừng quên chúng ta đều là người hiện đại xuyên qua nếu như tên Vũ Thuần đó nói đúng đi thì sao, người gây oán nợ kiếp trước là hai chủ nhân thực của hai thể xác mà chúng ta đang xài tạm này, đầu liên quan gì đến chúng ta đâu chứ? Còn về Kỳ Phương, nếu nàng nhớ hẳn thì để ta viết một thư cho, sau đó sai người đưa nàng đến Kim Vân quốc để nàng gặp hẳn, rồi kể đó hai người muốn làm gì sau đó cũng được!

Thiên Hàn vừa nói được vài câu thì bị Như Ngọc liếc xéo, những từ còn lại đang định phun ra đành phải nuốt trở vào im ngay lập tức. Y chẳng qua muốn đùa tởm thôi, ai ngờ lòng nào hai tay dâng nàng cho tên đó mà phải nhìn hắn đến đỏ mặt hời hợt!

- Huynh... ui da!

Thiên Hàn ôm bụng méo mào nhìn Như Ngọc hai tay chống nạnh, gian manh nhìn chằm chằm y.

- Tính lợi dụng ta hả? Còn không xem đại tỷ ta đây là ai à?

Nói xong, Như Ngọc bước tới cái giường nắm lấy cái chăn mới thay xé toạt ra làm đôi, ném nửa mảnh về phía Thiên Hàn và chỉ xuống nên nhà nói:

- Người! Nơi tối nay người sẽ ngủ là ở dưới đó!

Nhìn Như Ngọc 1 phút ngẫm nghĩ, sau đó Thiên Hàn lê thân đến bên giường thương lượng:

- Như Ngọc à, không nên vô tình như vậy chứ! Từ khi tới Kỳ Sơn này toàn là ta nằm dưới đất, cho dù là trâu bò cũng không thể chịu được huống chi là ta! Dù sao ngày mai cũng lên đường về kinh đô rồi, thôi thì nàng nể tình ta từng mạo hiểm xông vào rừng mà cứu nàng, nàng hãy rộng lượng mà nhường lại cái giường này cho ta một lần đi nha!

- Người có phải nam nhân không?

- Hi!

Thiên Hàn đảo mắt, sau đó hí hóp nói thêm:

- Nếu nàng hỏi ta có phải là XY không thì ta sẽ nhanh chóng trả lời là phải, còn nếu muội hỏi huynh có phải là nam nhân chân chính không thì ta đây xin thưa rằng “còn tùy trường hợp”. Sẵn đây ta nói luôn nếu nàng muốn biết ta có phải là quân tử hay không thì ta xin tuyên bố: Nguyễn Gia Khanh ta...tuyệt đối là...phi...quân ...tử...

Nghe câu trả lời, Như Ngọc như bị sốc mà trợn tròn cả mắt “ Có phải hẳn có vấn đề rồi không? Hay lúc này nàng đá mạnh vào chỗ hiểm của hắn cho nên hắn bị chạm thần kinh?”

Nhìn cái vẻ mặt ngơ ngác của Như Ngọc Thiên Hàn cười đắc chí, cái hắn cần chính là biểu trạng này, ngạc nhiên đến hết biết gì nhân cơ hội nàng sơ suất mà lật ngược ván cờ. Y ba chân bốn cẳng phóng lên giường nằm ngay ngắn ở phía trong giường, hai tay ghì lấy thành giường thật chắc rồi giờ bộ mặt đắc ý ra trêu Như Ngọc. Lúc bấy giờ Như Ngọc mới biết mình bị lừa thì đã quá muộn, vì vậy mà sống chết kéo Thiên Hàn xuống.

- Xuống! Giường này là của ta!

- Không! Là ta bỏ tiền thuê, ta có quyền nằm ở đây!

- Hứ! Người ngủ ở đây, thì ta ngủ ở đâu hả?

- Hi! Nàng có hai sự lựa chọn, một là xuống đất nằm, mà ta nói trước dưới đó lạnh lắm! Hai là nàng có thể nằm ở nữa cái giường còn lại!

- KHÔNG THỂ ĐƯỢC!

- Không với chả được gì! Ta mệt rùi ngủ trước đây!

“Cái gì? Hắn nói cái gì? Hừ! Mới phút trước hắn còn ngọt ngào thương lượng phút sau hắn đã đổi giọng, quả là trơ tráo mà!”

- Dậy! Không được ngủ, đây là giường của ta mau xuống! Xuống! Xuống! Xuống!

Mặc cho Như Ngọc đập đá thế nào Thiên Hàn vẫn cứ như một tảng đá không biết đau, nằm lì ra đó. Sau một hồi đánh mệt, nhận thấy đối phương không có ý định nhường nhịn cho nên Như Ngọc cũng đành bó tay mà chấp nhận.

“ Haiz! Dù sao cũng đâu phải lần đầu ngủ chung cái giường với hắn đâu, nam nữ ngủ chung giường thì cũng đâu có sao, miễn sao đừng có làm gì động tay động chân là được. Cùng lắm thì tìm cái gối che ngang giữa làm ranh giới là được rồi, nước sông không phạm nước giếng là ok! Ủa! Vậy đi, nghĩ chi nhiều mắc công tốn noron. Dù sao tên Gia Khanh này đầu óc vẫn còn nhỏ, chắc hông có chứa ba cái tâm tối kia đâu mà sợ! Nhường hắn một chút, chịu thiệt nữa cái giường cũng không có sứt mẻ gì!”

...

Ngọn nến phòng chập chờn trong chốc lát rồi cũng nhanh tàn. Tia sáng cuối cùng phát ra từ ngọn nến tàn tắt hẳn, nhường chỗ cho bóng đêm vây phủ. Như Ngọc cũng dần chìm vào giấc ngủ say, hơi thở đều đều. Thiên Hàn nằm bên cạnh đoán chắc nàng đã thật sự ngủ say thì mới trở mình xoay lại đối diện với khuôn mặt nàng. Nhìn Như Ngọc ngủ ngoan như một đứa trẻ, y cảm thấy buồn cười vô cùng, cứ chốc chốc nàng lại tự dưng mặt mình một cách vô thức vào gối, lại còn những loạn tóc mai phủ xuống che ẩn che hiện đi nữa khuôn mặt ngủ ngáy hết trẻ con, đúng là buồn cười chết đi được! Y nhẹ nhàng kéo tấm chăn chắn ngang giữa hai người phủ lên người Như Ngọc, sau đó vén làn tóc mai đang phủ xuống kia qua một bên mép tai cho nàng. Nàng không đẹp như tiên nữ hạ phàm, không biết nói lời dịu dàng như những tiểu thư khuê các, không biết yếu điệu như thực nữ, nhưng nàng có được một thứ mà không phải người nào cũng có đó là một trái tim lương thiện, một sự hồn nhiên vô ưu. Mỗi khi nàng cười tuy không thể sánh với các mỹ nhân khuynh thành nhưng lại tựa như một đóa hoa sen đang nở trước ánh sớm, mang đến cho những người xung quanh ấm áp của ban mai! Y yêu nàng vì điều đó!

Thiên Hàn cúi xuống, hôn nhẹ lên trán nàng, tay khẽ nâng đầu lên một chút luồn cánh tay còn lại xuống dưới rồi đặt đầu nàng lên đó. Y ôm nàng vào lòng truyền hơi ấm áp trong những ngày cuối cùng của đêm đông lạnh giá, mùi hương hoa cỏ tươi mát thoang thoảng đưa y vào giấc ngủ êm...

- Nếu có kiếp sau nữa huynh vẫn hy vọng được gặp lại muội, được nhìn muội hạnh phúc!

Lại đêm hôm ấy, Như Ngọc mơ thấy một giấc mơ, trong giấc mơ đó nàng nhìn thấy bản thân mình chứ không phải vị cô người xinh đẹp mà nàng vẫn hay mơ thấy. Nàng đứng giữa khu vườn hoa đào đầy nắng, trên tay nàng nắm một mảnh ngọc bội hình rồng điêu khắc tinh xảo, bên tai truyền đến âm thanh tha thiết gọi:

- Phiếm Phiếm!

Nàng ngẩng mặt lên nhìn, trong mờ ảo thấy một dáng người quen thuộc, là người trong bức tranh mà nàng nhìn thấy ở khu rừng âm u hôm đó, người mà Vũ Thuần gọi là Vũ Thần Anh thì phải! Nhưng sao nàng lại nhìn thấy người trong bức tranh đó chẳng phải Thiên Hàn bảo chỉ là lời nói xạo thôi sao, nhưng công nhận người này so với bức tranh kia đẹp hơn rất nhiều!

Khi người kia ôm nàng vào lòng, cảm giác ấm áp khiến nàng an tâm vô cùng không muốn đẩy ra, mà ngược lại nàng còn có ước muốn được ôm như thế này mãi mãi.

- Ta đã làm được Phiếm Phiếm! Ta đã tìm được nàng ở kiếp sau!

Như Ngọc khó hiểu, nàng không hiểu người này đang nói gì, hắn làm được nhưng là làm được cái gì? Kiếp sau cái gì?

- Ta nhất định sẽ làm nàng hạnh phúc, tin ta đi! Hứa với ta chỉ yêu mỗi ta, chỉ nhìn mỗi ta thôi!

- Ta...ta hứa!

Không hiểu tại sao nàng lại nói ra những lời này, nàng không hề tự chủ mà nói ra cứ như đây là điều hiển nhiên, như một cách vô thức, cứ như ai đó đang nói thay nàng vậy. Là bên trong nàng, con người trong nàng đang nói.

Đột nhiên mảnh ngọc bội trong tay nàng bị buông rơi xuống đất vỡ toan, những mảnh vỡ kia đột nhiên sáng lên, sau đó chúng lại tụ hợp thành một chỗ rồi đột ngột ghép lại thành một viên ngọc tròn trịa. Nhưng kỳ lạ là viên ngọc bị khuyết một chỗ. Khó hiểu nhưng mặc kệ, nàng không muốn nghĩ nhiều về điều đó. Bàn tay Thần Anh nắm lấy tay nàng cùng vươn lên nắm lấy viên ngọc đó, rồi lại cùng nhìn nhau nở nụ cười hạnh phúc....

...

Lưỡng Sơn lúc này đã trở lại với ánh sáng, suốt 500 năm ngập tràn trong đêm tối đã làm không ít cây cối nơi đây chết đi, giờ phút này chỉ còn trơ lại mỗi đồi núi trọc và những mảnh non bắt đầu khởi sắc. Một cô nương bạch y che mặt bằng màn vải lụa màu tuyết trắng, cứ đứng mãi nơi đỉnh núi nhìn về phía Kỳ Sơn, nàng đã đứng ở đây suốt mấy ngày qua, cốt là để làm gì chỉ có mỗi mình nàng biết mà thôi:

- Ngọc muội, tỷ chỉ giúp được uội bấy nhiêu thôi, đừng để quá khứ quá nhiều tương lai của muội, tỷ không biết kiếp trước muội là ai nhưng tỷ biết có lẽ chúng ta có cùng chung một kiếp hồng nhan bạc phận!

...

...

3 ngày sau đó,

Tuy rằng đại hội võ lâm đã kết thúc và người được chọn làm minh chủ võ lâm đã được tìm ra, nhưng theo thông lệ 3 ngày sau khi đại hội võ lâm kết thúc thì kết quả mới được công nhận và ngày đó sẽ tổ chức một buổi tiệc chiêu đãi các giang hồ nghĩa sĩ và toàn bộ dân chúng trong thành này, để chính thức bổ nhiệm người thắng cuộc làm võ lâm minh chủ. Chính vì lẽ đó mà hầu hết các gia đình trong thành đều không cần phải nấu cơm, hầu hết các quán ăn, nhà trọ đều nghỉ bán và tất cả đều cùng rủ nhau đến dự bữa tiệc.

Buổi tiệc vốn dĩ diễn ra tốt đẹp nếu như không có sự xuất hiện của hai kẻ không biết điều. Vừa xuất hiện, hai người đó đã cãi nhau âm ỉ, nhức óc đau tai đến mức rạp cũng bị sập! Thấy chưa đủ hai người đó còn động thủ với nhau, mà họ đánh nhau thì đánh mắc mớ gì bắt những người vô tội nơi đây gánh hậu quả do hai người đó gây ra chứ! Rạp che sập chịu nắng không sao, tai nhức nhối không nói gì, hà cớ gì bữa ăn họ trông đợi nhất cũng vì cuộc đấu đá của hai người đó mà bay thẳng xuống đất! Hic! Không nấu cơm, không có quán ăn chẳng lẽ ngày hôm nay bọn họ phải nhịn đói thật sao?

Nhưng mà nhìn qua, nhìn lại hai kẻ phá đám đó đâu mất tiêu rồi? Thủ phạm lớn nhất mất tiêu vậy bọn họ biết đòi ai đây!!!

Nói về Thiên Hàn và Như Ngọc nhà ta sau khi biết mình gây họa lớn đã 5 chân 10 cẳng cao bay xa chạy...

~Hoàn quyển 1~

42. Quyển II – Dẫn

Quyển 2

Hắc liên sa, tương truyền 500 năm trước khi bóng tối và ánh sáng va chạm nhau đã xảy ra biến cố. Bóng tối bị suy yếu nhưng không diệt vong ngược lại hóa thành một đóa hoa hắc liên 8 cánh. Bất kể ai nhìn vào đóa hoa này dù chỉ là liếc sơ qua cũng sẽ bị nó mê hoặc và hút hết thiện tính trở thành ác ma. Cũng có

tương truyền rằng, khi đoá hoa thực sự nở thành hoa hắc liên sa thì khi đó trời đất sẽ bị bóng tối bao trùm, khắp nơi trong nhân gian chỉ có tội ác...

Từ khi nàng biết chuyện cũng là lúc nàng tròn 7 tuổi, nàng là cô nhi, từ sớm đã không có ai yêu thương ngoại trừ sư phụ của nàng. Nhưng vì cái thứ trên ngực này của nàng mà nàng một lần nữa mất hết đi tình yêu thương đó. Nàng hận nó nhưng nàng biết phải làm sao! Nàng không thể nào loại bỏ nó ra khỏi người nàng được, nhưng lại không thể để nó phát triển lên được, nếu không, những điều trong truyền thuyết sẽ thành sự thật. Nàng không muốn thế gian này chìm vào bể khổ! Thà là 1 mình nàng gánh chịu nỗi đau, nàng để trăm ngàn người khác được hạnh phúc.

Bắt đầu từ cuộc sống cô độc, không tình yêu không tình bằng hữu, không cảm xúc đã biến nàng thành một con búp bê bề ngoài xinh đẹp nhưng bên trong lại vô cảm. Cái giá lạnh từ trong tim bao phủ cả tâm hồn nàng, nàng trốn hết từ nơi này rồi lại đến nơi khác, cuối cùng thì nàng cũng tìm được một nơi thích hợp để nàng trốn tránh mọi thứ suốt đời và nơi đó chính là Kỳ Hương Viện. Suốt ngày phải nhìn mặt những tên đam mê hám dục đến mức chỉ muốn nôn không ngồi nghỉ, nhìn những người đồng lứa thoa hoa trét phấn cười giả tạo khiến nàng cảm thấy ghê tởm khôn cùng. Đôi lúc nàng muốn bỏ đi xa lánh nơi này thật nhiều, nhưng nàng không làm vậy! Bởi nàng biết nhờ những điều đó nàng mới có thể triệt tiêu hoàn toàn những cảm xúc trong nàng giúp nàng trở nên lãnh đạm hơn, nhờ vậy mà đoá hoa hắc liên sa này không thể phát triển!

Nàng vẫn tưởng cuộc sống của nàng sẽ êm ả trôi qua như thế, nhưng rồi lại có một ngày không mong đợi xảy đến. Nàng biết nàng đã thay đổi rồi, mầm hoa kia đang cố vươn mình hút lấy “tình” của nàng để phát triển, nàng phải làm sao? Chỉ còn một cách trước khi nó nở thành hoa thì phải ngưng lại kịp thời mọi cảm xúc của nàng, chỉ có thể làm như vậy!

- Người thật sự muốn đi sao?_ Hương ma ma nhìn nàng buồn rầu nói.

- Ma ma! Hiểu cho ta, lý do ta đi đến nơi này chính là vì không muốn phát sinh tình cảm, nhưng bây giờ ... ta đã không thể làm chủ được nữa rồi!

- Là vì hấn sao?

- ...

- Vậy được, người hãy đi đi, đi thật xa, xa nhất có thể bởi vì theo ta thấy hấn sẽ không để người rời đi đâu! Cái này ta cho người, coi như tình nghĩa bao năm nay người giúp Kỳ Hương Viện của ta!

- Ma ma đa tạ người!

...

Sống trên đời không phải lúc nào cũng nhận mà không cho đi thứ gì, vậy như nàng chỉ cho đi nhưng không dám nhận thứ gì lẽ nào hợp đạo lý? Nàng không biết nữa, chỉ biết 1 điều kiếp này không nhận thì kiếp sau có thể sẽ được nhận, nhưng 1 phút kiếp này lầm lỡ sẽ để lại hậu quả cho cả đời đời kiếp kiếp. Vậy nên nàng sẽ chọn con đường hy sinh một mình để cứu lấy tất cả, thà không nhận để sau này không hối hận!

43. Quyển Ii – Chương 42

CHAP 42 : TÂM SỰ CỦA HOÀNG ĐẾ

5 ngày sau, đoàn người của Thiên Hàn về đến kinh đô, tất nhiên chuyến đi của hai người vẫn nằm trong vòng bí mật. Cho nên, chuyện hai người xuất hay nhập thành đều không có một ai hay biết ngoài hoàng đế Thiết Hải.

Nói về Như Ngọc, sau chuyến đi Kỳ Sơn trở về do sự dung túng quá mức của Thiên Hàn mà trở nên quậy phá hết mức. Những người trong vương phủ không một ai không sợ nàng. Ngoại trừ Thiên Hàn ra, hễ ai

gặp phải nàng thì đều như gặp phải ma mà co giò bỏ chạy, thậm chí cả hoàng cung thái giám cung nữ chỉ cần nghe thấy tiếng Như Ngọc tới là đã vội tìm chỗ trốn, các vị chiêu nghi nhìn thấy nàng xuất hiện đều quỳ lại phật tổ như lai cứu mạng. Haiz! Trời cao không có mắt.

Còn về phần Thiết Hải, sau chiến đi của hoàng đệ mình y luôn cảm thấy hoàng đệ mình có cái gì đó thay đổi nhưng không biết là thay đổi ở chỗ nào. Nhiều lần tra hỏi hoàng đệ của mình nhưng kết quả mà y nhận được chỉ có một câu duy nhất:

“Hoàng huynh, người chính sự nhiều quá nhiều nên không có thời gian tĩnh tâm rồi đó. Nên dành nhiều thời gian nghỉ ngơi đi, đừng lo quá nhiều chuyện”

Nói trắng ra là ý hoàng đệ bảo y đừng có nhiều chuyện soi mói đời tư của người khác, thay vì vậy hãy lo dành thời gian nghỉ ngơi đi!

Đã vậy, hằng ngày Thiết Hải còn phải sống trong cái cảnh nhìn mèo với chuột đấu nhau. Phải nói là, hoàng cung của y vốn bình yên sóng lặng đã đến hồi chấm dứt, thay vào đó là sự phá hoại không ngừng mà không thể đòi được nợ của kẻ phá hoại đó. Lý do chỉ vì một câu:

Thái hậu: “Hắn là đệ đệ ngươi, chẳng lẽ có bao nhiêu đó tiền ngươi cũng tính sao?”

Hoàng hậu: “Thánh thượng à! Phu thê nào mà chẳng thế, chúng ta cũng vậy mà, người bỏ qua cho họ đi!”

Thiên Hàn: “Hoàng huynh! Cùng lắm người trừ vào lương bổng của đệ, hoặc là đệ sẽ làm thêm nhiều việc một chút!”

Như Ngọc: “Hoàng thượng là bậc quân tử chính nhân, sao lại đi so đo với một nữ nhi chân yếu tay mềm như Như Ngọc được chứ?”

Thiết Hải: Hết nói được gì nữa!!!

...Ai hiểu được cho người làm hoàng đế như y, tiền là trong quốc khố là của dân nào phải của y! Đâu thể nói phung phí là phung phí được, hơn nữa hoàng đệ của y và thê tử của hoàng đệ đâu phải chỉ bông đùa chút ít mà gây thiệt hại nho nhỏ! Phải biết, gần 1/20 tiền trong quốc khố hiện nay không cánh mà bay là do hai phu thê họ mà ra. Không tin là như vậy ư? Để y liệt kê thử một trong những lần hai người đó đã phá hoại hoàng cung ọi người xem thử là biết :

” Một lần, Như Ngọc cùng Thiên Hàn cãi nhau không biết lý do gì mà toàn bộ cá trong hồ ngự uyển của hoàng đế hầu như không còn. Số thì chết, số còn lại thì cũng ngáp ngáp vài ngày rồi cũng tiêu.

Lần này Thiết Hải nổi giận vô cùng, một con mắt nhìn về phía hồ thương tiếc những con cá xinh đẹp của y, phải tốn biết bao nhiêu tiền của y mới nuôi được những con cá đó mập mạp như vậy! Còn con mắt còn lại của y thì liếc qua hai tên thủ phạm đã gây ra kết cục bi thảm này!

- Hai người có gì để giải thích không?

Thiên Hàn nhìn vẻ mặt lạnh tanh của Thiết Hải cũng thừa biết hoàng huynh đang nổi giận đùng đùng! Tất nhiên Thiên Hàn rất chột dạ vì bản thân y là người có lỗi, nói đúng hơn là có tội giết mình :

- Hoàng huynh, cái này không thể trách đệ được, có trách thì trách số của những con cá đó không tốt!

Thiên Hàn nói xong thì đỏ mặt hôi hột. Y nói quá trốn rồi. Tới giờ phút này còn nói giỡn, không khéo hoàng huynh thật sự nổi giận lôi ra chém là xong!

- Không tốt? Hừ! Hoàng đệ nói cho hoàng huynh nghe xem không tốt ở chỗ nào?_ vừa nói Thiết Hải vừa nghiêng răng, hệt như đang mài dao chực chờ làm thịt kẻ không biết điều.

- ...

Chờ đợi mãi mà không có ai lên tiếng nói, cơn giận trong lòng Thiết Hải càng bùng lên dữ dội, trong lúc không kiềm nén y đã hét lên giữa ngự uyển:

- RỐT CUỘC ĐÃ XÂY RA CHUYỆN GÌ?

Cả Thiên Hàn lẫn Như Ngọc đều không ai nói tiếng nào, chỉ cúi đầu ngó lơ làm Thiết Hải càng tức hơn nữa. Lần đầu tiên có người xem thường y đến vậy, có phải y hiền quá nên hoàng đế mới làm càng như vậy?

Vị thái giám đi cạnh Thiết Hải nhìn thấy tình hình đang đi theo chiều hướng xấu đoán chắc sẽ có chuyện không hay xảy đến, vội liếc mắt qua vị thái giám khác ngụ ý. Vị thái giám kia hiểu ý liền tiến lên một bước run run nói:

- Bẩm hoàng thượng, lúc này tam vương gia cùng tam vương phi vừa tản bộ ở ngự hoa viên vừa bàn luận chuyện thì xảy ra bất đồng ý kiến_ vị thái giám ngưng lại 1 chút lau mồ hôi lên nhìn nét mặt của Thiết Hải rồi mới tiếp_ Dẫn đến tranh cãi, vì không phân định được thắng thua cho nên... cho nên...

- Cho nên thế nào?

- Cho nên vương gia và vương phi mới nghĩ ra cách để giải quyết đó là...

- LÀ THẾ NÀO?

Nghe Thiết Hải thét, vị thái giám giật mình quỳ xuống đất vội mà run lấy bầy:

- Hoàng thượng tha mạng, tha mạng...

- Cứ nói đi!_ nhìn tên thái giám vô tội Thiết Hải có nóng giận mấy cũng phải kiềm nén xuống để cho hắn nói hết rồi xử sau.

- Dạ, chính là nếu ai...nếu ai ném trúng được nhiều cá ở dưới hồ ngự uyển này nhất thì người đó sẽ thắng, và ý kiến của người đó là đúng!

RẦM!

Thiết Hải một tay ôm trán, 1 tay nương theo sức đỡ của thái giám từ từ đứng dậy. Y té lần này là té thật sự, một cú sốc ngoài sức tưởng tượng của bản thân y, hoàng đế cùng đệ muội của y thật sự đã không còn lời nào để diễn tả nữa rồi...

Sau ngày hôm đó, Thiên Hàn và Như Ngọc vẫn bình an vô sự không xảy ra chuyện gì, ngược lại còn vô tư quậy phá hơn. Chỉ tội ỏi Thiết Hải hoàng đế 3 ngày liên tục phải ốm nặng vì chỉ ăn toàn là cá!?"

...

Ngự thư phòng,

Trên chiếc ghế bằng vàng đúc được chạm trổ hình rồng, Thiết Hải vẫn cứ dăm dăm làm công việc của mình là phê tấu chương. Tư thế ngay ngắn, hoàng bào lấm lánh ánh kim, đôi mắt thâm thúy nhìn vào quyển tấu chương trên tay dăm chiêu suy nghĩ, một quyển rồi lại thêm một quyển, chỉ trong chốc lát chồng tấu chương cao ngất ngưỡng đã được giải quyết xong. Nhưng, có vẻ như con người đó vẫn còn cảm thấy hăng hái với công việc nên lại chuyển người lấy thêm một vài bản tấu chương cũ khác để phê duyệt lại.

Cũng trong căn phòng đó, một con người khác thì lại nhàn nhã uống trà, hết ly trà này lại đến ly trà khác, đôi mắt lâu lâu lại lim dim rũ xuống như kẻ ngủ gật.

- Tam đệ, đệ có mệt không?_ Thiết Hải đột nhiên ngẩng đầu hỏi hoàng đệ mình, còn mang theo nụ cười hết sức ngây thơ.

“Ách! Hoàng huynh y hỏi y có mệt không kìa? Hoàng huynh y hỏi rất hay nha! Y vừa mới từ Trung Bắc trở về còn chưa được uống một giọt nước, ăn một hột cơm nào đã bị lôi vô đây nhìn hoàng huynh y phê tấu chương rồi, vậy thử hỏi y có mệt không? Mà người ta nói rất đúng “Tiền của người khác rất khó lấy, tiền của hoàng đế càng khó cầm hơn”, y chỉ mới từ Kỳ Sơn trở về chưa đầy một tháng đã bị hoàng huynh quay như chong chóng. Hết điều lên bắc thì xuống nam, qua phía đông rồi lại chạy qua tây. Không lên núi đánh hổ phỉ thì cũng xuống đồng bằng chống lũ lụt. Hết rồi thì lại phải đi làm tuần phủ xử kiện, xong đến tuần biên cương vừa mới trở về đến cổng thành còn chưa xuống ngựa đã bị triệu vào đây!”

Haiz! Ai bảo Y ở nhà còn mấy chục miệng phải nuôi, còn một thê tử quậy phá làm chi. Bây giờ chỉ còn cách nai lưng ra mà làm việc cho hoàng đế để hưởng lộc hưởng lương! So với hiện đại, Y bây giờ chẳng khác

một nhân viên quèn bị người ta sai việc! Chắc! Y thực khâm phục tên Lãnh Thiên Hàn thực kia, 22 năm làm hoàng đệ của Thiết Hải làm bán sống bán chết cũng không thấy kêu ca một lời!!

- Hoàng huynh nghĩ xem Thiên Hàn có mệt không? _ Thiên Hàn mệt mỗi đáp

- Hoàng đệ là đang trách hoàng huynh sao? _ Thiết Hải giải vờ vô tội nói

- Thiên Hàn nào dám!

- Ha ha...

Nghe trong tiếng cười của Thiết Hải, Thiên Hàn cảm thấy dường như hoàng huynh của mình đang có một âm mưu không tốt, theo bản thân y nên đánh nhanh rút gọn rồi về nghỉ ngơi là hơn, tránh ngồi lâu thành ác mộng

- Hoàng huynh chó truê đệ, có chuyện gì người nói mau đi, đệ hiện tại rất mệt mỗi chỉ muốn nghỉ ngơi!

- Khụ khụ!

Thiết Hải giả vờ ho mấy tiếng lấy lại phong độ sau đó với tay lấy một cuốn tấu sớ nằm trong đồng tấu chương cao ngất ngưỡng mở ra và bắt đầu nói:

- Kim Vân quốc năm nay lại tiếp tục cử sứ giả đến thăm chúng ta!

- Thì hằng năm họ vẫn cử sứ giả đến viếng thăm chúng ta đấy thôi! Haiz!

- Nếu chỉ có vậy thì hoàng huynh không nói làm gì. Điều mà hoàng huynh muốn nói đây là: sứ giả của Kim Vân quốc được cử tới viếng thăm chúng ta năm nay chính là đương kim thái tử Lạc Minh và công chúa Bảo An.

- Có phải hoàng huynh muốn đệ giải quyết chuyện này đúng không?

Thiết Hải không đáp chỉ mỉm cười nhẹ. Tuy chỉ là một nụ cười phớt lờ nhưng Thiên Hàn hiểu rất rõ ẩn chứa trong nụ cười đó là biết bao nhiêu suy tính lớn. Hoàng huynh y tuy bề ngoài hiền từ tính cách như trẻ con, nhưng thực chất bên trong lại thâm sâu vô lường!

44. Quyển Ii – Chương 43

CHƯƠNG 43: TIỂU CÔ NƯỞNG

Thiết Hải phẩy phẩy tay ý bảo Thiên Hàn lui ra không cho Thiên Hàn nói bất cứ lời từ chối nào. Nhìn cánh cửa đóng lại Thiên Hàn thấy lòng chán nản vô cùng, nhưng cũng không biết làm sao bởi vì lệnh vua khó cãi thôi thì đành ráng sức mà thôi. Y ôm quyển tấu chương ra về ngẫm định nghiền cứu nội dung ẩn bên trong, vừa đi vừa bận nghĩ một số chuyện mà không nhìn đường phía trước.

RẦM!!!!

Thiên Hàn chơi với vì cú va chạm vừa rồi nhưng vốn là một người học võ nên y ứng xử khá nhanh nhẹn nên giúp bản thân trụ vững lại được, đồng thời, nhanh tay chụp lấy người trước mặt vừa đụng y không bị té.

Nhìn đến người mà y vừa giúp đỡ đoán chừng chỉ là một cô nương¹⁷, đôi mắt to tròn lanh lợi nhưng tràn đầy tình nghịch. Theo con mắt thẩm mỹ của y, cô nương này có gương mặt khả ái, vóc dáng như liễu tơ, làn tóc như thác suối bạc mềm mại buông dài đến ngang hông, nếu như tính cách của cô nương này cũng như người nàng thì đúng chất của một đài các tiểu thư khuê phòng.

Cô nương kia nhìn Thiên Hàn với thái độ giận dữ, hai con mắt trừng to chỉ thẳng tay vào mặt Thiên Hàn lớn tiếng:

- Tên nam nhân này, bộ không có mắt hay sao mà dám sầm vào người ta hả???

Thiên Hàn nhìn biểu hiện phách lối kia của vị cô nương trước mặt không ngờ tới bản thân y lại đoán trúng như vậy, đúng là nhìn người này bên trong bên ngoài không giống nhau, nói đúng hơn là tiểu hồ ly đội lớp mỹ nhân! Chiếu theo lý mà nói thì người có lỗi không phải y, y đúng thật là đi không nhìn đường nhưng phần lớn là do vị cô nương đó chạy nhanh không né kịp cơ mà. Bây giờ lại đổ hết lỗi cho y ngang ngược đến thế là cùng! Dù vậy, y vẫn không rảnh chơi với một con nhóc, càng không có hứng cãi tay đôi với loại ngang ngược này!

- Người bị cầm hay bị điếc hả???

Thiên Hàn vẫn không đáp, hai tay ôm ngực ngược mắt nhìn vị cô nương kia. Thấy thế, tưởng là Thiên Hàn cố tình trêu mình cho nên cô nương kia càng tức thêm mặt chuyển sang phiếm hồng, mãi nhường cao nói:

- Hừ! Nhìn người mắt kiếm, mày tướng đậm, sống mũi cao, mặt cũng tuấn tú lại có dáng người to lớn khỏe mạnh ấy vậy mà lại là kẻ tàn phế! Chậc! Thật là uổng phí mà...Ê Ê! Ta còn chưa nói xong người đi đâu vậy hả??? Ê! Ê! Tên kia đứng lại cho ta!

Vị nương đó vừa gọi vừa xách vác chạy theo Thiên Hàn, không nghĩ trong lúc nàng đang thao thao bất tuyệt thì người kia lại ngoảnh mặt đi chỗ khác xem lời nàng nói như gió thoảng thổi qua. Nhưng nàng vừa mới đuổi theo mấy bước thì đã bị những thuộc hạ của mình túm lấy.

- Công chúa, công chúa người xin giữ lễ tiết...đây là hoàng cung Minh Phiên quốc, đừng để gây hiểu lầm không tốt cho hòa ước giữa hai nước đâu ạ! _ Một thuộc hạ của vị cô nương đó trông đứng tuổi đứng ra can ngăn. Nhưng vị cô nương đó có vẻ không nghe, vẫn cứ cố gắng nhòai người chạy theo Thiên Hàn.

- Công chúa!

- Buông tay!

- Xin người mà công chúa!

- Buông!

- ..

Lãnh vương phủ,

Thiên Hàn vừa về đến vương phủ đã chạy một mạch đến hoa viên, nơi mà bọn gia nô thưa rằng Như Ngọc đang ở đó. Vừa nhìn thấy bóng Như Ngọc đang ngồi cúi đầu vào cái bàn thì đôi mắt mệt mỏi của Thiên Hàn chợt tỏa sáng, y cởi chiếc áo khoát giao cho thuộc hạ gần đó, sau lại quay sang phân phó Uyển nhi mang chút thức ăn lên, rồi chậm rãi bước đến cạnh Như Ngọc. Bước chân nhẹ nhàng vô cùng không hề phát một tiếng động như muốn giữ lấy sự yên tĩnh nơi đây. Thiên Hàn trước đó đã ra lệnh không cho ai thông báo tin y trở về với Như Ngọc và toàn bộ nhân ở ngự hoa viên đều phải lánh đi để tránh làm nàng giật mình, chính là để tạo cho nàng bất ngờ.

- Về rồi sao không nói tiếng nào? Tính ở đây giả ma dọa người à?

- Haiz!

Kế hoạch bị lộ, Thiên Hàn thở dài ngán ngẩm vì không còn chuyện vui để coi, y ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện nàng chống cằm nhìn:

- Nàng đang làm cái gì vậy?

- Đồ chơi!

- Đồ chơi? Đồ chơi gì? Sao không nói gia nhân ra ngoài mua à ở đây cực nhọc làm gì? Mà cái này là cái quái gì thế? Chẳng ra hình gì!

- Kệ ta!

Như Ngọc sau đó cũng không nói gì nữa, mà cũng không nhìn Thiên Hàn một lần nào chỉ lo cầm cúi làm món đồ chơi của mình. Còn Thiên Hàn thì vì không có ai cùng y nói chuyện và cơn mệt kéo đến nên cứ như vậy thả người trên chiếc bàn đá lạnh lẽo rồi chìm vào giấc ngủ. Đến khi y tỉnh lại đã là quá trưa, nhìn lại

hoa viên cũng chẳng còn ai chỉ còn lại mỗi bãi chiến trường của Như Ngọc trên bàn. Đôi mắt Thiên Hàn thoảng nét buồn

“Ngọc nhi! Nàng thật vô tình, ta ngày đêm phi ngựa để trở về đây cốt là để gặp nàng, vậy mà nàng chỉ lo làm đồ chơi ngay cả nhìn nhìn ta một lần cũng chẳng có. Trong mắt nàng món đồ chơi đó quý hơn ta vậy sao?”

Lại nhìn đến mấy đĩa thức ăn trên bàn đã nguội lạnh từ lâu mà thấy chán nản, vì thế y quyết định trở về phòng một mình để ngủ tiếp mặc kệ mọi việc. Thiên Hàn vờn vai cho rằng cốt một chút thì chợt có một chiếc áo choàng từ trên vai y rơi xuống. Y nhặt chiếc áo choàng lên ngắm nghía một lúc rồi đánh giá: mũi kim rất thô, màu áo lại không có sự phối hợp hài hòa lại cộng thêm họa tiết thêu đơn giản, mà cái mẫu này lại sao quá quen thuộc hình như là mẫu thêu học ở lớp nghề 11 cho các bạn nữ lớp y năm đó thì phải! Xem ra người này có kỹ thuật may vá thuộc hàng mới sơ nhập và rất vụng về, ngay cả hình thêu này cũng không ra hình chuẩn gì cả. Một chiếc áo choàng chất lượng thấp như thế này làm sao có thể lọt vào tới vương phủ? Trừ phi là hàng của người trong phủ. Hơn nữa dám cả đem một chiếc áo khoát chất lượng kém như thế này khoát lên người một vương gia cao quý như y hẳn là kẻ có lá gan không nhỏ, trong vương phủ y hiện nay có người to gan vậy sao? À! Có đấy, có một người!

“Xem ra ta đã trách lầm nàng rồi!”

Thiên Hàn hé một cười nhẹ rồi cẩn thận xếp lại chiếc áo chùng ngay ngắn thông thả bước về phòng. Đến chiều, Thiên Hàn dùng cơm nhưng không thấy bóng dáng Như Ngọc vội hỏi Trần quản gia thì hay nàng đang ở hoa viên tiếp tục làm đồ chơi. Y định sai người mang cơm đến cho nàng nhưng nghĩ lại thì lại muốn tự tay mang cho nàng sẵn tiện nói lời cảm ơn về chiếc áo choàng.

- Như Ngọc, rốt cuộc nàng muốn làm đồ chơi gì vậy? Sao cứ ở lì một chỗ mà ôm cục đất sét như vậy?__ Thiên Hàn đặt khay thức ăn lên bàn hỏi.

- Ta làm gì gì kệ ta, mắc mớ gì người mà người cứ hỏi hoài vậy?

Do bức dọc vì chuyện chưa làm được món đồ chơi cho nên khi Thiên Hàn lên tiếng quấy rầy làm nàng thêm mất tập trung mà đâm ra bức dọc phát hỏa với Thiên Hàn. Nhưng mà, hỏa này của nàng không nhỏ, chu vi sát thương quá lớn đến mức người đang núp trên nóc vương phủ cũng bị vướng hỏa mà rớt xuống cái bịch!

Đang phát hỏa mà nghe tiếng động lớn ngay sát phía sau làm Như Ngọc giật mình hoảng hốt, nàng luống cuống chạy về phía Thiên Hàn, ôm chặt lấy vạt áo núp sau lưng y chỉ chờ duy nhất hai con mắt lò ra xem cái gì vừa rớt xuống. Còn Thiên Hàn khi nghe thấy tiếng động lớn theo bản năng che chắn phía trước cho Như Ngọc tỏ thái độ cảnh giác, tay chuẩn bị xuất chiêu cũng may kịp dừng lại.

Thứ vừa rơi xuống là một cô nương mặc y phục đen huyền, mái tóc dài buông thõa ngang hong, một chiếc khăn đen bịt lại nửa mặt dưới...Như Ngọc khi nhìn thấy rõ người trước mặt thì đôi mắt chợt sáng rực lên, nàng chạy đến ôm chầm lấy người này cười vui sướng:

- Hóa ra là Lan tỷ làm muội hết hồn!

Người kia cũng ôm lại Như Ngọc, nói với giọng vui mừng

- Xin lỗi muội, tỷ không cố ý làm vậy đâu! Tại vì tỷ nhớ muội quá nên mới vậy!

Hai người đang ôm nhau tình tứ đến nỗi Thiên Hàn cũng phải ghen tỵ thì đột nhiên Như Ngọc đẩy mạnh người kia ra khỏi cái bàn, hai tay bưng lấy cục đất sét đẹp lếp khóc meo meo.

- Huhu... đồ của ta, công sức 3 ngày của ta mất tiêu rồi!

Vân Lan chật vật ngồi dậy, miệng không ngừng ai oán ai oán đã vô tình đẩy nàng té, còn xem nàng thua cả một cục đất sét!!!

- CÓ THÍCH KHÁC, MAU BẮT LẤY THÍCH KHÁC!__ Trần quản gia từ đâu chạy đến kinh hô, phía sau là một đám lính tuần gác và gia nô.

Vân Lan nhìn thấy thế thì hoảng hốt chạy lại núp sau lưng Như Ngọc cầu cứu:

- Ngọc muội cứu tỷ tỷ!

45. Quyển II – Chương 44

CHAP 44: NGỌC LƯU LINH

Nhìn cả một đám lính mang gương lấp lánh rồi lại nhìn vị cô nương kia đang run rẩy sau lưng Như Ngọc, Thiên Hàn nhú mày nhẹ rồi bước lên phía trước hỏi Trần quản gia:

- Đã xảy ra chuyện gì mà Trần quản gia phải kinh hô nhiều binh lính cùng gia nô như thế?
- Thưa vương gia, vương phủ ta vừa xuất hiện một tên thích khách. Và kẻ đó chính là ả ta!__ Trần quản gia cung kính với Thiên Hàn nói sau lại chỉ thẳng vào mặt Vân Lan.

Bị Trần quản gia nói như thế, Vân Lan không phục liền lên tiếng phản bác:

- Ta không phải thích khách!
- Đúng vậy! Tỷ ấy là hảo tỷ muội của ta không phải là thích khách!__ Như Ngọc cũng lên tiếng nói giúp
- Vương phi, người chớ tin lầm kẻ gian! Giữa ban ngày ban mặt có ai tự dưng đi mặc dạ y, rồi lén vào nhà người khác hết như kẻ gian như vậy không?
- Ai nói, ăn trộm cũng vậy mà!__ Như Ngọc cãi lại
- Á! Ngọc muội, sao lại nói tỷ vậy chứ!

Như Ngọc lúc này mới phát hiện mình nói sai, thì cúi mặt hối lỗi:

- Eo! Xin lỗi tỷ tỷ, do muội lỡ lời!

Vân Lan chặc lưỡi một tiếng, rồi quay mặt sang Trần quản gia cãi lý:

- Theo quản gia, có tên thích khách nào đột nhập vào nhà người khác mà không đeo khăn bịt mặt như Vân Lan không? (Đây cũng được xem là lý nữa à? ~^~)
- Ai biết được, lỡ người giữa đường làm rớt thì sao? Hoặc do người bất cẩn quên mang khăn bịt mặt cũng không chừng! Mà ta hỏi người, nếu người là người ngay vì sao cửa chính thênh thang không vào mà lại đi leo tường vượt mặt lính gác? Phải chăng người chính là kẻ gian?

“Eo, hết thích khách giờ đến kẻ gian?” Vân Lan đuối lý, biết mình nói không lại vội giật giạt tay áo Như Ngọc cầu cứu.

Hiểu được lời cầu cứu của tỷ tỷ tốt của mình, Như Ngọc liền quay sang Thiên Hàn:

- Thiên Hàn, tỷ ấy là tỷ muội tốt của Như Ngọc, không phải là thích khách hay kẻ gian đâu! Thật đấy!
- Kìa, Vương phi...

Trần quản gia vừa lên tiếng thì bị Thiên Hàn khoát tay bảo ý:

- Ta tự biết tính toán, lui xuống hết đi!
- Nhưng... haiz!

Nghoảnh mặt với câu nói sắp ra khỏi cửa miệng của Trần quản gia, Thiên Hàn biết chỉ cần y tỏ ra lãnh đạm vị quản gia đứng tuổi kia sẽ phải chịu thua mà quay đi. Quả thực đúng như y đoán, Trần quản gia chỉ biết thở dài rồi bất lực quay đi cùng chúng gia nô và lính gác.

Chờ đến khi Trần quản gia cùng mấy tên gia nô đi hết, Vân Lan lập tức trèo lên bàn dùng một nhánh cây dài chọt chọt lên mái hiên mấy cái, từ trên đó một bọc vải đồ lớn rơi xuống. Sau đó nàng ôm lấy bọc vải ấy đi tới trước mặt Như Ngọc và Thiên Hàn đang nhìn nàng không chớp mắt, cười nịnh nọt:

- Vương gia, vương phi làm phiền hai người sau này chiếu cố Vân Lan! Hi hi!
- C..Á..I...Gì?__ Thiên Hàn, Như Ngọc không hẹn cùng hét lên làm rung rinh toàn phủ vương gia.

Sau buổi chiều hôm ấy, Vân Lan được bố trí ở phòng bên cạnh phòng Như Ngọc, một căn phòng phía tây trong khuất cùng của vương phủ được cẩn vệ canh gác nghiêm ngặt. Lý do sắp xếp như vậy là vì thứ nhất: muốn Như Ngọc có người bầu bạn. Thứ hai là vì một lý do hết sức nhũc đầu khác chính là Vân Lan cứ bám mãi đòi ở chung phòng với Như Ngọc, mà Trần quân gia thì lại kịch liệt phản đối điều này, làm người đứng giữa như y phải thấy nhũc đầu nên chỉ còn cách này mà thôi.

...

- Giáo chủ!_ 3 nữ nhân vận y phục trắng, đeo mạng sa hướng đến nữ nhân khác đang ngồi trên ghế cao cung kính nói, điệu bộ có phần run rẩy.

- Vẫn chưa tìm được?

Nữ nhân kia lên tiếng hỏi, lời nói ôn nhu mềm hoặc tựa như ngọc thốt làm người nghe cảm thấy êm tai đến dễ chịu.

- Hồi giáo chủ! Đáng lý chúng thuộc hạ đã tìm được Liên Sa cung chủ nhưng lại bị một tên nam nhân lạ mặt phá đám! Sau đó đến giờ vẫn chưa tìm được_ 1 trong số 3 nữ nhân dưới điện lên tiếng

- Hoang đường! Liên Sa không bao giờ quen nam nhân, càng không thể nào đi theo nam nhân cả! Và tuyệt đối, không ai có thể bắt cóc nàng ta được, trừ phi nàng ta muốn bỏ trốn khỏi môn giáo._ người nữ nhân ngồi trên ghế cao quát lớn, chuyển từ một người nhu mì sang một nữ nhân lãnh tuyệt, đôi mắt sắc xinh đẹp giờ như một con dao sắc bén phủ lên nhân ảnh của ba nữ nhân đang quỳ dưới kia.

- Giáo chủ, xin người bớt giận! Chúng thuộc hạ sẽ giải quyết ổn thỏa, nhất định sẽ mang Liên Sa cung chủ về chịu tội với người!

- Ta cho các người 10 ngày, 10 ngày sau còn chưa đưa được người về đây thì các người tự biết xử chính mình thế nào rồi đấy!

- RỒ!

Ánh sáng chớp chờn soi rọi lên dung nhan diễm kiều của người được xưng hô là giáo chủ, cùng với đôi mắt màu hồng ngọc tuyệt đẹp giữa đêm tối nàng như một tiên nữ giáng trần mê hoặc chúng sinh. Trong tay nàng cầm một viên ngọc nhỏ phát ra ánh sáng dịu mát hoàn toàn trái ngược với không gian ảm đạm của nơi này. Nàng nhìn viên ngọc say mê nâng niu nó, đôi môi nở lên nụ cười ma quỷ:

- Ngọc lưu linh, người thật là đẹp! Chỉ tiếc lại bị khuyết đi một chỗ. Chỉ còn 10 ngày nữa là đến ngày nhật thực rồi, chỉ cần đóa hoa Hắc LiênSa đó nở và giọt máu của dòng họ “Tú Lệ” là có thể giải phóng sức mạnh vạn năng của người... ha ha... đến lúc đó, ta sẽ là người thống trị thế giới, sẽ là người mạnh nhất ... ha ha... Vũ Thuần ca hãy chờ muội, nhất định muội sẽ trả thù cho huynh, chỉ cần muội có sức mạnh thì sẽ tìm những kẻ đó lấy đầu bọn họ tế vong linh của huynh!

Một bóng đen từ ngoài bay đến lập tức quỳ xuống dưới chân người đang ngồi trên ghế cao.

- Giáo chủ, đệ tử đã tìm được người mang dòng máu “Tú Lệ” rồi!

- Là ai?

- Chính là Nhã Như ngọc vương phi của tam vương gia Lãnh Thiên Hàn. Mẫu thân nàng ta là người cuối cùng của dòng họ này còn sót lại sau cuộc truy sát 20 năm về trước.

“Nhã Như Ngọc ư? Thật không ngờ người ta cần lại chính là kẻ thù của ta, người đã giết hại phu quân ta! À! Mà cũng tốt ta sẽ lợi dụng ả, lợi dụng xong thì sẽ trả thù sau một công đôi chuyện!”

- Ha ha ha ha....

...

Kinh thành của Minh Phiến quốc là một nơi phồn thịnh nhất của cả nước. Trên đường phố ngày nào cũng có đông đúc thương nhân đi lại, đặc biệt những ngày lễ hội dù lớn hay nhỏ đều có những hoa đăng treo rợp trời cùng những chậu hoa đắt giá được đem ra trưng bày làm thù vui cho người đi đường xem. Còn có những cặp đôi giai nhân dịu dặt nhau đi dạo phố cười đùa vui vẻ.

- Lan tỷ, nhìn xem đường phố kinh đô thật náo nhiệt vô cùng, đây là lần thứ 4 muội được ra khỏi vương phủ đấy!

Như Ngọc một bên ghé vào gian hàn thức ăn rồi lại ghé đến quầy trang sức, đôi mắt cứ sáng lên khi thấy những món đồ lạ mắt.

- Ngọc muội! Nếu muội thích, sau này tỷ sẽ thường xuyên dẫn muội ra phố chơi! __ Vân Lan cười diễm lệ nói.

- Thật chứ tỷ tỷ? Ý mà hồng được! Sau này tỷ lấy chồng rồi thì đâu thể dẫn muội đi chơi được nữa!

- Hi! Tỷ sẽ không bao giờ lấy chồng!

- Oh! __ Như Ngọc ngơ ngàng nhìn Vân Lan __ Tỷ nói đùa phải không? Chứ nữ nhân lớn phải rồi thì phải lấy chồng chứ!

Vân Lan nhìn Như Ngọc gương mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, từng câu nói của nàng nói ra không một chút gì giống đùa giỡn

- Tỷ nói thật! Suốt đời này tỷ sẽ không bao giờ lấy chồng đâu!

- Muội thì không tin suốt đời này không có nam nhân nào không thể làm tỷ động lòng! __ Như Ngọc chu chu mồm nói.

Vân Lan không nói gì nữa chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, ánh nhìn vươn về phía xa xăm nào đó. Bất chợt một hình ảnh lại hiện lên, một nam nhân với khuôn mặt đỏ bừng vì say rượu, ngay tức thì ngực trái của nàng bỗng nhiên đau nhói nhắc nhở nàng “Phải rồi! Nàng không thể yêu ai cũng không có ai yêu nàng được, định số của nàng đã là như vậy!”

- Tỷ tỷ có sao không vậy? __ Như Ngọc nhìn thấy biểu hiện lạ ở Vân Lan liền hỏi.

Vân Lan khẽ lắc đầu, nhin đau xuống để cho Như Ngọc không nghi ngờ rồi giả vờ lơ sang chuyện khác:

- Ngọc muội! Tỷ nói uội biết trên thế gian này không có ai có thể làm cho tỷ động lòng, kể cả hoàng đế Thiết Hải cũng không lọt được vào mắt tỷ nữa là!

- Sao tỷ biết được tên thật của hoàng đế vậy? __ Như Ngọc ngạc nhiên hỏi.

- Đương nhiên biết chứ! Hắn từng mấy lần đến Kỳ Hương viện mà! À! Mà nói muội nghe chuyện này nhưng hứa là không được buồn đó nhé!

Với đôi mắt háo hức của kẻ nhiều chuyện Như Ngọc nói ngay không cần nghĩ nhiều:

- Hứa! Nhưng là đó chuyện gì vậy Lan tỷ?

- Thì là, Thiên Hàn cũng từng Kỳ Hương viện mấy lần!

Nghe xong, Như Ngọc không những không tức giận hay ngạc nhiên mà ngược lại còn tỏ vẻ không tin tưởng:

- Xi! Đời nào hắn đến nơi kỳ viện! Hắn của bây giờ thì muội không nói rồi, còn Thiên Hàn của trước kia chẳng phải y có người để yêu đến cuồng si rồi hay sao? Rảnh rồi gì mà đến kỳ viện tìm vui chứ! Đó là còn chưa kể hắn làm gì có thời gian mà đi, như Thiên Hàn bây giờ lúc nào cũng làm đến tận khuya còn chưa làm được hết công vụ nữa, lấy thời giờ hay sức khỏe đâu mà đi!

Như Ngọc nói xong còn làm mặt cười trêu lại Vân Lan vì nàng cho rằng Vân Lan đang chọc ghẹo mình

- Khả khả! Vậy là muội không biết rồi! __ Vân Lan tỏ ra bí ẩn __ người tên Thanh nhi mà muội ám chỉ đó chính là đệ nhị hoa khôi của Kỳ Hương viện đấy!

- A! __ Như Ngọc mở to đôi mắt, ngơ ngàng ra mọi chuyện __ Vậy ra, Thiên Hàn hắn cũng là một kẻ phong lưu nữa à,! Vậy mà muội cứ tưởng hắn là bậc quân tử chính nhân không bao giờ bước vào chỗ đó. Oà! Đúng là không nên nhìn mặt mà bắt hình dong rồi, so với hoàng huynh hắn chẳng thua gì về tính ong bướm cả.

Vân Lan nghe Như Ngọc thì vội phản bác:

- Muội nói vậy là oan cho Thiên Hàn rồi đó, hẳn đúng là có từng đến Hương Kỳ viện mấy lần nhưng chỉ là nghe đàn bàn công vụ thôi, ngoài ra chả làm gì nữa hoàn toàn khác với hoàng huynh hẳn.
- Muội không nói cái đó, ý muội là trước đây hẳn từng hứa hẹn với một người nữ nhi rồi vậy mà còn đến Kỳ Hương viện rồi yêu cái cô Thanh nhi gì đó, không phải là bắt cá hai tay sao?
- Có chuyện đó nữa sao? Thảo nào...
- Thảo nào cái gì Lan tỷ? _ Như Ngọc thắc mắc quay sang hỏi Vân Lan.

46. Quyển II – Chương 45

CHAP 45: VÉN MÀN SỰ THẬT

- Có chuyện đó nữa sao? Thảo nào...
 - Thảo nào cái gì Lan tỷ? _ Như Ngọc thắc mắc quay sang hỏi Vân Lan.
 - Thì chuyện giữa Thanh nhi và Thiên Hàn đó, theo tỷ biết thì Thiên Hàn đâu có yêu Thanh nhi đâu!
 - Xì! Không yêu mới lạ! Tỷ có biết hẳn xem chút nữa giết chết muội chỉ vì cô Thanh nhi đó không? Ngay trong đêm tân hôn chính hẳn tự thừa nhận với muội là “hắn yêu Thanh nhi”, thử hỏi làm sao sai được! Đây là dấu vết lưu lại làm bằng chứng chứng thực hẳn vì ả Thanh nhi đó mà hành hạ muội, tỷ xem đi sẽ rõ!
- Như Ngọc vừa nói vừa vén tay áo lên để lộ ra một đường sẹo mờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy được. Vân Lan xem xong thì ngỡ ngàng, tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy là lạ nên nói tiếp:
- Nhưng mà... trước khi Thanh nhi chết, nàng ấy thường tâm sự với tỷ là: Thiên Hàn chỉ xem nàng ấy như muội muội thôi! Có lần nàng ấy còn nói: nàng ấy chỉ là cái bóng của người khác trong mắt Thiên Hàn nữa đấy! Nàng ấy bảo chính miệng nàng ấy nghe thấy Thiên Hàn nói như thế khi say rượu, y thường hay gọi tên nữ nhi khác. À! Mà người đó tên gì nhỉ? ... Nhớ rồi cũng tên Ngọc nhi như muội đấy!
- Như Ngọc đang đi lơ đãng nhìn chung quanh nghe Vân Lan nói hai từ “Ngọc nhi” thì giật mình khựng lại, xem chút té vì không ngờ, nàng cứ tưởng là Vân Lan tỷ cố tình trêu nàng hay phá nàng gì đó nên mới nói vậy:
- Tỷ đừng đùa với muội, không thể nào!
 - Tỷ không lừa muội, là thật đó! Chính miệng Thanh nhi nói Thiên Hàn không yêu nàng ấy, sở dĩ thường xuyên nói chuyện quan tâm nàng ấy là vì nàng ấy có đôi mắt giống với người tên “Ngọc nhi kia”! Bởi vậy, khi nàng ấy nghe tin vương gia kết hôn với một người nữ nhân cũng tên “Ngọc nhi” thì cho rằng vương gia đã tìm được người yêu cũ, vì quá đau tâm mà uẩn khuất dẫn đến tự sát, còn để lại một lá thư cho Thiên Hàn nữa đấy!
- Càng nghe Vân Lan Như Ngọc càng khó tin nàng cố gắng nhìn mặt Vân Lan tìm xem có chút gì đó giống trêu nàng hay không. Nhưng càng nhìn càng thấy Vân Lan nghiêm chỉnh không giống như đang nói giỡn, đến lúc này nàng cảm mới thấy bản thân hoảng loạn. Không lẽ những lời Thiên Hàn nói hôm đó đều là sự thật? Phải chăng nàng đã nghi oan cho hẳn, là nàng hiểu lầm quá sâu...
- Là thật sao? Lá thư đó giờ ở chỗ nào, tỷ biết không?
- Vân Lan suy nghĩ một chút rồi nói:
- Sau khi Thanh nhi chết thì lá thư đã được Thiên Hàn đã mang đi! Nhưng mà, muội không sao chứ có phải xảy ra chuyện gì không? Nhìn gương mặt muội nhợt nhạt quá!
 - Muội không sao. không sao đâu!

Như Ngọc khoát khoát tay nói, Vân Lan nhìn vào nàng dường như biết được nàng đang nghĩ gì nên không muốn nhắc lại chuyện đó nữa mà chuyển sang đề tài khác nói.

Dù gì quá khứ cũng đã qua, cho dù đã xảy ra cái gì đi nữa thì cũng không thể quay lại sửa đổi được, vì thế cứ tiếp tục hướng về phía trước mà sống nhưng là cái sống cho đành hoàng.

- Kim Tiền Gia Bảo!

- Hả?_ Như Ngọc đang trong tâm tư lơ lửng treo ngược cành cây, nghe Vân Lan nói vậy thì giật mình hỏi lại_ Kiếm tiền cho bà hả?

Vân Lan nghe Như Ngọc nhai lời lại của mình mà cười đến sặc sụa, nàng không biết có phải vì mấy lời kia của mình đã làm cho Ngọc muội bấn loạn tinh thần hay không mà lại nghe từ từ này sang từ khác. Cố gắng nén cười xuống, Vân Lan vỗ vai Như Ngọc rồi chỉ chỉ về phía quán ăn phía bên đường.

- A! Thì ra tỷ đang đọc câu đối của quán ăn đó à?

Như Ngọc lúc này mới vỡ lẽ ra mọi điều, nàng vừa chớp chớp mắt giả vờ ngây thơ vừa gãi đầu gượng gượng không biết làm thế nào để bớt nhục hơn, vì người đi đường đang túm tụm lại nhìn bọn nàng chỉ vì nghe thấy câu nói kỳ hoặc của Như Ngọc nàng vừa rồi!

- Hihi! Kim Bảo Nhã Hưng quán! Cái tên vừa lạ vừa dài quá ha tỷ tỷ?_ Như Ngọc vờ đánh trống lảng.

- Đây là tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành đó! Là một nơi trang nhã lịch sự, chỉ có những người cao quý giàu sang mới bước vào nổi!

- Nói vậy cũng có nghĩa là trong đó chỉ có những con người lịch thiệp quý phái bước vào thôi?

- Ủ! Nơi này nổi tiếng là chốn hội tụ của nam thanh tú nữ, với tài nghệ văn thơ họa cầm đều thuộc hàng có danh nhất nước!

- Oh! Vậy...có dzai đẹp phải không?_ Như Ngọc lấp lánh đôi mắt nhìn Vân Lan.

Nghe câu hỏi của Như Ngọc Vân Lan không biết nên đối đáp thế nào, có lẽ cười khổ cho qua là hay nhất.

- Muội nói vậy...chẳng lẽ không sợ phu quân muội ghen tuông sao?

- Hừ! Hấn chẳng qua chỉ là phu quân hờ của muội thôi, ghen tuông cái nổi gì? Mà cho dù có thì sao dám làm gì muội nào? Tỷ tỷ này, hay ta vào đó dạo chơi chút đi, biết đâu duyên trời se mối uội gặp được một nam nhân như ý thì sao?

“Rất chi là đúng ha! Dù sao ở cổ đại này nàng cũng không làm được trò trống gì, ở hiện đại thì mình còn biết kiếm tiền, chứ ở đây nữ nhân không được phép lộ đầu ra khỏi nhà nữa bước, suốt ngày chỉ biết lủi thủi trong phòng chán chết được! Tốt hơn hết là nên kiếm một nam nhân nào đó được được một chút để lấy, xong rồi giảng đạo lý hiện đại cho nó nghe khai thông đầu óc về bình đẳng nam nữ cho nó, để sau này có thể dễ dàng thuyết phục nó ỉnh ra ngoài vậy chẳng phải tốt hơn sao?”

Vân Lan khều khều Như Ngọc đang trong tình trạng bay lên 9 tầng mây, nói :

- Còn thiên hàn thì sao?

- Hấn thì sao cái gì? Chỉ cần muội muốn viết một tờ hưu phụ là xong hết chứ gì!_ Như Ngọc vẫn còn đang lơ lửng trên không trung nói, không hề để ý đến Vân Lan đang trợn mắt nhìn nàng.

Đúng như lời Vân Lan nói, Kim Bảo Nhã Hưng lầu thật sự rất sang trọng. Từ y phục mà người phục vụ mặc đến cơ sở vật chất nơi đây đều không chê vào đâu được, tất cả đều thuộc hàng thượng đẳng không rẻ gì. Còn những vị khách quan nơi này không phải là công tử thiếu gia cao sang, cũng là tiểu thư đài các cao quý, ăn nói nhỏ nhẹ lịch thiệp cùng cách ăn mặc rất ư là chỉnh tề kín đáo khác xa những quán ăn bình thường khác. Tuy nhiên, sự xuất hiện của Như Ngọc và Vân Lan đã choáng hết ánh sáng ở nơi đây, họ tựa như hai viên ngọc tỏa ánh hào quang cho cả tửu quán. Nếu Vân Lan là đại diện cho chữ mỹ, thì Như Ngọc nàng chính là chữ “thanh”.

- Ngọc muội, muội đã tìm được đức lang quân như ý chưa?

- Haiz! _Như Ngọc chống cằm rầu rĩ đáp_ Vẫn chưa !

Vân Lan khẽ cười e lệ rồi quay sang căn dặn một ít điểm tâm với tiểu nhị. Sau đó lại liếc mắt nhìn toàn diện quán, chỉ thấy lơ thơ vài vị khách đang ngồi nhâm nhi thức ăn cùng thưởng trà. Đang quan sát, bỗng mắt nàng chợt khựng lại nơi có một cái bàn gần sát cửa sổ, nói đó có một vị nam tử trông rất tuấn tú, ăn mặc thuộc gia đình giàu sang. Người ấy cũng vừa vặn quay đầu nhìn qua phía hai người đang ngồi, Vân Lan nhận ra được người này, lập tức xoay đầu lại nét mặt thoáng nét khó chịu :

- Sao thế Lan tỷ?

- Muội nhìn xem cái tên kia...ủa, đâu mất rồi?

- Hai vị tiểu thư có thể cho phép tại hạ ngồi chung bàn để cùng thưởng trà được không? _ vị công tử kia tự khi nào đã bước lại gần chỗ hai người mở lời, âm điệu vô cùng nho nhã._ Nếu nhị vị tiểu thư cảm thấy bất tiện thì tại hạ sẽ đi nơi khác!

Vân Lan nhìn tên này từ giật mình đến ngạc nhiên, chỉ có mỗi Như Ngọc là không biết gì cứ nở nụ cười toe tét mà nói:

- Công tử cứ tự nhiên! Không có gì gọi là bất tiện cả!

Lần này không chỉ ngạc nhiên mà Vân Lan còn muốn nhảy dựng lên, nàng quay sang trừng mắt với Như Ngọc nhưng mà Như Ngọc dường như không có nhìn thấy. Mặc cho nàng đá chân thế nào Như Ngọc vẫn tỏ ra không biết gì. Mãi một lúc khi nàng bắt đầu tỏ ra khó chịu hơn thì Như Ngọc mới quay sang nàng lên nháy mắt, tuy không hiểu nhưng nàng tin cái nháy mắt đó là có dụng ý của nó, vì thế nàng mới dừng lại hành động mà theo dõi ý của Ngọc muội là gì.

...

- Đường công tử hãy xem qua đi, vị cô nương nào là người mà người muốn lấy làm thê tử! _ Thiên Hàn Thái Bảo cúi đầu hữu lễ với Thiên Tàn rồi bước lại điểm mặt từng người .

...

- Trần quản gia, có phải vẫn còn thiếu người nào phải không? _Thiên Hàn quay lại Trần quản gia hỏi, khi Thái Bảo nói rằng không tìm thấy người y đang tìm.

- Thừa vương gia! Tất cả đều đã ở đây cả rồi, ngay cả những nữ tỳ đổ nước thải cũng đã có mặt!

Thiên Hàn nghe Trần quản gia nói xong thì nhún nhẹ mày mà quay sang nói với Thái Bảo:

- Đường công tử, tất cả nô tỳ trong vương phủ đã có mặt đầy đủ ở đây không sót ai cả, hay là là công tử đã nhớ lầm nơi nào khác chăng?

- Kính thưa vương gia! Tiểu sinh không có nhớ lầm, nàng ấy luôn miệng khẳng định với tiểu sinh rằng: nàng ấy là nô tỳ trong vương phủ của tam vương gia. Tiểu sinh vẫn còn lưu giữ ngọc bội định tình do chính tay nàng ấy trao cho tiểu sinh trước lúc quay đi. Tiểu sinh còn nhớ rất rõ tên nàng ấy là Trần Bích Ngọc!

XOẢNG!

Từ phía ngoài cửa truyền đến âm thanh của đồ vật rơi bể, bên cạnh đó là Như Ngọc đang đứng cười đến cứng người nhìn vào trong. Nàng không thể nào ngờ được cái tên Đường Thái Bảo đó thật sự ngu ngốc, vì mấy lời nói nhảm nhí của nàng cùng mảnh ngọc bội giả mà chạy tới đây tìm nàng! Lần này nàng thật tiêu rồi, đúng lúc có mặt Thiên Hàn ở đây!

- Chính là nàng ấy! _ Thái Bào cũng nhìn ra cửa, vừa nhìn thấy Như Ngọc liền hét lên vẻ mặt vô cùng mừng rỡ._ Người cùng hẹn ước với tiểu sinh chính là nàng ấy, Trần Bích Ngọc!

47. Quyển Ii – Chương 46

CHAP 46: PHU THÊ ĐÓNG CỬA DẠY NHAU

- Chính là nàng ấy!_ Thái Bảo cũng nhìn ra cửa, vừa nhìn thấy Như Ngọc liền hét lên vẻ mặt vô cùng mừng rỡ._ Người cùng hẹn ước với tiểu sinh chính là nàng ấy, Trần Bích Ngọc!

Sắc mặt Thiên Hàn biến sắc nhanh chóng, khóe môi y không ngừng nhếch lên liên tục, phải nói là nhếch càng lúc càng nhiều!

RẦM! Một thân ảnh thư sinh bị ném mạnh ra ngoài phố không thương tiếc. Trên người Thái Bảo vết bầm xanh bầm tím chần chịt, y chặt vật cùng đau lòng tựa người vào mấy tên nô tài phía sau ngẩng đầu nhìn về phía cửa lớn của vương phủ, nơi mà thân ảnh Thiên Hàn tựa vào. Đôi mắt lay động nhìn nữa như không tin nữa như bắn loạn.

- Tiểu tử thôi! Người chán sống rồi sao mà dám đến đây tránh giành vương phi với bốn vương? Còn không mau cút!

Dứt lời, Thiên Hàn phẩy mạnh tay áo bước vào vương phủ với cơn hỏa cao ngập trời, theo sau y những thị vệ oai phong cũng nghiêm mặt xoay người rồi đóng sập cánh cửa .

Còn lại Thái Bảo và vài tên gia nô của y cùng đám người nhiều chuyện đang quay quanh y chỉ trỏ. Chao đảo, y mở bàn tay đang run nhẹ của mình ra rồi nhìn vụn bột nát của mảnh ngọc bội mà cười lớn:

- Ta sống 20 năm trên đời, là con nhà nòi về ngọc bội vậy mà cũng có lúc nhìn sai ngọc giả thành ngọc thật...ha ...ha ... quả báo! Đúng là quả báo. Ta nữa đời phong lưu trên ghẹo người khác, chỉ có ta lừa tình người, nào có ai có thể phụ tình ta. Vậy mà lần này lại bị người ta lừa còn là lừa tình cả một trái tim ha ha... báo ứng!

...

Trong vương phủ, tất cả nô tỳ nô tài lẫn quân gia đều cảm nhận được sát khí giết người lập tức không ai bảo ai phải làm gì tất cả đều nhanh chân co giò tìm nơi lánh nạn, với họ mà nói tránh xa phòng của Như Ngọc lúc này ra được chừng nào tốt chừng nấy. Duy, chỉ có một người không biết sống chết là gì, vẫn bám lấy cái bình phong của căn phòng mà ẩn mình nghe lén.

Mùi hương hoa dạ lý vốn tạo ra không gian sáng khoái nhưng trong giây phút này cũng không đỡ nổi sự ngọt ngào tỏa ra từ các vị chủ nhân của nó. Thiên Hàn cầm ly trà có lệ, đôi mắt thủy chung không rời khỏi người Như Ngọc nữa tức giận nữa kiềm nén. Còn Như Ngọc thì ngồi thu lu trên giường ở một góc, hai tay đan vào nhau run run, khuôn mặt cúi xuống không dám ngẩng lên.

- Như Ngọc, nàng nói đi! Đây là chuyện gì hả?

Như Ngọc vốn đã run sợ bây giờ nghe tiếng băng lãnh kia càng thêm sợ, nàng cố gắng lắm mới ngẩng đầu lên được một chút nhìn Thiên Hàn long lanh lệ nói :

- Chỉ là hiểu lầm thôi, cái tên Đường Thái Bảo đó là một tên phong lưu hấn...

Rack!

- Ta không cần biết hấn là loại người như thế nào, ta chỉ cần biết có phải nàng đang muốn cấm sùng ta hay không?

- Không, không có!_ Như Ngọc xua tay vội phân trần _Như Ngọc chỉ muốn cho tên đó một bài học nhớ đời chứ không có ý cấm sùng ai hết!

- Có phải như vậy không? Hừ! Ý nàng thế nào, chỉ có mỗi nàng rõ nhất!

- Không có thật mà! Như Ngọc với tên đó không hề có tình ý gì hết...Hãy tin Như Ngọc đi!

Như Ngọc nói nước mắt bắt đầu tuôn rơi, vẻ mặt nàng đang mong chờ một sự tin tưởng từ ai đó. Nhưng chỉ tiếc hỏa của Thiên Hàn quá lớn, những giọt nước mắt này không đủ xoa dịu ngọn lửa trong y. Y buông tay thả bột vụn trong tay xuống đất rồi bước đến bên cạnh giường, thoát một cái đã nhắc bóng Như Ngọc

lên đặt ngược trên đùi mình, sau đó... một chuyện không ai có thể tin nổi trong cái thời cổ đại này đã xảy ra, rằng “phu quân giáo huấn thê tử bằng những cái đánh mạnh vào mông như một đứa trẻ”.

Chát!

- Nàng thật là hư, không biết nghe lời! Muốn cấm sừng chồng mình à?

- Oa oa! __ Như Ngọc bị đau liền khóc rống lên__ Ai cho quyền người đánh ta, buông ra, ta lẳng nhăng với ai là quyền của ta!!! Người chẳng qua chỉ là chồngngờ hờ đừng có được nước mà lần lượt!

- Chát!__ Thiên Hàn lại đánh thêm một cái nữa vào mông Như Ngọc__ Cuối cùng thì nàng cũng lộ rõ bộ mặt ra rồi đó hả? Tưởng mấy giọt nước mắt đó mà muốn ta xiu lòng, mơ đi! Đừng quên, ta là phu quân nàng ta có quyền làm gì cũng được!

Bị đánh thêm một cái nữa Như Ngọc càng khóc lớn hơn, giãy giụa:

- Ta muốn hưu phu!

- Chát! Ở đây làm gì có cái chuyện hưu phu!

- Ai nói! Theo pháp luật Việt Nam hiện đại về bình đẳng giới, nữ giới có quyền đứng ra ly dị!

- Chát! Hừ! Đây là cổ đại không phải hiện đại, luật đó không còn áp dụng được!

- A! Nhưng chúng ta là công dân Việt Nam phải tuân thủ pháp luật Việt nam.

- Miễn bàn, thời đại nào thì sống theo luật thời đại đó, đừng có nói nhiều

- Oa oa! Ta phản đối, ta phản đối, đòi quyền bình đẳng giới ...

Vân Lan ngồi sau bình phong nghe cuộc hội thoại của Thiên Hàn và Như Ngọc mà không hiểu được cái gì. Cái gì hưu phu, cái gì ly hôn, cái gì quyền bình đẳng giới, lần đầu tiên nàng được nghe những từ này. Mà kệ đi, dù sao qua lần nghe lén này cũng đã giúp nàng biết được một điều đó là: nàng đã có một quyết định hẳn là không lấy phu quân, bởi lẽ, cái cảnh “phu thê đóng cửa dạy nhau” này sao giống con nít quá! Hơn nữa, nàng không muốn suốt ngày gây chuyện rồi bị phu quân đánh vào mông như thế này, ngại chết! @@’

...

- Hic hic! Đau quá!

Vân Lan đang ngồi gần đó cầm cúi thêu đóa hoa dang dở, nghe lời than vãn của Như Ngọc không những không thương tiếc mà còn mắng thêm:

- Tự làm tự chịu đi!

Như Ngọc nghe lời nhẩn tâm của Vân Lan thì chu chu mỏ phản đối:

- Tỷ tỷ vô tình quá, nhìn muội bị người ta đánh thảm như vậy không những không chịu giúp còn nói vậy nữa, cứ như muội làm sai không bằng!

- Việc nội bộ của gia đình muội tỷ sao dám xen vào, hơn nữa, muội thật sự đã làm việc không đúng.

- Hừ! Tỷ sợ không giúp thì nói đại đi chứ gì mà “chuyện nội bộ gia đình muội”!

- Phốc!__ Vân Lan búng nhẹ vào mũi Như Ngọc__Kêu ca gì, muội hành động như vậy là quá trớn rồi, có biết những hành động đó theo phong tục ở đây là đáng bị ngâm lông heo không? Chỉ bị đánh mấy cái vào mông đã là quá nhẹ rồi đó!

Bị điểm như vậy, Như Ngọc thấy mình không còn gì để nói cũng không kiếm được đồng minh nào vội chuyển sang đề tài khác:

- Cái tên Đường Thái Bảo đó đúng là ngu hết chỗ nói, là con nhà nòi về ngọc vậy mà ngọc giả cũng không nhận ra, còn nữa, cái gì mà đệ nhất phong lưu chứ? Mới nói có vài câu ngon ngọt đã bị mắc câu còn ngu tới mức đem cả sính lễ đến vương phủ nữa chứ!

- Còn tỷ thì cho rằng cái tên đó thật sự là một kẻ si tình quá mức ấy chứ! Hi!

- Hừ! Tỷ nói gì thế? Muội không tin loại người như hấn mà cũng biết si tình, chắc là cá cũng biết đi trên bờ?

- Hì, người ngoài luôn sáng suốt hơn cả, Ngọc muội à!_nói thế nào thì Vân Lan nàng cũng sống trong kỹ viện được 3 năm, ít nhiều gì cũng nhìn không dưới ngàn nam nhân, ánh mắt của mỗi người nam nhân nhìn nữ nhân đều khác nhau và mỗi cái nhìn đều mang theo một ẩn ý khác nhau vô cùng phức tạp. Nhưng, khi ta nhìn nhiều lần sẽ tự tạo ra ình một kinh nghiệm nhìn người, dựa trên kinh nghiệm đó ta hoàn toàn có thể đoán biết được lòng của kẻ đó đang như thế nào!_ Thôi không nói với muội nữa, tỷ đi đây!

Vân Lan đứng dậy định bước ra ngoài thì bị Như Ngọc ngăn vội lại:

- Lan tỷ tỷ đi định đi đâu thế?

- Đi ra ngoài phố chơi!

- Muội cũng muốn đi!

- Thiên Hàn đã có lệnh cấm không uội bước chân ra khỏi vương phủ nữa bước, ai dám để uội ra ngoài sẽ bị chặt chân. Tỷ đây còn rất cần đôi chân này để chạy nhảy nha, cho nên không thể giúp uội được!_ nói xong chuồn lẹ. Chớp mắt đã không thấy bóng người

Như Ngọc ở lại trong phòng một mình buồn chán không biết làm gì, chợt nhớ lại chuyện bức thư của Thanh nhi. Nghĩ rằng, lá thư đó có thể còn ở trong thư phòng của Thiên Hàn nên vội đến thư phòng tìm kiếm để giám định thực hư.

Như Ngọc đọc đi rồi lại đọc lại lá thư, cuối cùng gấp lá thư lại trong tiếng thở dài. Thiên Hàn nhìn thấy lo lắng hỏi:

- Sao thế? Lá thư đã viết những gì trong đó mà muội lại thở dài?

- Muội...muội đã trách lầm người rồi! Như Ngọc đã tự tạo nghiệt cho chính mình rồi!_ Như Ngọc nói không đầu không đuôi, trên gương mặt phẳng phát buồn bã.

Thiên Hàn nhìn càng lo hơn. Y thử sờ lên trán Như Ngọc nhưng chỉ cảm nhận được sự mát lạnh của da thịt, ngoài ra không có dấu hiệu gì của bệnh tật cả!

- Rốt cuộc là chuyện gì, nghiêm trọng đến thế nào mà muội lại buồn rầu như thế? Nói cho huynh nghe đi!

Ngước mắt nhìn Thiên Hàn rồi lại cúi đầu, Như Ngọc thở dài lần nữa rồi mới nói:

- Trước đây Như Ngọc luôn nghĩ rằng Lân Thiên Hàn thật là người bạc tình, nhưng đã lầm rồi! Như Ngọc vốn chỉ là một người ngoài không hiểu chuyện!_ nói đoạn nàng lại nhìn vào đôi tay của mình đôi tay đã từng nhuộm máu của một người chết oan khuất_ Muội đã giết người vô tội, một người vô tội rồi!

Bỗng, Như Ngọc bật khóc, hai tay ôm lấy mặt ngen ngào. Trước biểu hiện bất ngờ của nàng, Thiên Hàn hơi hoảng ôm vội Như Ngọc vào lòng nói lời trấn an :

- Bình tĩnh nào Ngọc nhi! Muội không có giết người, muội lúc đó chỉ vì quá sợ nên mới vô tình đâm trúng y, muội vốn đâu muốn Lân Thiên Hàn chết đâu, đúng không? Với lại, là do Thiên Hàn đã phụ tình Ngọc tiểu thư, cái đó chính là cái giá mà hấn phải trả không trách nàng được!

- Không đâu!_Như Ngọc không ngừng lắc đầu_ Thiên Hàn hấn không có tội hay lỗi gì cả!

- Nàng nói gì, huynh không hiểu?

- Như Ngọc muốn nói là Thiên Hàn không có phụ tình Ngọc tiểu thư, người y yêu đến cùng vẫn là Ngọc tiểu thư, chẳng qua là y hiểu lầm nàng ấy đã chết và cũng vì vậy mà đâm ra căm ghét những ai dám tranh vị trí mà chỉ mỗi người y yêu được phép ngồi lên thôi! Là ông trời nghiệt ngã chia cách họ khiến họ không nhận ra nhau mà dẫn đến thù hận lẫn nhau! Còn muội, một kẻ ngoài cuộc không biết gì cứ tưởng mình hay mà làm sai hết cái này đến cái khác cuối cùng còn dùng lời để biện hộ cho tội ác của chính mình!

- Muội nói là...người Thiên Hàn yêu là Ngọc tiểu thư, tất cả là một hiểu lầm!

- Phải! Và muội là một người có tội!

- Không phải! Muội không có tội, muội chỉ làm đúng theo luân lý mà thôi! Nếu ông trời đã không muốn cho họ bên nhau thì dù có muội hay không thì kết cục cũng sẽ như vậy! Hơn nữa...

- ...

- Hơn nữa, không chừng nhờ muội mà Thiên Hàn và Như Ngọc đã sớm gặp lại nhau trên kia rồi, chắc chắn họ đã giải quyết xong những hiểu lầm và chuẩn bị đầu thai sang kiếp khác, sống cuộc sống hạnh phúc rồi nữa! Vì vậy, muội đừng bi thương nữa! Hãy quên lãng đi những điều không hay đó để tiếp tục cuộc sống tương lai không vướng bận quá khứ!

- ...

Như Ngọc không đáp chỉ thở dài thành hơi, nàng tựa đầu vào vai Thiên Hàn lắng nghe lời của trái tim đang không yên. Nàng không hiểu cảm xúc trong lòng lúc này là thế nào: buồn khổ hay vâng vặc. Chỉ biết nàng đang rất thích cảm giác được tựa vào Thiên Hàn như thế này, nó đem lại cho nàng cảm giác được che chở, được yêu thương. Chính điều đó làm nàng yên lòng!

48. Quyển Ii – Chương 47

CHAP 47: LẠI THÊM MỘT BÍ MẬT.

Vô thức nàng đưa tay sờ vào mảnh ngọc bội trên sợi dây chuyền đeo cổ mình, tự dưng rút tay lại vì có cảm giác kỳ lạ ở nơi đầu ngón tay:

- Chuyện gì vậy?_ Thiên Hàn lấy làm lạ khi Như Ngọc rùn mình nhẹ giật lại ngón tay.

- Ngọc bội của Ngọc tiểu thư, nó...

Thiên Hàn ngạc nhiên nên cũng thử chạm vào mảnh ngọc xem sao. Một luồng cảm xúc lạ lẫm truyền vào, cảm giác hệt như y đang chạm vào một phần thân thể của chính mình.

- Thế nào?

- Không, đâu có gì lạ đâu!_ Thiên Hàn rút tay lại nói_ Haiz, lại phiền rồi?

- Hửm? Sao lại phiền?_ như ngọc tròn xoe mắt không hiểu hỏi lại.

- Không có gì cả, muội nghỉ ngơi đi!

Nhìn Thiên Hàn, tuy nàng không biết có chuyện gì nhưng thái độ này của y không phải lần đầu nàng nhìn thấy. Lúc ở hiện đại, khi băng nhóm của y có chuyện gì cần y giải quyết thì lúc đó y sẽ có bộ dạng như vậy. Vậy nên, hẳn là có chuyện không hay rồi! Nàng là người hiểu chuyện đương nhiên biết bản thân nên như thế nào, càng rõ đã không thể giúp ít được gì thì nên biết lui lại để tránh vướng bận y.

- Vậy, đi đi!

- Ừ! Vậy huynh ra ngoài một lát.

- Ừ!

Thiên Hàn bước vội qua phòng kế bên thì đã thấy Vĩnh Tắc chờ sẵn với vẻ mặt rất gấp gáp:

- Chuyện gì?

- Vương gia, ban nãy khi Vân cô nương ra ngoài sư huynh đã âm thầm đi theo bảo hộ, không rõ xảy ra chuyện gì lại dùng đến tín hiệu khẩn cấp cầu cứu viện, thuộc hạ nghi rằng...

Không đợi Vĩnh Tắc nói trọn vẹn câu, Thiên Hàn đã vội ngắt lời mà bay nhanh ra ngoài vương phủ.

Dưới ánh sáng mờ của vầng trăng khuyết, những dải lụa trắng phấp phới kết nối tạo thành vòng tròn hiện rõ giữa không gian. Hơn hai mươi nữ nhân mặc bạch y đang nắm lấy vòng tròn ấy siết chặt vây lấy hai con người một bạch y nam tử cùng một nữ tử hồng y.

- Tên kia mau tránh ra, đây là chuyện của bốn giáo ta chớ có xía mũi vào!__ một trong số các nữ bạch y bước ra cao giọng nói.

- Hừ! Chỉ dựa vào các người!

Vĩnh Quy hừ lạnh, y vùng đường kiếm về phía nữ tử đó, một trận giao đấu diễn ra kịch liệt. Vòng vây nhanh bị Vĩnh Quy cắt đứt tạo ra một con đường thoát hiểm, Vân Lan nhìn trận giao đấu đang hồi ác liệt mà xuất hiện nhiều mâu thuẫn trong lòng, nhưng cuối cùng nàng vẫn chọn quay đầu bỏ chạy khỏi nơi đó thật xa. Bởi lẽ, người mà họ tìm chính là nàng nếu bây giờ nàng bỏ chạy họ sẽ không tiếp tục đánh với Vĩnh Quy nữa mà sẽ đuổi theo nàng, lúc đó y sẽ không sao.

Được một lúc bỏ chạy, cảm thấy đã bỏ đủ xa chỗ giao chiến và xung quanh không có ai nên nàng không ngần ngại che dấu thân phận nữa mà lập tức vận kinh công để bỏ chạy cho nhanh. So với nàng bọn nữ nhân sau lưng kia vẫn còn kém đến mấy bậc nên chưa gì đã bị nàng bỏ lại đằng xa. Đang trong lúc chạy hoảng về phía trước Vân Lan vô tình đụng phải một người. Đang định lui ra sau quay đầu chạy tiếp thì không biết có gì lại bị kéo sát lại người phía trước, ngẩng đầu lên nhìn thì nàng mới biết được lý do vì sao lại như vậy. Một nam nhân tuấn tú với nụ cười dịu dàng trên môi thoáng làm lòng nàng rộn lên niềm vui nhưng cảm giác đó đã nhanh tắt đi.

- Lan nhi! Cuối cùng ta đã tìm được nàng rồi!

- Tên đũa dói này mau buông ra!__ Vân Lan vừa nói vừa giãy giụa không ngừng.

- Sẽ không!__ người kia đột ngột đổi thái độ, sự kiên định hiện rõ lên gương mặt y

- Bỏ cung chủ của bọn ta ra, nếu không thì đừng trách!__ những nữ bạch y bị Vân Lan bỏ rơi lúc này vừa tới nhìn thấy cảnh hai người liền lên tiếng hăm dọa.

Vị nam tử nhìn người vừa hăm dọa mình mà khó chịu, lại thêm nhận thức thấy người nữ nhi trong lòng mình đang run nhẹ càng khiến cái nhú mày trên mặt y tăng thêm. Dù không biết có phải vì mấy người này mà nàng sợ hay không, chỉ cần biết thân là nam nhi đứng giữa trời đất tuyệt đối không thể để người nữ nhi mình yêu ở trong vòng tay mình run rẩy. Cho nên, những kẻ đó không thể sống!

Đôi mắt y từ dịu dàng chuyển sang cái nhìn tuyệt lạnh, trong ống tay áo một thanh kiếm mỏng bay ra mang theo đường bay của nó là cái lạnh khôn cùng:

- Tên điếc kia không nghe bọn ta nói gì sao? Mau buông cung chủ bọn ta ra và giao nộp người qua đây, bằng không sẽ chết không toàn mạng!

- Các người kiếm cung chủ thì về cung của các người mà kiếm, còn đây là nữ nhân của ta đừng hòng có ai đụng đến!

- Chết tiệt, tên khốn nhà ngươi muốn chết đến vậy thì ta đây sẽ toại nguyện cho! Tỷ muội lên!

Hoa tiêu như mưa tuôn hướng Vân Lan cùng vị nam tử kia ập đến. Lại là những mảnh lụa trắng vung ra bao phủ lấy cả hai với ý định cột chặt cả hai lại một chỗ. Vị nam tử cũng không chậm hơn ôm Vân Lan nhảy lên cao, nhuyển kiếm không ngừng quay vòng chẳng mấy chốc đã cắt đứt các mảnh lụa trắng thành những vụn vãi nhỏ trong những sự hốt hoảng của đám bạch nữ y. Nhưng cuộc chiến không dừng lại ở đó, đám nữ tử biết không thể lập trận trời chặt kẻ thù vội rút kiếm cùng ám khí ra tiếp chiến. Một nửa thì ép sát hai người đánh, một nửa còn lại tiếp tục phóng phi tiêu. Sợ Vân Lan bị thương vị nam tử kia liền đẩy nàng ra phía sau lưng còn bản thân ở phía trước đánh chặn những phi tiêu. Vô công của y không hề tệ nhưng vì vướng bận che chắn cho người sau lưng nên lúc này hơi chật vật trong mưa vũ khí.

Phía trên nóc nhà gần đó, Thiên Hàn ôm kiếm trước ngực chăm chú nhìn phim trước mắt. Thật ra, lúc Vân Lan vừa bỏ chạy thì y đã đến, sau khi phân phó cho Vĩnh Tắc phụ giúp Vĩnh Quy giải quyết mấy tên yêu nữ kia thì y lập tức đuổi theo Vân Lan. Thật không ngờ khi nhìn thấy nàng ta sử dụng kinh công để tẩu thoát khỏi đám yêu nữ, xem chừng võ công của nàng cũng xấp xỉ với cả y. Lúc nàng ta dừng lại và dừng

co với tên nam nhân này y cũng tính lên giúp, nhưng mà khi nhận ra được tên nam nhân đó là ai thì y lại muốn ẩn thân xem thực hư mọi chuyện thế nào. Rốt cuộc thì vì sao một kỹ nữ có tiếng như Vân Lan lại là cung chủ của bọn yêu nữ bạch y và vì sao lại phải bỏ trốn khỏi thuộc hạ của mình, còn nữa tại sao hoàng tử Lạc Minh lại có mặt nơi này và nhận biết được Vân Lan còn vì nàng ta mà ra tay giết người. Luật pháp của Minh Phiên quốc rất nghiêm, đã giết người là phải đền tội dù đó là có ai: hoàng thân quốc thích hay là thượng khách của ngoại quốc đều xử như nhau. Rõ ràng hành động này của Lạc Minh đang có nguy cơ dẫn đến mất hòa khí giữa hai nước, hẳn rõ ràng phải hiểu chuyện này hơn ai hết sao lại dám tự tiện ra tay động thủ không chút suy nghĩ thế kia?

Chưa quá 10 chiêu sau đó đám nữ tử bị đại bại, Lạc Minh nhìn những kẻ hạ bại dưới tay mình một chút rồi thu kiếm mặc cho bọn người đó ngạc nhiên nhìn lại y. Y quay lại cười với Vân Lan, cẩn trọng dò xét trên người nàng. Còn Vân Lan sau khi nhìn cục diện đã định về mặt chuyển biến, thái độ vô tình nàng quay lưng phủ áo bỏ đi nhưng lại bị Lạc Minh chặn đường:

- Buông! Lạc công tử xin tự trọng, nam nữ thọ thọ bất tương thân!

- Lan nhi vì sao nàng luôn cự tuyệt ta?

Lạc Minh y không hiểu, y đã yêu nàng yêu từ cái lần gặp đầu tiên! Y tin nàng hiểu điều đó và y cũng tin rằng nàng cũng có tình với y lại như thế, nhưng cứ vì sao mỗi lần y lại gần nàng nàng đều lánh xa y, nhất là khi y bày tỏ tâm tình với nàng thì nàng lại càng tránh mặt. Cảm giác như khi y càng cố lại gần nàng thì nàng cố gắng né xa, cứ như y là một tên bệnh tật ghê tởm không dám lại gần.

- Vân Lan khi nào chấp nhận công tử mà cự tuyệt công tử? Vân Lan và người vốn không có bắt đầu và cũng không có kết thúc, hy vọng công tử nhớ lấy điều này!

- Không!_ Lạc Minh kéo Vân Lan vào sát người hơn, bắt nàng đối mặt nhìn thẳng vào mắt y_ Nói cho huynh biết đi Lan nhi, cho huynh biết nguyên nhân vì sao muội luôn tránh né huynh? Phải chăng là vì mấy ả yêu nữ vừa nãy?

- Vân Lan phải nói thế nào công tử mới hiểu? Vân Lan vốn không yêu công tử! Cũng không né tránh chỉ là nên có một khoảng cách đúng!_ nàng cảm thấy tâm đau đớn như có cái gì đó đang cố gắng len sâu vào tim nàng, nó làm rất bỏng từ bên trong lòng, “xin người hãy ngừng lại đừng phát triển, xin người đó!”

- Huynh không tin!

- NHƯNG ĐÓ LÀ SỰ THẬT! Vân Lan chưa ..từng ...yêu...người!_ gạt đi hai cánh tay đang ghì lấy vai mình Vân Lan một lần nữa quay mặt bước đi, đột nhiên phía sau có ai đó giáng vào sau gáy nàng một cái, và nàng không còn biết gì nữa.

Lạc Minh đỡ lấy Vân Lan vuốt lấy khuôn mặt xinh đẹp kia mà cảm thấy tâm mình như ai đó đang cào xé, y ôm nàng vào lòng rồi cúi xuống hôn lên môi nàng một cái hôn nhẹ:

- Lan nhi! Huynh xin lỗi, huynh không muốn dùng kế tiểu nhân này với muội!

Thiên Hàn trên nóc nhà nhìn cảnh này đoán biết ý định của người kia thì vội nhảy xuống đất chặn lại trước mặt Lạc Minh, không cho Lạc Minh mang Vân Lan bước đi:

- Hoàng tử xin dừng bước!

- Tam vương gia sao người cũng có mặt nơi này?_ Lạc Minh lộ ra nét mặt kinh ngạc.

- Đây là lãnh thổ của Minh Phiên quốc Thiên Hàn có mặt ở đây là điều hiển nhiên._ Thiên Hàn cũng không muốn nói nhiều mà đi thẳng vào đề_ Hoàng tử nếu muốn bước đi thì xin hãy để nàng ấy ở lại rồi hãy đi!

- Tam vương gia, Lạc Minh nhớ không lầm là người đã có vương phi rồi!

- Hoàng tử nghĩ đi đâu vậy? Thiên Hàn chỉ đang làm nhiệm vụ! Người không nên cưỡng ép một người khi họ không muốn làm điều đó, nhất là khi họ đang trong tình trạng hôn mê!

Lạc Minh hơi lùi lại phía sau một chút trông có vẻ dè chừng:

- Vương gia nếu không có ý gì với nàng ấy thì xin hãy lui ra, Lạc Minh tự biết mình đang làm gì!

- Lạc Minh!_ Thiên Hàn không kiêng nể gì nữa gọi thẳng tên của người kia_ Người muốn cố chấp không hiểu sao? Người có từng nghĩ sau này nàng ấy sẽ nhìn người như thế nào không? Nàng ấy cự tuyệt người hẳn là có lý do riêng, nếu bây giờ người cưỡng ép nàng ấy thì sau này khó tránh khỏi để lại một vết tỳ trong lòng nàng ấy!

- ...

Nhìn Lạc Minh im lặng trầm tư Thiên Hàn tiếp tục:

- Dù gì thì đây cũng là lãnh thổ của Minh Phiến quốc, đừng làm điều ảnh hưởng đến hòa khí hai nước!

Quả nhiên, khi nghe xong câu nói của y Lạc Minh có vẻ nao lòng. Thiên Hàn cũng thấy tội cho Lạc Minh khi đứng giữa hai chọn lựa tình cảm và trọng trách với quốc gia. Thật là một lựa chọn oái ăm luôn làm người khác khó xử. Nhưng cảm thương là một chuyện còn nhiệm vụ là chuyện khác, đó là còn chưa nói đến vấn đề tình người y cũng không thể lãnh cảm nhìn người khác bị rơi vào bẫy mà không cứu. Mặt khác, Vân Lan còn là tỷ muội tốt của Như Ngọc, nếu để xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nửa cuộc đời sau này của y chắc chắn không sống nổi.

- Lạc Minh hoàng tử có tin cho ta không?

- Sao vương gia lại hỏi như vậy?

- Nếu tin Thiên Hàn thì hãy để Thiên Hàn giúp người! Vân Lan là tỷ muội tốt của thê tử Thiên Hàn, Thiên Hàn tuyệt đối sẽ không để nàng ấy bị bất kỳ thương tổn nào!

- ... _Vẫn là sự im lặng!

Sau một lúc suy nghĩ thông suốt, cuối cùng Lạc Minh cũng đã giao Vân Lan lại cho Thiên Hàn, trước khi y quay đi còn dặn dò Thiên Hàn thật kỹ “Hãy chăm sóc nàng ấy thật tốt giúp ta, sẽ có một ngày ta đến thăm vương phủ của người để cảm tạ!”

49. Quyển II – Chương 48

CHAP 48: VĨNH QUY

Haiz! Chuyện này chưa kết thúc thì chuyện khác lại kéo đến hỏi thăm y đúng là phiền thật. Vân Lan à! Thật ra nàng còn bao nhiêu bí mật lớn nữa mà chưa bộc lộ ra?

- Trong lòng nàng ấy đã có người không thể tiếp nhận người được nữa! Người là người tốt nhất định sau này ta sẽ giúp người tìm một nữ tử thật tốt để phối duyên. Cho nên, buông tay đi!_ nói rồi Thiên Hàn mang theo Vân Lan vận kinh công về vương phủ.

Vĩnh Quy đứng phía sau Thiên Hàn nên hoàn toàn nghe rõ câu nói của người. Tuy nhiên chuyện tình cảm nếu nói buông là buông được thì đâu còn là tình yêu!

Vĩnh Tắc nhìn sư huynh mình buồn bã nhưng không biết làm sao hơn, chỉ có thể vỗ vai an ủi:

- Sư huynh, vương gia nói đúng đấy! Nàng ấy không yêu huynh, huynh việc gì phải cưỡng cầu tự làm mình khổ?

- A....a....a....

Vĩnh Quy đột nhiên hét lớn, một nhát kiếm chém mạnh vào gốc cây bên đường khiến gốc cây bị chém sâu vào quá nửa hơi nghiêng về một phía. Không gian lại trở về im ắng như ban đầu, và có một người gục ngã bên gốc cây ấy không khóc cũng không cười...

...

- Tỷ ấy khi nào mới tỉnh lại?_ Như Ngọc lo lắng hỏi Thiên Hàn

- Nhanh sẽ tỉnh lại thôi! Nàng ấy chỉ bị điểm huyết ngủ nên mới thế, không sao đâu đừng lo quá!

Thiên Hàn lại nhìn ra cánh cửa sổ tối đen lòng bồn chồn. Y không lo về bí mật của Vân Van mà cái y đang cực kỳ lo là chuyện của cái tên ngốc Vĩnh Quy kia, sợ rằng: vì nghĩ không thông mà hắn sẽ làm chuyện điên rồ! Chợt một cái bóng lướt qua cửa sổ, Thiên Hàn vội vã tìm có đi ra ngoài. Vừa nhìn thấy Vĩnh Tắc đã vội hỏi:

- Sư huynh của người đâu?

- Vương gia, Vĩnh Tắc không khuyên được sư huynh, người hãy giúp Vĩnh Tắc khuyên sư huynh đi!

- Đi!

- Dạ!

Nhìn Vĩnh Quy từ đằng xa Thiên Hàn ngập ngừng bước không biết nên khuyên hắn thế nào. Y chưa bao giờ thất tình cũng chưa học qua khóa học tâm lý nào thì làm sao khuyên đây, lỡ như lúc nói y vô ý nói bậy một câu là hậu quả khôn lường không chữa nổi!

Lại gần, Thiên Hàn lựa chọn một vị trí gần sát Vĩnh Quy nhất ngồi xuống:

- Quy! Người nên biết: những gì không phải là của mình thì vĩnh viễn không thuộc về mình!

- Vương gia! Vĩnh Quy vốn ăn học không nhiều nên không biết nhiều về đạo lý cho nên chỉ tin vào những điều thuộc hạ cho là đúng thì là đúng.

- Vậy theo người cái gì là đúng?

- Những gì thuộc về mình sẽ là của mình, những thứ không thuộc về mình thì dù có cướp cũng phải giành cho bằng được!

Cốp!

Sau tiếng đó, Vĩnh Quy ôm lấy đầu oán than nhìn Thiên Hàn nào ngờ bị Thiên Hàn quát thêm một trận:

- Người là một con heo ngu ngốc! Người ta không yêu mình thì có giành giật cách mấy cũng không được đâu! Nếu tình yêu mà có thể cướp được thì đó không phải là tình yêu mà là một món hàng! Một món hàng người hiểu không hả?

Vĩnh Quy nghe xong thì xụ mặt xuống đất. Nhìn biểu hiện của Vĩnh Quy lúc này y biết lời mình vừa nói là hơi quá đáng nhưng tất cả cũng là vì y muốn tốt cho Vĩnh Quy mà thôi. Người ta chẳng nói dục tốc bất đạt đó sao? Cho nên cái gì cũng nên từ từ, mềm mỏng để người khác tiếp nhận dần dần.

- Quy! Người có biết tình yêu là gì không?

Lắc đầu!

- Yêu chính là một thứ không chạm vào được. Tình yêu là một thứ rất cao thượng, vì nó mà người ta trở nên rộng lượng bao dung hơn biết chấp nhận buông tay để làm người mình yêu hạnh phúc. Nó tuyệt đối không phải là thứ có thể chiếm hữu, cũng không thể cưỡng ép! Nếu không, đó chỉ là một thứ háms muốn ích kỷ về một món đồ vật mà thôi!

Vĩnh Quy đột nhiên ngẩng đầu cao lên nhìn đối diện với Thiên Hàn, hỏi ngược lại:

- Vậy vương gia thì sao? Người cũng đang khư khư bắt giữ vương phi ở bên cạnh mình đấy thôi!

Cốp! Lại thêm một cái vào đầu Vĩnh Quy:

- Đó không phải bắt giữ mà là bảo vệ tình yêu của mình vì nàng ấy cũng yêu ta và ta không thể để mất nàng ấy. Còn người và Vân Lan thì khác, nàng ấy không yêu người, người nàng ấy yêu là người khác!

- Thuộc hạ không hiểu và cũng không muốn hiểu!_ Vĩnh Quy lắc lắc đầu, hai tay giơ lên bịt kín lấy đôi tai không muốn nghe. Hành động của y như đang chối bỏ một điều gì đó rất khó chấp nhận.

Thiên Hàn chặc lưỡi đành bó tay chịu thua, cái tên này đầu óc chỉ toàn tàu hủu khó có thể cải tạo nổi, thôi thì thuận theo ý trời đi!

- Thôi được tùy người vậy! Muốn khổ thì chiều, sau này đừng có mà tìm ta than vãn!

Nói xong Thiên Hàn phải mông đống dậy bước đi, được một quãng vài mét thì phía sau vọng đến tiếng gọi của Vĩnh Quy.

- Chuyện gì?

- Làm sao để một người yêu mình?

Thiên Hàn xoa xoa cằm nghĩ ngợi ra vẻ trầm tư cực độ sau đó đáp:

- Người ta nói đẹp trai không bằng chai mặt! Vậy thì, chỉ cần người mặt đủ dày là được!

Bóng tối mịt mùng vây phủ, ánh trăng khuyết hụp lặn phía sau tán cây lớn tạo nên nhiều điều bí ẩn. Vây quanh không gian là tiếng côn trùng kêu rí rả, lúc này còn lại một mình trong đêm cô tịch Vĩnh Quy dùng tay sờ sờ mặt chính mình tự hỏi:

- Dày bao nhiêu là đủ?

Quả nhiên, trong tình yêu ai cũng trở nên ngốc không ngốc tuyệt không phải yêu!

Ngày hôm sau, Vân Lan tỉnh lại. Như Ngọc vốn định hỏi Vân Lan chuyện tối hôm qua thực hư là thế nào nhưng dù cho nàng dò thế nào cũng không tra không được gì, chỉ nhận được mấy cái cười toe toét của và mấy lời đánh trống lảng của Vân Lan làm nàng tức chết. Hỏi Thiên Hàn thì chẳng tốt hơn bao nhiêu, miệng y kín như bưng không khai được một chữ nào cả. Xem ra nàng không từ bỏ cũng không được rồi!

Lại chuyển đề tài sang chuyện khác, không biết là do uy danh của Thiên Hàn trong lòng dân chúng quá mạnh hay là vì miệng đời quá mức lợi hại mà chuyện về Đường Thái Bảo đến vương phủ cầu hôn bị đổi trắng thay đen nhào thành cả trăm kịch bản khác nhau. Không chỉ thế, tốc độ lan truyền còn hơn bệnh dịch chỉ trong một ngày một đêm mà cả Minh Phiến quốc dù trẻ hay già không ai không hay, không ai không biết đến chuyện! Thậm chí, ngay cả Kim Tuyền quốc, Kim Vân quốc cũng biết đến chuyện này.

“Đường Thái Bảo đệ nhất phong lưu của kinh thành, con trai độc tôn nhà họ Đường chuyên về ngọc bảo lớn nhất nước. Mỗi lần y ra tay thì không một nữ nhân nào có thể lọt lưới, nói không sai lệch là trăm trận trăm hoa ghẹo nguyệt đều chưa một lần thất bại. Ấy thế mà khi gặp phải một nha hoàn phủ tam vương phủ thì đại bại thê lương. Cũng bởi vì danh tiếng của Đường công tử quá lẫy lừng mà chọc giận đến tam vương gia, tam vương gia vì những nữ nhân bị y đùa cợt mà ra tay trừ khử kẻ ác đem y làm bia tập võ đánh tới mức thân tàn ma dại, còn tuyên bố vĩnh viễn không cho y lấy bất kỳ nô tỳ nào trong vương phủ. Đường Thái Bảo vì quá nhục nhã mà xuống tóc đi tu một lòng thành tâm hướng về phật pháp.”

...

Hôm nay là ngày tiệc chính thức đón mừng sứ giả Kim Tuyền quốc sang thăm. Khắp nơi trong thành đều treo lồng đèn đỏ tỏ ý hoan hỷ, còn hoàng cung không chỉ có lồng đèn và hoa lụa đỏ mà còn có thảm đỏ trải dài từ cửa hoàng cung đến sảnh điện, hai bên lối vào cung cũng được trang trí thêm những khóm hoa xinh đẹp. Toàn hoàng cung rực sáng lên như một ngày hội trắng lè đầy màu sắc rực rỡ. Nhạc công, nhạc vũ phục vụ trong bữa tiệc hôm nay đều là những đoàn danh tiếng bậc nhất của nước cho thấy buổi tiệc được đầu tư rất kỹ lưỡng và mang tính quy mô rất lớn. Bởi, những người được mời đến dự không chỉ có hoàng thân quốc thích, quan bậc nhị phẩm trở lên mà hầu như tất cả quan lại cùng các danh thế gia ở Minh Phiến cũng được mời tới. Có lẽ, Minh Phiến quốc muốn thông qua buổi tiệc này phô trương thanh thế hơn là muốn thể hiện tình cảm kính mến với Kim Tuyền quốc.

- Muội lo cho Vân Lan hả?

- Ủm! Tỷ ấy vừa mới tỉnh lại ban sáng cần có người chăm sóc, vậy mà muội lại không thể ở cạnh chăm lo cho tỷ ấy chỉ vì cái tiệc quái quỷ này! _ Như Ngọc buồn bực cắn một miếng thật to trên quả táo.

- Ráng một tý nữa đi! Khi nào đón tiếp sứ giả xong là nàng có thể về.

Bỗng khắp nơi vang lên tiếng tung hô dữ dội khi màn biểu diễn múa quạt kết thúc. Một vị tiểu thư của Kim Tuyền quốc đứng lên. Với khuôn mặt xinh đẹp khả ái của lứa tuổi 16 nàng bước ra trong bộ y phục màu hồng phấn mềm mại càng thêm quyến rũ mọi ánh mắt. Điệu nhẹ đầu gối xuống, hai tay đặt chéo trước ngực nàng cúi đầu hành lễ với Thiết Hải:

- Màn biểu diễn vừa rồi của các vũ công Minh Phiến thật sự rất đẹp, rất ấn tượng khiến cho Bảo An rất ngưỡng mộ. Trong không khí vui tươi phấn khởi như thế này càng làm cho Bảo An cao hứng không ngừng, vì vậy Bảo An cũng rất muốn được góp chút tài mọn để giúp bữa tiệc hôm nay thêm vui hơn! Đây cũng coi như là một món quà mà Kim Tuyền quốc gửi đến Minh Phiến quốc với lời chúc chân thành cho tình cảm giao bang giữa hai nước. Rất mong hoàng thượng cùng các chư vị nơi đây sẽ không vì Bảo An nhỏ tuổi mà chê bai tài nghệ của Bảo An.

Nói xong Bảo An đánh mắt về phía Thiên Hàn nháy mấy cái tình tứ, môi khẽ cười duyên mê lòng người. Sau đó nàng nhẹ nhàng bước ra giữa sân trong tiếng hô hô không ngớt của bao người chung quanh. Tiếng nhạc du dương từ từ ngân lên. Nàng thả hồn theo từng điệu nhạc sống động, đôi chân nhỏ nhắn linh hoạt chuyển động theo kết hợp cùng cánh tay mềm dẻo tạo nên một vũ điệu đẹp mắt.

50. Quyển Ii – Chương 49

CHƯƠNG 49: MỘT ĐIỀU MÚA

Thiên Hàn bắt đầu toát mồ hôi lạnh, y không ngờ tiểu cô nương mà y gặp ở hoàng cung hôm đó lại là Bảo An công chúa của Kim Tuyền quốc. Nhìn nàng ta hiện giờ so với người hôm đó y gặp khác xa nhau rất nhiều, từ một tiểu cô nương ngang ngược trở nên hiền thực uyển điệu thật sự là tin không nổi. Lại còn nhìn y liếc mắt đưa tình hết như đang có tình ý sâu đậm với y lắm vậy, chắc không phải là đã có ý với y rồi chứ! Cho xin nha một con cộp hung dữ đủ phiền rồi y không muốn rước thêm một con cộp phiền phức nữa!

Như Ngọc ngồi kế bên quan sát không thiếu một chi tiết nào. Nhìn hết Bảo An công chúa rồi lại nhìn đến Thiên Hàn đang ngây người nhìn nàng ta, thật sự là tức không chịu nổi! Nàng dậm chân mạnh vào chân Thiên Hàn một cái cho bỏ tức.

- Huynh biết nàng ta à?

- Không có...À mà có, có đụng mặt nhau một lần trong cung!

- Hừ! _ Như Ngọc tỏ vẻ khó chịu rồi quay mặt chỗ khác mặc cho Thiên Hàn giải thích thế nào.

“ Khốn kiếp mà! Dám để ý Gia Khanh của ta, coi như ngươi không muốn sống nữa, chờ đó đi!”

Bảo An nắm trong tay mảnh lụa màu hồng phấn khẽ tung lên không trung, thân hình tuyệt mỹ uyển chuyển xoay, từng động tác mềm mại nối tiếp nhau kết hợp với chiếc váy hồng bồng bênh tung bay thật đẹp. Tất cả cặp mắt nơi đây đều hướng về phía nàng nhìn say mê. Vũ điệu của nàng hết như vũ khúc tiên nữ vừa làm lòng người chìm đắm trong khoái lạc vừa len lỏi vào tâm người xem những hình ảnh đẹp đẽ ảo diệu. Nụ cười ánh mắt nhạc khúc như đưa người xem vào chốn tiên cảnh, thả hồn theo từng nốt nhạc du dương lúc trầm khi bổng tựa như họ không còn là con người ở chốn trần gian này nữa mà đã thăng hoa trên tận mây cao! Quả nhiên lời thiên hạ đồn đại không sai một ly Bảo An công chúa của Kim Tuyền quốc là đệ nhất tài nữ của cả 3 hùng quốc, là viên minh châu quý nhất của Kim Tuyền quốc!

Ai ai cũng tán thưởng, ai ai cũng chăm chú thưởng vũ khúc duy chỉ có hai con người là không biết đến cái gì là thưởng thức nghệ thuật. Như Ngọc vì tâm không vui mà không xem chỉ một lòng một dạ gấp thức ăn cho đầy chén. Còn Thiên Hàn thì không hơn là mấy, thấy Như Ngọc ghen cũng thấy vui vui nhưng nổi buồn lại nhiều hơn, vì Như Ngọc đã hiểu lầm y nên y đâm ra buồn chán một mình đốc cạn hết ly rượu này đến ly rượu khác!

Màn biểu diễn kết thúc trong tiếng vỗ tay hò hét inh tai đã lôi cả Thiên Hàn và Như Ngọc trở về với buổi tiệc. Thiên Hàn vừa mới đảo mắt qua nhìn thì bất ngờ vô cùng khi thấy Bảo An đã đứng trước mặt mình từ khi nào, trên tay nàng là một ly rượu:

- Tam vương gia! Chúng ta lại được gặp nhau đúng là có duyên! Bảo An trước giờ vẫn rất ngưỡng mộ uy danh của người, mơ ước lớn nhất của Bảo An là được gặp người một lần hôm nay ước mơ đó đã thành hiện thực Bảo An thật sự rất hạnh phúc. Vì vậy, không biết Tam vương gia hôm nay có thể nể mặt Bảo An một lần mà uống cạn ly rượu nhạt do chính tay Bảo An rót cho người được không?_ kèm theo giọng nói ngọt ngào là nụ cười hút hồn khuyến mãi.

Thiên Hàn không đáp vội, trước tiên là quay qua nhìn Như Ngọc xin ý kiến nhưng nàng không thèm nhìn y mà ngó lơ chỗ khác nên y đành phải tự quyết thôi. Quay đầu nhìn lại công chúa Bảo An thì nhận được trong tận sâu khóe mắt đó là một sự mưu mô. Thiên Hàn giả vờ cười như không biết gì, tay đón lấy ly rượu của Bảo An:

- Thiên Hàn cũng nghe danh đệ nhất tài nữ Bảo An công chúa từ lâu! Hôm nay được gặp mặt đúng là diễm phúc của Thiên Hàn, ly rượu này Thiên Hàn nở sao từ chối! Vì vậy xin được tiếp nhận!

Bảo An lại cười, nơi con người xẹt qua tia giảo hoạt:

- Vương gia quá lời rồi! Bảo An nào dám nhân cái danh hiệu đệ nhất tài nữ quý giá kia! Ở Kim Tuyền quốc người người đều nói rằng vương phi của người mới thật sự là tài nữ đệ nhất của cả Thiên Nam này. Dù là cầm, kỳ, thi, họa đều hơn hẳn cả ngàn người. Nhân dịp vui ngày hôm nay Bảo An mạo muội xin mời Vương phi biểu diễn tài nghệ ọi người cùng chiêm ngưỡng cũng như cho Bảo An cơ hội học hỏi được không thưa tam vương phi? _Bảo An lúc này lại đánh mắt qua Như Ngọc thách thức.

Như Ngọc nghe nhắc đến tên mình thì chột dạ, nàng làm gì biết cái gì mà trở tài chỉ e làm trò cười cho người khác! Định kiểm lời thoái thác thì Thiên Hàn đã nhanh hơn thay nàng đỡ lời!

- Có lẽ công chúa đã nghe lầm! Vương phi của bốn vương tuy là tiểu thư đài các nhưng từ nhỏ người nàng hay đau ốm nên với việc học cầm kỳ thi họa rất hạn chế, tài nghệ chỉ thuộc loại tầm thường mà thôi! Danh xưng đó nàng ấy không nhận nổi đâu!

- Vương gia khiêm nhường rồi! _Bảo An vẫn không bỏ cuộc tiếp tục ép người _ Danh tiếng của tam vương phi lừng danh khắp nơi ngay cả đứa trẻ lên 3 cũng biết sao lại có thể tầm thường được. Hay là vương gia sợ vương phi của mình xuất đầu lộ diện sẽ bị nhiều người nhìn ngắm mà không muốn cho nàng trở tài!

Xung quanh bắt đầu có tiếng bàn tán xì xào, có tốt có xấu cho phía Thiên Hàn và Như Ngọc.

“Grừ! Khích tướng ta hả? Ta mà sợ người? Trở tài thì trở tài ai sợ ai, bắt quá đem mấy cái trống ra đánh tùng tùng thôi chứ gì?”

Như Ngọc hùng hổ đứng dậy định trở tài nghệ thì bị Thiên Hàn ngăn lại.

- Công chúa người không nên nói như vậy! Tuy rằng Thiên Hàn rất yêu thương vương phi của mình nhưng không phải là loại người ít kỷ! Chỉ là vì vương phi của bốn vương thân thể yếu ớt không chịu nổi gió mạnh lỡ như gặp chuyện gì... Công chúa chắc người cũng hiểu cho tâm của bốn vương!

Thiên Hàn không chỉ nói suông, còn giả vờ đưa tay thoa thoa ngực tỏ vẻ đau lòng. Nhìn vào, người khác không thể không tin rằng tam vương gia đang rất lắng cho vương phi của mình.

- Hiếm một khúc vũ cũng không được sao? _Bảo An vẫn sống chết không tha.

- Cái gì cũng không được! _ Ngay tức khắc Thiên Hàn lạnh lùng nói, thái độ kiên quyết tới mức không gì có thể thay đổi được y.

Bảo An cảm thấy không thể ép được nữa với lại tiếng xì xầm ngày một lớn không có lợi cho nàng vì nàng dù sao cũng đang là đại diện ột nước. Hơn nữa, thái độ kia của Thiên Hàn rất dứt khoát, hẳn đang đưa ra ranh vót một mực bảo vệ thể tử yêu quý của mình nếu làm căng sẽ chọc hấn nổi giận mà có chuyện! Thôi thì chuyện này tạm gác lại đây chờ dịp khác thừa cơ hội mà chơi xỏ hấn!

Bảo An trở lại vị trí cũ của nàng, buổi tiệc lại được tiếp tục với các màn trình diễn hấp dẫn khác. Bảo An, Lạc Minh, Thiết Hải từ lúc ấy đến cuối buổi tiệc đã không còn chú tâm vào các màn trình diễn mà mỗi người đang đuổi theo những ý nghĩ khác nhau!

- Tại sao không cho ta ra biểu diễn hả?

- Cho nàng ra để dọa bọn họ bỏ chạy à?

- Nói cái gì? Ai dọa ai hả? _ Như ngọc dậm chân lên chân Thiên Hàn.

- A...Nàng còn nói. Nếu không phải nàng cái gì cũng không biết, cái gì cũng dở thì ta đâu có mặt dày nói dối.

- Gì hả? Ai cái gì không biết, cái gì cũng dở? Để ta ra biểu diễn cho người xem thì biết!

- Dạ! Tài nghệ của đại tỷ thế nào Gia Khanh đã biết quá rõ rồi, cho nàng ra đánh trống tập trận thì được chứ ra đó gây đàn hát hò thì chỉ có thể dành ấy con bỏ nó nghe mà thôi!

- Cái gì hả????

...

Buổi tiệc được thiết đãi đến trưa, sau đó các sứ giả và quan viên sẽ được dùng thiện buổi chiều ở ngoài sân châu, chỉ có các hoàng thân quốc thích cùng hoàng tử và công chúa Kim Tuyền quốc mới có thể dùng thiện trong cung hoàng đế. Nói tiếng hoàng thân chứ thực ra chỉ có hoàng đế Thiết Hải, tam vương gia, tam vương phi và hoàng tử, công chúa Kim Tuyền quốc dùng cơm với nhau số còn lại đã xin lui vào trong. Cuối bữa cơm, cả năm người nán lại một chút để trò chuyện và uống rượu. Không biết có phải vì uống quá nhiều hay không hay tại tửu lượng của Bảo An quá thấp mà nàng càng uống càng say trong khi những người còn lại thì vẫn tỉnh táo như ruồi.

Trong lúc say rượu, Bảo An đã không giữ được tỉnh táo nên đã ăn nói rất khiếm nhã, đặc biệt có những cử chỉ hơi quá đà với Thiên Hàn, ánh mắt thì đưa tình mây gió, lời nói lúc trêu đùa lúc cợt nhả khiến nhiều người thấy khó chịu.

“Bảo An rất ngưỡng mộ vương gia, nếu có thể cùng người 1 đôi oanh yến bay lượn khắp trời thì tốt quá!”

“Vương gia người nghĩ sao nếu có một thê tử giống như Bảo An? Người có cảm thấy Bảo An sẽ là một thê tử tốt không?”

Người nói thì vô thức nhưng lời nói là hữu ý tất nhiên không tránh khỏi những suy nghĩ không tốt về cả Bảo An lẫn Thiên Hàn.

Như Ngọc: “nếu giết người mà không phải đến mạng thì người đầu tiên nàng giết sẽ là Bảo An nhà người!”

Thiên Hàn: “Sao nhìn nàng ta gian quá vậy? Không biết có phải là say thật hay không nữa?”

Thiết Hải: “Thiên Hàn a Thiên Hàn, lần này đệ chết chắc rồi”

Lạc Minh: “Muội muội, đừng đùa giỡn nữa, nếu không kết cục rất khó thu dọn, hoàng huynh sẽ mệt mỏi lắm đó! Thương tình hoàng huynh chưa có thê tử chưa có con nối dõi đi!”

Sau khi Bảo An quá say Lạc Minh vội sai người đưa nàng về cư xá nghỉ ngơi. Tuy mọi chuyện đã được ổn định lại nhưng người ta nói mũi đại lầy chịu đòn, Bảo An ăn nói như thế Lạc Minh không thể không đứng ra thay mặt nàng xin lỗi tất cả mọi người được:

- Tam vương phi! Là do người làm hoàng huynh như Lạc Minh không biết quản muội muội của mình nên mới để muội ấy làm càn như vậy, những lời vừa rồi là do Bảo An quá chén mà say ăn nói không đúng đắn chạm đến người và vương gia, Lạc Minh thay mặt muội muội mình xin lỗi vương phi và vương gia mong hai người rộng lượng bỏ qua cho!

Phụt!

Như Ngọc vừa nghe xong thì ngụm trà vừa uống vào lập tức phun ra hết, tuy nhiên không biết do cố tình hay vô ý mà chỗ nàng phun lại là người của Lạc Minh hoàng tử. Kết quả cả người vị hoàng tử tội nghiệp ướt nhẹp vì trà.. Tuy vậy, Như Ngọc lại không có lấy một lời xin lỗi mà còn điềm nhiên gấp thức ăn vào miệng nhai rồi nhàn nhã nói:

- Lạc Minh hoàng tử xin đừng nói như vậy! Như Ngọc thân phận hèn mọn sao dám nhận lời xin lỗi này của người kéo chết không kịp ngáp. Nhưng mà người nói cũng rất đúng Bảo An công chúa do say quá nên không kiểm soát nổi lời nói hơn nữa tuổi còn nhỏ dại chưa biết được lời nói của mình sai hay đúng cho nên Như Ngọc cũng không trách nàng ấy làm gì.

Lạc Minh lấy chiếc khăn tay ra lau đi nước trà trên người, cười gượng gạo nói:

- Đa tạ tam vương phi đã hiểu cho nỗi lòng người làm hoàng huynh này.

“Tên này không nổi giận à? Xem ra hẳn biết điều hơn muội muội hẳn!”

- Lạc Minh hoàng xin đừng như thế Như Ngọc thật không dám nhận!

Xem như mọi chuyện đã giải quyết xong Lạc Minh y không cần phải lo nữa nên y vui vẻ ngồi xuống xoay qua Thiên Hàn cười hì hì, rồi kéo Thiên Hàn qua một bên nói nhỏ:

“Nàng ấy sao rồi?”

“Ban sáng vừa tỉnh lại, nhưng cái gì cũng không nhớ!”

“Ừ, chỉ cần không sao là được rồi!” _ Lạc Minh thở phào nhẹ nhõm.

51. Quyển Ii – Chương 50

CHAP 50: ĂN BÁNH.

Tam vương phủ,

Như Ngọc nhìn Vân Lan nhột nhột mà lo lắng hỏi thăm nhưng Vân Lan trả lời đi trả lời lại cũng chỉ có câu không sao, không việc gì càng làm Như Ngọc lo thêm.

- Muội muội à, Lan tỳ đói rồi muốn ăn bánh muối làm cho tỳ an nghen! _ Vân Lan nói như đứa trẻ nũng nịu đòi quà.

- Được! Để muội sai người làm cho tỳ!

- Không, tỳ muốn ăn bánh do chính tay muội làm cơ!

Vừa nói Vân Lan vừa kéo kéo cánh tay Như Ngọc, điều này khiến Như Ngọc nàng ngạc nhiên:

- Chẳng phải tỳ nói bánh đó ăn không ngon à, sao tự dưng bây giờ lại muốn ăn?

- Hi! Chắc tại vừa mới bệnh dậy nên thay đổi khẩu vị thôi! Muội làm cho tỳ ăn nghe, được không?

- ...

- Đi mà Ngọc muội, làm cho tỳ ăn đi mà!

- Được được! Để muội làm cho tỳ ăn, đừng có kéo tay áo muội nữa không sẽ rách đó!

- Hi hi! Muội muội tốt với tỳ quá! Thương muội nhất! Nhoa!

Nhìn theo bóng Như Ngọc đến khi nàng đã hoàn toàn khuất hẳn thì Vân Lan mới quay sang nhìn Thiên Hàn với vẻ mặt ngưng trọng:

- Vương gia không có gì để hỏi Vân Lan sao?

- Nếu nàng muốn nói tự động sẽ nói! Không muốn nói có hỏi bao nhiêu cũng vô ích thôi!

Vân Lan cúi đầu một chút rồi cất tiếng nói âm điệu như van xin:

- Vương gia, xin người hãy hiểu cho Vân Lan! Thật tình Vân Lan có uẩn tình không thể nói. Nhưng có một điều chắc chắn là Vân Lan đến đây không hề có ý xấu xa chỉ muốn tìm một chốn yên bình để né tránh.

- Là trốn những nữ nhân đó hay là trốn tên nam nhân đó!

Khép lại đôi mắt như lấy lại bình tĩnh, Vân Lan đáp:

- Trốn tất cả những người quan tâm đến Vân Lan!

Lời Vân Lan nói nhỏ đến mức như chỉ muốn nói cho bản thân nàng nghe. Tuy vậy, Thiên Hàn vẫn nghe thấy câu nói này điều đó khiến y rất đổi ngạc nhiên:

- Tránh người quan tâm đến cô nương? Vậy Như Ngọc không phải là người quan tâm đến cô nương à?

Vân Lan vội lắc đầu nói:

- Ngọc muội không nằm trong số những người đó! Vương gia xin người hiểu cho, Vân Lan thật sự rất khó nói!

- Khó nói hay không muốn nói?

- Là không thể nói!

Thiên Hàn xoay xoay ly trà trong tay không nói gì nữa, không gian cứ thế bị cho vào trầm lặng không âm thanh. Mỗi người đuổi theo một suy nghĩ của riêng mình không ai xâm phạm vào suy nghĩ của ai.

- Ta có thể hỏi cô nương một việc được không?

- Vương gia cứ hỏi!

- Cô nương có ... yêu tên nam nhân đó không?

Nghe câu hỏi của Thiên Hàn Vân Lan giật mình. Những hình ảnh đó lướt nhanh qua đầu nàng như một cuộn phim cũ được chiếu lại, nàng cũng không biết mình có yêu Lạc Minh hay không nữa chỉ biết mỗi lần gặp y nàng thấy tim mình đập loạn nhịp và cả người nóng ran khó chịu. Ôi! Cơ thể nàng lại nóng nữa rồi nhưng không phải cái nóng đó mà là cái nóng từ đóa hoa trên ngực nàng, nó báo hiệu cho nàng biết nàng phải chấm dứt ngay việc nghĩ về con người đó, càng nhanh càng tốt. Nếu không nàng sẽ bị đóa hoa đó thêu chết mất.

- Thiên Hàn!_ Vân Lan run rẩy gọi, nàng muốn nói chuyện với y như một người bằng hữu chân chính chứ không còn là hai con người với hai thân phận cao thấp_ Nếu một ngày nào đó cả thế giới rơi vào thảm họa, và chỉ có một cách duy nhất để cứu tất cả chính là đánh đổi sinh mạng của người liệu người có chấp nhận hay không? Và cái chết đó chỉ là một sự hy sinh âm thầm không ai biết đến!

“Hy sinh vì tất cả ư? Nhưng phải chết trong im lặng, một cái chết vô danh không ai biết đến à?”

- Ta chấp nhận!_ Thiên Hàn nghiêm túc nói, nhìn y không có lấy một sự do dự hay hối hận

Vân Lan ngỡ ngàng:

- Vì sao?

Thiên Hàn ngược lên cao nhìn những đám mây trôi, đáp:

- Vì sao ư? Vì nếu ta chết thì chỉ có mỗi mình ta không hết nhìn thấy trời cao này nữa, nhưng nếu cả thế giới đều chết thì vĩnh viễn không còn có ai thấy trời cao này cả! Sẽ không còn có những nụ cười, không còn bất cứ thứ gì ngoài sự căm lặng vĩnh viễn và tất nhiên sẽ không còn có kiếp sau!

- Phải! Có lẽ người nói đúng! Thế giới phải tiếp tục sống nếu không sẽ không có kiếp sau được! Một sự hy sinh thầm lặng nhưng cao cả đáng quý!_ Vân Lan cũng ngược lên cao nhìn. Nàng nở nụ cười, nụ cười của người đã được khai phá tri thức.

- Bánh đến rồi đây!

Như Ngọc cầm trên tay đĩa bánh xếp vừa làm xong háo hức chạy đến chỗ Thiên Hàn và Vân Lan, vẻ mặt hớn hỏ như đứa trẻ được quà. Còn Vân Lan thì nhìn những chiếc bánh khét đầy ngao ngán, nếu nàng có thể mọc cánh bay được thì nhất định sẽ bay đi khỏi chỗ này ngay lập tức không do dự. Nhưng vì lúc này là do nàng nàng nặc đòi Như Ngọc làm cho nên bây giờ không thể nào từ chối được cả.

Thiên Hàn ngồi kế bên nhìn cái nụ cười đầy gượng gạo của Vân Lan mà cảm thương thay cho nàng ta. Nếu là ai thì có thể không biết nhưng y thì không thể nào không hiểu được cảm giác của Vân Lan lúc này được, bánh của Như Ngọc làm ra tuyệt đối không phải là thứ dành cho người ăn, mà đó chỉ là thức ăn dành để bổ béo mấy con heo mà thôi. Thật đáng mừng là Thiên Hàn trước kia đã không ăn, nếu không hẳn ta đã phải chết tức tử vì bội thực!

Như Ngọc nhìn ra cái vẻ mặt như sắp khóc của Vân Lan và cái nụ cười ẩn ý sâu xa của Thiên Hàn nàng tất nhiên hiểu, lại nhớ đến cái nàng công chúa Bảo An lúc sáng lòng chợt nổi phong ba. Ngay lập tức nàng cầm

lấy một cái bánh xếp xấu nhất nhét thẳng vào miệng đang cười của Thiên Hàn làm y bị nện cứng họng cho bỏ ghét.

Thiên Hàn định lấy cái bánh ra nhưng thấy vẻ mặt đặng đặng sát khí của Như Ngọc y không dám động tay, biết không có cách nào tự cứu bản thân được nên chỉ biết ngậm đắng nuốt cái bánh xuống một cách thật khó khăn...cái hương vị vừa cay vừa mặn lại pha đắng do bị khét làm cổ họng y trở nên khô nóng khó chịu, chỉ muốn nôn. Điều mà y muốn nói ngay lúc này nhất chính là “Vân Lan cô nương Thiên Hàn thật sự rất khâm phục cô nương khi có thể nuốt được hết chỗ bánh đó!”

- Ừm..a...ta...ta có ...công ... việc ta đi..ra ngoài ...trước ..a!

Nói xong Thiên Hàn ba chân chạy nhanh khỏi chỗ đó phía sau lưng y là tiếng cười khanh khách của Như Ngọc.

Rừng tre phía sau tam vương phủ, Thiên Hàn dựa hân người vào một cây tre cao non tháo non thốc. Xa xa gần chỗ đó cũng có hai kẻ bám chặt vào hai cây tre to như hai con thằng lằng cười đến mức răng muốn rụng, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy chủ nhân của mình phải khổ sở như vậy lý do chỉ vì một cái bánh khét! Là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, đao kiếm không sờn lòng nhưng có thể vì một cái bánh mà sợ hãi! Đạo lý này đầu tiên mới biết!

- Các người cười đủ chưa?

Bịch!

Bịch!

Nhảy lẹ xuống đất, Quy Tắc vội quỳ xuống đất cung kính với Thiên Hàn:

- Chủ nhân!

- Hừ! __ Thiên Hàn liếc lạnh cả hai __ Hai người đã nhận được tin tức gì từ các mật thám khác chưa?

- Dạ! Thuộc hạ vừa nhận được mật thư từ các mật thám phía nam. Theo thư báo thì bọn nữ nhân bạch y lúc trước chính là môn đồ của Thủy Nguyệt giáo! __Vĩnh Tắc lên tiếng.

Nghe thế, Thiên Hàn liền đặt nghi vấn:

- Thủy Nguyệt giáo xưa nay không phải rất tuân thủ luật pháp triều đình sao? Sao bây giờ lại muốn gây hấn với triều đình?

Vĩnh Tắc quay qua nhìn Vĩnh Quy, Vĩnh Quy hiểu ý lên tiếng thay:

- Vương gia có điều không biết, Thủy Nguyệt giáo đúng là đã từng thề sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì dính liếu đến triều đình nhưng đó là lời hứa của 10 năm về trước. Nghe nói sau khi vị tân giáo chủ mới Ánh Nguyệt lên thì mọi sự đã đổi khác, từ nguyên tắc bị thay đổi đến hành tung của giáo phái này càng lúc càng mờ ám tới mức một họ từ đại tam chính phái biến thành đại nhị tà phái!

- Từ môn đại tam chính phái biến thành đại nhị tà phái? Một vị giáo chủ gây hại ôn phái như vậy sao vẫn còn trụ vững được? __ Thiên Hàn

Quy Tắc khẽ lắc đầu tỏ ý không biết, chợt một bóng đen lướt qua khiến cho lá trúc xôn xao rơi nhiều một cách đột ngột. Đoán biết có kẻ lạ, Thiên Hàn liền vận khí vào tay phải đã định tung chưởng đánh kẻ lạ mặt ấy nhưng may là y kịp ngừng lại hành động khi nghe tiếng Vĩnh Quy:

- Thạch Bằng! Đừng đùa nữa mau xuống đây diện kiến chủ nhân đi!

“Thạch Bằng? Có người này nữa sao?” __ Mày kiếm Thiên Hàn nhú lại, y vội tra trí nhớ của mình. Y nhớ rất rõ trong danh sách tên của các mật thám dưới quyền Thiên Hàn vốn không hề có cái tên này kia mà? Như thế này nghĩa là sao?

Bóng đen vẫn như cũ lướt qua lướt lại vài cái trên vài ngọn tre rồi mới đáp xuống. Người này không nhanh không chậm chạm chân vào mặt đất, đôi mí mắt khép từ từ mở ra nhìn Thiên Hàn cười ý, hai tay ôm bảo kiếm sát vào bờ ngực lộ do hai lớp áo thả hờ, những đường nét sắc sảo chứng tỏ con người này có một lịch

sử luyện võ không thua kém ai. Trước tiên y nở một nụ cười pha trò trên gương mặt góc cạnh đầy cương nghị của mình thật khó coi rồi mới mở miệng:

- Vương gia! Xin chào! Ngài dạo này khỏe không?

Xém tý là Thiên Hàn té ngã may nhờ trước đó y đã dựa vào thân cây tre nếu không cũng phải chật vật lắm mới đứng dậy lại được.

“Đây là thuộc hạ loại gì thế? Thiên Hàn ơi Thiên Hàn rốt cuộc thì nhà ngươi nuôi bao nhiêu thuộc hạ hả? Lôi hết ra đây một lượt luôn đi, đừng có nay lôi ra tên này mai lôi ra tên khác hù dọa y nữa! Không y không chết vì bệnh mà sẽ chết vì đau tim mất!”

Nhìn Thiên Hàn đứng như khúc gỗ Quy, Tắc chỉ biết ôm đầu lắc lắc một cách ngán ngẩm. Mỗi lần cái tên này xuất hiện là mỗi lần chủ nhân bị hấn làm cho sốc! Bọn họ nghi ngờ cái đầu tên này thật sự có vấn đề hoặc là có âm mưu tại phần muốn hù dọa chủ nhân chết sớm nên mới kỳ quái như thế! Vĩnh Quy bước lại chỗ Thạch Bằng đang đương ý cười mà nhéo vào mặt y một cái:

- Tên Thạch Bằng nhà ngươi có gì muốn báo cáo thì nói nhanh cho chủ nhân rồi rút đi!

- Đau! Buồng tay, ngươi có biết mặt của ta đáng giá lắm không hả? Lỡ có chuyện gì thì ngươi chuẩn bị tinh thần làm cá viên chiên đi!

- Hứ!

- Đủ rồi!

Cuối cùng thì Thiên Hàn cũng hồi tỉnh lấy lại phong thái lên tiếng. Chính nhờ ba từ “vá viên chiên” của Thạch Bằng đã giúp y thông suốt. Vĩnh Quy và Vĩnh Tắc là thuộc hạ trung thành nhất của y lời nói của họ cực kỳ đáng tin cậy. Họ bảo tên đó là thuộc hạ y thì chính là như vậy. Chỉ có điều cái cách hành xử quái đàng đó của hắn có thể giải thích được tên Thạch Bằng đó không phải người cổ đại nên mới thế.

- A! Vương gia, xem tý thì quên ha! Một lời Thạch Bằng không thể nói rõ cho người biết được người tốt hơn hết là nên tự đi đi!

- Hử?...

52. Quyển Ii – Chương 51

CHAP 51: XÁC CHẾT

Rừng núi Kỳ Sơn sau một tháng yên bình lại trở về bộ dáng tăm tối, không khí so với một tháng trước càng ảm đạm hơn mấy phần. Một chút ánh sáng loe lói cũng không có ngay cả một hồn ma trôi lơ lửng cũng chẳng thấy tất cả chỉ có sự im lặng và bóng tối.

Thiên Hàn sau khi kiểm tra mấy cái xác khô thì không khỏi nghi vấn.

- Chuyện này xảy ra khi nào?

- Hồi vương gia, chuyện chỉ mới xảy ra hôm qua thôi. Trưa hôm qua khi thuộc hạ tuần tra qua đây thì không hề phát hiện bất thường gì, nhưng đến chiều thuộc hạ vô tình đi ngang qua thì lại phát hiện ra mấy cái xác khô này. Thuộc hạ đã kiểm tra kỹ lưỡng tất cả và phát hiện một điểm lạ chính là: trên người bọn họ không hề có bất kỳ vết thương nào nhưng máu của họ lại bị rút hết đến mức chỉ còn có lớp da khô khốc bám vào khung xương như thế này!_ Thạch Bằng lên tiếng giải thích

- Nghe giống mấy chuyện kinh dị quá nhỉ?_ Thiên Hàn buột miệng nói hớ.

- Nào đâu chỉ có vậy?_ một âm thanh trầm bổng vang lên,

Thiên Hàn giật mình quay lại thì nhìn thấy Lạc Minh từ xa cười ngửa đi tới cùng với mấy thuộc hạ của mình.

- Lạc hoàng tử sao cũng có mặt ở đây?
- Ta nghe thuộc hạ nói nên mới đến đây. Không sai, tất cả đều giống nhau!
- Giống nhau? Lạc hoàng tử nói vậy là ý gì?_ Thiên Hàn tỏ vẻ hoài nghi.
- Bọn họ... đều bị hút hết cả dương khí.

Lạc Minh nói một câu ngắn gọn nhưng đã giải thích hết mọi thắc mắc. Thiên Hàn thì lại giật mình, y cứ tưởng mấy chuyện này chỉ có trong phim kinh dị hay phim ma mà thôi nào ngờ nó lại có thể xuất hiện ở ngoài thực này.

Kim Bảo Nhã Hưng quán, người ta vẫn nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nơi có nhiều người qua lại như Kim Bảo Nhã Hưng tưởng chừng có nhiều tai vấp nhất nhưng thật sự lại là nơi kín đáo ít ai nghĩ tới là nơi có thể bàn đại sự quốc gia nhất. Ngồi ở cạnh cửa sổ lầu 2, Thiên Hàn nâng niu ly trà trong tay mắt dõi nhìn về phía xa phố xá nghĩ ngợi.

- Nói tóm lại là, Kim Tuyền quốc bị người ta trộm bảo vật trấn quốc, bảo vật đó tên là ngọc lưu linh của vương gia Vũ Thần Anh của Nhã Phù quốc đã tuyệt vong 500 năm trước. Sau khi bảo vật bị đánh cắp, tại Kim Tuyền quốc liên tiếp xảy ra nhiều vụ án mạng tương tự như những cái xác mà hôm nay Thiên Hàn nhìn thấy. Tuy nhiên, lại không điều tra ra được mấu chốt gì, sau đó, người nghe tin kẻ trộm trấn bảo của quý quốc đang lẩn trốn ở Minh Phiên quốc nên đã đến đây. Và tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ vừa tròn một tháng, đúng không?

Thiên Hàn tóm gọn lại những gì Lạc Minh kể cho y nghe.

- Đúng vậy!
- “Tròn một tháng? Liệu có liên quan gì đến chuyện Vũ Y Thần không?”
- Vậy thời gia qua Lạc hoàng tử đã điều tra được những gì có thể cho Thiên Hàn biết được hay không?

Lạc Minh chột thổ dài, nói:

- Vẫn chưa điều tra được gì nhiều nhưng Lạc Minh nghĩ: chính viên ngọc lưu linh đã hút dương khí của những nạn nhân đó!

Thiên Hàn trợn mắt ngạc nhiên:

- Sao người lại nghĩ như vậy?
- Ta không biết, chỉ mừng cảm như vậy thôi! Ta mong đó không phải là sự thật nếu không sẽ vô cùng nguy hiểm...

Ngọc lưu linh chứa đựng một sức mạnh khủng khiếp, nếu đúng như Lạc Minh nghĩ thì ngọc lưu linh có thể đã bị tà ma lợi dụng, tà ma vốn đã mạnh nay lại thêm sức mạnh của ngọc lưu linh thì sẽ mạnh thêm không có gì có thể cản nổi nữa.

...

Cốc! cốc!

- Như Ngọc nàng ngủ chưa?
- Ngủ rồi!
- Ngủ rồi mà vẫn có người trả lời à? Ngộ nha!
- Bốp! Cút đi!_ Như Ngọc ném cái gối vào cửa cái hét_ Ta muốn đi ngủ!
- ...haiz!
- Két két!

Thiên Hàn vận dụng tài năng của mình mở khóa trái bước vào phòng. Một chiếc gối hướng thẳng y bay đến, y nhanh chân né được và chụp lấy cái gối rồi cúi xuống nhặt cái gối kia sau đó đi về phía giường đặt chúng xuống đầu giường nói:

- Ta thấy hơi chán không biết làm gì nên mới qua đây nói chuyện nhảm với nàng chút thôi, có cần trung ra cái bộ mặt giết người đó không?

- Dẹp người đi!

Như Ngọc tung chân đá vào chỗ hiểm của Thiên Hàn, y nhanh chân né nhưng lại bị Như Ngọc nhanh tấn công tiếp. Do y không muốn kháng cự lại nên bị nàng làm té ngã xuống giường. Như Ngọc đắc ý leo lên người Thiên Hàn ngồi cười nham hiểm:

- Có gì để mà nói hử, đêm hôm không ngủ chạy qua đây phá giấc ngủ của bản cô nương có tin ta bóp chết người!_ Nói là làm Như Ngọc liền dùng hai tay bóp lấy cổ Thiên Hàn.

Thấy thế Thiên Hàn liền nhếch môi cười, hai tay gối lên đầu nói:

- Nàng dám không? Nói cho nàng biết: trước khi giết một ai đó nên lường trước hậu quả chớ đừng vì một lúc hồ đồ mà rước họa vào thân thì không tốt!

- Người..._ tức thật, sao cái gì hử cũng có thể nắm ở cái cán được vậy?

Tức tối một hồi Như Ngọc cũng phải leo xuống khỏi người Thiên Hàn mà ngồi khoanh chân xụ mặt .

- Có gì thì nói lẹ đi rồi rút! Ta buồn ngủ lắm rồi!

- Còn giận ta à?_ Thiên Hàn xoa qua khuê khều khều Như Ngọc.

- Mắc mớ gì giận người!

- Có phải nàng còn để tâm chuyện công chúa Bảo An?

- Chuyện nàng ta liên quan gì Như Ngọc ta mà ta phải để tâm? Họa chẳng người cần nhớ là người thì đúng hơn.

Thiên Hàn chợt cười lớn:

- Nàng ghen sao? Khụ khụ!

Thiên Hàn đang nói thì bị Như Ngọc đấm thẳng vào ngực!

- Dựa vào người mà muốn làm ta ghen sao? Còn lâu! Xuống khỏi giường của ta ngay!_ Như Ngọc vừa nói vừa lôi y

- Không xuống, cái giường này thật ấm ta không muốn đi đâu nữa!

- Cái gì hử? Cái giường này là của ta, muốn ấm thì rút về phòng người mà lót nệm! Chớ có ở đây cướp giường!_ Như Ngọc nói kèm theo hành động đập không thương tiếc.

Thiên Hàn tất nhiên là không chịu thua, chụp lấy Như Ngọc kéo vào lòng sau đó gỡ chiêu chợt lết ra!

- Nhột...nhột quá! Mau buông ra, Nhột mà!

- Bây giờ có muốn đập nữa không hử?

- Không...không đập nữa đâu...không đập nữa! Hic hic.

Cuối cùng thì Như Ngọc cũng chịu thua mà chấp nhận nhường lại nửa cái giường cho Thiên Hàn, kể, nàng lấy ra một cái chăn đặt ở giữa giường làm ranh giới:

- Ai vượt qua ranh giới này là vi phạm phải chịu phạt 100 roi và bị ném ra ngoài đường.

Nói xong nàng mở ngăn tủ lấy ra thêm một cái chăn và ném cho Thiên Hàn rồi giật lại cái chăn mới:

- Cái nào cũng được cần chi giật?_ Thiên Hàn nhú mày khó chịu

- Cái cũ người đắp cái mới đương nhiên ta phải giành lại, còn nói nữa thì rút ra ngoài!

Thiên Hàn xem như đã hiểu rõ ý gật nhẹ đầu. Vẫn như mọi lần cây nến cháy tàn rồi tự tắt, không gian lại chìm vào đêm tối như một quy luật tự nhiên hết sáng sẽ đến tối. Hơi thở đều đặn gây nên những âm thanh khe khẽ, Thiên Hàn chậm chậm trở người nhìn Như Ngọc ngon giấc bất giác cười chính mình trẻ con hết sức, chỉ vì muốn nhìn thấy gương mặt Như Ngọc khi ngủ mà phải chạy đến đây chừa mặt ra cho nàng ngắm. Ừ thì, trước ánh sáng y là quân tử, trong bóng tối quân tử cũng có thể là tiểu nhân mà.

“Lạ nhỉ? Sợi dây chuyền này lại có thể phát ra ánh sáng? Không lẽ ngọc thạch cũng có thể tự phát sáng trong đêm sao?”

Thiên Hàn mê mải ngắm ngọc bội mà Như Ngọc đang đeo trên cổ, như một ma lực nào đó thu hút lấy y khiến y nhìn hoài không biết chán ngược lại còn thân quen vô cùng!

Chợt Như Ngọc động nhẹ làm Thiên Hàn giật mình vội nằm xuống giả vờ nhắm mắt ngủ. Chiếc chăn y đang đắp bị ai đó giật lấy lòng thắc mắc vô cùng vì sao nàng đã có chăn còn đi giật của y làm gì hay là nàng bị mớ, một lúc sau nhìn lại mới thấy hóa ra chiếc chăn kia đã bị nàng đạp xuống giường tự khi nào. Haiz, xem ra đêm nay y phải chịu lạnh một hôm rồi. Định ninh là như vậy, một lát sau nữa bỗng có một cổ nóng ôm chầm lấy y, là Như Ngọc nàng ngủ say nên mở ôm lấy y như đang ôm con gấu bông không chịu buông. Va chạm xác thịt với y đầu phải là lần đầu tiên nhưng trong trường hợp này đầu óc của y dù muốn bình tĩnh cũng không thể bình tĩnh nổi, tất cả đều ám muội đến nghẹn cả thở. Nhưng dù có thế nào y cũng phải cố nén cảm xúc xuống không để những ý nghĩ xấu xa chiếm ngự trong cư xử của mình được, y càng không thể làm ra những hành động dè tiện đó được. Vì y trân trọng nàng!

53. Quyển Ii – Chương 52

CHAP 52: ÂM MUỖ

Hương thơm từ những bông hoa bay dào dạt khắp ngự hoa viên của hoàng cung, nơi này mùa đông cũng như mùa xuân quanh năm suốt tháng đều có hoa nở. Trong cái se lạnh của mùa đông thì chút ánh nắng hiếm hoi này làm người ta trở nên ấm áp lạ thường.

Quay mặt nhìn về phía hồ sen lớn chỉ còn vương lại một ít chiếc lá sen hơi ngả màu, những dòng xoáy nước được tạo ra từ những viên đá nhỏ tạo nên những gợn sóng trên mặt hồ và cả trong tâm người nhìn.

- Nói như vậy có nghĩa là sắp có nhiều điều thú vị để xem rồi!

Thiên Hàn nghe xong câu nói ngay lập tức chỉ muốn đá chết cái tên hoàng huynh vô lương tâm này. Hẳn nghĩ thế nào mà khi nghe tin con dân của mình bị chết thê lương như vậy mà không biết xót ngược lại còn xem như trò vui, hẳn rốt cuộc có tâm hay không vậy?

- Hoàng huynh có phải vì chính sự quá nhiều mà tâm bị loạn rồi hay không? Chuyện kinh thiên động địa ảnh hưởng đến vận an của đất nước như vậy mà huynh lại xem như trò vui sao?

- Ấy da! Dù chuyện có kinh thiên đến thế nào thì ta cũng không sợ đâu vì đã có một hoàng đệ tài giỏi như đệ đây đứng ra làm trụ cột cho giang sơn, giúp ta giải quyết mọi chuyện thì ta đâu cần làm gì chỉ việc ngồi xem là đủ rồi!

Thiên Hàn lờm Thiệt Hải nói:

- Đệ nghĩ cũng đã đến lúc mình nên về hưu rồi. Nghỉ hưu sớm một chút để an dưỡng sức khỏe, dù sao hoàng huynh cũng rảnh rỗi nhiều hay là lần này tự mình đứng ra giải quyết quốc sự cho đáng mặt quân vương với thiên hạ đi!

- Ấy ầy! Hoàng đệ có gì từ từ thương lượng! Coi như là hoàng huynh không đứng đi, ta sẽ không như vậy nữa, thật đấy!

“Tin được không đây? Lời của bậc đế vương xưa nay mấy ai tin được?”

Thấy Thiên Hàn im lặng cho là y đã bỏ qua Thiết Hải liền thở phào nhẹ nhõm, thay đổi phong độ đùa giỡn sang nghiêm túc bàn vào câu chuyện:

- Theo hoàng huynh: chúng ta sẽ dùng vài vạn binh đến đó san bằng Mỵ Nguyệt giáo và núi kỳ Sơn đi! Vừa dẹp loạn tặc vừa an lòng dân.

- Tuyệt đối không được hoàng huynh. Thứ nhất, làm như thế sẽ kinh động thần dân mà chuyện này không nên để dân chúng hay biết. Thứ hai, hiện có rất nhiều địch quốc đang có dã tâm nhắm nhe Minh Phiên quốc của chúng ta, nếu chúng biết nội quốc có chuyện thì bọn chúng sẽ nhân cơ hội khuấy động lòng dân hòng đục nước béo cò. Như thế chỉ có hại thêm tuyệt không có lợi!

Thiết Hải thở dài:

- Vậy thì chúng ta phải làm sao? Kỳ sơn đang ngày càng mở rộng sâu vào lãnh thổ chúng ta, chuyện không sớm giải quyết thì e có ngày sẽ không còn Minh Phiên quốc nữa.

- Người ta nói biết mình biết ta trăm trận trăm thắng “không nên vì quá hấp tấp vội vàng mà hỏng mọi việc, phải tìm hiểu kỹ ngọn nguồn rồi ra tay vẫn chưa muộn mà hoàng huynh. Theo đệ, cần làm rõ một số chuyện rồi tùy trường hợp sẽ ứng biến sau. Nhưng điều quan trọng là không được để cho dân chúng biết chuyện!

Ngẫm nghĩ một hồi Thiết Hải cũng gật đầu đồng ý:

- Ủ! Cứ như đệ nói đi.

Một vị thái giám từ xa hốt hải chạy đến, vừa tới liền hành lễ sau đó rí nhỏ vào tai Thiết Hải chuyện gì đó. Thiên Hàn nhấp nhấp ly trà nhìn về mặt của hoàng huynh biến sắc phỏng đoán chuyện.

- Lui xuống đi!_ Thiết Hải khoát tay với tên thái giám.

Thiết Hải lại thở mạnh một cái rồi đứng dậy vỗ vai Thiên Hàn giọng điệu lâm ly nói:

- Hoàng đệ, nghĩ tình huynh đệ nên huynh mới khuyên đệ điều này, nữ nhân luôn là rắc rối tránh xa được nữ nhân chừng nào thì tránh xa chừng ấy. Tốt nhất là chỉ nên lấy một thê tử thôi nếu không sau này sẽ hối hận!

Thiên Hàn cười nhạt:

- Hoàng huynh à, trước giờ đệ luôn học hỏi theo phụ hoàng chung thủy với 1 thê tử thôi! Không như huynh một tay ôm cả giỏ cá để bây giờ bị vây cá đâm!

Bị Thiên Hàn xiên xỏ Thiết Hải trưng ra bộ mặt khó chịu nhưng rồi cũng đành ngao ngán thở dài mà bước đi

- Ai bảo ta là hoàng đế, muốn giữ được cân bằng triều đình chỉ có thể làm như vậy mà thôi! Nỗi lòng của người ngồi tại vị chí tôn mấy ai hiểu được.

- Bởi vậy năm xưa đệ mới không màng đến ngai vị, làm một vương gia an nhàn không phải sướng hơn sao? Đệ hoàn toàn thông cảm với hoàng huynh vì vậy sẽ luôn cố vũ cho huynh, huynh hãy cố lên đi! Huynh hãy ngẩng cao đầu mà đi giải quyết những chuyện thâm cung bí sử của huynh đi!

Thiên Hàn quay mặt ra phía hồ không nhìn hoàng huynh của mình nữa, y thả hồn vào không gian yên tĩnh cùng mùi hoa dịu nhẹ. Lâu lắm rồi y mới có cái cảm giác bình yên như thế này, tuy nhiên, so với cái cảm giác ở bên cạnh Ngọc nhi vẫn không bằng. Không biết hiện giờ nàng ấy đang làm gì nhỉ? Tiếp tục nặn đất sét hay là cùng với Vân Lan trốn bọn lính canh ra ngoài chơi?

Bảo An từ phía xa đi đến nhìn thấy Thiên Hàn ngồi một mình thì hết sức hớn hở, sau khi phân phó cho thuộc hạ lui xuống thì nàng tiến lại gần chỗ Thiên Hàn với bộ dáng thập thò như tên ăn trộm. Vừa đến được sát sau lưng y định giơ tay hù dọa thì chưa gì đã bị Thiên Hàn phát hiện, chưa hết còn bị y trêu một vỏ đau.

- Thái độ của người như vậy là ý gì hả?__ Bảo An tức giận quát thẳng vào mặt Thiên Hàn, nàng dù gì cũng là một công chúa cao sang thứ gì mà không có thứ gì mà chưa từng ăn, chẳng lẽ lại đi thềm mấy cái bánh xấu xí đó đến mức muốn giết hay sao?

Thiên Hàn nhếch môi cười, đĩa bánh trên tay mất đi một cái bánh khi được y cho vào một cái miệng:

- Ai bảo công chúa lén la lén lút như tên ăn trộm thế kia làm vương gia ta hiểu lầm là kẻ nào có ý đồ bắt chính muốn cướp bánh của ta thôi!

- Hừ...à phải đó! Là ta có ý đồ bắt chính với vương gia đó!__ vừa nói Bảo An vừa nhào đến định chụp lấy Thiên Hàn__ Ai biểu người ta lâu ngày không gặp huynh !

Thiên Hàn bị Bảo An vỗ lấy như hổ báo vỗ mồi thì vô cùng ghê tởm, một tay hất thẳng nàng ta ra không thương tiếc :

- Dẹp cái giọng nhào nhệch của người đi! Mấy cái trò cũ rích đó không có tác dụng với ta đâu!

- Ấy da ! Người thật là thô bạo mà, không thú vị gì hết!

- Thú vị ? Ha ha ! Nhắc đến mới nhớ. Công chúa này, hôm qua Thiên Hàn có nhìn thấy một cảnh tượng hết sức thú vị đó công chúa có muốn biết là gì không?

Bảo An chán ghét liếc mắt nhìn Thiên Hàn hỏi:

- Chuyện gì mà hết sức thú vị?

- Không biết công chúa có biết không chứ hôm qua tại Thiên Thập đình Thiên Hàn đã thấy...đã thấy...__ Thiên Hàn cố ý kéo dài câu nói, đồng thời liếc nhìn thái độ của Bảo An__ Một vị cô nương trẻ tuổi đã lấp ló sau gốc đa già nhìn chằm chằm một vị nam tử đang luyện kiếm dưới mái đình.

Bộp !

Chiếc bánh Bảo An vừa chộp được đột nhiên rơi xuống đất, nàng sững người nhìn Thiên Hàn mà không nói được lời nào.

Nhìn biểu hiện của Bảo An, Thiên Hàn vô cùng thích thú cười:

- Bảo An công chúa có biết họ là ai không?

- Người...người đã thấy hết ?

- Đúng ! Những gì nên thấy Thiên Hàn đều đã thấy hết!

Nếu không phải hoàng huynh y suốt ngày cứ bám riết y mà nói:

“Hoàng đệ này ! Ta thấy Bảo An công chúa cũng tốt. Đối với đệ lại có tình ý nữa ! Hay là đệ cùng nàng ấy kết lương duyên đi, như vậy, tình cảm hai nước sẽ càng thêm thắt chặt.”

“Hoàng huynh ! Đệ đã có thê tử rồi !”

“Nam nhân năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường mà ! Đệ bằng lòng đi ta sẽ đứng ra se duyên cho hai người cho!”

Se cái gì mà se, muốn đem y bán đi buôn lời thì có. Y mà lo không xong cái chuyện tìm người thích hợp để làm phò mã Kim Tuyền quốc thì chính y sẽ bị hoàng huynh ép đi cầu thân! Cũng may ông trời còn thương người tốt, trong lúc y đang nhức óc tìm người đủ tài hoa để làm phò mã Kim Tuyền quốc thì nhận được tin : Lãnh Thùy Phong vương tử của nhị thúc y đang cho người mua tin về công chúa Bảo An này. Vậy là y ngày đêm theo dõi rất Thùy Phong cuộc cũng đã theo dõi được cảnh tượng ngày hôm qua. Kể có tình người có ý vậy thì tại sao y không đứng ra giúp họ một chút để lương duyên này được trọn vẹn.

- Thiên Hàn này, nếu người đã biết vậy thì giúp Bảo An đi có được không ?__ Bảo An khều khều nói giọng điệu đã thay đổi hoàn toàn vừa nhỏ nhẹ lại vừa như cầu khẩn.

- Vì sao chứ ? Có lợi gì cho ta đâu mà ta phải giúp !

Cũng vì nàng ta thích trêu đùa người khác mà hại y xém tí chết ghen vì cái bánh khét, lần này có cơ hội không trả đũa không được mà ! Đừng nói y nhỏ mọn mà hãy trách là do nàng ta quá đáng trước thôi!

- Người giúp Bảo An một việc thì Bảo An sẽ giúp lại cho người một việc như vậy là công bằng rồi, được chứ ?

- Ta thì cần gì người giúp đỡ ! Huynh muội các người đứng là cá mè một lứa giống nhau như đúc, mặt dày vô đối mà lá gan lại như chuột nhắt, yêu thì cứ nói thẳng với người ta hà có gì lén lút lút nhờ vả người khác !

- Thì cứ coi như người tội nghiệp cho Bảo An phận nữ nhi không thể vượt qua vòng lễ giáo và cũng vì tình hữu nghị giữa hai nước đi. Nếu cuộc hôn nhân này thành chẳng phải là tốt đẹp cho cả hai nước luôn sao, một việc đôi công lưỡng tiện đôi đường như vậy vương gia sao lại còn từ chối !

- Ghê tởm! Buông ra! Người đứng là mê trai hết thuốc chữa rồi!

Thế nhưng, dù Thiên Hàn có muốn né tránh sự bám đuổi của Bảo An nhưng nàng vẫn không tha mà bám lấy Thiên Hàn như sam nững nụ làm y dị ứng đến khó chịu. Cuối cùng đành chấp nhận là kẻ thua cuộc.

- Thôi đủ rồi! Nể tình hoàng huynh của người ta giúp người một lần vậy! Nhưng có qua phải có lại người phải giúp ta một chuyện.

- Không thành vấn đề !

Thiên Hàn quát quát Bảo An lại gần nói nhỏ, đôi mắt lạnh lợi của nàng giảo hoạt nhìn tứ phía tựa như đang đề phòng tai vách.

- Vương gia yên tâm đi! Bảo An ta xưa nay làm việc chỉ có thành công tuyệt không có thất bại

Thiên Hàn vừa uống xong một ngụm trà đặt xuống bàn thì phán lại:

- Còn ta thì thấy, Lạc Bảo An nhà người chỉ có bại chứ không có thành!

54. Quyển Ii – Chương 53

CHAP 53: ĐÁNH GHEN

Tam vương phủ,

- Ngọc muội, Ngọc muội lại may sai nữa rồi phải như vậy mới đúng nè!

- Chán ngắt! Ta không may nữa!

Như Ngọc buồn bực ném chiếc áo choàng đang may dang dở qua một bên. Vân Lan nhìn thấy nhưng không tỏ ra khó chịu mà ngược lại còn cười hì hì:

- Bình tĩnh đi Ngọc muội, cái gì cũng cần có kiên nhẫn mới thành công được!

- Hừ! Muội thì muội không có đủ kiên nhẫn như tỷ để may xong cái áo rườm rà đó nữa đâu!

Uyển nhi từ xa đi đến vừa đến liền cung kính nói với Như Ngọc:

- Thưa vương phi, có công chúa Bảo An đến ạ! Công chúa nói muốn thăm hỏi người.

- Cái gì? Ắ ta đến đây làm gì?_ Như Ngọc giật mình nhồm dậy, nhưng ngay sau đó lại trở về dáng vẻ bình tĩnh nhàn nhã ngồi xuống uống trà _ Đi mời vương gia ra tiếp bồ nhí của hắn đi, ủa lộn tiếp công chúa đi!

Nhìn bộ dáng điềm tĩnh đến khó hiểu của Như Ngọc, Uyển nhi ngạc nhiên vô cùng:

- Vương gia đã rời khỏi vương phủ từ sớm rồi kia mà vương phi!

- Vậy thì cứ nói lại với ả như vậy rồi đuổi khéo ả đi về đi!

- Nhưng công chúa nói là đến thăm hỏi vương phi!__ Uyển nhi vẫn không rõ ý tiếp tục hỏi.

- Từ khi nào người dài dòng như vậy hả?__ không muốn nóng giận cũng không được mà, Uyển nhi nàng ta hôm nay tại sao lại nói nhiều như thế, mà còn là nói nhiều cho người khác.

Thấy Như Ngọc cái lên Uyển nhi tỏ vẻ sợ, nàng hơi cúi đầu liếc khe qua Vân Lan nhưng chỉ thấy nàng ấy tỏ thái độ ngạc nhiên không thua mình. Rốt cuộc thì nàng có nói gì sai đâu, sự thật thế nào nàng nói đúng thế ấy thôi mà sao lại vô cớ nổi giận với một nha hoàn như nàng. Thời thế đổi thay rồi thất sủng vương phi ngày nào đã quyền uy tột bậc!

- Ai da! Thì ra vương phi ở đây à! Lúc này Bảo An có vào ngự thư phòng của vương gia xem sao nhưng trong đó lại bẽ bộn vô cùng, cứ tưởng người không có trong phủ chứ, ai ngờ hóa ra người...hi hi__ Vừa xuất hiện thành linh Bảo An đã buông lời chế giễu khéo Như Ngọc

- Chuyện nhà ta ai nhờ người quản hả!__nén xuống nén xuống, dù gì nàng ta cũng là công chúa của nước lân bang không nên để mất hòa khí không tốt__ Công chúa Bảo An nên biết dù công chúa có là đại thượng khách của Minh Phiên quốc cũng không nên làm bừa xông vào nhà người khác như thế! Tại Minh Phiên quốc hành vi đó của công chúa được xem là rất vô lễ!

- Ta đâu có quản đâu! A, cái này là cái gì vậy sao giống cái nùi giẻ vậy ?__ Bảo An lượm chiếc áo khoát mà Như Ngọc ném vừa nảy lên nhìn đánh giá rồi buông một câu chê.

Gương mặt Như Ngọc dần đỏ lên, dù nàng muốn hòa bình cũng không thể được vì Bảo An nàng ta rõ ràng cố ý muốn trêu chọc nàng không tha mà.

- Công chúa không thấy mình đã làm quá đáng à ?__ Như Ngọc nói tay thì giật lại chiếc áo choàng cảm ghét nhìn Bảo An.

- Có gì mà quá đáng !__ Bảo An ngoảnh mặt với ánh nhìn của Như Ngọc, vẻ mặt cao ngạo nhìn xung quanh. Chợt mắt nàng nhìn thấy trên bàn có một đĩa bánh ngò ngò định bóc lên xem nào ngờ bị Như Ngọc giật lại thì tức tối__ Hừ! Ai thèm ăn mấy cái bánh khét nhẹt đó! Nhìn vào cũng muốn ói rồi, mà Thiên Hàn chắc cũng không thèm nuốt mấy thứ đó đâu! Nói cho vương phi biết, hôm nay ta hạ cố đến đây là do Thiên Hàn mời ta đến. Trước là để biết vương phủ sau là làm quen với vương phi nhằm tránh sau này nhìn không thuận mắt.

“Thiên Hàn, Thiên Hàn gọi nghe sao mà thân mật quá!”__ dù trong lòng nàng vô cùng tức giận nhưng vẫn ráng nhịn xuống. Vì nếu như đúng là Thiên Hàn mời ả đến hẳn phải có dụng ý nàng không nên nóng nảy mà làm hỏng chuyện của y, tốt hơn hết nàng nên tiếp tục giải vờ ngay thơ không hiểu ý câu nói vừa rồi :

- Ý công chúa muốn nói là gì ?

- Ý gì ? Trắng trợn vậy mà còn chưa hiểu hả ?__ Bảo An chỉ thẳng vào mặt Như Ngọc nói tiếp__ Là bảo người đã bị thất sủng, tương lai sau này sẽ bị ta thay thế và cũng sẽ là chủ nhân tương lai của nơi này !

- Người...Người nói cái gì nói lại lần nữa ta xem!

Thấy vẻ mặt bùng bùng hỏa khí của Như Ngọc Bảo An tỏ vẻ thích thú, nàng ta vênh mặt lên với Như Ngọc nói :

- Ta nói người đã bị thất sủng, còn ta và Thiên Hàn tình cảm đã vượt hơn mức bình thường tương lai sau này ta sẽ là thê tử của y !

- Người...khôn khiếp! Đừng tưởng ta im lặng là ta sợ người, hôm nay ta sẽ cho loại nhóc con hỉ mũi chưa sạch nhà người một bài học nhớ đời!

Nhìn thấy mọi chuyện không ổn Uyển nhi vội chen vào giữ lấy Như Ngọc ngăn không cho nàng đánh người. Còn Vân Lan thì cũng vội chen ngang chính giữa chắn giữa Như Ngọc và Bảo An nhằm ngăn cản cuộc chiến đẫm máu có thể xảy ra.

- Ta thách người đó, có ngon thì nhào vô! Ta võ công đầy mình sợ gì người!__ Bảo An tự tin vỗ ngực nói

- Được lắm! Tất cả tránh ra hết cho ta !

- Vương phi xin dừng !
- Đúng đó Ngọc muội mặc kệ nàng ấy đi !
- Ta nói tranh ra là tránh ra hết ! Ngay lập tức tránh ra hết cho ta!
- Muội muội nghe tỷ tỷ nói, chuyện đâu còn có đó mà, người khôn ngoan động khẩu không động thủ mà !

Như Ngọc đột nhiên ngừng hành động lại một chút, hít thật sâu vào và nói :

- Tất cả tránh ra, ai không tránh lập tức lôi ra đánh 100 roi vì tội kháng lệnh!

Tất cả gia nô, nô tỳ đang có mặt nơi đó nghe nàng nói xong lập tức né qua một bên, không ai dám nhúc nhích chỉ sợ mình bị vạ lây. Mà kết cục của kẻ bị vạ lây thì không bao giờ tốt cả, Vân Lan và Uyển nhi dù không muốn cũng không dám cãi lời Như Ngọc đang lúc nóng giận nếu cố ý làm trái ý nàng ấy chỉ làm mọi chuyện thêm tồi tệ hơn, tạm thời thì cứ xem Như Ngọc sẽ làm gì rồi tùy cơ mà ứng biến vẫn hơn.

Đứng đối diện với Bảo An lúc này chính là Như Ngọc với bộ dáng thâm hiểm khó lường, bao quanh bên ngoài hai người là các gia nô, nô tỳ, Vân Lan và Uyển nhi. Tất cả đang rất hồi hộp chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Thế nhưng đáp lại sự đợi chờ của tất cả lại là hành động phũ phũ y phục ngay ngắn của Như Ngọc. Tất cả thấy thế liền thở vào nhẹ nhõm vì cho rằng vương phi đã bỏ qua mọi chuyện lấy lại được bình tĩnh, nào ngờ chưa đầy 3s sau đó :

- Người đâu! Thả chó!
- Hả ?_ cả rừng người có mặt nơi đó cùng thốt lên kinh hoàng.
- Hả cái gì mà hả ? Ta nói là thả chó bộ điếc hết rồi hay sao mà không thi hành!
- Nhưng thưa vương phi..._ Một nha hoàn mạo gan bước lên
- Không nhưng với nhị gì nữa hết! Ai còn đứng ra can nữa ta sẽ phạt trọng cấm kẻ đó, dù có xảy ra chuyện gì thì cứ để một mình ta gánh chịu! THẢ CHÓ !
- Như Ngọc ngươi muốn làm gì ?_ Bảo An nói với chất giọng hơi run run
- Chẳng phải ngươi nói ngươi võ công đầy mình sao? Để ta xem ngươi giỏi võ thể nào!
- ???

Mấy phút sau,

Như Ngọc thản nhiên ngồi trên ghế đá tay không ngừng chuốt cái gì đó. Gần chỗ nàng vài mét, trên cành cao của một thân cây to Bảo An ngồi vắt vẻo chân chống cằm nhìn Như Ngọc, phía dưới gốc cây đó là ba con chó vô cùng hung dữ đang sủa âm ỉ không chỉ thể chúng còn nhe ra những hàm răng nhọn hoắt hướng lên Bảo An chực chờ. Xung quanh đó ngoại trừ Vân Lan và Uyển nhi đang lo lắng nhìn công chúa Bảo An thì tất cả những người còn lại trong vương phủ đã lánh biệt đi nơi khác, lý do là vì họ sợ thể lực của công chúa Bảo An và lưng chống của vương phi bọn họ.

Bảo An nhìn từng người từng người gia nô của vương phủ âm thầm rời đi mà kêu khổ trong lòng, lại mừng tột ra hiện trạng của bản thân sao giống cảnh chính thê đánh ghen thê thiếp của chồng quá! Không biết kết cục của nàng sẽ ra sao nữa có thảm hại như những cuộc đánh ghen mà nàng đã từng nghe hay không nhỉ. A, mà không sao, giờ này nàng đã được an toàn vì nàng đang ở trên cây mà còn Như Ngọc nàng ta làm gì biết võ công mà leo lên đây đánh ghen nàng được chứ. Cho nên, nàng cứ việc yên tâm mà ngồi trên đây nhàn nhã nhìn mấy con chó hung dữ đó thách thức chờ Thiên Hân về là được.. Nghĩ vậy, Bảo An không khỏi khoái chí mà cười ha hả châm chọc Như Ngọc.

- Ngươi sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn cười được nữa sao?
- Ngươi nói cái gì? Ai sắp chết?_ Bảo An nghe Như Ngọc nói thì hết sức khó hiểu hỏi lại.

Như Ngọc không đáp chỉ cười nham hiểm với Bảo An, nụ cười của nàng khiến cho người khác phải rùng mình khiếp sợ. Trong tay Như Ngọc nàng là một chiếc ná tự chế đã làm xong, kẻ đó nàng cuối xuống nhặt một ít viên đá nhỏ rồi cười lần thứ hai với Bảo An:

- Muốn biết ai chết thì nhìn đi rồi sẽ biết!

Như Ngọc nói xong đã gương ná bắn thẳng những viên đá vừa nhặt về phía Bảo An. Vẫn chưa biết thăm họa đến với mình, Bảo An cứ ngơ ngác nhìn Như Ngọc làm điều khó hiểu mãi cho đến khi những viên đá nhỏ đó đập vào da thịt nàng khiến nàng đau đớn mà nhảy cẫng lên thì lúc đó mới biết sợ là cái gì. Mọi chuyện cứ như thế diễn tiến, kẻ thì bắn kẻ thì nhảy tung tung trên cành cây, phía dưới là ba con chó hung hãn đang háo hức chờ đợi miếng mồi rơi xuống.

Uyển nhi, Vân Lan lo hoảng khi nhìn cảnh tượng đang diễn ra nhưng không biết làm gì lúc này. Không phải họ không muốn can thiệp hành động của Như Ngọc mà là họ không can được nếu can được họ đã can từ lúc trước khi thả chó nữa kia!

- Như Ngọc! Người làm gì vậy? Muốn giết người hả? _ Bảo An vừa né vừa gào lên giữa không trung.

- Ta đâu có giết người! Họa chẳng là do người bắt tài mới bị rơi xuống đây và vô tình gặp phải mấy con chó hung dữ đó, và bị nó cạp cho vài cái mà thôi! Người xem, ta không hề dùng đao kiếm chém người cũng chẳng gương cung bắn người thậm chí là không có chạm trực tiếp vào người người nữa kia! Vậy thì người lấy cớ gì buộc tội ta muốn giết người?

Nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của Như Ngọc Bảo An rất rất là cảm phẫn nhưng nàng đang ở trong tình thế nguy hiểm cận kề không có đường nào khác nên đành phải xuống nước năn nỉ Như Ngọc:

- Á! Dừng tay đi! Ta thua rồi! Tha cho ta đi có được không? T a sẽ không dành Thiên Hàn với người nữa! Tha cho ta đi.

- Thiên Hàn vốn là của ta, người lấy tư cách gì mà nói tiếng dành hả? Ta nói cho người biết, sau này còn dám bég mạng đến đây nữa thì đừng có trách ta.

- Ta biết rồi! Thiên Hàn là của người, ta sai rồi sau này ta không dám dành với người nữa, tha cho ta đi! Tha cho ta đi! _ Bảo An tiếp tục méo máo khóc nài nỉ

Thật là hài chết đi được, cứ tưởng sẽ có một trận máu đổ hay một cuộc tranh giành sống chết ai ngờ lại là... Ngọc muối tủy phục muối rồi đó! _ Vân Lan không thể nhịn cười được nữa mà phát ra âm thanh khanh khách. Còn Uyển nhi cũng không khá hơn Vân Lan là mấy nàng quay cả vào bức tường mà ôm bụng cười. Trên nóc nhà gần đây có hai bóng một đen một trắng, một kẻ hí hửng cười đưa tay cầm tiền của một kẻ buồn xụ mặt:

- Sư huynh, huynh thua rồi nha! Rốt cuộc thì vương phi vẫn giỏi hơn!

55. Quyển II – Chương 54

CHAP 54: CÓ PHẢI KHÔNG YÊU

Phòng khách của tam vương phủ,

Ngồi trên chiếc ghế thượng Thiên Hàn tỏ ra thái độ lạnh nhạt uống trà. Bảo An ngồi ghế dưới cách y một chút với nước mắt ngắn nước mắt dài, vẻ mặt tội nghiệp cùng bộ quần áo te tua hướng Thiên Hàn xỉa xối:

- Thiên Hàn nhà người là đồ không có lương tâm! Biết thê tử của mình hung dữ vậy còn bảo ta đến nộp mạng!

Thiên Hàn đặt nhẹ tách trà nóng xuống bàn rồi nở nụ cười tươi như hoa với Bảo An, nói:

- Ta đâu nghĩ người bắt tài đến thế! Mới cãi nhau có mấy hiệp đã bị Như Ngọc làm cho đo ván thảm thương như thế! Nếu ta mà sớm biết người bắt tài như vậy đã không nhờ vả để bây giờ mang tiếng!

Nghe Thiên Hàn nói vậy Bảo An tức thêm sôi máu đập bàn đứng dậy:

- Người nói vậy là ý gì hả? Ta vì giúp người mà xem chút bị thê tử nhà người sát hại, vậy mà người còn không biết ơn nghĩa còn ở đó bênh vực thê tử của mình móc khóe ta nữa hả? Phu thê các người thật là độc ác, kẻ thâm hiểm người nhẵn tâm rất xứng đôi đó!

- Đa tạ! Đa tạ đã khen!_ Thiên Hàn cười đến hiệp cả mắt.

- Người!_ thay vì định đánh Thiên Hàn một trận Bảo An lại quay ngang đá cái bàn gần đó. Nếu không phải vì nàng có chuyện phải nhờ hần thì nàng đã sớm lôi phu thê bọn họ ra chém cho bỏ tức!

Sau một hồi uống nước hạ hỏa, Bảo An mới quay sang nói chuyện chính với Thiên Hàn:

- Chuyện của người ta đã làm xong, bây giờ tới chuyện của ta người làm đến đâu rồi?

- Chuyện của người ta đã làm xong? Công chúa đã làm được gì mà xong chứ? Chỉ phá hư thêm thì có!

- Người..._ xem tý năng mất mạng vì chuyện của hần mà còn nói nàng phá hư? Có phải hần không có lương tâm thật hay không?

- Chuyện của công chúa đây ta đã làm xong hết cả rồi! Đừng có mà cau mày với ta nữa!_ Thiên Hàn móc trong tay áo ra một tờ giấy nhỏ ném cho Bảo An_ Mọi thứ cần làm ta đã ghi rõ trong đó rồi, công chúa chỉ cần làm đúng theo sự chỉ dẫn ghi trong đó là được!

Nhìn vào mấy chữ ghi trong tờ giấy mà mặt Bảo An méo mó nói:

- Chắc chắc thành công thật không?

- Ta không như người chỉ biết phá hư chuyện! Chỉ cần người làm đúng y như những gì trong đó ghi là chắc chắn thành công!

- Thật không? Nếu đúng được như vương gia nói thì quá tốt! Cảm ơn người nhé Thiên Hàn!

- Nhớ! Ngày mai phải đến đó đúng giờ Thiên Hàn sẽ ở đó hỗ trợ cho công chúa!

- Ủ! Bảo An sẽ đến đúng giờ!

...

Tối hôm đó, trong phòng ngủ của Như Ngọc.

Với bộ dáng vô cùng tức giận, Thiên Hàn không ngừng uống trà để hạ hỏa nhưng mắt vẫn không thôi nhìn Như Ngọc. Còn Như Ngọc thì khoanh chân ôm gối vào lòng cúi mặt xuống đất.

- Nàng có biết mình đã làm ra chuyện tày trời hay không?_ Thiên Hàn nói với chất giọng phẫn nộ

- Như Ngọc biết! Nhưng đó không phải lỗi một mình Như Ngọc, là cái ả Bảo An đó cố tình mỉa mai Như Ngọc trước!_ giọng nói càng lúc càng nhỏ, lại pha thêm sự sợ hãi biến Như Ngọc thành một con cún con tội nghiệp đang run rẩy trước miệng sói.

- Mở miệng ra là ả này ả nọ, nàng có biết người ta là ai không? Là đương kim công chúa đó! Nàng gọi như vậy có phải muốn rước án tử cho chính mình?

Như Ngọc vội vã lắc đầu,

- Không phải! Như Ngọc chỉ đơn thuần tức giận nên mới nói như vậy thôi!

Đột nhiên Thiên Hàn dằn mạnh tách trà xuống lớn tiếng nói:

- Đơn thuần tức giận mà muốn lấy mạng người sao? Có phải vì ta dung túng cho nàng quá nên sinh hư hay không? Nàng có biết nếu công chúa xảy ra chuyện gì, dù nàng không cố ý gây ra cũng sẽ mang tội phạm thượng hay không? Đừng nói mình nàng mà cả toàn vương phủ này cũng phải chịu tội!

Như Ngọc không lên tiếng chỉ biết cúi mặt nàng cắn mạnh vào môi dưới ngăn không cho bản thân phát ra tiếng khóc, không phải là vì nàng sợ hay hối hận việc đã làm mà là vì nàng đau lòng, lần đầu tiên Gia Khanh lớn tiếng với nàng như thế. Trước đây, dù nàng có làm sai chuyện gì y cũng không bao giờ lớn tiếng la nàng cả, mà chỉ nhẹ nhàng phân tích cho nàng thấy nàng sai ở đâu hoặc cùng lắm là giáo huấn mấy câu mà thôi. Nhưng lần này, vì một nữ nhân khác y lại lớn tiếng với nàng. Phải chăng trong lòng y nàng đã

không còn quan trọng, hay vốn dĩ nàng vốn không quan trọng với y mà chỉ đơn giản là một người bạn bình thường của y mà thôi!

Mặc dù đã cố gắng kiềm nén nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn rơi, nơi cổ họng ánh lên cái tư vị mặn đắng.

Nghe thấy tiếng nấc nhỏ nhỏ vang lên, Thiên Hàn bỗng giật mình. Y chỉ đơn giản muốn giáo huấn nàng một chút để nàng bớt đi cái tính ngang tàn của mình mà thôi, chứ thực không hề có ý làm nàng khóc. Nhưng sự thật bây giờ nàng đang khóc khóc vì y. Y đã làm hơi quá rồi sao?

Thiên Hàn bước đến bên giường, dùng tay nâng gương mặt của Như Ngọc lên một chút. Nhìn thấy những giọt lệ đang rơi khiến lòng y khó chịu vô cùng, vội vàng giúp nàng lau đi những giọt nước mắt rồi nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi! Ta không cố ý lớn tiếng với nàng!

Như Ngọc quay đi né tránh bàn tay của y đang giúp mình lau nước mắt, nàng nói trong tiếng nấc:

- Không, vương gia nào có lỗi! Người có lỗi là Như Ngọc, là Như Ngọc quá ngông cuồng quá tự đại!

Thiên Hàn khẽ run lên, y nhận ra sự oán trách trong lời nói vừa rồi, nàng đang lạnh nhạt với y nên mới gọi y là vương gia như thế. Có phải y đã sai thực rồi không? Thiên Hàn dùng hai tay nắm chặt bã vai Như Ngọc kéo nàng quay mặt nhìn đối diện vào y.

- Như Ngọc, nàng nhìn vào mắt ta đi! Trong mắt ta nàng không hề ngông cuồng cũng không tự đại! Nàng lúc nào cũng đáng yêu nhất cũng xinh đẹp nhất!

- Thật không?__ Như Ngọc nhìn vào mắt Thiên Hàn, chỉ thấy hình nàng in rõ trong đôi mắt y, đôi mắt đang đỏ hoe vì cái gì đó.

- Là thật! Người ta quan tâm nhất yêu thương nhất chính là nàng! Dù nàng có làm gì có như thế nào thì đối với ta nàng luôn là người đáng yêu nhất, hiền lành nhất! Trong lòng ta người quan trọng nhất chỉ có mỗi mình nàng!

- Ta không tin!__ Như Ngọc đột nhiên hét lên rồi bịt chặt hai tai lại__ Nếu ta thực sự là người quan trọng nhất của người, người người yêu thương nhất thì tại sao người còn có tình ý với Bảo An, còn mời mọc nàng ta đến vương phủ. Còn vì nàng ta lớn tiếng với ta? Ta không tin... không tin lời người nói nữa...người gạt ta. GẠT TA!

Thiên Hàn như chấn động vội ôm chặt Như Ngọc vào lòng, y siết chặt nàng hơn như muốn trấn an nàng.

- Ta không hề có tình ý với Bảo An! Đúng thật là ta có mời nàng ấy đến đây nhưng là vì có việc quan trọng phải bàn. Ta vốn dĩ chỉ xem nàng ấy như muội muội mà thôi! Xin lỗi nàng, ta đã biết chuyện nàng ấy trêu đùa nàng và đã thay nàng đòi công đạo rồi, sở dĩ lúc này ta lớn tiếng với nàng chỉ muốn giáo huấn nàng để nàng sau này không làm bừa như hôm nay nữa thôi! Nàng có biết nếu chuyện hôm nay đến tai các sứ giả Kim Tuyền quốc họ sẽ không để yên cho nàng hay không?

- Ta không tin.không tin lời người nói...nam nhân các người đều giống nhau, đều là kẻ nói dối...

Mặc cho Như Ngọc đánh, Thiên Hàn vẫn cứ ôm chặt nàng không phản kháng để cho nàng đánh cho hả giận. Y rất hối hận, đáng lý y không nên nhờ Bảo An giúp càng không nên bày ra chuyện này để dạy dỗ Như Ngọc. Tất cả đều là y sai. Y chỉ vì muốn biết rõ tình cảm Như Ngọc dành ỉnh và muốn cho nàng nhận ra tình cảm thật của mình mà nhờ Bảo An làm kẻ thứ 3. Y cứ tưởng Bảo An là người hiểu ý biết cách xử sự nào ngờ 16 tuổi vẫn là 16 tuổi suy nghĩ vẫn chưa chín chắn.

Nhìn Như Ngọc điên cuồng khóc như thế này làm tâm Thiên Hàn thêm đau hơn. Thà rằng nàng cứ đánh y như lúc này sẽ tốt hơn là cứ gào khóc không ngừng, y sợ nếu tình trạng này cứ kéo dài Như Ngọc sẽ gục đi vì kiệt sức. Cách duy nhất để cho nàng ấy bình tâm lại chỉ còn có thể là...

Đang trong lúc tinh thần bất định, đột ngột bị Thiên Hàn cưỡng hôn làm Như Ngọc giật mình thức tỉnh, nhưng mọi việc diễn ra nhanh quá làm nàng không thể nào cùng một lúc bình tâm lại, do đó theo quán tính sợ hãi nàng ngậm miệng thật nhanh thậm chí không nghĩ đến việc chính hành động đó của nàng đã cản phải môi Thiên Hàn làm y bật máu. Vị máu tươi vừa mặn vừa tanh tràn ngập trong miệng nàng làm nàng

sức tỉnh hoàn toàn, nàng mở to đôi mắt nhìn gương mặt ở rất sát nàng, gương mặt ấy đang nhăn lại vì đau nhưng vẫn không hề trách cứ nàng một lời.

- Nàng đã tỉnh tâm lại chưa?

Nhìn vết thương trên môi Thiên Hàn vẫn còn chảy máu nàng nghĩ hẳn là y đau lắm, thế nhưng câu đầu tiên y nói lại là lo lắng cho nàng làm nàng thấy hối hận vô cùng. Nước mắt lại bắt giắc trào ra. Nàng đưa tay giúp y lau đi những giọt máu không nên rơi kia mắng:

- Sao người lại ngốc như vậy? Máu chảy nhiều thế kia sao không tự lau đi!

Nở một nụ cười làm an lòng Như Ngọc, Thiên Hàn bắt lấy bàn tay nhỏ của nàng áp hẳn vào má mình nói:

- Người ngốc không phải ta! Rõ ràng là đang ghen mà không chịu thừa nhận!

- Ô! Huynh nói cái gì vậy? Ai ghen hồi nào!

- Thật không? Có thật là không ghen không?

Thiên Hàn vừa nói vừa ôm Như Ngọc vào lòng, không như cái ôm siết chặt trước đó lần này y ôm nàng rất nhẹ nhàng, kèm theo là những cái vuốt an ủi.

- Xin lỗi nàng! Ta không nên bày ra trò này để rồi khiến nàng chịu ầm ức như vậy!

- ...

- Giận rồi à? Sao không nói gì?

Thiên Hàn hỏi, y cuối mặt xuống xem thử người nữ nhi trong lòng mình im lặng là vì lý do gì? Có phải đã ngủ gật rồi không?

56. Quyển Ii – Chương 55

CHAP 55: NGƯỜI ĐỒNG HƯƠNG

Một gương mặt nhuộm màu đỏ e ngại đang ngượng ngùng cúi mặt xuống không dám nhìn lên y. Chợt thấy buồn cười, y thầm nghĩ “ không lẽ Như Ngọc sợ y nên không dám đối diện với y sao?”, Thiên Hàn chậm rãi nâng nhẹ gương mặt Như Ngọc lên nhìn để nàng nhìn thẳng vào mắt mình. Không hiểu sao tâm thấy xốn xang kỳ lạ, gương mặt thân quen ấy đang e lệ nhìn y thật là đẹp!

- Ngọc nhi..._ Thiên Hàn khẽ gọi với âm điệu tràn đầy tình cảm, gương mặt y từ từ cúi gần sát xuống Như Ngọc, rất chậm rãi.

- Khanh...cậu...

Ừm! Lâu lắm rồi y mới nghe thấy lại cái tên quen thuộc và cách gọi quen thuộc này. Nó càng làm y nhớ đến cái ngày hôm đó ở trên đồi khi cả y sắp rơi xuống vách núi. Lần đó y cứ tưởng mất nàng vĩnh viễn, là do ông trời thương sót cho hai người trùng phùng ở nơi này!

- Ngoan, không việc gì nữa rồi!

- Khanh...cậu..._ Như Ngọc nói nhỏ đến mức giống như nàng không hề nói vậy.

Nàng càng lùi lại thì Thiên Hàn càng thêm ép sát dù rằng đôi tay nhỏ bé đang cố ngăn cách cả hai nhưng có vẻ như không hiệu quả. Hơi thở nóng bỏng của Thiên Hàn thật sự làm Như Ngọc ngột ngạt, gương mặt càng thêm phấp phỏng. Nếu phía sau lưng nàng mà là vô tận có lẽ nàng đã nhích mãi không ngừng nhưng bức tường lạnh phía sau đã không cho nàng cơ hội lùi nữa, trước mặt nàng gương mặt anh tuấn kia đã rất cận kề ngay cả cái xoay đầu cũng không thể thực hiện được! Nàng đột nhiên thấy sợ, Gia Khanh hẳn sao không dừng lại cứ như bị ai đó mê hoặc mà nhìn nàng ướt át như thế?

- Khanh dừng lại..dừng lại đi...

Hình như âm thanh gọi của nàng quá nhỏ không đủ để cho Thiên Hàn nghe thấy. Bí quá, Như Ngọc định đánh y một cái cho y tỉnh lại nhưng cả người nàng đang bị y ôm rất chặt không thể cử động, điều này càng làm nàng thêm hoảng.

Bất ngờ, chiếc cửa sổ đột nhiên bật tung ra và đập thật mạnh vào hai bên bức tường. Cả Như Ngọc lẫn Thiên Hàn đều giật mình ngoài đầu nhìn xem chuyện gì đang xảy ra. Chớp lấy cơ hội Thiên Hàn đang lơ là nàng nhanh chóng vùng ra khỏi vòng tay của y, rồi chạy ra phía sau lưng y núp.

Khi Thiên Hàn quay lại thì chỉ còn nhìn thấy một nửa vế mặt thô con đang run rẩy phía sau tấm chắn dày, y lúng túng khi nhớ lại chuyện vừa rồi không biết cư xử ra sao cho phải lúc này. Thế nên chỉ biết buông một câu rồi nhanh bỏ chạy:

- Để huynh đi xem có chuyện gì!

Đôi mắt cúm con của Như Ngọc vẫn còn cho tới khi cánh cửa chính đóng chặt lại.

Bước ra khỏi phòng, Thiên Hàn vội chỉnh lại y phục đã bị nhàu rồi nhìn cánh cửa phòng lần nữa và tự cốc vào đầu mình mắng “ Người là đồ ngốc mà”. Kế đó y nhanh gọn nhảy lên nóc nhà phía tây, nơi có một tên mặc y phục màu lam đang ngồi ngắm sao trên trời, miệng lẩm bẩm “Thiên Hàn khôn kiếp kia! Ta thấy đầu óc người đâu có tồi lắm đâu sao chúng thuộc hạ mà người chọn không phải có vấn đề thần kinh thì cũng là tên phá đám hết vậy?”

Bước đến chỗ người kia, Thiên Hàn không cần ai mời tự động ngồi xuống bên cạnh người đó rồi nhìn lên trời ngắm sao cùng kẻ đó.

- Người sao vậy? Có gì buồn sao Thạch Bằng?

Thạch Bằng không trả lời Thiên Hàn, chỉ thở dài rồi ngã người ra sau nằm xuống, hai tay gối lên đầu. Thiên Hàn nhìn biểu hiện của Thạch Bằng đoán chắc hẳn đang có tâm sự buồn.

- Người bị thất tình đúng không Thạch Bằng?

- Người không phải vương gia đúng không?_ đột nhiên Thạch Bằng lên tiếng hỏi lại Thiên Hàn

Điều này làm Thiên Hàn hết sức ngạc nhiên, y cố gắng lục lại trí nhớ xem những ngày gần đây y có làm ra hành động bất thường gì khiến người khác nghi ngờ hay không? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không có, tất cả đều rất kín đáo kia mà! Vậy làm sao tên Thạch Bằng này đoán ra được?

- Vương gia không bao giờ nói chuyện như thế cả!_ Thạch Bằng bình thản đưa ra phân tích của mình_ Càng không bao giờ để lộ ra tình cảm của mình với chúng thuộc hạ hết!

Thiên Hàn nhú mày nhìn Thạch Bằng, trong đầu y bắt đầu tính toán nghĩ cách xử lý tên Thạch Bằng này, vì nếu để hắn sống thì chuyện y là vương gia giả sẽ bị bại lộ!

- Có phải người muốn ám toán Thạch Bằng này đúng không?

- Người nói xem!_ Thiên Hàn nhếch môi cười, thậm chí khen tên này rất thông minh có thể đoán trúng tất cả.

- Với năng lực của người mà muốn giết chết Thạch Bằng này có hơi tự tin quá không? Ta dù sao cũng đến trước người 10 năm, so về võ công và mưu mẹo hơn hẳn người!

- Ta đoán không sai, người đúng là đồng hương của ta! Có điều, trước khi xuyên qua đây ta cũng từng có vài năm làm đại ca xã hội đen lại là con nhà võ chính thống từng đoạt chức quán quân võ thuật cổ truyền! Ta không tin không làm gì được người!

Thạch Bằng lại thở dài rồi ngồi bật dậy, y lấy ra một cây sáo trúc nhỏ làm bằng ngọc thạch nhìn ngắm rồi hỏi:

- Nàng ấy cũng là người xuyên qua nữa sao?

Thiên Hàn giật mình hỏi:

- Người muốn nói ai?

- Vương phi của người đó!

- Người cũng biết nàng ấy nữa sao?__ Thiên Hàn nghi hoặc

- Hừ! Biết từ trước khi nàng ấy về vương phủ này làm phi nữa kìa! Đáng lý lần này ta về đây là tìm vương gia thật để đòi công đạo cho nàng ấy. Nhưng nhìn thấy cục diện trở nên như thế này không biết nên cười hay nên khóc nữa!

- Nên cười hay nên khóc? Thạch Bằng người muốn nói gì?

Thạch Bằng chợt rũ mi mắt xuống như nhớ lại quá khứ, ngọc tiêu trong tay y vẫn được y xoay đều đặn.

Thái độ này của Thạch Bằng làm Thiên Hàn khó hiểu, Thiên Hàn không tin Thạch Bằng tìm y đơn giản là để vạch trần thân thế của y, vì điều đó không có lợi cho hắn đừng quên hắn cũng là người xuyên không. Nếu y bị vạch trần thì y cũng sẽ vạch trần hắn cả 2 sẽ cùng nhau chết chung.

- Ta biết Như Ngọc từ hơn một năm về trước, ta cũng biết chuyện giữa hai người đó khi còn trẻ. Đó là lý do một năm qua ta rời kinh thành.

- Hóa ra người cũng yêu Ngọc tiểu thư!__ Thiên Hàn kinh ngạc thốt lên

- Đừng cắt ngang lời ta! __ Thạch Bằng khó chịu khi bị Thiên Hàn chen lời__ Nhưng ta không hề nghĩ rằng vương gia đã quên chuyện xưa, đến khi biết được mới vội vã trở về đây để khuyên can người, nói rõ mọi chuyện cho người biết. không may, giữa đường ta bị kẻ thù mai phục đánh trọng thương, phải tận 2 tháng sau đó mới về tới được kinh thành. Vừa về đến đây, nghe tin vương gia và vương phi đã làm lành làm ta vừa mừng vừa buồn, chỉ định đến gặp nàng ấy chúc phúc một câu muộn màng vậy mà...vậy mà tới lúc ta gặp lại thì lại phát hiện ra chuyện kinh thiên này!

- Ta hiểu! Bọn ta không cố ý cướp Như Ngọc của người! Xin lỗi!

Xẹt! Một tia sáng lóe lên ngay sau câu nói của Thiên Hàn. Một thanh đoản kiếm ngắn đã kề sát vào cổ Thiên Hàn, nhưng trông Thiên Hàn vẫn thản nhiên không có chuyện gì:

- Nếu các người mà cố ý thì đã bị thanh kiếm này lấy mạng từ lâu rồi!__ Thạch Bằng đằng đằng sát khí nói.

- Nhưng người sẽ không làm vậy đúng không?__ Thiên Hàn vừa nói vừa cười, đẩy đẩy thanh đoản kiếm ra khỏi cổ mình

Thu lại thanh kiếm, Thạch Bằng cũng thay đổi thái độ sang bình thường không vui cũng không nổi giận:

- Giết các người thì vương gia và Như Ngọc cũng không sống lại được, đã vậy còn cộng thêm một tội giết hoàng tộc bị truy sát cả đời, ta không ngu như vậy đâu!

- Ai biết được lẽ người yêu quá hóa khùng rồi sao! Ui!

Bị Thạch Bằng bắt ngờ ột cú đâm vào bụng, Thiên Hàn ôm đau oán hận nhìn Thạch Bằng, không nghĩ tên này là kẻ khó chơi như vậy. Như đã trả được hận, Thạch Bằng hết sức hài lòng với cú đâm vừa rồi vung vai đứng dậy hít một hơi khí thật dài, rồi nói tiếp:

- Nếu người không phải là vương gia hẳn có những thứ không biết! Nể tình là đồng hương ta sẽ nói cho người biết một số chuyện!

- Là chuyện gì?

- Sư phụ của Thiên Hàn thật là Đồng Nhân lão tiên, trước khi vương gia xuống núi có dặn với y rằng: Vào lúc người tròn 22 tuổi sẽ có một đại họa ập đến, tất cả chính là 1 lời sấm truyền “ Khi đó hoa Hắc liên sa nở, giọt máu Tú Lệ rơi và ngọc Lưu Linh tụt lại đúng vào ngày nhật thực thì ma quỷ sẽ xuất hiện, và tất cả sẽ chìm vào trong bóng tối vĩnh viễn chỉ có tội ác, máu và nước mắt”.

- Có chuyện đó nữa sao?

- Chuyện gì mà không có! Đừng quên chuyện chúng ta xuyên không cũng là một điều khó tin nhưng có thật đấy!

Thiên Hàn gật đầu tỏ ý hiểu:

- Sao có nhiều chuyện rắc rối như thế! Ngọc Lưu Linh thì ta biết còn hai thứ kia là cái gì ở đâu, thật là một mà!

- ... Hai thứ đó ta biết đó! Hắc Liên sa nghe nói là ở My Nguyệt giáo, còn Máu Tú Lệ chính là giọt nước mắt của dòng họ Tú Lệ, nhưng dòng họ này 20 năm trước đã bị duyệt vong chỉ còn sót lại một người nhưng đã bật vô âm tính!

- ...

“My Nguyệt giáo? Vân Lan hình như có liên quan đến những người này thì phải, hơn nữa những lời nàng ta nói hôm đó chứa nhiều ẩn ý khó hiểu. Chắc chắc nàng ta cũng biết về chuyện này! Để khi nào rảnh thử hỏi nàng ta xem nàng ta có biết về Hắc liên sa hay không? À khoan đã, lúc này Thạch Bằng nói năm Thiên Hàn 22 tuổi sẽ xảy ra nạn kiếp này mà hiện tại thể xác này đã 21 tuổi lẻ 11 tháng rồi, nếu vậy chỉ vón vện 1 tháng nữa thì đại nạn sẽ ập đến! Không được phải gấp rút tìm ra chân tướng chuyện này mới được!”

- Thiên Hàn! Thiên Hàn...hả?

- Người đang nghĩ gì đó?

- À! Chỉ nghĩ về một số chuyện xảy ra gần đây thôi!

- Ủm! Vậy người cứ tiếp tục suy nghĩ đi! Ta đi Kỷ Hương viện uống rượu đây!

- Ê! Ê! Tên Thạch Bằng kia! Người lãnh lương của ta không lo giúp ta làm việc mà đi uống rượu hoa hả?

Đang vận kinh công bay đi, Thạch Bằng ngoái đầu lại nói vọng với Thiên Hàn:

- Ta chỉ đi thư giãn tý mà thôi không lẽ cũng không cho! Dù bốc lột sức lao động của người khác thế nào cũng phải cho người khác thời gian nghỉ ngơi giải trí nữa chứ!

- Thư giãn cái đầu nhà người! Tai họa lớn sắp ập lên đầu rồi mà còn đi uống rượu hoa! Còn không mau quay về đây phụ ta điều tra chuyện này!

- Haiz! Chờ ta uống rượu tán gái xong sẽ về giúp người! Bây giờ thì kiếu!

Haiz! Thiên Hàn một mình giữa nóc nhà thờ dài mấy bận, y ngã người nằm xuống nhìn lên bầu trời đêm, trầm nghĩ về mọi thứ.

57. Quyển Ii – Chương 56

CHAP 56: CHẠM TÂM

“Trong bóng tối luôn có ánh sáng, trong ánh sáng luôn tồn tại bóng tối. Liệu có cách nào tách hai thứ đó ra riêng biệt hay không? Hay chỉ có thể chấp nhận dung hòa chúng lại! Vũ Thần Anh, năm ấy người đã nghĩ gì khi dùng ngọc Lưu Linh nhốt tà ma vào trong đó, có phải người muốn dung hòa chúng lại hay vì muốn tiêu diệt chúng?”

...

Cũng gần đó không xa, ngồi trên nóc nhà Vĩnh Tắc chống cằm bằng hai tay chán nản nhìn hậu viên vẫn còn sáng đèn lồng. Nơi đó có 2 bóng người, một người đang nhàn nhã ôm đàn gảy nên khúc tương tư sầu, với ngón tay lướt đi điệu nghệ trên từng dây đàn phát ra những giai điệu man mác buồn chạm đến tận đáy lòng của người nghe. Người còn lại là một nam nhân anh tuấn y đang tựa mình vào vào cột lim dim lắng nghe tiếng nhạc, một nét buồn vương trên gương mặt hùng khí ấy.

- Sư huynh! Huynh cố chấp quá!_ Vĩnh Tắc thở dài nói nhưng vẫn tiếp tục chờ xem mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào.

Tiếng đàn mỗi lúc ngày một bi thương hơn, đầy mọi cảm xúc nâng đến đỉnh điểm rồi bỗng dừng im bất, khiến cho người nghe giật mình như tỉnh cơn mộng tựa như chim non bị lạc mẹ ngơ ngác giữa nơi rừng hoang vu lạ lẫm.

Vân Lan trước sau vẫn không nhìn Vĩnh Quy, nàng ôm lấy cây cầm cổ của mình rồi xoay bước về phòng. Vốn đã quá quen với thái độ thờ ơ này của nàng nhưng Vĩnh Quy vẫn cảm thấy lòng chùng xuống với bao xót xa, không như mọi lần y sẽ đứng im tại đó nhìn bóng nàng biến mất đôi chân y đã không nghe theo lời y tự giác đi theo sau nàng. Nhưng cũng chỉ được một khoảng ngắn thì dừng lại vì phía trước phòng riêng của nàng đã xuất hiện, y không dám thất thố xông mà chỉ biết lẳng lặng nhìn, cánh tay nâng lên về phía nàng nhưng cuối cùng lại bỏ xuống một cách bất lực:

- Có thể cho huynh biết vì sao muội không bao giờ ngẩng mặt lên nhìn huynh dù là một giây ngắn ngủi?

Chợt! Vân Lan dừng chân nhưng không quay đầu lại, đáp nhẹ:

- Bởi vì... Vân Lan không muốn người ôm hy vọng để rồi thất vọng. Trước khi mọi thứ chưa đi quá xa xin hãy dừng lại. Cái đau đứt khoát vẫn sẽ ít đau hơn cái đau của những sai lầm nối tiếp sai lầm!

Lạnh! Y cảm thấy rất lạnh không phải y lạnh vì cái lạnh của hơi sương đêm nay mà lạnh vì cái lạnh từ tim lan tràn ra bên ngoài thể xác y. Là 3 năm, đã 3 năm rồi kể từ ngày đầu tiên y gặp nàng lúc đó nàng chỉ mới là một kỹ nữ vô danh bán nghệ ở Kỳ Hương lâu. Lúc ấy y cùng Thạch Bằng đến Kỳ Hương để tìm vương gia vô tình ra tay cứu giúp một kỹ nữ vô danh bị khách làng chơi trêu chọc. Đôi mắt nàng lúc ấy ảm đạm nhìn y tựa như khối sương không thể chạm đến làm y nao lòng, chỉ duy nhất một lần ấy nàng nhìn y nhìn bằng đôi mắt chân thực nhất của nàng và cho đến tận bây giờ nàng không bao giờ nhìn lấy y thêm lần nào nữa. Nàng vẫn gầy dần cho y nghe, vẫn trả lời câu hỏi của y nhưng lại không nhìn y? Vì sao? Vì sao lại thế? Suốt ba năm qua y luôn tìm kiếm câu trả lời nhưng vẫn không tìm được là y không tốt hay vì nàng đã yêu người khác rồi! Tất cả đều không phải, lý do thực sự chỉ có mỗi nàng biết mà nàng lại chẳng bao giờ nói ra cho y nghe!

“Chẳng lẽ nàng cứ lạnh nhạt với ta như thế mãi mãi sao Vân Lan?”

- Có phải trong lòng muội đang chất chứa một niềm uẩn khuất không thể nói phải không?

Cả thân thể Vân Lan đột nhiên run lên bần bật, lần thứ hai trong cuộc đời nàng đối mặt với Vĩnh Quy nhìn Vĩnh Quy, nhưng không phải là đôi mắt ảm đạm ngày nào, cũng không phải đôi mắt dịu dàng mà nàng dành cho Như Ngọc mà đó là ánh mắt của kẻ đang hoang mang:

- Huynh...huynh, có phải huynh đã biết chuyện gì đúng không?_ Vân Lan ấp úng nàng như muốn căng tròn cả đôi đồng tử nhìn Vĩnh Quy.

- Huynh không biết, chỉ mơ hồ nhận thấy như thế! Huynh cảm thấy dường như muội đang che giấu một chuyện quan trọng gì đó mà không thể nói thành lời! Có phải đúng là như vậy, vì nó mà muội luôn lạnh lùng với huynh đúng không?

Cảm nhận được ư? Ma ma, Kỳ Phương, Lạc Minh, Như Ngọc và ngay cả Thiên Hàn chưa từng có ai nói với nàng rằng họ cảm thấy điều gì đó từ nàng, chỉ có y Vĩnh Quy người mà nàng không bao giờ muốn đối diện lại nghe ra tâm sự của nàng. Phải chăng thứ mà thiên hạ gọi là tri âm chính là đây, cùng nhau thấu hiểu đối phương cùng nhau nghe ra được lời đối phương không thể nói. “Nếu thật là vậy, Vĩnh Quy chúng ta sinh ra đã vô duyên vô phận ngay cả làm đôi bạn tri âm cũng không có. Số của Vân Lan đời này đã định như vậy rồi: suốt đời suốt kiếp không có tình không có tâm mãi mãi cô độc. Xin lỗi, vì Vân Lan đã phụ tấm chân tình của Vĩnh Quy!”

- Vân muội chờ đã!_ nhìn thấy Vân Lan có ý định xoay bước Vĩnh Quy hốt hoảng_ Có phải huynh đã nói sai rồi không?

- Không! Huynh không nói sai! Chỉ có Vân Lan là đang sai thôi! Chúng ta định sẵn là vô duyên vì thế xin huynh hãy dời bước quay về đi.

- Huynh sẽ không về khi chưa biết rõ được lý do!

Siết chặt cổ cầm vào ngực, từng hơi thở của nàng thêm nặng nhọc. Nàng vội vã quay mặt đi như muốn che dấu nét gì đó đang hiện lên trên gương mặt xinh đẹp ấy.

Nhìn thấy, Vĩnh Quy vô cùng lo lắng muốn chạy đến xem thử thì bị Vân Lan ngăn lại:

- Đừng đến gần! Coi như Vân Lan cầu xin huynh hãy quay về đi! Hoặc là Vân Lan sẽ tự vẫn nơi đây!

Tự ...vẫn! Nàng không muốn đối diện với y đến thế sao?

- Được! Vĩnh Quy sẽ quay về nhưng chỉ đi khi nào muội cho huynh biết được lý do thực sự! Dù lý do đó có thế khiến huynh đau phé cả tâm can!

- Được! Vân Lan sẽ cho huynh biết lý do! Đó là vì... tâm Vân Lan đã có người khác rồi và người đó có dung mạo tựa như huynh, mỗi khi nhìn huynh sẽ làm Vân Lan nhớ đến con người đó cho nên Vân Lan không muốn đối diện với huynh!

Rầm!

Cánh cửa gỗ đóng lại thật mạnh sau lời nói cuối cùng. Vĩnh Tắc từ trong bóng tối xuất hiện bước đến gần vị sư huynh cố chấp của mình vỗ nhẹ lên vai y an ủi:

- Sư huynh...

- Người đó là Lạc Minh hoàng tử cao quý đúng không?

- ...

Vĩnh Tắc không dám lên tiếng trả lời y chỉ có thể im lặng cùng màn đêm, bởi lẽ sư huynh y nói không sai huynh ấy quả thực có khuôn mặt khá giống Lạc Minh hoàng tử, và đoán chắc có lẽ người mà Vân Lan nói đến hẳn chính là Lạc Minh hoàng tử! Là nghiệt duyên, chính là nghiệt duyên!

...,

Phong Vĩ, từng được mệnh danh là cánh rừng thưa của những cây phong lá đỏ, nó không những đẹp về diện mạo mà còn là nơi diễn ra biết bao nhiêu thiên tình sử các cặp giai nhân Nhã Phủ quốc. Nhắc đến Phong Vĩ điều trước tiên mà ai cũng nghĩ đến chính là hình ảnh của những chiếc lá phong đỏ rơi xuyên vào không gian tạo nên một khung cảnh lãng mạn. Nhưng đó đã là chuyện của từ rất lâu về trước, một đợt chiến tranh qua đi đã cướp mất Phong Vĩ xinh đẹp ngày nào của Nhã Phủ quốc, không còn những khung cảnh nên thơ cho các cặp tình nhân và cũng không còn hồ Vĩnh Liên với ngập tràn đóa hoa sen tinh khiết tất cả chỉ còn lại những cây phong già nua xơ xác và một cái hồ cô độc quạnh hiu.

Phong Vĩ giờ đây vô cùng im ắng vì không còn một ai ngó đến nữa bởi cái diện mạo bề ngoài của nó, người qua kẻ lại cũng chỉ liếc mắt nhìn rồi thờ ơ quay đi, những ai có tâm một chút thì nán lại vài giây thương tiếc ột cảnh đẹp một thời để rồi họ cất bước đi chân. Nhưng tất cả họ không hề có ai biết được rằng Phong Vĩ mà họ vô tình lướt qua mỗi ngày đã sống lại nhưng là chỉ với một phần nhỏ ở tận sâu bên trong lòng của nó, nơi đây, những chiếc lá khô đã rụng chưa kịp hòa tan vào đất mẹ vẫn còn lưu luyến với cây ngày đêm không mệt mỏi tung mình theo gió để tìm đường về với cảnh, những dòng nước xuôi len lõi qua từng khe đá lọc sạch mình để tràn về với Vĩnh Liên hồ và tại đó những nụ liên hoa vẫn đang ngày đêm ấp ủ mơ ước một ngày được trở thành thất liên hoa như những đóa thất liên hoa đã nở. Chỉ một từ “đẹp” để nói lên tất cả, Phong Vĩ của ngày nào đã trở lại tại nơi này!

- Vương gia này, Bảo An không hề nghĩ ở tận sâu bên trong khu rừng hoang phế này lại có một nơi tuyệt đẹp như vậy đó! Đúng là cảnh đẹp tại thế gian mà không ai biết đến!_Bảo An tíu cả mắt cười, nàng khen không phải là để lấy lòng ai mà là thật ngưỡng mộ cảnh đẹp nơi đây.

- ...

Thiên Hàn đáp lại lời Bảo An là một nụ cười ngụ ý rồi lại phóng tầm mắt thưởng cảnh đẹp. Chính vì ai cũng như Bảo An cứ tưởng rằng khu rừng Phong Vĩ chỉ là một rừng thưa hoang phế không ai muốn đến nên những cuộc họp bí mật của quốc gia tại nơi này mới không bị bại lộ. Vừa là nơi an toàn vì không có ai thêm đặt chân đến vừa là nơi có cảnh đẹp như chốn tiên bồng để thưởng, quả là một nơi tuyệt vời cho những cuộc họp bàn chính sự không đầu so kíp. Lúc đầu bản thân y cũng như Bảo An nhìn bề ngoài Phong

Vĩ mà chê bai mãi cho tới khi hoàng huynh hẩn bí mật hẹn gặp bàn chính sự tại đây thì mới hay mình đã sai lầm trong nhìn nhận.

- Công chúa đã học thuộc hết những gì ta dạy chưa?

- Rồi! Nhưng Bảo An thấy nó hơi bị kỳ, có quá lộ liễu không?

- Ta chưa thấy ai như ngươi hết! Đã mang tiếng là đi “cua trai” còn ngại mặt dày nữa à?

- À! Ừm!_ Bảo An cúi mặt ậm ừ cho qua dù rằng nàng không hiểu mấy ngôn ngữ Thiên Hàn dùng nghĩa là gì, nhưng cũng đoán được y đang mắng mình ngu nên đành ậm ừ cho qua.

Nhìn bộ dáng lo lo sợ sợ của Bảo An chỉ làm Thiên Hàn muốn cười nhưng nghĩ lại y cũng thông cảm cho nàng ta vì ai mà chả thế, đứng trước tình yêu ai cũng là kẻ yếu đuối thậm chí cư xử như một đứa trẻ con. Y cũng từng như thế khi đứng trước của phòng Như Ngọc mà, cứ đứng lố lố mãi không dám bước vào chỉ khi nghe có tiếng người đến gần sợ bị người khác nghi ngờ mới liều mạng xông vào đại, cuối cùng thì cũng chỉ nói được có hai câu không trọn vẹn rồi bỏ trốn! Haiz! Đúng là nhắc lại quá khứ lại thấy buồn cười vì tính nhút nhát của y lúc đó quá!

- Lấy hết can đảm ra mà đối diện với y đi! Nếu chuyện hôm nay mà không thể giúp cho công chúa người thành công thì hai người các người xem như là vô duyên thật rồi, không ai có thể giúp được nữa đâu! Vì vậy, sau này cũng đừng có mà đeo bám ta này nọ nữa đấy!

Bảo An ngẩng mặt lên, đôi mắt lo lắng đã sớm muốn nản, nàng vội chụp tay áo Thiên Hàn năn nỉ:

- Giúp Bảo An nha! Đừng bỏ Bảo An một mình, Bảo An sợ lắm!

- Yên tâm, ta sẽ ở phía sau bụi cây kia chỉ điểm cho cứ tỏ ra bình thường là được, dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra tuyệt không được lùi bước nghe không!_ Thiên Hàn lựa lời an ủi_ Người đến rồi! Mau chỉnh chu lại bộ dáng đi, ta núp đây!

Nhìn Lãnh Thùy Phong đang từ xa bước đến, Bảo An thầm nuốt một ngụm nước bọt đè nén sự run sợ đang hoành hành trong lòng nàng. Tự rót ỉnh một chén trà nóng, rồi nặn ra một nụ cười tự nhiên nhất, chỉnh lại cách ngồi sao cho giống như một thực nữ và...nàng chờ!

58. Quyển II – Chương 57

CHAP 57: NHÂN DUYÊN

Thùy Phong có lẽ vì bận suy nghĩ nhiều chuyện nên không chú ý xung quanh, khi y đặt chân đến nấc thềm thứ nhất của đình viện thì mới thôi suy nghĩ. Y ngẩng đầu nhìn lên, hiện lên trong mắt y trước nhất là 1 bóng hình diễm lệ, nàng đang mãi mê thưởng cảnh đẹp đến mức không phát hiện ra rằng đang có kẻ vô ý xâm nhập vào không gian yên bình của mình. Thùy Phong nhất thời rung động cả tâm tư, y như kẻ bị người khác điểm huyệt cứ mãi ngây người nhìn nàng. Y không thể ngờ người mà y luôn cố gắng gặp vẫn không thể gặp được, nhưng chỉ một sự tình cờ lại có thể hội ngộ.

Là kẻ đứng ngoài cuộc Thiên Hàn hoàn toàn nhìn thấu rõ cả tâm tư của hai người kia, một kẻ thì lo lắng quá hóa ngốc chỉ biết làm pho tượng cười không nhúc nhích, một kẻ thì sợ mình mơ ảo nên cũng không dám động sợ người ngọc hóa hư không. Chuyện cứ như thế này e là có kéo dài đến ngày mai cũng không được việc, một ông mai giấu mặt như y xem ra có đất dụng võ rồi!

Lợm lấy một cục đá nhỏ gần đó Thiên Hàn ngắm thẳng vào người Bảo An mà ném, buộc nàng ta tỉnh mộng để diễn tiếp.

Cái đau nhói lên bất ngờ làm Bảo An nàng giật mình mọi sợ hãi bỗng chốc bị viên đá nhỏ đánh tan, ban đầu nàng có hơi cuồng những ngay sau đó đã kịp điều hòa nhịp tim. Dù muốn hay không nàng đã phóng lao thì phải theo lao, người đã đến màn kịch đã bắt đầu nàng buộc lòng phải diễn thôi:

- Ô kìa! Người có phải là Thùy Phong vương tử?_ Bảo An giả vờ tỏ thái độ bất ngờ, nhưng thực chất trong lòng nàng đang dậy sóng, đôi chân cứ mãi không yên muốn được bỏ chạy ngay tức khắc, may là nàng vẫn giữ chúng lại được.

- Thật thất lễ! Thần là Lãnh Thùy Phong thế tử của Lòng Bình vương, xin cuối đầu hành lễ với Bảo An công chúa!

- Ấy ấy! Vương tử xin đừng đa lễ như vậy! Nơi đây không phải hoàng cung hãy bỏ qua các lễ tiết rườm rà đó đi! Thật là tình cờ khi một nơi vắng vẻ như thế này lại có thể gặp được vương tử! Mời người ngồi xuống đây!_ Bảo An dịu dàng nói.

Thùy Phong tạ lễ xong thì đứng dậy, y không có ý định ngồi chung một bàn với Bảo An vì sợ bị người khác trông thấy. Mặt khác, y lại đảo mắt xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Tam vương gia Thiên Hàn nhưng không thấy khiến lòng y sinh nghi:

- Thưa công chúa, Thùy Phong chỉ đi tản bộ ở bìa rừng nhưng vì bận lo suy nghĩ nhiều chuyện nên mới lạc vào tận đây phá vỡ không khí thong thả của công chúa. Mong công chúa thứ tội!

- Vương tử có tội gì chứ! Cảnh đẹp là của chung ai muốn ngắm thì ngắm sao lại là phá hư được. Nếu Vương tử đã vô tình đến đây coi như chúng ta có duyên. Hay người hãy ở lại cùng Bảo An đôi lời tâm sự!

- Thùy Phong không dám! Thùy Phong còn bận chuyện tư xin được phép cáo lui trước!

- ĐỨNG LẠI!

Bảo An đột ngột đổi thái độ nói tựa như ra lệnh. Lúc Thùy Phong xoay người lại đã không còn nhìn thấy một thực nữ dịu dàng mà là một người tạo cho y cái cảm giác sợ hãi.

- Chẳng lẽ nói chuyện với Bảo An đáng sợ như vậy hay sao mà chưa gì vương tử đã đòi bỏ đi? Hay trong mắt người Bảo An vốn không xứng đáng để cùng trò chuyện.

Nghe vậy, Thùy Phong bối rối giải thích

- Không có, Thùy Phong không có ý đó! Công chúa là cành vàng lá ngọc Thùy Phong mới là người không xứng cùng người nói chuyện. Xin công chúa đừng làm khó Thùy Phong, xin cho Thùy Phong được phép cáo lui.

Thùy Phong quả nhiên nói là làm, y quay đi bước vội vã hết như muốn chạy trốn. Bảo An dù tức giận nhưng cũng không thể làm gì chỉ biết giậm chân tại chỗ tức tối. Bỗng có một cái bóng đen lướt nhanh qua nàng nhắc:

“Đuổi theo hắn mau!”

“Nhưng...”

“Nên nhớ, nếu lần này hắn đi sẽ là đi mãi mãi không qua đầu lại với ngươi nữa đâu! Đuổi theo mau!”

Bảo An bậm môi do dự, nhưng tình thế quá bức bách không cho nàng suy nghĩ quá lâu vì vậy nàng đã làm theo chính trái tim mình bảo vội vã đuổi theo Thùy Phong. Nhưng nàng lại quên một chuyện quan trọng là nàng đuổi theo để làm gì? Lúc này chưa hỏi ý Thiên Hàn là: y kêu nàng đuổi theo Thùy Phong để làm gì và sẽ làm gì sau đó nữa!

- Không ngờ tình thế lại không như dự tính của mình, coi bộ phải tung chiêu cuối rồi! Thùy Phong a! Là vị biểu ca này không tốt ép bức đệ, nhưng hãy hiểu cho biểu ca biểu ca là vì Nhà Phù quốc vì sự yên bình của hai nước mà thôi!

Bảo An cứ chạy đuổi theo Thùy Phong còn Thùy Phong thì cứ như co giò chạy không dám ngoái đầu lại phía sau mặc dù biết phía sau có người đang cố chạy theo y, mà Bảo An cũng không dám lên tiếng gọi. Khi Bảo An đuổi theo sau cách Thùy Phong chừng 3 mét thì từ phía sau lưng nàng một lực rất mạnh xô tới làm nàng té thẳng xuống hồ không kịp trở tay. Nghe tiếng động lớn vang lên từ hồ cùng nước tung cao Thùy Phong giật mình, nhanh như chớp y đưa tay vào lớp áo trong nắm lấy thanh nhuyễn kiếm đồng thời xoay người lại. Không như y tưởng sẽ là một toán thích khách xuất hiện mà là Bảo An công chúa đang

ngụp lặn dưới hồ nước không thể kêu cứu. Không nghĩ nhiều, Thùy Phong nhanh chóng nhảy xuống nước giữ lấy Bảo An.

Thiên Hàn lúc này mới lộ mặt bước ra nhưng Thùy Phong bận lo cứu lấy Bảo An nên không biết đến. Y cười xán lạn, hay tay chấp ở phía sau rồi thông thả cước bộ về thành, miệng vẫn còn lẩm bẩm vài câu:

- Bảo An người sau này không được quên ơn của Thiên Hàn này đâu đấy nhé! Ông mai trẻ này đã làm xong nhiệm vụ. Chúc hai người hạnh phúc vĩnh niên!

...

Núi Hoắc Liễn là khu rừng nằm ở phía đông biên giới Minh Phiến quốc nổi tiếng là một ngọn núi đầy hiểm trở, nhiều thác suối ghập ghềnh cùng với những vách đá cao dựng đứng. Tuy nhiên, bù lại đây chỉ là một ngọn núi thấp nghiêng một bên theo kiểu tam giác vuông, cho nên bên kia đối diện là một đường đá bằng phẳng kéo dài lên đỉnh núi nhờ vậy mà đường lên núi cũng rất dễ đi nếu biết ý. Hoắc Liễn tuy nằm gần Kỳ Sơn nhưng nhiều năm qua nơi đây không hề bị sự tầm tới của Kỳ Sơn lay nhiễm, thậm chí còn đối ngược hoàn toàn với Kỳ Sơn. Nhưng một tháng đổ lại đây mọi thứ đã đổi khác, nhìn lên bầu trời Hoắc Liễn là mây đen quần vũ, không gian trong rừng phủ đầy chướng khí ngay cả những cây cổ thụ già cũng chịu không nổi mà rũ màu xuống một cách thê lương, nước suối trở nên đen và nồng nặc mùi khó ngửi, muôn thú không biết vì lý do gì mà lại chết đột ngột nhiều làm cho Hoắc Liễn bỗng chốc trở thành một vùng đầy xác thú.

Một nơi đáng sợ như thế ấy vậy mà lại xuất hiện ra một sơn trại ngạc nhiên hơn là chỉ trong vòng 1 tháng sơn trại ấy lại phát triển cực thịnh từ hơn 30 lên thành 3000 sơn tặc và trở thành mối lo ngại của triều đình. Thứ nhất là tính tàn ác của bọn sơn tặc thứ hai là âm mưu tạo phản đang dần hình thành trong ý thức của chúng. Nếu như Minh Phiến quốc đang rơi vào thời kỳ suy thoái hay thiên tai chẳng hạn thì điều trên nghe có vẻ rất hợp lý nhưng đây là thời bình, dân chúng cơm no áo ấm việc gì phải trở thành sơn tặc việc gì phải đi bạo động như thế? Câu hỏi đó không một ai giải đáp được, chỉ có thể tự đi đến sơn trại ấy để mà tìm hiểu.

Một tùy binh chạy từ trong núi Hắc Liễn ra bìa rừng, vừa giáp mặt với đoàn quân đã quỳ xuống hành lễ:

- Bẩm vương gia, theo đội tiên phong dò la đường phía trước thì không phát hiện gì khả nghi cả!

- Không phát hiện gì? Lại Thật!

Trước khi dẫn binh đến đây dẹp sơn tặc y đã tìm hiểu rất kỹ về bọn sơn tặc này. Bọn chúng vốn chỉ là một nhúm nhỏ sơn tặc cách đây một tháng nhưng kể từ khi vị tân thủ lĩnh mới lên thì đã thay đổi hoàn toàn. Một đội binh tinh nhuệ phải mất mấy năm để huấn luyện, vậy với một tháng những kẻ xuất thân từ nông dân ngày ngày chỉ biết cầm cuốc làm sao có thể vung đao múa kiếm bầy trợn chẳng khác gì một đội binh được huấn luyện tinh nhuệ. Nhưng điều y chú tâm nhất lúc này là thủ lĩnh của bọn chúng, kẻ này hẳn tài năng rất ỏi gây dựng được sơn trại như thế. Thông tin về người này mà Thiên Hàn kiếm được không nhiều chỉ biết hẳn cũng từng là một võ sĩ nhưng chưa từng tham gia thi tuyển võ trạng nguyên. Vũ khí y dùng là Hoắc Long thương, một đầu là lưỡi thương sắc bén đầu còn lại là cán thương ở đỉnh cán thương được đính một viên Hắc ngọc lớn, nghe các tướng từng đi thảo phạt đám sơn tặc này kể lại: Khi đang giao đấu với người này thì đột nhiên viên ngọc phát ra tia màu đỏ và rồi ngay sau đó họ bị mất hết sức lực mà gục ngã. Đúng là chuyện dị thường!

Chính vì hoàng huynh đã ba lần cử binh đi thu phục nhưng đều bại trận vì vậy mà y lúc này lại có việc để làm.

Nhắm mắt định thần một chút, Thiên Hàn bắt đầu hồi tưởng lại những gì đã học về binh pháp do ông nội truyền dạy kết hợp với ký ức không trọn vẹn của Vũ Thần Anh y hoàn toàn tự tin mình có thể đánh thắng trong trận càn quét sơn tặc lần này dù rằng đây là lần đầu y xuất trận một mình. Thiên Hàn ngẩng cao đầu nhìn lên hít lấy một hơi không khí tươi mát giúp cho tinh thần trở nên sáng khoái hơn. Cười trên con Thiên mã, Thiên Hàn tỏ ra khí chất uy phong của một vị tướng anh tài. Với đôi mắt sáng tựa minh châu và nụ cười vững vàng trên môi làm cho cả ngàn binh tướng tin tưởng vô cùng. Không chần chờ thêm giây phút nào nữa, Thiên Hàn lập tức ra lệnh:

- Tả Y dẫn 300 bộ binh mon theo vách núi dựng đứng đánh úp vào doanh trại của sơn tặc, và phải nhớ chỉ khi nào bọn sơn tặc xuất trận mới đánh vào tránh bị dây động rừng. Nhớ, đừng lạm sát vô can với những

ai có ý buông gươm đầu hàng chỉ cần bắt sống về là được!

- Tuân lệnh!

Thiên Hàn lại quay sang Vĩnh Quy:

- Theo hỗ trợ cho họ!

- Tuân lệnh!

- Hào tướng quân chỉ huy 300 cung binh đi ở phía sau đội quân, khi giao chiến tìm cách vòng ra sau lưng bọn sơn tặc chặn được lui của chúng.

- Tuân lệnh!

- TIẾN QUÂN!_ Thiên Hàn hô lớn tiếng rồi thúc ngựa cùng đoàn binh tiến vào bên trong núi Hoắc Liễn

59. Quyển Ii – Chương 58

CHAP 58: GIAO CHIẾN

Cả đoàn binh gồm hơn 3000 người ồ ạt tiến sâu vào Hoắc Liễn khí thế như vũ bão hướng thẳng doanh trại kẻ địch mà đi. Nhưng chỉ mới vừa lên lưng chừng núi cả đoàn quân đã phải dừng lại vì một người lạ mặt chặn lại. Người này, đôi mắt màu nâu kết hợp với mái tóc bạch kim dài đến tận chùng lưng, mày tướng đậm tô điểm trên khuôn mặt cương nghị cùng với nụ cười đầy ý tứ.

“Một người một ngựa ngang nhiên chặn ngay trước mũi tiến của đoàn quân triều đình ắt hẳn bản lĩnh không nhỏ” nhiều binh lính có kinh nghiệm đảo mắt dò xét người này nhận xét như thế rồi hướng về chủ tướng mình chờ ý.

- Vị cười hắc mã dẫn trước đoàn binh có phải là tam vương gia của hoàng triều Lãnh Thiên Hàn!_Người lạ mặt lên tiếng, âm giọng cao vút vang dội khắp nơi tỏ ra một uy thế lấn át.

Thiên Hàn cẩn trọng đánh giá người trước mặt, nói thật dù nhìn từ góc độ nào y cũng không tin con người trước mặt này có thể là người xấu được, nếu không muốn nói là hẳn giống như một vị tướng quân bị thất lạc binh sĩ. Lại nhìn đến vũ khí, Thiên Hàn nhận ra ngay đó là Hoắc Long thương với đặc trưng là viên Hắc ngọc sáng chói mà người người vẫn nói:

- Còn người hắc mã là Phù Thương, thủ lĩnh sơn tặc núi Hoắc Liễn.

- Vương gia thật tinh ý!_ Phù Thương nói mà lại cười như đùa_ Phù Thương chỉ là một sơn tặc tầm thường ở núi Hoắc Liễn này chứ nào phải đâu một nhân vật vang danh bốn bể, mà phải khiến triều đình lo sợ tới mức điều động cả vương gia oai hùng cùng một đoàn binh tinh nhuệ như thế này tới đây để dẹp loạn?

- Ha ha! Phù Thương thủ lĩnh nói thiếu rồi người đứng là sơn tặc nhưng là một sơn tặc danh tiếng lẫy lừng không ai không sợ. Thậm chí cả thần núi Hoắc Liễn này cũng vì sợ người quá độ đến mức héo hon từng ngày nữa kia!_Thiên Hàn đổi lại một câu hài hước.

- Bằng sơn vương gia của Minh Phiến quốc mà cũng biết nói lời bông đùa thật là khó tin! Đúng là lời thiên hạ đồn không đáng tin chút nào! Haiz!

Phù Thương lại cười, nhưng cái cười lần này khác hẳn nụ cười mà Thiên Hàn nhìn thấy trước đó. Một sơn gió lạnh tảo vào người Thiên Hàn như báo hiệu một điều không tốt, y cứ cảm thấy con người trước mặt đang thay đổi. Là đôi mắt, đôi mắt của Phù Thương đang chuyển dần sang màu sẫm, màu đỏ huyết!

- Phù Thương!_ Thiên Hàn lại gọi lần nữa, gấp rút.

- Thiên Hàn, người hôm nay kéo binh đến đây là muốn san bằng sơn trại của ta chứ gì! Hừ! Để ta xem tài cán của người thế nào mà người người luôn tôn sùng người như thế! Người đầu tiên lên tàn sát hết bọn chúng không chừa một ai!

Lời Phù Thương vừa dứt thì những bụi rậm ở đằng sau lưng hắn hàng loạt sạt tung ra, vừa sạt lên vừa hò hét dữ dội hướng thẳng vào quân triều đình không đợi chờ thêm bất cứ hiệu lệnh nào.

Thiên Hàn không nao núng thúc ngựa lùi về sau rồi ra lệnh cho tốp quân tiên phong tiến lên đánh đợt đầu. Bản thân y đứng ngoài trận giao chiến âm thầm đánh giá rồi lên kế sách đánh chính. Càng nhìn Thiên Hàn càng thấy lạ không chỉ Phù Thương lạ mà những tên sạt tung đó cũng lạ. Bọn chúng dường như không có cảm giác chỉ biết đánh và tiến về phía trước dù trên người đã bị chém đến mức không còn nhận ra vết thương nào nữa.

- Thiên Hàn người sợ rồi à? Sao không dám đánh mà chỉ biết lùi lại phía sau run rẩy sợ hãi như tên hèn nhát thế kia! Vào đây nào! Ta với người đấu với nhau một trận sống chết cho đáng mặt anh hùng nào!

Lời Phù Thương vang lên chế nhạo Thiên Hàn, nhưng Thiên Hàn tuyệt đối không để cho những lời nói kích đó làm mình mất bình tĩnh. Trong đánh trận quan trọng nhất là “tĩnh” tĩnh của tinh táo và tĩnh trong cách biến tấu hành động từ “tĩnh sang động”. Muốn thắng phải dùng mưu mà muốn mưu kế thành công phải biết được tình hình và hiểu rõ thực lực của bản thân lẫn đối phương. Chính vì vậy mà giờ phút này với y vô cùng quan trọng, y phải tìm cho ra chỗ hiểm yếu của kẻ địch càng nhanh càng tốt để mà khi ra tay nắm chắc phần được thắng và giảm thiểu được tổn thất đến mức thấp nhất có thể.

“Tại sao chúng không biết đau đớn? Ngay cả một biểu lộ cảm xúc nhỏ nhất cũng không có! Chẳng lẽ bọn chúng không phải là con người mà chỉ là những cái xác vô tri biết lê thân đi chém loạn xạ! Càng nhìn chúng càng giống như những con rối, mà đã là con rối hẳn phải có người điều khiển giật dây. Nếu vậy, chỉ cần tập trung đánh kẻ giật dây đó thì những con rối sẽ tự động tan rã. Suy diễn như vậy có đúng không?”

Một binh sĩ ngã xuống rồi lại thêm một ngã xuống, số lượng binh lính triều đình ngã xuống càng lúc một nhiều trong khi bọn sạt tung thì vẫn còn nguyên đó không thiếu một. Chúng ngã xuống rồi lại đứng lên hung hãn hơn trước chẳng mấy chốc đội quân tiên phong chỉ còn lại chưa được một nửa, chẳng những thế, sĩ khí của binh lính đã mất đi hoàn toàn thay vào là nét sợ hãi lộ rõ đã biến họ thành những người bất động run tay kiếm không dám đánh tiếp vào bọn sạt tung mà chỉ biết né và trốn. Những binh sĩ phía sau chưa tham chiến cũng thấy sợ hãi vô cùng, khí thế nào nùng hoang mang bao trùm đoàn quân, tất cả đều hướng ánh mắt về phía chủa tướng như cầu mong điều gì đó.

Thiên Hàn nhìn đội quân tiên phong rất đau lòng và cũng y hiểu những ánh mắt kia của những người còn lại nghĩa gì, nhưng hiện tại y lực bất tòng tâm đã không thể lùi và cũng không thể tiến. Nhưng càng nhìn cảnh trước mắt càng nghe thấy những tiếng la hét đau đớn của đội binh tiên phong y không cảm lòng được, ngay lập tức truyền lệnh thu binh trong tiếng cười ngạo nghễ của Phù Thương:

- Ta cứ tưởng vương gia vương triều oai phong lẫm liệt thế nào ấy thế mà khi xuất trận cũng chỉ là một tên sợ chết!

Thiên Hàn siết chặt dây cương cầm phần nhìn bọn sạt tung. Y không thể lui binh vì bây giờ có muốn lui cũng lui không kịp bọn sạt tung đó nhất định sẽ tàn sát đến cùng. chỉ còn một đường duy nhất là chiến tử kẻ địch.

Chợt, Thiên Hàn nhận ra một điểm rất lạ, Phù Thương hẳn lúc nào cũng đứng ở giữa đám sạt tung mà đánh dù là lúc đang đánh và sau khi đánh thắng quân tiên phong của y. Có khi nào...

Thiên Hàn lập tức quay ngang với các tướng sĩ ra lệnh:

- Vĩnh Tắc dẫn 500 binh đánh phía bên phải sạt tung, Diệp Lang dẫn 500 quân đánh về bên trái của chúng. Số còn lại lùi về sau chờ lệnh của ta, khi có lệnh tấn công thì cùng tiến vào trung tâm của bọn chúng chia cắt đội hình. Tuyệt đối không được đánh vào Phù Thương mà ngược lại phải né hắn ra càng xa càng tốt! Toàn quân rõ không!

- Rõ! Âm thanh vang lên yếu ớt trong 2500 binh sĩ triều đình, điều này làm Thiên Hàn thoáng thất vọng, y hiểu rõ binh sĩ đang mang tâm lý sợ hãi làm sao còn có đủ tinh thần để chiến đấu, nhưng không chiến

đầu tất cả sẽ phải chết!

- ...Ta biết mọi người đang rất sợ. Thật ra Thiên Hàn cũng như mọi người cũng cảm thấy sợ nhưng ta thoáng nghĩ chẳng lẽ chỉ vì chút sợ hãi mà buông gươm chịu chết, chẳng lẽ vì chút nản lòng mà để muôn dân chịu khổ. Là một binh gia sống phải anh hùng chết phải chết cho oai phong!

Thiên Hàn ngừng lại vài giây để cho các binh sĩ ngẫm nghĩ và khôi phục lại khí thế sau đó mới ra lệnh tiến công.

Ai nói đánh trận phải cần có tiếng trống cổ vũ mới khí thế, đơn giản chỉ cần một lời nói cũng có thể khơi dậy toàn sức chiến đấu trong lòng một người. Nhìn các binh sĩ hồ hởi tiến công lòng Thiên Hàn trở nên nhẹ nhàng hơn.

Hai mũi tiến như đôi kiếm kẹp đánh ở hai bên hông sơn tặc, vừa đánh vừa lui ra xa về hai bên kéo theo những tên sơn tặc ma quỷ. Còn Phù Thương do mãi mê chém giết mà không để ý đến sự khác thường của trận chiến, đến lúc phát hiện đã không còn làm chủ được tình thế y hết xoay qua bên trái ra lệnh thu thuộc hạ về sát mình rồi lại qua bên trái thu quân. Nhưng con rối dây càng dài càng khó điều khiển, mệnh lệnh của y như gió thoảng qua tai của những cái xác vô tri kia và chúng mặc nhiên không nghe theo cứ mãi miết đuổi theo quân triều đình như đuổi theo con mồi về hai phía. Đúng như Thiên Hàn nghi ngờ, bọn sơn tặc ma quỷ đó khi đi càng xa thủ lĩnh của mình thì càng yếu dần đến mức có kẻ không cần bị đánh trúng cũng té ngã mà chết thật!

Phù Thương điên cuồng chạy sang bên trái bên phải để cứu vãn nhưng đã muộn. Lúc này Thiên Hàn đã ra lệnh thứ hai cho số binh còn lại tấn công thẳng vào Phù Thương ngăn không cho y chạy về hai phía. Để tránh thương vong Thiên Hàn ra lệnh cho đội cung binh liên tục bắn vào Phù Thương và số sơn tặc còn lại. Cục diện chẳng mấy chốc đã thay đổi, bọn sơn tặc ma quỷ đã bị tiêu diệt hết chỉ còn lại số, Phù Thương vô cùng cảm phần đôi mắt y đỏ máu lên càng tỏ ra khí lạnh tuyệt.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng chính là thế này đây!

Thu binh lại, Thiên Hàn bây giờ mới thúc ngựa lên trước đối diện cùng Phù Thương, trong cuộc đấu này Thiên Hàn y đã thắng 70%.

- 3000 quân đấu với 3000 sơn tặc chắc không phải ta ý đông hiệp yếu các người chứ Phù Thương?

- Grừ! Bọn triều đình khốn kiếp các người chỉ biết dùng kế hèn hạ!

- Được, để cho người tâm phục khẩu phục mà đầu hàng, ta sẽ cùng người một đấu một phân thắng bại để người thấy Lãnh Thiên Hàn ta có phải là tên tiểu nhân ham sống sợ chết chỉ biết run rẩy núp bóng hay không!

- Vương gia đừng!_ tất cả binh sĩ vội lên tiếng ngăn cản Thiên Hàn.

Nhưng Thiên Hàn chỉ mỉm cười với họ, thái độ tự tin đó của y đủ làm cho 2000 binh sĩ an lòng tin tưởng.

- Vương gia cẩn thận!_ Vĩnh Tắc.

- Tắc, người hãy yên tâm và tin tưởng ở ta. Vương gia của người không phải là thứ vô dụng.

Thiên Hàn xuống ngựa, Tịch Hàn kiếm trong tay y phát ra tia ánh sáng nhạt giữa núi rừng âm u. Phù Thương cũng xuống ngựa mang theo Hắc Long thương ngênh chiến. Thiên Hàn thăm đánh giá lại con người trước mặt mình, nhìn Phù Thương từ trên xuống dưới đều tỏa ra khí chất của một tướng quân bản lĩnh không hề có nét cuồng ngông của một sơn tặc, càng không có cái hiếu chiến của những kẻ hiếu sát. Rất điềm tĩnh rất tự tin. Con người này nếu có thể thuyết phục y quy thuận triều đình sẽ trở thành một trụ cột lớn của Minh Phiên quốc.

Phù Thương hét lên một tiếng vang cả núi rừng rồi cầm thương đánh thẳng vào Thiên Hàn, Thiên Hàn cũng không chậm trễ né mũi thương rồi phản đòn. Cả hai đánh nhau quyết liệt, từ cuộc đấu của họ tạo nên những cuồng phong nhỏ cuốn bay những chiếc lá khô tung lên không trung cùng bụi mù che đi mờ ảo trận đấu. Các binh lính bên ngoài vì bụi mà phải lui về sau mà tiếp tục quan sát, bọn họ ai cũng trong tư thế sẵn sàng giao chiến để bất kể khi nào vương gia của họ cần hỗ trợ cũng có thể ra tay ngay tức khắc.

Cả hai đấu hơn 30 chiêu thì trên người đều đã trúng thương, tuy vậy ý chí chiến đấu của họ không hề giảm ngược lại càng say hơn cả lúc trước bắt đầu. Thiên Hàn một chưởng Phù Thương cũng một chưởng cùng đánh vào đối phương làm cả hai cùng bật ra xa, hàng chục chiêu thức vô hiện đại lẫn cổ đại xen lẫn nhau trong đầu Thiên Hàn, lúc này nếu không nhờ y nhanh nhạy kết hợp cả hai loại võ với nhau chưa chắc đã cầm cự được lâu với Phù thương, tất cả là do bản thân y vẫn chưa thành thực được tất cả võ công của Thiên Hàn cộng thêm y không biết được những chiêu tuyệt kỹ của Thiên Hàn nên mới yếu đến vậy!

Vô hiện đại chỉ chú trọng đến đòn quyền ra và sự nhanh nhạy của tay chân, trong khi võ cổ đại lại thiên về nội lực và chuyển hóa thủ pháp. Tất nhiên không thể so kè hai loại võ này cái nào hơn cái nào nhưng nguyên căn là hai loại võ không đối ứng nên bên yếu hơn sẽ là bên chịu thiệt. Thân xác của Thiên Hàn chỉ chuyên luyện võ với nội lực và uyển chuyển của bài quyền chuyên trên không, trong khi linh hồn lại là của Gia Khanh y chuyên về luyện võ dụng nhiều chân tay và quyền cước theo bài bản vốn đã khó hòa hợp nay gặp phải một cao thủ như Phù Thương bao nhiêu điểm yếu bao nhiêu mâu thuẫn giữa hai loại võ bắt đầu bộc lộ. Xem chừng nếu y không nhanh hạ gục Phù Thương thì chính y sẽ là người ngã xuống.

Phù Thương đi qua lại mấy bước dò xét biểu trạng của thiên Hàn rồi đột nhiên từ Hắc ngọc đỉnh trên Hắc Long thương của y sáng lên, nhưng không phải ánh sáng hào quang mà là huyết quang tỏa sáng mang theo cả khí lạnh quái lạ. Lúc đầu Thiên Hàn bị choáng một chút nhưng cũng trấn tĩnh lại được nhưng phía sau y...tiếng la thất thanh vang lên làm Thiên Hàn giật mình quay lại, y kinh ngạc nhìn hơn 2000 binh sĩ đang trong tình trạng điên loạn kẻ thì ôm đầu la hét người thì lăn lộn trên mặt đất tỏ đau đớn mà khó hiểu. Các tướng thì khá hơn bọn họ một chút không lăn trên đất hay ôm đầu kêu đau chỉ đứng yên bất động như đang vận công chống lại điều gì đó phát sinh từ bên trong họ. Còn Vĩnh Tắc thì lại lăn đùng ra bất tỉnh từ khi nào!

60. Quyền Li – Chương 59

CHAP 59: KHUẤT PHỤC

Cùng lúc đó, Vĩnh Quy cùng Tả Y dẫn binh leo lên được đỉnh núi nơi doanh trại của sơn tặc cư ngụ. Núp sau bụi rậm một hồi để quan sát, cả hai nhận định tình hình:

“Có lẽ bọn sơn tặc đã xuống núi giao chiến nên người canh gác mới ít ỏi như thế này.”

Vì thế, họ ngay lập tức đánh úp vào doanh trại, nhờ thực lực nhiều hơn nên quân triều đình không khó khăn gì mà chiếm được sơn trại, một số sơn tặc còn sống thì biết mình không thắng nổi nên đã buông đao chịu trói. Theo lời căn dặn trước đó, bọn họ sau khi kiểm soát được sơn trại lập tức bắn hỏa tiễn làm tín hiệu và đốt sơn trại.

Trở lại trận đấu ở sườn núi, Thiên Hàn nhận ra được thứ ánh sáng đỏ phát ra đó đó chính là ma khí. Chính nó đã làm nhiễu loạn tinh thần của mọi người. Những ai võ công cao thì còn kháng cự được chút ít rồi cũng bị bất động như các tướng hoặc sẽ bị bất tỉnh như Vĩnh Tắc tốt hơn nữa sẽ bị choáng như y vừa rồi. Cũng may nhờ chút tiên khí của Vũ Thần Anh kiếp trước sót lại trên người y nên y mới không sao chỉ choáng một chút mà thôi! Xem ra, y muốn thắng Phù Thương không còn cách nào khác là phải triệt hạ hắn! Nhưng, đấu với người thường thì dễ chứ đấu với ma quỷ một người trần mắt thịt như y liệu được chăng?

- Ta rất quý trọng tài năng của ngươi nhưng tiếc thay ngươi đã không còn là con người nữa, vì vậy không thể không trừ được!

- Nói đi nói lại cũng là muốn giết ta thôi chứ gì việc gì phải giả giọng nhân từ nói lời nhân nghĩa như mèo vờ khóc chuột như thế!

Phù Thương dứt lời liền dồn hết khí lực vào trong cây thương, nhận được sức mạnh Hắc Long thương biến thành một con Hắc long màu đen kinh. Nó ngay tức khắc quấn lấy cả người Phù Thương, và toàn thân phát ra sức nóng như lửa đốt. Thiên Hàn kinh ngạc nhìn thứ võ công mang tên Hỏa long ẩn, y chỉ mới nghe người trong võ lâm đồn về võ công này chứ chưa từng được thấy. Hỏa long ẩn là một dạng võ có chiêu thức

đánh ra tựa như hình một con rồng đen, vành đai lửa phun ra từ miệng rồng tạo thành 2 lớp hỏa tường thành che chắn cho người tạo ra nó, với hai bức tường kiên cố ấy không một ai có thể xâm nhập qua được, và người dung thứ võ công đó có thể tùy ý hiểu sát bất kỳ ai mà không sợ bị ai phản đòn được trừ phi họ có thể xuyên qua cả hai lớp hỏa tường thành nóng bức ấy!

Tay kiếm của Thiên Hàn bất chợt run nhẹ, với hai lớp bảo hộ như thế Thiên Hàn y làm sao đánh nổi đó còn chưa kể hẳn__ Phù Thương__ đang đứng ở đâu phía sau hai bức tường đó!

Lại ngoái đầu nhìn các binh sĩ lần nữa y chợt thấy lòng thất lại nhiều hơn, họ đi theo y nghe theo mệnh lệnh của y hết lòng hết sức cùng y chiến đấu, trong bất kỳ giây phút nào họ cũng sẵn sàng hy sinh mạng sống của họ để bảo vệ y vậy mà đến khi họ gặp chuyện y lại không có cách nào cứu được! Y cảm thấy mình sao quá vô dụng!

“ Gia Khanh, mày phải bình tĩnh nghĩ cách, không được dao động! Nghĩ cách, đúng, mau nghĩ cách!”

Thiên Hàn ngẩng mặt lên nhìn bầu trời, chỉ có những tán cây cao che lấp và vài tia sáng nho nhỏ lọt qua để rọi sáng nơi này. Y cũng giơ Tịch Hàn kiếm trong tay lên nhìn vào nó, nhớ lại cái ngày thứ hai xuyên đến đây, lúc ấy Thiên Hàn đã đem nó ra lau và mỉm cười tự nói:

“Tịch là cô độc, Hàn chính là bằng Tịch Hàn kiếm người chính là một thanh kiếm bằng cô độc. Nhưng mà, cũng giống như ta thôi luôn cô độc một mình!”

Lại hít một hơi thật sâu, hai tay Thiên Hàn nắm vào Tịch Hàn kiếm:

- Tịch Hàn kiếm ta biết người đã nhận ra ta không phải chủ nhân của người rồi! Và ta cũng không dám mong bản thân ta có thể trở thành chủ nhân của người thay thế Thiên Hàn thật trong người, ta chỉ xin người hãy giúp ta một lần này thôi giúp ta tiêu diệt Phù Thương cứu mọi người!

Con Hắc long kia từ từ di chuyển tới gần Thiên Hàn, nhưng Thiên Hàn vẫn không lùi bước cứ nhắm mắt chờ đợi. Không gian quanh y nóng dần lên, mồ hôi bị ép ra càng nhiều nhưng lại vội bốc hơi hết. Hắc long gầm lên một tiếng rồi lao thẳng vào Thiên Hàn trói chặt, xung quanh nó là lửa cháy bùng dữ dội, nhưng Thiên Hàn vẫn bất động cho nó quấn lấy.

Ngay lập tức Tịch Hàn kiếm tỏa ra một hàn khí vừa đủ để bảo vệ cho Thiên Hàn khiến con Hắc long tức giận mà gầm thêm mấy tiếng siết chặt Thiên Hàn hơn. Đến khi nó cảm thấy y không thể nào nhích nhích được nữa thì bay vút lên cao kéo theo cả Thiên Hàn lên không trung, ở bên dưới Phù Thương xuất hiện bất chợt rồi vội dùng Hắc Long thương hướng thẳng vào người Thiên Hàn mà đâm.

Lại một tiếng gầm lên dữ dội, và tiếp là âm thanh rạn nứt của cái gì đó. Một tiếng bốc đánh thức tất cả tỉnh dậy. Binh lính triều đình lẫn đám thổ phỉ cùng gương đôi mắt ngơ ngác nhìn mọi chuyện. Từ đầu đến cuối họ đã không hiểu được chuyện gì bây giờ nhìn cục diện càng thêm không hiểu, có người thì đau lòng buồn gờm cũng có người tức giận căm phập thanh kiếm xuống đất cúi mặt.

Thiên Hàn nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, huyết lệ tuôn tràn từ môi y thấm đỏ hẳn là y rất đau nên gương mặt mới nhợt nhạt đến thế. Một tay y chống kiếm một tay đặt lên vai Phù Thương lúc này đã vô lực nằm dài trên mặt đất nhưng đôi mắt đã trở lại bình thường với màu nâu trước đó:

- Ta tin người không có ý tạo phản, và cũng tin người không muốn làm một ác ma!

- Người không phải Thiên Hàn vương gia!__ Phù Thương nói trong sự kinh ngạc.

Thiên Hàn chỉ cười mà không nói gì, đôi mắt màu hồng ngọc đẹp đến vô bờ khác xa hoàn toàn đôi mắt đỏ huyết lúc này của Phù Thương. Đôi mắt ấy lại ngẩng lên nhìn bầu trời, những đám mây đen đang dần tan trả lại sự ấm áp lâu ngày bị mất của núi Hoắc Liên.

- Phù thương, ta cho người cơ hội cải tà quy chính đem sức tài ra phục vụ quốc gia!

- Vương...vương gia, đa tạ người đã cho Phù Thương cơ hội!

...

Sơn trại,

- Bẩm vương gia chúng thuộc hạ đã tìm kỹ nhưng không tìm thấy cái gì đáng nghi cả!_ Vĩnh Quy vừa thấy Thiên Hàn cùng đoàn binh lên đến vội chạy đến bẩm cáo, chợt quay đầu quay nhìn_ Vương gia, hửn... cái tên này...

- Hửn là Phù Thương!

- Phù Thương!_ Vĩnh Quy ngạc nhiên nói nhưng tay thì đã vội chạm đến cán kiếm toan rút kiếm ra thì bị Thiên Hàn ngăn lại.

- Đừng làm bừa Quy, hửn giờ đã là thuộc hạ mới của ta, xem như là người nhà rồi!

- Nhưng hửn là thủ lĩnh sơn tặc!

- Thì đã làm sao, Thạch Bằng cũng là tướng cướp, Minh Thư là đệ nhất trộm còn hai huynh đệ Quy Tắc các người là...

- Thôi! Vương gia quyết định sau thì nghe vậy đi!_ Vĩnh Quy to gan cắt lời Thiên Hàn rồi quay phắt đi, cái gì cũng có thể được nhưng nhắc đến chuyện quá khứ của y là không được vì y không muốn ai biết đến chuyện y và sư đệ y từng là đệ nhất sát thủ! Mắc công kẻ thù năm xưa tìm đến gõ cửa thì mệt!

Thiên Hàn vô cùng hài lòng với thái độ này của Vĩnh Quy sau đó quay sang Phù Thương hỏi:

- Cái người nói năm ở đâu?

- Dưới chân giường của Phù Thương!

Nói rồi Phù Thương liền dẫn tất cả đến nơi cất giấu vật mà y nói. Vừa đào xuống mặt đất vài phân đã tìm thấy được một chiếc hộp gỗ. Hộp gỗ này được điêu khắc tinh xảo với hình ảnh những đóa hoa mai đang nở rộ, trên đó còn đính vài viên đá pha lê lấp lánh.

Thiên Hàn nhìn ngắm một chút về chiếc hộp rồi sau đó mới mở ra xem. Bên trong là một cuốn sách cũ nhưng rất dày. Thiên Hàn rất ngạc nhiên về cuốn sách bởi lẽ y không thể tin được cái thời 500 năm trước ngành giấy lại phát triển hơn cả thời y đang sống! Bìa sách là một loại bìa cứng được in nổi dòng chữ cùng hình ảnh có màu rất nét, cộng thêm giấy bên trong cuốn sách đỏ vừa trắng tinh tươm lại khá dày. Đúng là không thể xem thường người xưa được, càng cổ chừng nào càng đáng ngạc nhiên chừng ấy!

Thiên Hàn đặt cuốn sách trên bàn và mở ra đọc. Tất cả mọi người đều bị cuốn hút nên cùng nhau chụm lại để đọc thử nhưng khổ thay chữ viết dùng để ghi trong cuốn sách ấy lại là chữ cổ, những đường nét ngoằn ngoèo như chữ tượng hình không một ai có thể dịch được. Thiên Hàn cứ lật hết tờ này sang tờ khác hy vọng tìm thấy một cái gì có thể coi được, cuối cùng không uổng công y hy vọng những trang phía sau đó lại được viết bằng chữ Minh Phiến Quốc.

“ Năm đầu tiên, một cuộc chiến tranh đẫm máu đầy oán hận đã diễn ra giữa con người và ma quỷ kéo dài suốt 500 năm nhưng không thu được kết quả gì. Năm đó, vị thủ lĩnh của ma quỷ đã nhận thấy được rằng đây là một cuộc chiến tranh vô ích chỉ gây nên tổn kém và hy sinh nhiều thần dân ma tộc cho nên đã đưa ra một quyết định đó là cuộc thương lượng giữa người và yêu ma. Trong cuộc thương lượng này, mục đích chính là tìm ra một ranh giới làm phân ranh giữa thế giới con người cùng yêu ma và nơi được chọn chính là Kỳ Sơn. Để đảm bảo hiệp ước này được thực hiện đúng thì những người trong cuộc thương lượng ấy đã đề bạt ra một người đáng tin tưởng để giao phó trọng trách cất giữ hiệp ước và canh giữ ranh giới Kỳ Sơn, người được chọn chính là Tiên Mai một vị tiên gia sống quy ẩn chốn trần gian.

Cách đây 5000 năm loài người vì tham vọng hùng bá bốn phương nên đã xâm lăng vùng đất ranh giới đó, cũng nhờ vị Tiên Mai ấy ra tay ngăn chặn nên mới bảo vệ được ranh giới hiệp ước được giữ vững. Nhưng cuộc chiến năm đó quá ác liệt đã để lại một số hậu quả về sau, ranh giới bị phá thủng nhiều chỗ tạo nên những lỗ hổng dẫn đường đến ranh giới của yêu ma. Vốn là loài tộc có tâm địa xảo trá, bọn ma quỷ đã lần vào những lỗ hổng ấy để tìm đường xâm phạm ranh giới của con người, nhưng vì theo hiệp ước trước đó không hề quy định đến điều này cho nên bọn chúng đã không bị cho là vi phạm ngang nhiên len lỏi vào con người mà các vị Tiên Mai không thể làm gì được. Tuy không gây hấn hay làm điều gì gây đổ máu nhưng với sự xâm nhập địa tâm xấu của ma quỷ con người ngày càng trở nên xấu xa đi thậm chí đến mức không thể nào kiểm soát được

Và đỉnh điểm chính là cuộc chiến cách đây 500 năm, vì yêu ma quá lộng hành vượt quá sự kiềm hãm của các vị Tiên Mai đã buộc con người tiến đến cuộc chiến với ma quỷ để giành lấy yên bình ình. Vào ngày nhập thực của năm ấy, một vị anh hùng mang tên Vũ Thần Anh, người mang dòng máu tiên gia, đã đứng ra chỉ huy trận chiến. Cuộc chiến kéo dài suốt 49 ngày đêm và tiến đến kết cục với phần thắng nghiêng về tay loài người, trong giây phút quyết định khi Vũ Thần Anh phong ấn bọn ma quỷ đẩy chúng về phía bên kia thế giới của chúng thì đã xảy ra biến cố. Chính biến cố đó đã cướp mất đi của loài người một anh tài và lật ngược thế trận giúp bọn ma quỷ chiến thắng, và Kỳ Sơn đã trở thành lãnh địa mới của bọn chúng. Tuy nhiên, với sức mạnh đã giải phóng từ trước của vị anh hùng kia đã tạo ra một rào cản ngăn chặn yêu ma có thể tiến sâu hơn vào lãnh thổ của loài người.

Và bây giờ, khi ngày nhập thực sắp đến gần, mặt trời 1 lần nữa nhuộm màu của bóng tối, sức mạnh năm xưa hoàn toàn bị bóng đêm hấp thụ hết, bức tường thành ngăn cản bị phá vỡ bọn yêu ma sẽ 1 lần nữa hoành hành, trên thế gian không một ai đủ sức ngăn cản được chúng. Bóng tối cứ lan tràn gieo rắc sự đau khổ và chết chóc. Tuy vậy, vẫn còn một cách để văn hồi đó chính là...”

- Tại sao chỉ có tới đây? Phần sau đâu?_Vĩnh Tắc đang đọc giữa chừng thì bị hết, y bức xúc nói, lại tiếp tục lật lật những trang giấy sau để tìm kiếm nhưng cho đến tờ giấy cuối cùng vẫn là một màu trắng tinh.

61. Quyển II – Chương 60

CHAP 60: QUAY VỀ KINH ĐÔ

Thiên Hàn nhìn thuộc hạ của mình chỉ biết lắc đầu rồi cốc cho y một cái, mắng nhẹ:

- Đương nhiên là không có rồi, vì mọi chuyện vẫn còn chưa xảy ra kia mà!

- À! Đúng ha!_ Vĩnh Quy gật đầu tán đồng.

- Vậy theo ý của vương gia chúng ta nên tính thế nào bây giờ?_ Phù Thương nói

- Chúng ta cứ về triều trước đi rồi tính tiếp ...!

- ...Dạ!

Trước khi cùng đoàn binh trở về kinh thành, Thiên Hàn đã đứng lặng rất lâu ở dưới chân núi nhìn lên ngọn núi Hoắc Liên. Có thể không ai nhìn thấy nhưng y thì nhìn thấy rất rõ, ở nơi đó ma quỷ tụ tập rất nhiều và chương khí cũng rất nặng nề. Thảo nào mà bọn sơn tặc lại đáng sợ đến thế, ngay cả Phù Thương lúc ấy cũng vậy! Xem ra mọi chuyện đang càng lúc càng trầm trọng rồi!

...

Mình cung các,

- Hoàng đệ, tên Phù Thương đó có thật sự đáng tin không? Đệ đừng quên hắn từng là sơn tặc!

Không ngoài dự đoán, những gì hoàng huynh y nói đều đúng với những gì y đoán trước, vốn đã chuẩn bị lời từ trước Thiên Hàn chậm rãi tuôn từng chữ:

- Hoàng huynh yên tâm! Phù Thương vốn là một người yêu quê nước thương dân lại là người có tài chẳng qua y bị ma quỷ lợi dụng sai khiến nên mới vậy! Nhưng nếu biết trọng dụng đúng tài năng của y nhất định tương lai sau này y sẽ là một trụ cột vững chắc cho quốc gia. Sau này nếu lỡ như đệ không còn nữa thì chính y sẽ là người mà huynh có thể nhờ cậy để bảo vệ giang sơn này!

Thiết Hải chợt nói, thoáng qua y là một chút ngưng trọng cùng hoài nghi:

- Lỡ như! Hàn đệ, có phải đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng nên đệ mới nói như vậy?

Thiên Hàn nghe Thiết Hải nói vội cười, thái độ vô cùng bình thường nói:

- Có chuyện gì xảy ra đâu hoàng huynh, đệ chỉ nói phòng khi vậy thôi! Ý của đệ là tên Phù Thương đó thực sự đáng tin dùng, huynh không nên vì thành kiến trước đây mà bỏ qua tài năng của y!

Thiết Hải lại nhăn mày nhiều hơn đôi người co lại sâu không đáy. Tuy không cùng một mẫu hậu sinh ra nhưng cũng là huynh đệ ruột thịt do phụ hoàng sinh, lớn lên bên nhau hơn 20 năm thì lý nào y không hiểu hoàng đệ của mình. Chuyện gì mà đệ ấy càng tỏ ra bình thường thì càng nghiêm trọng, đặc biệt những chuyện liên quan đến an nguy quốc gia đệ ấy càng không để y quá lo lắng nhiều mà tự mình sẽ âm thầm làm thậm chí mạng sống cũng không màng. Y biết hoàng đệ thương y, sợ y vì quá lao lực trong chính sự mà hại đến sức khỏe như phụ hoàng năm xưa mang bệnh trầm kha rồi mất sớm, vì vậy mà nhiều chuyện lớn đệ ấy luôn cứ giấu giếm tự bản thân giải quyết.

Nhưng đệ có biết không? Hoàng huynh cũng rất thương đệ không muốn đệ xảy ra chuyện gì. Bao nhiêu nguy hiểm, bao nhiêu khó khăn thà rằng một mình huynh gánh chịu chứ không muốn đệ, mẫu hậu và các hoàng muội bận tâm dù là nhỏ nhất!

Bước khỏi chiếc ghế vàng, Thiết Hải lột bỏ đi cái gọi là uy nghiêm của một vị vua cao quý, tiến dần đến hoàng đệ mình vỗ nhẹ lên vai Thiên Hàn giống như hành động của một người huynh bình thường đối với đệ đệ, nói:

- Thiên Hàn, phụ hoàng năm xưa chỉ có 5 người con trong đó 2 công chúa và ba hoàng tử. Người vì bệnh nặng không qua khỏi mà mất sớm để lại trọng trách bảo vệ giang sơn này cho cả 3 huynh đệ chúng ta. Nhị hoàng muội và ngũ hoàng muội thì đã sớm thành gia lập thất ở phương xa, tứ hoàng đệ từ nhỏ vì sức khỏe yếu ớt mà không may mất đi cách đây 2 năm. Chỉ còn huynh và đệ cùng nhau gánh vác cả Minh Phiến quốc này... Thân làm đại huynh đã không lo tốt được cho các đệ các muội còn để mọi người vì huynh vì giang sơn dòng tộc này mà hy sinh ngược lại. Huynh cảm thấy rất xấu hổ!

- Hoàng huynh, huynh..

Thiết Hải lại gơ tay ý bảo Thiên Hàn dừng lại câu nói để y tiếp tục nói:

- Ta không cần biết người đời nghĩ gì, cũng không quan tâm tổ tiên sẽ nhìn ta thế nào khi ta xuống cửu tuyền. Ta chỉ biết đệ là đệ đệ của ta là người thân duy nhất ngoài Thái hậu là ở bên cạnh ta. Vì vậy, Hàn đệ hứa với ta đệ tuyệt đối không được có chuyện gì. Nếu thực sự cần người h sinh thì người đại huynh này nguyện ý thay thế mọi người làm người hi sinh!... Quyền lực dù có tốt đến đâu, giàu sang sung sướng đến thế nào cũng không thể đánh đổi được tình thâm gia đình.

- Đệ hiểu! Hoàng huynh hãy yên tâm đi, đệ sẽ luôn bảo toàn tốt cho chính mình mà!

Những lời Thiết Hải nói làm cho Thiên Hàn xúc động vô cùng, Người ta nói hoàng tộc không có tình thâm, Hoàng cung không có tình người. Y mặc kệ, y chỉ tin vào những gì y thấy và những gì y nghe được, có thể người đời nói đúng nhưng không phải đúng hết cho tất cả. Và nơi này đây, hoàng cung này hoàng tộc này chính là một trong những nơi mình chứng cho điều không giống người đời từng nói!

Qua mấy ngày đi ngựa mệt mỏi khiến cho toàn thân Thiên Hàn như rụng rời, y lê chân bước ra khỏi Minh cung các với chút lực tàn cuối cùng, những gì y muốn lúc này chính là về vương phủ và ngủ một giấc thật dài quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra từ mấy ngày hôm trước đến giờ.

- Thiên Hàn!_ từ xa một âm thanh vọng tới kể đó là sự xuất hiện của Lạc Minh chặn đường Thiên Hàn.

- Lạc Minh hoàng tử! Đêm đã khuya rồi sao người còn chưa nghỉ ngơi? Người tìm Thiên Hàn có chuyện gì sao? À mà có chuyện gì thì cũng cảm phiền hoàng tử hãy chờ đến sáng mai, vì hiện tại Thiên Hàn rất mệt không đủ sức để cùng người bàn chuyện!

- Lạc Minh hiểu chuyện này! Vốn không định làm phiền vương gia lúc này nhưng do lòng ta đang rất lo nên mới tới đây chặn đường vương gia. Ta chỉ muốn hỏi vài câu nhỏ mà thôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của vương gia đâu.

- Haiz! Thôi được, hoàng tử hãy nói đi!

- Cũng không có gì là nghiêm trọng cả, Lạc Minh chỉ muốn hỏi 7 ngày trước vương gia đã dẫn hoàng muội Bảo An của ta đi đâu, và đã xảy ra những chuyện gì mà suốt mấy ngày qua muội ấy cứ như người mất hồn

ngồi thơ thẩn một mình, đôi khi lại cười một mình một cách khó hiểu!

- Thế à? Cách đây 7 ngày Thiên Hàn đúng là có dẫn công chúa ra ngoài thưởng cảnh đẹp của Minh Phiến quốc nhưng sau đó thì có lệnh của hoàng huynh triệu về cung gấp và vì công chúa bảo chưa muốn về mà muốn tự đi ngắm cảnh thêm rồi sẽ về sau nên ta không dám ép người chỉ để lại vài thuộc hạ thân tín cùng nhiều thị vệ khác của người hộ tống công chúa. Vì Thiên Hàn bận công vụ ở xa vừa về đến nên vẫn chưa có hỏi qua thuộc hạ rõ ràng chỉ được báo sơ rằng công chúa đã được hộ tống về bình an từ tối ngày hôm đó rồi. Cho nên những chuyện mà hoàng tử muốn biết có lẽ Thiên Hàn chưa thể giải đáp được rồi!

Lạc Minh cúi đầu ngẫm nghĩ cái gì đó không rõ, nhưng ngay sau đó lại ngẩng mặt lên tỏ vẻ không có gì:

- Nếu là vậy Lạc Minh cũng không dám phiền nhiều đến vương gia nữa, vậy khi nào người hỏi lại thuộc hạ của người rồi hãy cho Lạc Minh biết. Lạc Minh chỉ có duy nhất một hoàng muội này thôi cho nên nhìn muội ấy như vậy ta rất lo.

- Được! Lạc Minh hoàng tử cứ yên lòng đi Thiên Hàn nghĩ công chúa sẽ không sao đâu, chẳng phải người nói công chúa chỉ cười vô cớ thôi sao, Thiên Hàn cho rằng có lẽ công chúa đã gặp được chuyện vui nên mới như thế đó! Để Thiên Hàn gần hỏi chúng thuộc hạ rồi sẽ nói lại cho người sau!_ “Ừ! Để Thiên Hàn ta về hỏi ý kiến hoàng muội người nên nói gặt người thế nào rồi sẽ nói lại cho người thế ấy mà!” Thiên Hàn nghĩ thầm._ Nếu không còn gì thì Thiên Hàn xin được đi trước!

- Khoan đã vương gia, Lạc Minh còn một chuyện muốn hỏi.

- Còn nữa hả? ...Thôi được người hỏi đi.

- À...thì chuyện Lạc Minh muốn hỏi là chuyện về Vân Lan!

Haiz! Nhức đầu quá, y kiếp trước chắc nợ nần gì với huynh muội họ Lạc này nhiều lắm nên bây giờ mới nhức óc như vậy! Hết chuyện tình của muội lại đến chuyện tình của huynh. Bộ y là ông mai thật sao mà lúc nào cũng phải lo giúp cho duyên tình của bọn họ thế?

- Không phải Thiên Hàn không có ý giúp hoàng tử nhưng người hiểu cho: Thiên Hàn chỉ là người ngoài cuộc cách nhìn chỉ là phiến diện, vì vậy, Thiên Hàn không dám nói gì cùng người cả. Nếu người muốn biết chuyện gì thì tối nay mời người hãy giá cô đến vương phủ một chuyến và ở lại một đêm. Sáng mai người hãy tự đến gặp nàng ấy trực tiếp để nói chuyện rõ ràng khi đó người sẽ có câu trả lời chính xác nhất!

Vừa nói Thiên Hàn vừa khoát tay qua vai Lạc Minh, thứ nhất y vì cảm thấy quá mệt mỏi định rằng không đủ sức để đi nữa nên muốn tìm gì cái gì đó để tựa vào mà đi, thứ hai cố ý cho Lạc Minh thấy rằng y quá mệt mỏi thì hẳn sẽ không dám hỏi y bất cứ chuyện gì nữa để tránh thất lễ! Vậy là một công đôi chuyện.

Về đến vương phủ, sau khi dặn dò quần gia dọn một phòng sạch sẽ cho Lạc Minh thì y liền ném Lạc Minh vào trong đó tự sinh tự diệt còn bản thân thì nhanh chân chuẩn về phòng...

- Uyển nhi! Vương phi đâu?

- Hồi vương gia, vương phi đang ngồi ở ngoài cửa phòng chờ người về đấy ạ!

“Chờ y về? Có phải hôm nay trời bão không nhỉ?”

Nhìn nét mặt của Thiên Hàn Uyển nhi như hiểu người nghĩ gì liền nói thêm:

- Mấy hôm trước, khi nhận được tin hoàng thượng ra lệnh cho vương gia dẫn binh lên núi Hoắc Liên thu phục sơn tặc vương phi tỏ ra rất lo lắng, người đã thức suốt mấy đêm liền để nghe ngóng tin tức về người. Đến giờ người vẫn chưa ngủ được vẫn còn chờ người về đấy ạ! A! Để Uyển nhi vào báo vương phi một tiếng rằng vương gia đã bình an trở về để cho người an tâm mà đi nghỉ ngơi.

- Không cần, để ta tự đi đến gặp vương phi luôn!

- Thưa vâng!

Uyển nhi lui xuống, trên nét mặt còn biểu hiện một ý cười nhưng do Thiên Hàn đã quay đi nên không nhìn thấy.

62. Quyển Ii – Chương 61

CHAP 61: HẢO PHU THÊ

Thiên Hàn vừa bước đến phòng Như Ngọc thì đã thấy nàng đứng tựa cửa trông, y vội lên tiếng bông đùa:

- Nàng chờ ai mà phượng rũ mày chau như thế?

- A! Thiên Hàn! Người về rồi vậy mà ta cứ tưởng người đi luôn không về!_ Như Ngọc tỏ vẻ vui mừng không xiết chạy đến bên Thiên Hàn giúp y cởi chiếc áo khoát ra.

Điều này làm Thiên Hàn khá bất ngờ! Từ ngày y xuyên qua tới giờ, à không từ lúc biết Như Ngọc nàng đến giờ chưa bao giờ nàng ấy đối với y tốt như thế, trông hai người rất là thân mật hết như đôi phu thê mặn nồng. Nở một nụ cười vui Thiên Hàn lại đùa tiếp:

- Nàng nói vậy là không mong ta về à? Hay là muốn đuổi ta đi luôn thế hả?

- Không...không có! Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi!_ Như Ngọc lúng túng nói, cái điệu như gà mắc tóc của nàng làm Thiên Hàn muốn cười thật lớn nhưng lại không dám.

Y thẳng tiến bước vào phòng của Như Ngọc rồi tự mình leo lên giường nằm thẳng thừ ra đó, ngáp dài ngáp ngắn mấy cái tỏ vẻ mệt mỏi. Thấy thế, Như Ngọc lại bước đến giường giúp y tháo giày ra rồi sau đó cũng leo lên giường tiện tay giúp y xoa bóp:

- Người mệt lắm à?

- Ủ! Rất mệt!

Miệng thì nói ậm ừ nhưng thực chất Thiên Hàn đang nổi hết cả da gà lên, càng lúc y càng có cảm giác Như Ngọc đang ngồi gần y đây không phải là Như Ngọc mà y từng quen. Ân cần chăm sóc, lo lắng yêu thương còn hỏi han y có mệt không? Mới có một vài ngày mà đã biến đổi thế này sao? Thật là kỳ lạ!

- Ôi!

Chợt Thiên Hàn kêu khẽ lên làm Như Ngọc giật mình, nàng nhú mày nhìn rồi hỏi:

- Sao vậy? Có phải ta mạnh tay quá?

- Không phải đâu!_ Thiên Hàn vội lắc đầu rồi lách mình qua một chút không để Như Ngọc chạm vào nữa, sợ nàng sẽ phát hiện ra y đang bị thương mà thêm lo.

Như Ngọc càng nhìn càng nhú sâu mi hơn, đôi mắt bỗng đổi sang thái độ dò xét:

- Không có gì mà kêu đau! Hay là..

- Không có gì thật mà! Nè! “Nam nữ thọ thọ bất tương thân” nàng không nên thân mật như vậy nha! Như Ngọc!

Thiên Hàn vừa nói vừa vội rút sâu vào trong giường nhưng vẫn không né khỏi. Chiếc lam bào bên ngoài bị Như Ngọc kéo lệch ra ra đôi chút để lộ chiếc áo lót bên trong trắng tinh nhưng nhuộm lấy một khoản đỏ máu tươi. Như Ngọc nhìn thấy rút tay lại bịt miệng lấp bắp, nét mặt trước là kinh hoảng sau là xót thương tràn theo những giọt lệ chực trào.

Thiên Hàn thở dài trong thất vọng, y đã cố tỏ ra bình thường kể cả lúc Như Ngọc giúp y cởi áo khoát, vậy mà .. cái y sợ nhất trước khi bước vào vương phủ chính là sợ nàng biết chuyện y bị thương sẽ lo lắng, nhưng càng che dấu lại càng dễ lộ.

Đến cùng Thiên Hàn cũng chỉ biết im lặng nằm im cho Như Ngọc thoa thuốc vào vết thương hộ mình, dù trước đó y đã được các thái y băng bó kỹ càng nhưng nàng một mực không tin vào khả năng của họ cứ muốn tự mình băng bó cho y mới an lòng. Thế nên y đành chiều nàng cho nàng thỏa dạ. Mỗi lần băng tháo là một lần đau đớn nhưng không biết vì sao cái đau đó lúc này lại trở nên nhẹ nhàng mang vô cùng

có cả ẩm áp và ngọt ngào, khiến y cứ thích mãi không muốn nàng dừng tay bằng vết thương. Ngay tại giây phút này y mới hiểu rõ được câu nói đầy trù tượng mà người đời vẫn hay hát vu vơ “ước gì giây phút này ngừng lại đây mãi mãi để ta luôn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất!..”.

Mọi thứ lại trở nên im lặng dị thường, chỉ có tiếng thoa thuốc và tiếng băng loạt xoạt. Sự mềm mại, êm ả giống như một khúc nhạc nhẹ nhàng vỗ về y từ từ đưa y vào giấc ngủ. Hôm ấy, y không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào và cũng không biết Như Ngọc đã ngủ ở đâu khi mà chiếc giường đã bị y chiếm mất chỉ biết y y đã có một đêm thật tròn giấc trong niềm hạnh phúc tràn đầy.

Sáng hôm sau,

Lạc Minh ngồi bên chiếc bàn đá nhâm nhi chút trà nóng, từng đợt khói tỏa vào không gian se se lạnh của những tháng xuân vẫn còn vương chút tàn đông. Vừa nhìn thấy Thiên Hàn từ xa bước đến Lạc Minh đã nhanh miệng lên tiếng chào hỏi:

- Kính chào tam vương gia, đêm qua ngủ ngon chứ?

- Hảo ngon! Lạc Minh hoàng tử cũng vậy chứ?

- Giường ngủ của vương phủ rất êm lại ấm, đêm qua Lạc Minh đã có một đêm rất tròn giấc!

- Mới sáng sớm hoàng tử đã có nhã hứng ngắm cảnh thật là tao nhã!__ Thiên Hàn tự mình ngồi xuống ghế rót một chén trà ô long uống cho ấm bụng.

Tuy chỉ là một câu nói bình thường nhưng Lạc Minh vẫn ngửi thấy mùi ẩn ý trong đó, vì thế y chỉ cười trừ đôi mắt phóng về phía xa của tây phủ. Không biết là vô tình hay hữu ý, nơi đó chính là phòng của Vân Lan.

- Thiên Hàn! Hóa ra người ở đây!__ Như Ngọc từ xa đi tới, vẻ mặt nổi giận đùng đùng còn xoắn cả tay áo lên như sắp đánh nhau.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng Thiên Hàn chỉ lắc đầu cười khổ, ai bảo đêm qua y đã giành giường của nàng làm cái gì, không giận mới là lạ.

- O vị này là...?

- Đây chính là hoàng tử Lạc Minh của Kim Tuyền quốc, nàng còn nhớ không Như Ngọc! Hôm tiệc mừng sứ giả nàng đã gặp qua một lần!__ Thiên Hàn nói tiếp lời cho nàng.

Nghe Thiên Hàn nói Như Ngọc lúng túng kéo tay áo đã xoắn xuống đổi thái độ thành thực nữ điệu đà hành lễ còn có vài câu xin lỗi về thái độ thất thổ vừa rồi của mình.

Nhìn Như Ngọc thay đổi thái độ nhanh như đổi áo Lạc Minh không tự chủ nuốt vài ngụm nước miếng sợ hãi cười cho qua, kể y ghé sát qua tai Thiên Hàn nói nhỏ:

- “Hoàng muội ta thua trong tay vương phi của vương gia đây quả thực rất xứng!”

- “Hoàng tử mới biết sao!”

- Mời hoàng tử, vương gia, vương phi cùng dùng điểm tâm ạ!

Một âm thanh mềm mỏng vang lên, theo đó là một thân mảnh khảnh với y phục màu kem nhạt làm bật lên làn da trắng hồng hào của chủ nhân giọng nói ấy. Như một đóa phù dung nở sớm mai vừa e lệ vừa kén nép trước những cơn gió lớn làm người khác nhìn vào vừa yêu vừa trân trọng, người này dịu dàng khụy người dâng khay điểm tâm lên trước mặt cả ba.

Thiên Hàn hết sức ngạc nhiên khi thấy một người lạ xuất hiện trong vương phủ, y khó chịu lên tiếng:

- Người là ai?

Dường như cũng cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ Thiên Hàn Lạc Minh cũng nhíu mày khó chịu theo. Như Ngọc cũng nhìn ra điều đó vội lên tiếng thay cho người kia:

- Nàng ấy là Diễm Thu, là nô tỳ thiếp vừa mới tuyển vào.

- Vương phủ ta không thiếu người việc gì nàng phải tuyển thêm người!

Lúc này, Thiên Hàn đã nhẹ giọng xuống nhưng lòng càng thêm sinh nghi bởi người trước mặt quá đáng nghi, càng đáng nghi hơn vì nàng ta quá đẹp quá dịu dàng. Y không cần Như Ngọc nói cũng tự hiểu: hẳn là nàng ấy lại trốn ra ngoài rồi như mấy bộ phim kiếm hiệp xưa nhìn thấy những cô nương gặp hoàn cảnh không may nên ra tay cứu giúp.

“HỪ! Như Ngọc nàng đã từng là người hiện đại rồi kia mà, sao nàng không biết được chuyện những kẻ gian tà luôn đội lớp người tội nghiệp để thực hiện mưu đồ bất chính cơ chứ! Y quá sơ suất quá vô tâm trong việc quản nàng nên mới để nàng làm bừa nhiều chuyện như thế!”

- A! Cái này là do Như Ngọc ở ngoài đường thấy nàng ấy tội nghiệp nên mới thu nhận vào làm nô tỳ trong phủ!_ Như Ngọc gãi gãi đầu nói.

BỘP!

Thiên Hàn dần mạnh lỵ trà trong tay xuống bàn, đôi mắt lạnh lẽo lướt qua nhân ảnh của Diễm Thu phần nộ nói:

- Nàng vừa nói cái gì? Ai cho phép nàng ra ngoài!

- Ta... là thiếp tự ý ra ngoài!_ Như Ngọc nói với bộ dạng cún con, đôi mắt ngân ngấn lệ như muốn khóc.

63. Quyển II – Chương 62

CHAP 62: TÂM TÂM ĐÃ RÕ.

Nhìn vẻ mặt sắp khóc của Như Ngọc làm Thiên Hàn không thể không hạ hỏa được. Nói gì thì nói y cũng không thể nổi giận với nàng được, thân là nam nhân không thể đem lại nụ cười cho người mình yêu đã là một thất bại rồi, nếu còn để người ấy rơi nước mắt vì mình nữa thì sao đáng mặt nam nhi!

- Thôi được rồi! Chuyện nàng ra ngoài ta sẽ không truy cứu nữa, nhưng còn nàng ta thì...

- Vân Lan xin vãn an Vương gia, vương phi cùng hoàng tử Lạc Minh!

Đang nói dở thì Vân Lan đi đến hành lễ, Thiên Hàn phát tay nhẹ bảo ý cho Vân Lan đứng lên, rồi định tiếp câu nói dở của mình thì được Vân Lan nhắc khéo:

- “Vương gia! Diễm Thu không vấn đề gì đâu Vân Lan đã kiểm tra kỹ rồi!”

Thiên Hàn thoáng ngỡ ngàng trong đôi mắt nhưng rồi lại đắm chiêu. Bên cạnh y Lạc Minh cũng tỏ ra ngạc nhiên vì câu nói vừa rồi của Vân Lan là dùng nội lực để nói, những người không có võ công hoặc võ công thấp sẽ không nghe thấy. Và hiển nhiên ngược lại người có thể làm được điều này võ cũng phải rất ỏi có thể. Vân Lan nàng ấy biết võ sao?

- Thôi được rồi! Diễm Thu cho người lui xuống đi!

Sau câu nói của Thiên Hàn Như Ngọc đã tỏ ra vui mừng hết sức. Nàng như một con chim sáo kéo lấy Diễm Thu đi xuống nhà bếp, trước khi đi còn nói vài câu hài hước với mọi người rồi mới đi.

Nhìn Như Ngọc ngây thơ như một đứa trẻ chợt làm Thiên Hàn lo lắng vô cùng, y không sợ nàng làm chuyện ngu ngốc chỉ sợ nàng vì quá tốt mà bị người ta hại rồi rước họa vào thân mà thôi. Đâu phải lúc nào y cũng ở bên cạnh nàng để lo lắng cho nàng được, thuộc hạ y phải theo bảo vệ nàng cũng đâu phải thần thánh gì để mà có thể ra tay cứu nàng kịp lúc nguy.

“Như Ngọc nàng hãy hiểu cho ta, vì an nguy của nàng ta buộc phải nhốt nàng ở trong vương phủ này!”

- Vân Lan!

Sau khi Như Ngọc đi khỏi, Lạc Minh liền quay qua gọi Vân Lan nhưng tiếc thay Thiên Hàn đã nhanh hơn gọi nàng lần ắt cả tiếng gọi của Lạc Minh.

- Vân Lan!

- Vương gia gọi Lạc Vân có phải có chuyện không ạ?

- Ủm! Vân Lan nàng hãy ngồi xuống đây đi. Ở đây chỉ có 3 người chúng ta không cần phải giả vờ che giấu!

Một cái nhíu nhẹ cùng ánh nhìn hoài nghi pha lẫn khó hiểu vẫn không làm Lạc Minh y trở nên thắc mắc với Thiên Hàn, mặc kệ Lạc Minh Thiên Hàn như phớt lờ mọi chuyện nhằm nhì một ngụm trà nóng thơm.

Theo lệnh của Thiên Hàn Vân Lan lựa một chiếc ghế xa Lạc Minh nhất rồi ngồi xuống:

- Vương gia nói đi!

- Ta chỉ muốn hỏi chuyện về Ngọc nhi một chút thôi. Hoàng tử, xin cảm phiền một chút vì ta rất lo cho thể tử của ta, vì vậy những gì người sắp nghe hãy coi như không có!

- Vương gia yên tâm, Lạc Minh luôn hiểu chuyện mà!

- Thật ra, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Như Ngọc lại thay đổi đột ngột như vậy!__ Thiên Hàn ngừng lại một chút nhớ lại những thái độ vừa ân cần vừa dịu dàng một cách bất thường của Như Ngọc rồi mới nói tiếp__ Nàng ấy đã không còn phách lối hay ngang bướng như trước khi ta đi Hoắc Liễn!

Trong đôi mắt Vân Lan thoáng ý cười, nhưng là ý cười tươi. Nàng hạ mi nhìn vào ly trà của mình rồi lại rót thêm cho đến khi đầy đến tận miệng ly mới ngừng.

- Cách đây mấy hôm, Vân Lan và Ngọc muội đã trốn ra ngoài đi dạo và, đã gặp một gia đình tội nghiệp. Là một quả phụ còn rất trẻ để tang chồng. Hỏi ra thì mới biết chồng của quả phụ ấy là lính biên, trong đợt nổi loạn của Niêm bang tháng trước đã hy sinh. Ngọc muội nghe xong thì trở nên trầm tư vô cùng, Vân Lan gần hỏi mấy lần thì được muội ấy mới chịu nói ra suy nghĩ.

- ...

- Haiz! Cuộc đời thì có được bao lâu đâu, ai biết được hôm nay trùng phùng rồi mai lại sẽ phải xa nhau! Tình cảm mà Như Ngọc dành cho vương gia là nhiều như thế này đây, vì quá đầy mà trở nên khó giữ. Muội ấy vì sợ điều đó và vì lo rằng vương gia không thích muội ấy và nếu để người biết được tình cảm thật của muội ấy dành cho người thì người sẽ lánh xa muội ấy, vì vậy mà lúc nào cũng luôn tỏ ra ngang ngạnh để được người để ý đến!

- Chuyện đó ta hiểu, nhưng ta nghĩ không chỉ đơn giản vì chuyện của quả phụ đó mà có thể làm Ngọc nhi thay đổi choáng váng như thế được!

- Vương gia nói không sai! Chính là vì Vân Lan đã hỏi mọi ấy một câu.

- Là câu gì?

- “Nếu trong trận dẹp sơn tặc Hoắc Liễn kỳ này Vương gia không may hy sinh thì muội sẽ cảm thấy thế nào? Có hối hận vì thái độ thờ ơ của mình đối với người thời gian qua không?”

- ...

Không gian lại trở nên im lặng đáng sợ, một câu hỏi lại làm đến hai con người phải ưu tư suy nghĩ, thật khiến người khác phải khâm phục chủ nhân của câu nói sâu xa ấy.

- Có lẽ Như Ngọc đang nướng bánh ở dưới bếp để Vân Lan xuống đó phụ muội ấy một tay sẵn tiện ...

Nửa phần câu nói còn lại Vân Lan cất lại trong lòng chỉ nháy mắt với Thiên Hàn cho y hiểu. Sau đó dứt khoát quay đi, Lạc Minh thấy thế định gọi nàng nhưng Thiên Hàn đã ngăn y lại.

- Lạc Minh hoàng tử xin dừng bước, chuyện của người và Vân Lan xin tạm gác qua một bên đi. Chúng ta còn một chuyện rất quan trọng phải bàn ngay bây giờ!

Lạc Minh nhìn Thiên Hàn thoáng buồn nhưng cũng theo lời Thiên Hàn quay về chỗ cũ, dù sao thì tối hôm qua y cùng Vân Lan đã nói rất nhiều rồi hôm nay không nói cũng không sao.

Thấy Lạc Minh đã yên vị, Thiên Hàn lúc này mới lấy ra cuốn sách cổ mà y đã đem về từ Hoắc Liễn cho Lạc Minh xem.

- Phần đầu cuốn sách được ghi bằng chữ cổ nên không thể đọc được, chỉ có phần sau là ghi bằng chữ Minh Phiên. Thiên Hàn vừa lật cuốn sách vừa nói với Lạc Minh, y lật lướt qua phần đầu của cuốn sách rồi chợt dừng lại. Ta không biết có phải phần đầu này có phải chứa đựng thiên cơ hay không mà lại viết bằng chữ cổ như thế này?

Nhìn vào những chữ ngoằn ngoèo trong cuốn sách Lạc Minh cũng chỉ biết lắc đầu vì không biết đó là loại chữ cổ gì, có lẽ bọn họ nên mời một người giỏi về chữ cổ để thỉnh giáo chăng?

- Có lẽ chúng ta nên tìm một người giỏi về những chữ cổ như thế này để nhờ vả đi!

- Hoàng tử nói đúng! Nhưng chuyện đó để sau đi, bây giờ mời người đọc phần sau này trước.

Lạc Minh đọc qua một lượt những gì được ghi chú trong cuốn sách cổ rồi trầm ngâm một lúc mới lên tiếng:

- Mọi chuyện càng lúc càng phức tạp và khó hiểu rồi. Hôm qua, ta có nhận được một tin tức mới từ các mật thám báo rằng Ảnh Nguyệt cung chủ của Thủy Nguyệt giáo đã xuất sơn nhưng không biết là xuất sơn đi đâu để làm gì. Mà có chuyện này không biết tam vương gia biết hay chưa? Ảnh Nguyệt chính là phu nhân của Vũ Thuần môn phái Mặc Huyết giáo.

Nghe lời Lạc Minh nói đôi mắt Thiên Hàn bỗng chuyển sang nghi ngờ lẫn chút hoang mang. Thấy lạ Lạc Minh liền hỏi:

- Có vấn đề gì sao tam vương gia?

- À! Không có gì, chỉ là Thiên Hàn bỗng nhiên nhớ lại chuyện cũ một chút thôi!

- Ủm! Chẳng phải tam vương gia nói sẽ điều tra về dòng máu tú Lệ sao? Đã có tin tức gì chưa?

Thiên Hàn lắc đầu

64. Quyển II – Chương 63

CHAP 63: CUỘC HẸN VỚI NGƯỜI QUEN

Thạch Bằng vẫn chưa có hồi âm, việc điều tra sử sách ghi lại của triều đình cũng không có kết quả, thậm chí là Thùy Phong minh chủ võ lâm cũng chưa thu được kết quả gì. Nếu không phải chuyện này quan trọng can hệ đến triều đình buộc lòng phải điều tra âm thầm thì đã sớm tìm ra được chân tướng rồi. Thật là tức mà!

- Tam vương gia có chuyện này Lạc Minh không biết có nên nói hay không?

- Có chuyện gì hoàng tử cứ nói đi, à mà sau này người hãy gọi ta là Thiên Hàn cho thân thiết chứ gọi như thế nghe rất cách biệt.

- ...

- Người đừng ngại ở Minh Phiên không quá câu nệ hai chữ lễ tiết, hơn nữa Thiên Hàn càng không thích quá cầu kỳ trong cách xưng hô, như vậy rất khó gần!

- Vương gia đã nói vậy...thì cũng hãy gọi Lạc Minh như thế!

Nhận được cái gật đầu từ Thiên Hàn, Lạc Minh thở một hơi dài nặng trĩu ra giống như y vừa trút được một gánh nặng. Phong thái y trở nên thoải mái hơn mà nói:

- Người thay đổi rồi!

Một câu nói ngắn gọn của Lạc Minh thôi lại có sức công phá cả lý trí của Thiên Hàn khiến y bất an trong lòng, giống như bị ai đó phanh phui chuyện bí mật mà trở nên dè dặt hơn. Cố tỏ ra bình thản pha chút ngạc nhiên Thiên Hàn giả vờ hỏi:

- Vì sao Lạc Minh lại nói Thiên Hàn như vậy?

- Lạc Minh chỉ phỏng đoán!__ Lạc Minh vừa nói vừa cười.

Thiên Hàn nhìn nụ cười của Lạc Minh suy diễn theo nhiều ý tứ, là uy hiếp hay muốn phanh phui đây?

- Thiên Hàn vẫn chưa hiểu, người có thể nói rõ hơn được hay không?

- Nét mặt của vương gia vì sao lại căng thẳng như thế?

- Hoàng tử đừng chơi trò dò thử lòng người khác như thế, nếu đã biết Thiên Hàn có tật giật mình thì cứ nói thẳng ra hết đi!

- ...

- ...

Bất ngờ chỉ tay vào chính giữa trán của Thiên Hàn, Lạc Minh biểu lộ ra nét mặt nghiêm chỉnh nói:

- Từ khi vương gia từ Hoắc liên trở về người đã thay đổi hẳn. Trưởng thành hơn, chính chắn hơn, thậm chí phong thái đỉnh đạc và uy nghiêm hơn rất nhiều. Giống như một người vừa mới lột xác! Có phải ở Hoắc Liên ngoài những chuyện người nói cho Lạc Minh biết còn có chuyện gì khác đã xảy ra khiến tam vương gia Thiên Hàn thay đổi nhanh đến thế?

Một không gian khác lạ bao trùm nơi đây, Thiên Hàn giương đôi mắt căng hết cỡ nhìn Lạc Minh trước là ngỡ ngàng sau là khó tin.

- Bẩm vương gia, hoàng tử. Hoàng thượng cho người mời hai vị vào cung bàn quốc sự!

Minh cung các,

Cầm bản tấu sớ trên tay, Thiên Hàn liếc ngang qua Lạc Minh đang cùng có biểu hiện như y. Y đã sớm biết chuyện này rồi sẽ đến tai hoàng huynh nhưng không nghĩ nó sẽ đến nhanh như vậy, mà còn diễn theo chiều hướng vô cùng xấu. Minh Phiên quốc, Kim Tuyền quốc và cả Kim Vân quốc cùng những nước lân bang có biên giới gần với Kỳ Sơn đều có chung hiện tượng như những ngày trước y đã gặp ở Kỳ Sơn. Số người chết tăng lên chóng mặt, thêm một chuyện khủng khiếp vừa mới xảy ra nữa là những làng mạc nằm gần Kỳ Sơn đều biến mất một cách kỳ lạ.

- Hoàng đệ...

- ...

- Hoàng đệ!

- Hả? Hoàng huynh người gọi đệ chuyện gì?__ Thiên Hàn giật mình nói.

- Đệ còn muốn giấu huynh đến bao giờ?

Hơi hạ mi xuống, lòng Thiên Hàn sớm đã rối tung lên vì nhiều chuyện bấy giờ nghe hoàng huynh y hỏi y càng không biết trả lời thế nào, không phải là y cố tình giấu nhem mọi chuyện nhưng vì chuyện này còn quá nhiều bí ẩn chưa được tìm ra có nói cho Thiết Hải biết cũng chỉ làm một người thêm lo lắng. Nhưng Thiết Hải là hoàng đế bận trăm công ngàn sự đã không còn đủ thời thơi để nghỉ ngơi, nếu thêm chuyện này thì Thiết Hải chỉ càng thêm bận tâm mà ảnh hưởng đến công việc mà hơn thôi.

- Hoàng huynh, xin lỗi huynh vì Thiên Hàn đã lộng quyền quá mức. Chẳng qua đệ không muốn huynh lao tâm quá độ rồi sẽ như phụ hoàng...Nhưng chuyện đã đến nước này đệ không dám giấu huynh nữa.

- Vậy, rốt cuộc đó là những chuyện gì? Đệ đã giấu huynh bao nhiêu chuyện rồi?

- ...

Tại một chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ của Kim Bảo Nhã Hưng lầu, có hai nam nhân anh tuấn ngồi ngồi đang uống trà nhàn nhã trò chuyện. Ai nhìn vào cũng tưởng rằng đó là đôi bằng hữu, cũng có người cho rằng họ là một đôi quan lớn lâu ngày gặp nhau để tâm sự, mà không ai nghĩ rằng họ hai con người với cương vị cao trên cả vạn người đang cùng nhau bàn chính sự!

- Lạc Minh này, ban nãy ở vương phủ người có nói Thiên Hàn thay đổi nhưng vẫn chưa nói hết cho Thiên Hàn biết Thiên Hàn thay đổi cái gì thì phải!

- Ủ! Định nói nhưng lại bị triệu vào cung gấp nên chưa kịp nói hết!

- Vậy Lạc Minh đã thấy những điểm thay đổi gì ở Thiên Hàn vậy?

Lạc Minh khép hờ đôi mắt lại như muốn nó dưỡng một chút để có thể nhìn tỏ hơn rồi mới mở ra nhìn Thiên Hàn lần nữa. Đôi mắt nhìn Thiên Hàn dò xét tạo một cảm giác khó chịu và ngột ngạt cho Thiên Hàn làm Thiên Hàn không thể không lên tiếng được.

- Đừng dùng ánh mắt đó nhìn Thiên Hàn, người nói đi rồi cuộc là Thiên Hàn thay đổi cái gì?

- Một quãng hào quang tỏa ra từ người vương gia. Khí khái của một vị tiên nhân cao quý!

Thiên Hàn nheo mắt nhìn Lạc Minh, một sự nghiêm túc tràn ngập trên gương mặt Lạc Minh làm Thiên Hàn không thể không tin được. Chẳng lẽ là khí chất của Vũ Thần Anh vẫn còn vương trên người y sau trận chiến với Phù Thương ở Hoắc Liên. Mà cũng đúng là rất lạ, thậm chí đôi lúc y cũng cảm thấy đầu óc mình cứ mập mờ một chuyện gì đó nhưng không tài nào nhớ nổi. Nhắc đến Thần Anh lại làm y nhớ đến ngọc lưu linh, theo lời của Lạc Minh nó đã trở thành trấn vật của Kim Tuyền quốc rồi đâu còn là của y nữa, sao lại làm y nhớ như thế? Haiz! Chẳng lẽ là tiếc của!

Chỉ còn hơn nữa tháng nữa là đến ngày nhật thực cũng chính là ngày sinh thần hai mươi hai của y không biết rồi chuyện gì sẽ xảy đến nữa.

- Lạc Minh rất thắc mắc vì sao người lại dẫn Lạc Minh đến chỗ đông người thế này để bàn đại sự, không sợ tai mắt sao?

- Lạc Minh chưa nghe câu “ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất sao?”

- Biết! Nhưng đó chắc không phải là lý do chính chúng ta đến đây đúng không?

- Hi! Đúng là hoàng tử có khác rất thông minh! Thiên Hàn đưa người đến đây chính là để chờ gặp một người!

- Người đó là ai?_ Lạc Minh tỏ vẻ muốn biết

- Xem ra vương gia đã nhớ lại được phần nhiều ký ức rồi nhỉ!

Từ trong đám đông người vào tửu quán này, một Lam y bước ra khỏi đám đông ấy và đi về phía họ. Y vừa mới lên tiếng đã vội cười nhưng là cái cười lãnh khốc.

- Hoàng huynh!_ Thiên Hàn quay đầu nhìn lam y gọi.

Lạc Minh cả kinh, trợn mắt nhìn Thiên Hàn và nhìn người mà Thiên Hàn đang nhìn. Người này không phải là Thiết Hải vì sao Thiên Hàn lại gọi y là hoàng huynh?

- Thiên Hàn! Đầu óc người có vấn đề sao? Sao lại gọi một người lạ như thế là hoàng huynh của người?

Lam y kia bước đến chỗ Lạc Minh vỗ nhẹ lên vai y một cái, cái lạnh rét từ tay Lam y truyền đến làm Lạc Minh phải rùng mình. Không chỉ thế khí thế từ người này tỏa ra vô cùng bức người, ngay cả các bậc đế vương như phụ thân y hay Thiết Hải đều không có được. Rồi cuộc người này là ai mà lại có được khí thế như thế? Hẳn không phải là một bậc đế vương đấy chứ?

Lạc Minh quay lại nhìn Thiên Hàn mong tìm được câu trả lời cho câu hỏi kia nhưng chỉ khiến y thêm bàng hoàng hơn.

- Thiên Hàn, mắt của người...

- Đây mới là đôi mắt thực của Thiên Hàn__ Thiên Hàn cười gượng trước vẻ mặt kinh hoàng của Lạc Minh, y đoán Lạc Minh phần nào đang bị sốc nặng. Đáng lý ra y không nên đưa Lạc Minh đi cùng__ Có nhiều chuyện hoàng tử chưa biết và có lẽ không tin nổi đâu!

- Chẳng hạn?

- Chẳng hạn như Thiên Hàn chính là Vũ Thần Anh của 500 năm trước và Hoạ Kỳ Phương ta là quốc vương Vũ Thần Huy!__ Lam y lúc này cũng lên tiếng.

Lạc Minh xém tí nhảy dựng lên vì bất ngờ, một chuyện vô cùng hoang đường đang diễn ra trước mặt y. Vũ Thần Anh người đã chết cách đây 500 năm lại có thể đội mồ sống dậy và trở thành vương gia của vương triều Minh Phiên. Còn người kia hình như là hoàng tử của Kim Vân Quốc__ người mà y từng có dịp đi nhìn qua một lần cách đây 3 năm tại đoàn sứ giả đến Kim Tuyền quốc__ một người được người người ca tụng rằng ôn nhu như thủy, luôn vui vẻ với mọi người lại trông lãnh khốc thế kia sao, đã vậy còn là tiên vương Vũ Thần Huy nữa! Loạn, y loạn lên rồi!

65. Quyển Ii – Chương 64

CHAP 64: THÔNG TIN

- Khụ khụ! Đã nói huynh nên từ từ rồi mà! Nhìn xem Lạc Minh thật sự bị chúng làm cho quay cuồng rồi!__ Thiên Hàn.

- Thiên Hàn nói cho ta biết: hai người chỉ đang đùa cho vui chút thôi đúng không? Làm gì có chuyện người chết 500 năm rồi mà có thể sống lại được!__ Lạc Minh vừa nói vừa cười méo mó.

- Lạc Minh! Bọn ta không đùa đó chính là sự thật đó!__ giọng Thiên Hàn hơi lạc đi nhưng vẫn rất nghiêm túc.

- Sự thật là người chết có thể đội mồ sống dậy à?__ Lạc Minh nói lớn như người phát hỏa.

- Đội mồ sống dậy? Ha ha! Làm gì có chuyện ấy, là tái sinh thôi!__ Thiên Hàn nghe Lạc Minh nói vậy thì cười lớn, hóa ra Lạc Minh từ này giờ sợ hãi như vậy là vì nghĩ y và Kỳ Phương là thầy ma đây mà.

- Tái sinh?

- Đúng là kiếp sau, tái sinh ở kiếp sau!__ Thiên Hàn gật đầu xác nhận__ Không tin thì người cứ thử chạm vào Thiên Hàn đi, nếu thấy ấm áp có nghĩa là người sống bằng không là thầy ma.

Nói nói Thiên Hàn liền đưa tay mình cho Lạc Minh xác nhận, còn kéo thêm cánh tay của Kỳ Phương cho Lạc Minh xem thử.

- Phù! Không phải là thầy ma là được rồi! Làm ta sợ hết hồn, cứ tưởng mình mấy ngày qua sống giữa rừng thầy ma mà không biết. À, mà vị này là hoàng tử Kỳ Phương của Kim Vân quốc kia mà vương gia và y có quen biết nhau à? Khoan, đừng nói với ta là người Hàn huynh chờ chính là y đấy!

- Minh huynh nói không sai, người Thiên Hàn chờ chính là y và cũng sẽ là người cùng chúng ta bàn đại sự chính!

Lạc Minh quay sang nhìn Kỳ Phương đánh giá lần nữa. Nhìn phong thái Kỳ Phương lúc này quả thực rất giống với bức tranh của tiên vương Vũ Thần Huy uy vũ một thời. Bản thân y là hoàng tử tương lai là một hoàng đế mà nhìn thấy y lúc này còn phải e dè đủ biết lời Thiên Hàn nói thật không sai. Y có lẽ đúng là tiên vương Vũ Thần Huy thật!

- Đệ đã nhớ được bao nhiêu rồi?__ Kỳ Phương ngồi xuống ghế, cất chiếc phiến vào rồi nhìn Thiên Hàn quan tâm hỏi, thái độ rất giống một vị đại huynh đang gọi đệ đệ của mình.

- Một chút về thời điểm trước khi đệ xuất binh đi thảo phạt Kỳ Sơn. Chuyện sau đó chỉ mơ hồ nửa nhớ nửa không, nhưng dù có nhớ rồi cũng quên ngay sau đó.

- Haiz!_ Kỳ Phương thở dài_ Đệ không nên nhớ sẽ tốt hơn.

Nhận ra được nét ưu buồn trong đôi mắt Kỳ Phương Thiên Hàn không dám hỏi y chuyện của quá khứ sau đó, cứ tạm thời biết như thế rồi từ từ bản thân y cũng sẽ tự nhớ ra mà thôi.

- À, Hoàng tử Kỳ Phương này! Không biết Lạc Minh gọi người như thế lúc này có đúng không? Hay nên gọi là Vũ Thần Huy.

- Không cần như thế đâu cứ gọi ta là Kỳ Phương đi, tránh mọi người dòm ngó vì dù sao tuổi thực của chúng ta ngang nhau mà!_ Kỳ Phương nở một nụ cười ấm áp xua đi phần nào cái lạnh của y.

Lạc Minh lúc này mới thấy dễ thở một chút, mạnh dạn nói nhiều hơn:

- Ban nãy mọi người nói bàn đại sự chính, bây giờ chúng ta bắt đầu bàn được chưa?

- Ân!_ Thiên Hàn_ Huynh, không phải huynh gửi mật thư cho đệ nói có một thứ muốn cho đệ xem sao?

- Đây! Đệ xem đi!

Kỳ Phương lấy trong tay áo ra một tấm giấy bạc màu úa, các góc hầu như bị rách tươm hết như một vật được người ta cất giấu lâu ngày không được tiếp xúc với ánh sáng.

- Khi cuộc chiến giữa đệ và yêu ma năm đó đang hồi quyết liệt đệ đã gửi cho ta một bức mật thư khẩn này. Trên đó nói rằng “ Ma tộc vốn không thể bị tiêu diệt hay phong ấn vĩnh viễn, dù có là Thiên đế cũng không thể nào thay đổi được điều đó cả. Bởi vậy mới xảy ra việc ký kết hiệp ước giữa người và ma tộc mấy ngàn năm trước”

- Ý của Phương huynh là không có cách nào tránh khỏi tai kiếp này, càng không có cách tiêu diệt yêu ma hay sao?_ Lạc Minh.

- ...

Không gian xung quanh họ đột nhiên chùng xuống, không khí nặng nề như đang muốn bóp chết những con tim chính nghĩa. Người người bước qua lại một cách thờ ơ không ai mảy mai rằng một tai họa khủng khiếp sắp ập xuống đầu họ không lâu hơn nữa.

- Thiên Hàn tin chắc sẽ có cách! Chẳng phải chính luôn thắng tà sao? Hơn nữa cuốn sách cổ cũng từng ghi một câu “Tuy vậy, vẫn còn một cách để vẫn hồi đó chính là...”, ý chẳng phải là còn cách để cứu cả thế giới sao mặc dù không hề nói đó là cách gì!

- Cuốn sách cổ?_ Kỳ Phương ngạc nhiên hỏi.

- Là cuốn sách đệ tìm được trong trận tiêu diệt sơn tặc ở núi Hoắc Liễn, mà có điểm rất lạ núi Hoắc Liễn dường như cũng đã bị tà ma chiếm cứ, thủ lĩnh của sơn tặc là Phù Thương từng bị tà ma điều khiển._ Thiên Hàn tận tình giải thích lại mọi chuyện.

- Đệ nói vậy, có lẽ chúng ta nên gặp tên Phù Thương ấy hỏi xem hắn có biết chuyện gì hay không!_ Kỳ Phương.

- Đệ đã hỏi rồi, y không nhớ bất cứ điều gì cả!

- Tựa như Vũ Thuần phải không?

Thiên Hàn gạt nhẹ đầu thay cho trả lời, y cầm một chén trà lên nhấp nháp rồi lại vội hỏi:

- Huynh cất công đến Minh Phiên hẳn không phải chỉ vì muốn cho đệ xem lá thư cũ kỹ này ấy chứ?

- Đúng vậy, huynh đến đây là muốn tìm người mang dòng máu Tú Lệ!

- Kỳ Phương hoàng tử cũng biết về chuyện nhật thực sắp tới nữa sao?_ Lạc Minh.

- Hi! Đúng vậy, do một lần trùng hợp mà biết.

Kỳ Phương nói mà tay lại xoa xoa lấy vàng thái dương của mình. Nhắc đến cái chuyện gọi là trùng hợp ấy làm y phải nhức đầu. Không biết phải nói sao cho đúng chỉ nhớ lúc hấn đi săn thì vô tình bị lạc nhóm, trong lúc tìm đường ra khỏi rừng thì gặp một chuyện kỳ cục. Trên trời đột nhiên phát sáng và rơi ra một nam hài tử chừng 2 tuổi. Nói là 2 tuổi chứ thực chất y thấy nó còn đáng sợ hơn cả y. Hành động đầu tiên của nó với y chính là chỉ thẳng vào mặt y tuyên bố rằng “ta là kiếp sau của ngươi và sẽ là người thừa kế ngai vàng sau này của ngươi!”. Vậy là từ đó y lại có một đứa nam hài tử bất đắc dĩ khi mà chưa có thê tử. Haiz! Chính là cái đứa nhỏ từ trên trời rớt xuống cho y biết về chuyện nhật thực sắp tới. Vì vậy mà y đã sai người điều ra về Hắc Kim sa và dòng máu tú Lệ. Vừa nhận được tin y lập tức phi ngựa ngày đêm đến đây gặp Thiên Hàn.

- Hoàng đệ, đệ có nhớ Phiếm Phiếm từng nói nàng ấy có một người sư tỷ hay không?

Thiên Hàn lắc đầu:

- Đệ vẫn chưa nhớ đến điều ấy!

- Vậy để huynh nhắc cho đệ nhớ lại. Phiếm Phiếm từng nói nàng ấy từng có một vị sư tỷ, vì một nam nhân xa lạ mà bị sư phụ trục xuất khỏi Kỳ Sơn. Sau khi rời Kỳ Sơn nàng ấy đã kết duyên với phàm nhân đó tuy rằng không còn phép thuật nhưng dòng máu của nàng ấy vẫn là dòng máu tiên cao quý, người đó tên là Tú Lệ.

- A! _ Lạc Minh à lên một tiếng như ngộ ra chuyện gì nhưng lại bị Kỳ Phương bảo ý để y nói tiếp.

- Dòng máu Tú Lệ chính là ý bảo những người con cháu sau này của Tú Lệ mang thuần chủng dòng máu cao quý này. . Một cuộc thăm sát cách đây 20 năm về trước do giáo chủ Thủy Nguyệt giáo chủ mưu vì sợ dòng máu Tú Lệ tồn tại sẽ khơi dậy sức sống của Hắc Liên sa. Từ đó cả dòng tộc này bị diệt vong.

- Nói vậy là không còn ai trong dòng tộc ấy sống sót và dòng máu Tú Lệ không còn tồn tại! _ Thiên Hàn _ Nếu thật vậy thì mọi chuyện chẳng quá đáng lo rồi!

Chợt Kỳ Phương phá lên cười, nói:

- Huynh thấy qua 500 năm đệ càng lúc càng lười vận động đầu óc đi rồi đó! Một dòng máu quan trọng với bọn ma quỷ như vậy sao lại có thể dễ dàng bị tiêu diệt chứ?

- Ý của hoàng tử là đó chỉ là tin đồn._ Lạc Minh cả kinh

- Không! Chuyện đó có thật và gia tộc này đã bị tiêu diệt duy ...vẫn còn một người sống sót.

- Là ai? _ Thiên Hàn và Lạc Minh cùng đồng thanh nói.

- Tú Thiên Huệ!

Xoảng!

Tách trà trên bàn của Thiên hàn bị chính Thiên Hàn làm rơi xuống đất vỡ toang, còn y Thiên Hàn thì đột nhiên đứng bật dậy trên trời nhìn Kỳ Phương, lắp bắp:

- Huynh có chắc không? Người đó là Tú Thiên Lệ?

66. Quyển II – Chương 65

CHAP 65: GẶP LẠI NGƯỜI QUEN

Rất ngạc nhiên trước thái độ kỳ lạ của Thiên Hàn, đoán được phần nào chuyện không hay Kỳ Phương liền đáp:

- Ta chắc chắn người đó tên là Tú Thiên Lệ. Huynh còn nhớ rõ vị trưởng lão làng ấy khẳng định người đó tên là Tú Thiên Huệ, lúc mới đến làng nghèo của lão ấy trong tình trạng bị thương nặng, được một nam

nhân tuấn tú họ Nhã đưa đến. Về sau, khoảng hơn 13 năm sau đó một toán người tà đạo đã đến bắt ép hai mẹ con nàng ấy đi, Tú Thiên Huệ không chịu đã tự vẫn để phản kháng còn đứa nhi nữ của nàng ấy thì bị mất tích ngay sau đó không ai rõ. À mà có cái này ta cũng thấy thắc mắc lắm người nam nhân họ Nhã ấy hình như là tể tướng đương triều của đệ bây giờ thì phải! Thiên Hàn đệ đi đâu vậy!

Không chỉ Kỳ Phương mà cả Lạc Minh cũng bất ngờ không kém trước hành động kỳ lạ của Thiên Hàn. Họ không quên để lại ít bạc rồi đuổi theo Thiên Hàn đã mất dạng, có vẻ như mọi chuyện vô cùng khẩn cấp mà ngay cả ngựa cũng bỏ lại nơi tửu quán.

...

Vương phủ,

Vừa nhìn thấy bóng dáng của Như Ngọc đang nô đùa ở hậu viên Thiên Hàn vội lớn tiếng gọi còn vồn vã chạy đến túm lấy nàng. Y nhìn nàng dò xét thật kỹ từ trên xuống đến khi đảm bảo nàng không hề có một vết thương nhỏ nào mới cảm thấy an lòng mà thở nhẹ nhõm.

Như Ngọc thấy cái vẻ mặt căng thẳng tràn ngập lo lắng của Thiên Hàn thì lấy làm lạ hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Không có gì!_ Thiên Hàn trở lại dáng vẻ bình thường tươi cười nói với Như Ngọc, rồi ôm nàng vào lòng.

Phía sau lưng y là Kỳ Phương và Lạc Minh vừa đuổi kịp, cả hai cùng thở hổn hển khi tới nơi. Họ cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra nên mới gấp như vậy ai dè tên Thiên Hàn tự dưng nhớ thê tử nên chạy về nhà tìm! Hắn đúng là bị khủng rồi!

- Ê! Hai phu thê nhà ngươi ban đêm ôm ấp nhau chưa đủ sao mà bây giờ còn đứng đó ôm nhau, hay cả hai tính trình diễn tình cảm vợ chồng cho người khác coi đây

Kỳ Phương nói mà còn giật mình vì chính câu nói y vừa nói xong. Y cảm thấy mình quá lời mà sượng sùng cúi mặt xuống, vì y nói như thế quả thực không đúng. Đây là hậu viên nhà người ta là nơi kín đáo nhất của nhà người ta người ta muốn làm gì là quyền của người ta chứ? Còn y một người lạ dám ngang nhiên xông vào thì mới là khó coi hơn! Ấy! Gì thế này, từ khi nào y lại có lời nói và suy nghĩ như cái tiểu nam hài kỳ hoặc kia vậy, không lẽ y bị nó ám ảnh tới tận Minh Phiên luôn rồi!

Ngược lại với ý nghĩ của Kỳ Phương lúc này, Lạc Minh và Vân Lan đứng kế bên vỗ tay tán thưởng hành động gan dạ của Kỳ Phương, họ rất ngưỡng mộ câu nói vừa rồi của y nha! Dám hiên ngang phá hủy giây phút ngọt ngào của hai đại ác bá! Đúng là anh hùng thứ thiệt!

Vô tình Vân Lan liếc nhìn qua bên trái đôi mắt nàng chạm phải ánh nhìn của Lạc Minh làm nàng ngại ngùng mà cúi mi xuống, không hiểu sao tim nàng như đập hơi nhanh một chút ,bên tai vang lên câu nói tối hôm qua y đã nói với nàng “Ta không biết vì sao nàng lại muốn né tránh ta. Nhưng ta dám khẳng định một điều, dù nàng có tránh ta cả đời này ta cũng sẽ đi theo nàng cả đời không hối tiếc!”

Lại nói về Thiên Hàn, y nghe xong câu nói của Kỳ Phương thì vô cùng tức giận chỉ muốn quay sang chém tên kỳ đà này một đau cho bỏ ghét. Đã vô phép xông thẳng vào hậu viên nhà người ta còn dám lên tiếng xỏ xiêng, bộ hắn tưởng hắn là hoàng huynh kiếp trước của y thì muốn làm gì làm sao?. Tuy vậy, Thiên Hàn vẫn không có ý buông Như Ngọc ra.

Cảm thấy con người đang ôm mình đang run lên từng hồi tức giận, Như Ngọc vô cùng hiếu kỳ với chủ nhân của câu nói vừa rồi, người này hẳn phải rất uy quyền nên Thiên Hàn mới không ra tay trả đũa dù lòng đồng nổi lửa không ngừng. Nàng di chuyển tầm mắt nhìn về phía sau lưng Thiên Hàn, mất một giây để lục lại trí nhớ nàng mới nhận ra được khuôn mặt thân quen ấy. Thế là nàng vội đẩy mạnh Thiên Hàn ra chạy về phía Kỳ Phương.

- Kỳ Phương ca! Sao huynh ở đây vậy? Muội nhớ huynh lắm!

Kỳ Phương cũng vui mừng nở nụ cười tươi đến xán lạng, chạy về phía Như Ngọc định ôm chầm lấy nàng.

- Ha ha! Muội nhớ huynh thật không? Chứ Phương ca thì vô cùng nhớ muội nên mới đến đây đó!

Khi cả hai sắp chạm vào nhau thì một cánh tay to lớn thành linh xuất hiện chắn ngang ở giữa làm cả hai phải thẳng gấp.

- Các người dám!_ câu nói mang theo mười phần phần nộ của Thiên Hàn làm hai người phải cười khổ sở. Bây giờ mà có ai đem dao dím vào cổ họ bảo họ vượt qua cánh tay đó họ cũng không dám làm.

- Muội vẫn khỏe chứ?_ Kỳ Phương đột ngột đổi thái độ sang ân cần hỏi thăm.

- Ân! Vẫn khỏe, còn huynh!_ Như Ngọc nói mà lòng cứ thấy bồn chồn thế nào.

- Huynh vẫn rất tốt.

Kỳ Phương tiếp tục cười một cách gượng gạo. Nhìn cánh tay ngăn cản của Thiên Hàn y có cảm giác như đang bị ai đó canh chừng mọi hoạt động làm y có muốn nói gì tình cảm hay quan tâm một chút cũng không dám. Thiên Hàn, ta đâu có định cướp thê tử của người đâu mà phải hành động như thế.

- Hóa ra Kỳ Phương ca đến đây là vì chuyện đại sự à?_ Như Ngọc rút cuộc cũng thông suốt sau một hồi nghe mọi người trong bàn giải thích lý do họ cùng có mặt nơi đây._Vậy thì mọi người bắt đầu bàn đi!

- ...

- Sao không ai nói gì vậy?_ Như Ngọc thắc mắc trước sự im lặng vô cùng của 4 người kia, vì sao họ nói là bàn chuyện đại sự mà không nói gì chỉ ngồi cúi đầu uống trà không lẽ họ đang bàn bằng mật ngữ khác à?

Thiên Hàn ghé vào tai Như Ngọc nói nhỏ:

- “Chuyện mọi người muốn bàn là chuyện mật của quốc gia.”

- “Thì đã sao”

- “Nàng ở đây sao mà mọi người bàn được!”

- “Ý huynh là đuổi ta đi chứ gì?”

- “Không phải, chỉ là phiền muội xuống bếp làm chút bánh ọ người thôi”

- “Hứ! Đuổi thì nói đại đi còn viện cớ này nọ! Được, ta rủ Lan tỷ đi cùng vậy!”

- “Không được!”

- “Sao lại không được!”

- “À! Là vì bọn huynh có chuyện muốn hỏi Vân Lan một chút”

- “Huynh nói lạ nha! Vân Lan cũng như muội có gì để mà hỏi, hai là huynh tính thiên vị đây!”

- “Đâu có, nàng đừng nghĩ xấu về ta như thế! Chẳng qua vì Vân Lan từng sống ở lâu xanh một thời gian dài hẳn sẽ biết nhiều chuyện mật, muốn hỏi nàng ấy xem nàng ấy có biết gì giúp ít hay không thôi”

- “Chỉ đơn giản là vậy!”

- “Đơn giản vậy thôi!”

- “Được, vậy ta đi!”

Nhìn theo bóng dáng xoay lưng đi của Như Ngọc Thiên Hàn thấy lòng còn cào khó chịu, có phải y đang lo lắng quá mức không, nhưng lo là lo cái gì mới được chứ?

- Thiên Hàn!_ Kỳ Phương lên tiếng gọi.

- Huynh gọi đệ chuyện gì?

- Huynh muốn hỏi vì sao lúc nãy đệ lại nóng lòng chạy về vương phủ như thế?

- À! Là vì đệ phát hiện ra một điều quan trọng!

- Điều gì?

- Ngọc nhi chính là người mang dòng máu Tú Lệ, người còn lại duy nhất!

Một câu nói của Thiên Hàn làm cho cả ba người còn lại sửng sốt, rất nhiều nghi vấn đặt ra trong đầu họ làm họ không biết nên hỏi hay thắc mắc điều gì trước tiên.

- Sao vương gia khẳng định được Ngọc muội là người mang dòng Tú Lệ.__ Vân Lan.

Tần ngần một chút Thiên Hàn cũng nói:

- Vì...vì là mẫu thân của nàng chính là Tú Thiên Huệ!

- Lan nhi, nàng cảm thấy không khỏe sao? Sắc mặt của nàng tệ quá!_Lạc Minh vừa liếc qua nhìn Vân Lan thì thấy điểm lạ trên mặt nàng ấy liền lo lắng hỏi.

- Không, không có gì cả! Muội không sao cả!

- Vân Lan cô nương, thú thật với cô nương chuyện nhật thực sắp tới mọi người đều đã biết cả rồi. Vì vậy hy vọng cô nương đừng che dấu nữa hãy nói hết sự thật ọi người biết đi!_ Thiên Hàn lúc này đã lật ngửa ván bài.

Lạc Minh nghe Thiên Hàn nói vậy thì hết sức ngạc nhiên quay sang Vân Lan hỏi:

- Chuyện này nàng cũng biết sao?

- Huynh với muội từng là bằng hữu tốt hơn nữa năm trời mà cũng không biết muội có bí mật lớn như vậy đó Lan nhi!_ Ngay cả Kỳ Phương cũng không khỏi bàng hoàng.

Vân Lan cười, cuối cùng thì nàng cũng bị người khác lật tẩy. Nhiều người biết cũng tốt, thêm một người cùng chia sẻ cùng nghĩ cách vẫn tốt hơn mà! Nghĩ thế, nàng liền nhẹ nhàng kéo lệch vai xiêm y bên trái xuống để lộ một búp hoa màu đen, rồi nói:

- Đây chính là nụ của Hắc Liên sa truyền thuyết!

67. Quyển II – Chương 66

CHAP 66: LỢI DỤNG

Cả ba cả kinh nhìn nụ Hắc Liên sa, họ không thể tưởng nổi có một ngày xảy ra chuyện này. Những bí mật họ cố công tìm kiếm suốt thời gian qua vốn dĩ không ở nơi đâu bí hiểm mà là ở rất gần họ. Không, phải là ở ngay sát cạnh họ ngày ngày họ luôn nhìn thấy ngày ngày luôn cùng nói chuyện.

- Vậy nàng rốt cuộc là ai?_ Thiên Hàn nghiêm nghị hỏi.

- Từng là Thánh nữ của My Nguyệt giáo!_ hít một hơi dài rồi lại nói tiếp_ Hắc Liên sa truyền thuyết là có thật, và những điều lưu truyền đó cũng có thật. Nụ hoa Hắc Liên sa này muốn sinh trưởng sẽ phải hút cái ái tình của vật chủ mà nó đeo bám. Cho đến khi nào nó nở ra hoàn toàn thì lúc ấy sẽ tạo ra một đại ma khí cung cấp cho bọn ma quỷ sức mạnh, giúp những yêu ma từng bị phong ấn hồi sinh.

- Đó là lý do vì sao nàng đến Kỳ Hương viện đúng không? Vì nàng không muốn phát sinh ra tình cảm để nuôi dưỡng mầm hoa gây họa kia!_ Thiên Hàn ngộ ra mọi chuyện.

- Vương gia nói không sai, Vân Lan vì sợ đóa hoa này nở nên mới trốn ở lầu xanh trốn tránh tình cảm phát sinh.

- Hóa ra lý do muội luôn né tránh huynh là vì đóa hoa này sao?_ Lạc Minh nắm chặt lấy tay Vân Lan kéo về phía mình gầm nhẹ.

Vân Lan nghe lời Lạc minh nói thì rừ mi xuống thoáng nét buồn. Lý do nàng không thể nói ọi người biết ra chính là điều này.

- Phải! Mỗi khi gần gũi với ai đó hoặc khi có ai đó tỏ ra quan tâm chân thật với Vân Lan thì nụ hoa này sẽ phát triển thêm một chút làm tim Vân Lan đau nhói.

- Nếu vậy, tại sao nàng lại đến vương phủ của ta?_Thiên Hàn tỏ ra thắc mắc

- Vì người và Ngọc muội khác họ!_ Vân Lan ngẩng mặt lên nói_ Không biết giải thích thế nào cho đúng, Vân Lan chỉ biết mỗi lần gặp vương gia, Ngọc muội hay Phương huynh dù mọi người có đối tốt với Vân Lan ra sao hay Vân Lan cảm động vì 3 người chuyện gì thì cũng không sao. Nụ hoa không những không phát triển được mà ngược lại còn bị kiềm hãm! Cho nên, khi Vân Lan không còn chỗ nào để trốn tránh nữa mới nghĩ đến vương phủ của người và tin rằng ở vương phủ vừa có thể ngăn cản sự phát triển của Hắc Liên sa vừa có thể trốn tránh mọi người!

Lại một khoảng im lặng, mỗi người đuổi theo một con đường suy nghĩ riêng. Tiếng gió, tiếng lá bay chiếm trọn cả không gian. Chợt từ xa Thạch Bằng bay đến vẻ mặt nghiêm trọng.

- Thiên Hàn có chuyện lớn rồi!_ Tiếng Thạch Bằng vang lên lạnh lạnh.

Nghे tiếng Thạch Bằng Thiên Hàn thấy hơi bức bối trong lòng, cái tên vô phép vô tắc này ý là đồng hương của y thì có thể nói chuyện trống không như vậy trước mặt người ngoài hay sao? Có lẽ một ngày đẹp trời nào đó y phải dạy lại hắn mới được. Nhất định một ngày đẹp trời nào đó chứ không phải ngày hôm nay vì hôm nay có đại sự ~

~

- Chuyện gì mau nói đi!

- A! Khụ...khụ...Hồi chủ nhân!_ có vẻ như Thạch Bằng đã nhìn thấy sự có mặt của nhiều người lạ nên y vội chỉnh cách nói chuyện_ Thuộc hạ đã điều tra được người mang dòng máu Tú Lệ là ai rồi người ấy chính là vương phi của người!_ Thạch Bằng nói nhanh đến mức không thể nói nhanh được nữa, cứ như nếu y nói chậm 1s thì không còn cơ hội cứu vãn.

- Ân! Chuyện này ta đã sớm biết từ lâu!_ Thiên Hàn chán nản đáp lời.

Thái độ bình thản của Thiên Hàn làm cho Thạch Bằng vô cùng ngạc nhiên, thoáng hiện vài nét khó hiểu trên gương mặt y nhưng cũng nhanh qua đi. Y lại nhanh nói tiếp:

- Thuộc hạ vẫn còn một chuyện thứ hai.

- Chuyện thứ hai là gì?

- Là giáo chủ My Nguyệt giáo đã đến kinh thành.

XOẢNG!

Lần này Thiên Hàn không những không còn bình thản nữa mà chớp mắt một cái y đã biến mất khỏi hậu viên cứ như y chưa từng ở đây trước đó, thậm chí tách trà của y vừa rơi xuống đất vỡ toang thì đã không còn dáng y tại đó. Bốn người còn lại ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà Thiên Hàn lại vội vã đến thế, họ chỉ biết lúc này nên nhanh chân đuổi sau Thiên Hàn. Haiz! Lại phải đuổi!

Thiên Hàn vừa đặt chân đến bên ngoài nhà bếp vương phủ thì từ trên ột thân ảnh màu đen bị ném mạnh xuống đất ngay dưới chân y, một ngụm máu tươi tuôn ra đỏ thắm. Thiên Hàn cả kinh khi thấy người đó là Vĩnh Tắc. Y lập tức ngẩng đầu lên nóc nhà bếp nhìn xem đã thấy Như Ngọc đang trong tình trạng bất tỉnh và nằm trong tay ả Diễm Thu, xung quanh ả là cả chục bạch y nữ tử khác đang vung kiếm vây đánh Vĩnh Quy. Nhưng càng nhìn thì càng thấy tay kiếm của Vĩnh Quy đang dần chậm lại và mất sức dường như y đang bị thương không nhẹ!

Thiên Hàn không nghĩ nhiều lập tức tung một chưởng về phía Diễm Thu, nhưng giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một lớp vách chắn màu đen bao bọc lấy bốn yêu nữ kia và hút lấy toàn bộ chưởng lực vừa rồi của Thiên Hàn. Chưa hết ngạc nhiên. Lạc Minh, Kỳ Phương, Thạch Bằng từ phía sau bay đến cũng xuất kiếm đánh Diễm Thu nhưng cũng bị lớp vách màu đen kia chặn lại còn bị đánh bật về phía sau. Cùng lúc ấy Vĩnh Quy vì không thể cầm cự nổi mà bị bọn bạch y yêu nữ đó đánh bại, một đường kiếm sáng xuyên qua người Vĩnh Quy rồi ném ngược y xuống đất, may thay Thiên Hàn phản ứng nhanh nên mới đỡ kịp Vĩnh Quy.

- Ngọc nhi!_ Tiếng gọi yếu ớt của Kỳ Phương vang lên nhưng do vết thương tại ngực đã cản trở mất khí âm trong phế quản của y làm y không thể phát rõ lời đừng nói chi là vận khí đánh thêm lần nữa.

Trao Vĩnh Quy lại ọi người chăm sóc, Thiên Hàn nhanh chóng điểm mũi chân hướng về bọn yêu nữ kia. Phía sau y mọi người vô cùng lo lắng toan ngăn y lại nhưng không còn kịp chỉ có thể kinh hô lên hai tiếng “cẩn thận”. Những tưởng Thiên Hàn sẽ bị vách chắn đen cản lại nhưng không Thiên Hàn hoàn toàn dễ dàng xuyên qua nó đối chọi trực tiếp với bọn bạch y yêu nữ.

- Không tồi, không hổ danh là tái sinh của Vũ Thần Anh!

- Thả Như Ngọc ra!_ Thiên Hàn hét lên giữa không trung.

Nhưng đáp lại lời y là tiếng cười ngạo nghễ của Diễm Thu:

- Thả? Phải xem ngươi có bản lĩnh đó không! Lên!

Diễm Thu lùi lại sau mấy bước mang theo cả Như Ngọc để nhường chỗ lại cho chúng thuộc hạ bày trận tấn công Thiên Hàn. Nhưng với Thiên Hàn bọn yêu nữ bạch y đó vốn chẳng đáng bận tâm. Y vẫn đứng vững chân tại chỗ nhìn một vòng tròn màu trắng bao lấy mình, những thanh kiếm sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời chói chang khiến con người ta chói mắt. Bọn yêu nữ đồng loạt tấn công, tốc độ nhanh như sấm chớp, bọn chúng có vẻ được huấn luyện rất kỹ càng, và có sự phối hợp ăn ý giữa hai vòng tiến và thủ. Ngay khi một làn mưa kiếm này rơi xuống người Thiên Hàn lập tức có một làn mưa kiếm khác nối tiếp rơi xuống, chỉ cần đối phương chậm động tác một chút hoặc lơ là thì ngay lập tức có thể thành thịt bằm. Thiên Hàn liếc mắt nhìn bọn yêu nữ một lượt rồi nhếch môi cười, Tịch Hàn kiếm trong tay y cũng xuất vỏ đỡ lấy tất cả những đường kiếm một lượt. Trên đời này không có gì là hoàn hảo, tuyệt mỹ ở chỗ này tất sẽ có một điểm khuyết tương ứng, một trận pháp vừa thủ vừa công hoàn hảo vốn không có, nhất là ngay lúc này khi cả bọn cùng nhau công sẽ không có ai có thể thủ cho chính mình. Khi bọn chúng dồn hết sức vào thanh kiếm để triệt hạ lực của Thiên Hàn thì y nhanh chóng quật ngược lại liên tiếp tung ra liên hoàn chưởng. Từng thân ảnh màu trắng thi nhau rớt xuống đất, chẳng mấy chốc trên nóc nhà bếp chỉ còn lại Thiên Hàn đang đứng đối diện cùng Diễm Thu.

Nhìn Thiên hàn với đôi mắt hơi ngả màu hồng ngọc làm Diễm Thu hơi rung mình, trong đôi mắt nàng thoáng một tia rối loạn nhưng lại mau chần chỉnh. Vì nàng rất rõ, Thiên Hàn vẫn chỉ là Thiên Hàn vĩnh viễn không phải là Vũ Thần Anh có thể hạ gục được nàng:

- Thiên Hàn, ngươi cho rằng ngươi có đủ bản lĩnh để cướp lại Như Ngọc sao?

- Yêu nữ, uống công Như Ngọc đã tin tưởng thu nhận ngươi vậy mà ngươi lại lợi dụng lòng tin tưởng của nàng mà ám hại nàng!

- Hừ! Đã là kẻ thù thì làm sao có cái gọi là tình cảm! Có trách thì trách nàng ta quá ngu và trách chính mình là một con ngốc bị người ta lợi dụng mà không hay!

- Khốn kiếp!

Thiên Hàn lại hét lên giận dữ, y vung Tịch Hàn kiếm về phía Diễm Thu. Nhưng nàng ta không những không sợ hãi còn cười ngạo độc, bàn tay đẹp chậm rãi tiến về phía cổ Như Ngọc chờ sẵn. Nhìn thấy, Thiên Hàn vội dừng ngay hành động cầm phần nhìn Diễm Thu:

- Bỉ ổi!_ Thiên Hàn cố nén giận nhưng vẫn không thể nhịn mà phát ra hai chữ này.

- Hừ! Chuyện tiếp theo sẽ càng bỉ ổi hơn!

Diễm Thu vừa dứt lời thì bàn tay đã bấu chặt vào người Như Ngọc đem cả người nàng nhấc lên cao ném đi, kèm theo đó là một chưởng cực mạnh. Thiên Hàn hốt hoảng ném đi cả thanh kiếm trong tay bay theo Như Ngọc giữ lấy nàng còn vì nàng mà đỡ thay chưởng lực vừa rồi. Tuy chưởng lực kia khá mạnh nhưng cũng không đến nỗi làm Thiên Hàn ngã quỵ, y toan ôm Như Ngọc rời xa chỗ đó thì phát hiện một luồng khí lạnh lẽo ép sát sau lưng, không chậm trễ y lách người qua phải một chút cùng tách Như Ngọc ra hồng tránh cho nàng bị thương tổn. Nhưng vì vừa phải lo cho Như Ngọc vừa bị trọng thương và đang ở trong vòng kết giới của yêu ma cho nên động tác của y có phần chậm trễ. Vừa mới xoay người né thành công thì y đã cảm thấy một cơn đau từ cánh tay trái truyền tới, là Tịch Hàn kiếm vừa đâm xuyên qua tay của y. Chưa hết

ngờ ngàng Như Ngọc trong tay cũng bị Diễm Thu đoạt mất, còn bản thân thì bị ả yêu nữ kia bồi thêm một chưởng khác cùng bị ả đập rơi xuống đất.

Với năng lực của Thiên Hàn y không thể vì bao nhiêu đó thương tích mà bị Diễm Thu đánh bại, mà là vì lúc y chạm vào kết giới ma quỷ kia thì đã bị nó hút mất một nửa sức lực, phần còn lại khi bị tịch Hàn kiểm làm bị thương cũng đã phong bế sức mạnh còn lại của y nên y giờ đây chẳng khác gì một vật hết năng lượng mà rũ rượi rơi xuống không thể gắng gượng được.

Mọi người ở ngoài cuộc lúc này hốt hoảng chạy đến nâng Thiên Hàn dậy, rồi đánh mắt nhìn qua Diễm Thu đang cười ha hả trong chiến thắng và xoay người từ từ rời đi mang theo cả Như Ngọc. Nếu không phải vì cái vách kết giới chết tiệt kia ngăn cản thì bọn họ đã xông lên bầm vằm ả yêu nữ đó cướp lại Như Ngọc rồi, chứ không để cho ả kêu ngoạ như thế.

- Ầ ta...đã không còn là con người nữa rồi mà đã là ma quỷ, kẻ đã bán linh hồn cho yêu ma!

Đó là câu nói cuối cùng của Thiên Hàn trước khi y bất tỉnh.

...

68. Quyển II – Chương 67

CHAP 67: NGÀY ĐÓ CUỐI CÙNG CŨNG PHẢI ĐẾN

Sau khi Thiên Hàn bất tỉnh, mọi người đã gấp rút họp bàn kế sách và tiến hành đề phòng cao độ với Diễm Thu đề phòng bị nàng đánh úp, đồng thời mở một cuộc điều tra quy mô về xào huyết của bọn chúng. Nhưng tiếc là đến giờ vẫn không tìm được gì.

Lại nói về Vân Lan, mọi người lo sợ nàng sẽ là mục tiêu tiếp theo của bọn Mỵ Nguyệt giáo vì thứ bọn chúng muốn lấy kế tiếp chính là Hắc liên sa trên người nàng vì vậy nàng đã được chuyển tới hoàng cung dưới sự bảo vệ nhiều lớp hộ vệ của Lạc Minh, đại nội thị vệ lẫn các đệ nhất mật thám thậm chí ngay cả Lạc Minh cũng đích thân canh gác cho nàng. Cứ tưởng họ đã có một kế sách đối phó hoàn hảo với Diễm Thu nhưng tất cả đều đã lầm, bọn họ có đoán thế nào cũng không thể đoán được nước cờ của Diễm Thu. Ma nữ kia quả thật đã đến cướp người nhưng người mà ả cướp lại không phải Vân Lan mà là Lạc Minh! Một nước cờ không ai có thể trở tay kịp.

Hai ngày sau, Thiên Hàn tỉnh lại. Nhưng lần tỉnh lại này của y đã biến y thành một con người khác hoàn toàn, thái độ trầm tĩnh khó đoán, lời nói nghiêm nghị thậm chí nhiều người còn bị khí thế của y lấn át mà rầm rập nghe lệnh không chút sai lệch. Vừa tỉnh lại y đã có thể đánh hơi được kẻ thù và đoán chính xác được căn cứ của bọn chúng điều mà biết bao nhiêu cao thủ, mật thám, binh lính của triều đình suốt hai ngày không thể tìm ra. Vì thời gian không còn nhiều cho nên họ không thể kịp lên một kế hoạch hoàn mỹ mà chỉ có thể vừa dẫn binh lên cứ điểm của kẻ thù vừa bàn kế. Lần xuất binh lần này quy mô hơn trước đó rất nhiều với sự tham gia của hơn một vạn binh của ba nước Minh Phiến, Kim Tuyền và Kim Vân quốc, và người dẫn đầu chính là Thiên Hàn và Kỳ Phương. Cũng trong lần này Vân Lan cũng được đi theo, vốn dĩ không ai tán thành việc cho nàng đi cùng nhưng do nàng quá lo cho Lạc Minh và vì Hắc Liên sa đang ngày một nở rộ ra không còn cách nào kiềm hãm sự phát triển đó nên đành phải mang nàng theo, một là nhờ có Thiên Hàn bên cạnh ngăn cản sự phát triển của Hắc Liên sa và vì hai là chỉ có mình nàng mới biết cách vào được nơi căn cứ của Mỵ Nguyệt giáo vì nơi này cài rất nhiều thế trận cổ không ai tường tận rõ như nàng.

Nói về núi Kỳ Sơn, ánh sáng vừa lấy lại một tháng trước nay đã không còn bóng tối giăng phủ với khí lạnh của chết chóc ngày đêm bành trướng khắp các phía của Kỳ Sơn. Tốc độ lan truyền của bóng tối nhanh đến không tưởng, chỉ trong hai ngày Thiên Hàn hôn mê thì bóng tối đã nuốt chửng đến 8 huyện cùng 3 quận nhỏ của 3 quốc gia, . Nếu cứ theo đà này có lẽ không lâu nữa cả ba quốc gia sẽ bị bóng tối xóa sổ và tiếp đến sẽ là những quốc gia lân cận và cuối cùng cả thế giới sẽ bị chìm ngập trong bóng tối.

Thiên Hàn vận một trường bào màu lam được thêu hình con rồng bạc đang kêu hùng gầm lên giữa không trung, bên hong y là một mảng ngọc bội lớn hình thanh long ngâm ngọc phẩy thúy làm tôn lên nét cao quý của y lúc này. Trong bóng tối lạnh lẽo làm con người ta tê tái đến đại người thế này thì sự xuất hiện của Thiên Hàn với đôi mắt màu hồng ngọc ấm áp đã giúp ọi người cảm thấy ấm áp hơn, cùng khí chất ôn hòa mà y đang mang làm như tan hòa vào không khí biến không gian ngột ngạt trong hơn và dễ chịu hơn. Thiên Hàn giờ phút này rất giản dị, rất gần gũi, không cao sang tôn quý nhưng ở y lại toát lên nét thoát tục của tiên gia chỉ có thể ngắm cảm nhận nhưng lại không dám chạm vào. Có nhiều người trước đó đã nghi ngờ về y liệu đó có phải là vương gia Lãnh Thiên Hàn của họ hay không?

Bên cạnh là Kỳ Phương vận một bộ hoàng kim lấp lánh được đính hình rồng vàng kim tuyến. Mái tóc búi cao để lộ ra một gương mặt góc cạnh cứng rắn hợp cùng đôi mắt kiêu sắc lạnh, bao quanh y là một luồng khí lạnh băng toàn thân phát lên khí chất của một bậc vương giả. Vân Lan ở bên trái cùng Thiên Hàn, nàng mặc một bộ y phục màu hồng phấn đáng người yếu ớt cố gắng gượng lắm mới có thể trụ vững trên một con bạch mã, nét mặt xanh xao cùng đôi mắt hơi híp vì khóc quá nhiều đến sưng chứng tỏ nàng đã cạn rất nhiều sức. Nhưng trong giây phút này nhìn nàng vô cùng bình tĩnh bình tĩnh quá mức của một người bình thường lại khiến nàng trông không như người thật tựa hồ chỉ là một cái xác vô tri chẳng hạn.

Đến tận bây giờ y mới nhớ hôm nay là ngày sinh thần của y_Nguyễn Gia Khanh ở thời hiện đại và Vũ Thần Anh 500 năm trước. Tại sao tới lúc này y mới nhớ đến chuyện quan trọng như vậy chứ? 3 kiếp cùng là một linh hồn cùng một định mệnh lý nào lại có sự sai lệch ngày sinh thần. Nếu mẫu hậu không nói chắc là y còn đinh ninh rằng nửa tháng sau mới thật sự là ngày nhật thực là ngày sinh của y.

Thiên Hàn nhìn lên ột lần nữa, những tia nắng yếu ớt cố lọt qua tầng lớp ma khí để tìm đến với đất mẹ, chợt trong ánh mắt y thoáng lên một tia thâm sâu vô lường. Nhếch nhếch môi cười sau đó y buông cương nhảy xuống bước về phía trước đoàn binh nhìn thật sâu vào trong rừng Kỳ Sơn đen tối, nói với các tướng:

- Tất cả dừng binh ở đây và chờ đợi! Nếu sau 3 canh giờ nữa khi nhật thực đến và qua đi nhưng vẫn chưa thấy ta quay trở qua thì mới tiến quân vào! Rõ chưa!

- Rõ!

Kế đó, y cùng Kỳ Phương, Vân Lan tiến thẳng vào trong rừng. Chỉ mấy bước đi của họ đã tách biệt họ cùng với đoàn binh, bóng tối nhanh chóng vây lấy rồi nuốt chửng cả ba hoàn toàn trong sự sừng sốt của cả đoàn binh. Nhưng quân lệnh như núi không ai dám cãi chỉ có thể chôn chân tại chỗ âm thầm theo dõi bầu trời.

...

Cùng lúc đó tại tam vương phủ, Vĩnh Quy Vĩnh Tắc và Thạch Bằng cùng nhau quay quần quanh cuốn sách cổ để nghiên cứu. Đã suốt một đêm dài mà họ vẫn chưa thể hiểu ra được dòng chữ cổ kia nói gì dù là một chữ. Trong lúc chán nản họ vô tình tuột tay làm rơi cuốn sách cổ thì bất ngờ có một luồng sức mạnh kéo cuốn sách bay ra ngoài rồi bay lên không trung biến mất. Cả ba hốt hoảng đuổi theo nhưng không kịp giữ lấy cuốn sách chỉ cố thể trân trối nhìn cuốn sách biến mất ngay trước mắt mình, có phải là ma quỷ phương nào đang trêu chọc họ? Vì sao cuốn sách có thể đột nhiên biến mất một cách kỳ lạ như thế được?

- Chẳng lẽ đúng như sư phụ thường nói đâu đó trong thế giới này luôn có những cao nhân ẩn thuật!_ Thạch Bằng bỏ qua kính ngạc lên tiếng, lời của sư phụ y đang vang vọng trong đầu y.

- ...

Vĩnh Quy, Vĩnh Tắc hoàn toàn hiểu được lời Thạch Bằng nói, người mà Thạch Bằng gọi là sư phụ cũng chính là sư phụ của chủ nhân bọn họ Đồng Nhân lão tiên. Bước chân ra từ môn phái bán tiên gia đương nhiên hai người họ cũng biết chút ít về những chuyện bí ẩn trên đời này, nói chi khó hiểu chuyện cuốn sách cổ bay lên không trung biến mất vừa rồi đó chính là biểu thị cho sự trở về cội nguồn mỗi khi chúng làm xong nhiệm vụ được giao.

- Số mệnh đã định như thế chúng ta không thể cưỡng lại được đâu!_ Thạch Bằng chậm rãi nói rồi chậm chậm quay chân bước vào trong phòng. Trước khi xuất sơn cùng sư huynh_cũng chính là tam vương gia Thiên Hàn_sư phụ đã căn dặn y rất nhiều lần rằng: “Đồ nhi! Ta chỉ có duy nhất hai đồ đệ chân truyền nhưng mệnh số của sư huynh ngươi đã định là đoản thọ ta không cách nào thay đổi được vì vậy...hy vọng

con sẽ không để ta thất vọng, hảo hảo bảo vệ tốt chính mình đừng để mọi cố gắng vun đắp của ta đem đổ sông đổ bể hết!", chỉ vì như vậy mà y tuyệt đối phải sống dù rằng bản thân lúc này cảm thấy rất bất cứ cảm thấy bản thân như kẻ ham sống sợ chết không dám lộ diện còn liên lụy cả Quy, Tắc không thể theo Thiên Hàn bảo vệ mà chỉ có thể ở đây khư khư trông coi y.

Trong không trung lúc này lại có ba cái bóng vô hình cùng nhìn xuống vương phủ. Người nữ nhân trung niên xinh đẹp ôm chặt lấy cuốn sách cổ vừa lấy được vào lòng rồi quay đầu lại đối diện với hai người phía sau, nói:

- Thiên Hàn, Như Ngọc sao các người còn chưa đi đầu thai?

Đôi uyên ương mang danh Thiên Hàn, Như Ngọc kia không đáp lời chỉ mỉm cười thật nhẹ với người nữ nhân trung niên. Hai con người ấy dịu dàng nắm lấy tay đối phương rồi dần dần biến mất chỉ để lại trong không gian câu nói của thì thảo của gió:

- Tú Lệ sư tỷ hãy cùng Như ngọc và Thiên Hàn đến đó trợ giúp mọi người đi!

- Tới ủng hộ hay tới giành thể xác! Haiz a! Lũ trẻ bây giờ toàn suy nghĩ kỳ cục khác hẳn với những bà lão già như ta. Gia Khanh, Bích Ngọc chúc các người thắng lợi, nhiệm vụ sư phụ giao cho ta ta đã làm xong, phần còn lại dựa vào sức của hai người đó!

...

Càng tiến vào sâu trong rừng không gian càng âm u ngột ngạt hơn gấp bội. Nếu không phải trong tay ba người đều có một đuốc lửa thì đã không thể biết đường để lần mò vào bên trong. Đang trong lúc hoang mang không biết nên đi hướng nào thì họ phát hiện phía trước mặt có một đốm sáng màu vàng đỏ, càng lại gần càng lớn hơn đoán chắc đó chính là xào nguyệt của Mỵ Nguyệt giáo nên cả ba cùng nhau dụi tắt đuốc dùng kinh công bay đến đó.

Cảnh sắc đầu tiên vào mắt họ chính là hai thánh giá đang treo Như Ngọc và Lạc Minh lơ lửng. Cả hai vẫn còn đang trong tình trạng bất tỉnh nhưng tay và chân của cả hai lại bị cột chặt vào thánh giá bằng những sợi xích bằng sắt lớn, vô cùng chắc. Thấy thế Thiên Hàn liền gọi lớn tên Như Ngọc nhưng nàng vẫn không tỉnh lại. Cả ba vội bay lên định dùng kiếm chém đứt sợi xích cứu cả hai nhưng khi họ vừa cách chỗ hai thánh giá ấy chừng hai mét thì một kết giới vô hình đã chặn họ lại còn thổi bay họ ngược về phía sau...Thiên Hàn và Kỳ Phương vì võ công cao nên không chuyện gì chỉ có Vân Lan do yếu hơn nên phải nhờ đến Thiên Hàn kéo lại bằng không đã rơi xuống đất thổ huyết.

69. Quyển II – Chương 68

CHAP 68: NƯỚC CỜ MÀU ĐEN

Chợt trong không gian vang lên tiếng cười ghê rợn. Một thân ảnh màu đỏ thẫm kiêu diễm từ trên cao bay xuống tựa như tiên nữ hạ phàm nhưng tiếc thay lương tâm của kẻ đó lại là của ma quỷ. Diễm Thu gương đôi mắt đẹp cười châm biếm cả ba rồi đánh ánh nhìn qua Như Ngọc và Lạc Minh đang hôn mê.

- Cuối cùng thì các người cũng tới, mặc dù phải để ta chờ hơi lâu!

Một giọng nói vốn dĩ rất ngọt ngào để làm cho người ta say mê nhưng khi rơi giữa khu rừng ma quái này giọng nói ấy chẳng khác nào lời kêu gọi của quỷ khiến người nghe phải rùng mình khiếp sợ.

- Diễm Thu, ngươi muốn thế nào mới chịu thả người?__ Thiên Hàn.

- Dễ thôi mà!__ Diễm Thu lại nổi lên ý cười.

Thế rồi nàng ta lại đánh mắt qua Vân Lan nhìn chăm chăm vào ngực Vân Lan. Đôi mắt sáng lên đột ngột rồi lại trở lại bình thường, một tia giận dữ hiện lên trên mặt nàng ta, rồi quát lớn:

- Chỉ mới nở hai cánh thôi sao, THẬT LÀ CHẬM CHẠP!

So với câu nói dụ dỗ trước đó, lời nói cộc cằn thô bỉ này càng khiến người sợ hãi hơn. Nhất là Vân Lan, nàng thụt lùi mấy bước vì sợ hãi con người trước mặt, vì đó đã không còn là cung chủ của nàng và cũng không phải Diễm Thu.

- Muốn ta thả hai người đó cũng được, chỉ cần đóa hoa Hắc Liên sa đó nở và đem nó giao cho ta để đổi người!

- Người cho rằng bọn ta sẽ bị người lừa sao? __ Kỳ Phương tiến lên phía trước che lại cho Vân Lan như thăm ý bảo vệ nàng, đồng thời hét lớn với Diễm Thu.

- Hi hi! Lừa các người để làm gì? Sớm muộn gì ta cũng sẽ có được đóa hoa Hắc Liên sa đó mà thôi!

Nói đoạn Diễm Thu rút một thanh kiếm ngắn trong tay áo ra, lướt nhẹ ngón tay trở lên lưỡi kiếm cười quỷ quyệt. Kỳ Phương và Vân Lan đoán biết được ý của ả là gì cả hai hốt hoảng định lao lên cứu Như Ngọc và Lạc Minh lần nữa nhưng vẫn không thể vượt qua được kết giới kia, một lần nữa bị hất văng ra xa.

- Diễm Thu ! Người muốn làm gì? __ Vân Lan chặt vật gượng dậy trên mặt đất hét.

- Muốn làm gì? Hi, nhìn rồi sẽ biết!

Ngay sau đó, Diễm Thu vung thanh kiếm lên hướng về phía Lạc Minh định chém vào y một nhát nhưng bị một thanh kiếm khác chặn lại . Tiếp đó, thanh kiếm kia xoay một vòng rồi đảo mũi đoản kiếm của ả về phía ả mà đâm, may mắn nàng ta né kịp nhưng vẫn bị thương một chút ở mu bàn tay bật ra một tia máu nhỏ. Diễm Thu trợn mắt khó tin nhìn Thiên Hàn:

- Sao có thể? Người sao có thể vào được kết giới này! __ Đúng thế, trước đó hai ngày nàng còn đâm hấn một nhát bên tay trái, cộng thêm hai chưởng lực của nàng ít nhất cũng làm hấn bị thương nặng. Chưa kể, kết giới này được tạo ra từ một trăm oán hồn mạnh gấp bội lần kết giới lần trước hấn sao có thể vào được. Rõ ràng lúc này hấn cũng không thể vào được kia mà.

- Hừ! Là do người xem thường ta quá rồi đó!

Thiên Hàn lạnh lùng đáp sau đó chém đứt hai sợi xích đỡ lấy Như Ngọc cùng Lạc Minh tiếp đất an toàn.

- Ha ha ha...quả thực là do ta đánh giá thấp người!

Diễm Thu lại cười, rồi liếm lấy những giọt máu đang rỉ xuống từ mu bàn tay mình. Bất chợt đôi mắt chuyển sang đỏ ngầu. Nhanh như chớp nàng ta phóng ra khỏi vòng kết giới.

Thiên Hàn cảm thấy hành động đó của Diễm Thu vô cùng kỳ hoặc, với tính cảnh giác cao y cũng nhanh ném Lạc Minh và Như Ngọc về phía Kỳ Phương và Vân Lan để họ tiếp lấy, còn bản thân thì đuổi theo Diễm Thu. Nhưng y không ngờ kết giới đột nhiên chuyển động thu nhỏ lại ngăn không cho y ra khỏi, càng không ngờ hơn kết giới đã bị biến đổi giống như một tấm lưới sắt kiên cố có điện vừa chạm vào làm y tê dại. Nhưng kết giới đó không ép sát chỉ thu lại vừa đủ để nhốt y vào trong rồi dừng lại. Cảm nhận mọi luồng sức mạnh của lưới kết giới đều tập trung trên đầu mình, Thiên Hàn vội ngẩng lên nhìn thử thì phát hiện nguồn gốc cung cấp sức mạnh cho kết giới đó là do một viên ngọc màu lam phát ra. Nhìn viên ngọc với ánh hào quang bên ngoài lấp lánh nhưng bên trong lại có một khối đen vừa khiến y thắc mắc vừa thấy nao núng trong lòng. Cảm giác thân quen đang cồn cào lên trong lòng y, vô thức y phát ra câu nói “Có phải là ngọc lưu linh của ta?”

- Cuối cùng cũng nhận ra rồi sao? Chỉ tiếc nó đã không còn là ngọc lưu linh mà đã là hắc lưu linh của ma giới, và chủ nhân bây giờ của Hắc lưu linh chính là Diễm Thu ta không còn là Vũ Thần Anh nhà ngươi nữa!

- Sao lại như thế? __ Thiên Hàn kinh hoảng khi nghe câu nói ấy của Diễm Thu

Đôi mắt Thiên Hàn lay động, từng mảng ký ức trong lòng y dao động khiến y không trụ vững. Y vươn tay mong chạm vào ngọc lưu linh nhưng lại bị chính ngọc lưu linh chối bỏ, nó phát ra một tia điện đánh vào cánh tay Thiên Hàn làm y đau đớn nhăn cả mi, theo đó vòng kết giới lại tiếp tục thu hẹp lần này so với trước đó nhanh hơn và siết chặt hơn. Thiên Hàn chống chọi không nổi quỳ phục trên mặt đất nhờ Tịch Hàn kiếm trong tay y chống xuống đất trụ lại với sức đề của lưới kết giới mới giúp y không bị kết giới kia bóp chết. Nhưng sức lực trong Thiên Hàn vốn đã bị mất phân nửa lại chịu thương tổn khi đi xuyên qua kết giới

lúc này đã làm y gần như kiệt sức. Những nét mệt mỏi hiện rõ trên mặt y, mồ hôi từng hạt thi nhau rơi xuống đất.

- Thiên Hàn!_ Lạc Minh cùng Vân Lan ở bên ngoài lo lắng .

- Ta không sao! Hai người mau đưa họ rời khỏi đây đi!_ Thiên Hàn nói nhưng gần như là hét với cả hai.

- Không!_ Kỳ Phương

- Mau lên, nếu chần chừ tất cả chúng ta sẽ chết hết đó!

- Nhưng...

- Kỳ Phương người không cần khó xử, để ta quyết định giúp các người nhé! Tất cả sẽ cùng nhau đi một lượt, nhưng không phải đi ra khỏi đây mà là đi cùng nhau xuống âm phủ!_ Diễm Thu nói_ Hắc lưu linh không cần lấy mạng hân ngay bây giờ, cứ tạm giữ đến phút cuối cho hân xem hết tuồng hay rồi hãy xuống tay.

Quay lại, Diễm Thu đáp xuống ngay trước mặt Kỳ Phương và Vân Lan không thèm bận tâm đến Thiên Hàn đang chật vật ra sao với Hắc lưu linh. Thấy thế, Kỳ Phương vội giao lại cho Vân Lan Như Ngọc còn bản thân thì nắm chặt lấy Bạch Ngân kiếm hiên ngang bước lên phía trước đối diện Diễm Thu, không quên nói nhỏ với Vân Lan “ nhân lúc ả không để ý hãy đưa cả hai ra khỏi đây đi!”

Nhìn Diễm Thu đánh giá một lượt, Kỳ Phương thấy lòng có chút sợ, hình ảnh Diễm Thu trước mắt y lúc này giống như hình ảnh cả Vũ Thuần trước đó khi bị y đâm trúng vào tim, toàn thân toát ra ma khí cùng một luồng khói đen bao phủ lấy ả:

- Người là ai?_ Kỳ Phương.

- Là người sẽ thống trị cả thế giới này! Ha ha!_ âm thanh nửa nam nửa nữ vang lên.

- Điên rồi! Diễm Thu người thật sự bị điên rồi!_ mặc dù là mắng như thế nhưng Kỳ Phương hiểu rõ nếu con người trước mắt mà còn là Diễm Thu thì đã không thể lợi hại như thế được.

Bạch Ngân kiếm trong tay lóe lên, Kỳ Phương vung một đường kiếm về phía Diễm Thu nhưng ả ta không hề sợ cứ ưỡng cao người nhìn đường kiếm của Kỳ Phương bay đến, chỉ một cái hơi nghiêng người nàng ta đã thoát được. Một lần Kỳ Phương chém xuống thì là một lần nàng ta thoát được, nhưng rõ ràng đường kiếm chém rất chuẩn nhưng khi vừa chạm vào y phục của Diễm Thu lại có một sức mạnh vô hình nào đó đỡ thay đẩy trượt đường kiếm qua một bên. Còn Diễm Thu thì chỉ né và chạy trốn một lần phản công cũng không có, điều này làm Kỳ Phương khó hiểu, không thể đoán được ả đang nghĩ gì.

- Kỳ Phương huynh lùi lại mau, có tà thuật!_ Thiên Hàn bất ngờ hét lên.

Nhưng đã quá muộn, Kỳ Phương vừa nghe thấy lời Thiên Hàn cũng là lúc y vừa chạm chân xuống mặt đất, cùng lúc đó chân y không thể nhúc nhích được cứ như bị dính chặt vào đất trở thành một khối gắn liền với nền đất. Y mở to đôi mắt nhìn Diễm Thu, bây giờ y mới hiểu vì sao ả yêu nữ đó không phản công mà chỉ chạy chính là vì muốn tách xa y với chỗ Vân Lan và Thiên Hàn ra để ả tiện làm việc từng người!

- Một tên ngốc!_ Diễm Thu ném cho Kỳ Phương một câu chế giễu rồi thản nhiên bước đến chỗ Vân Lan trong sự tức giận của cả Kỳ Phương lẫn Thiên Hàn.

- Ừm...m..._ cùng lúc đó Như Ngọc và Lạc Minh tỉnh lại, cả hai còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì mà nhìn đáo giác toàn cảnh

Đang trong lúc mơ màng, Như Ngọc nhìn thấy Diễm Thu thì mở to cả mắt như một người gặp phải chuyện gì đó kinh hãi, miệng lắp bắp nói:

- Người, người là...

- Phiếm Phiếm lâu ngày không gặp, người thay đổi nhiều quá! Nhưng cái tính dễ tin người của người vẫn như xưa!

70. Quyển II – Chương 69

CHAP 69: NHẬT THỰC

Đôi mắt Như Ngọc nhìn Diễm Thu đã trở lại đáng vẻ bình thường nhưng pha nét căm phẫn. Nàng đánh mắt nhìn xung quanh thì thấy Thiên Hàn đang bị cái gì nhốt lấy thì hoảng hốt toan chạy đến chỗ y thì bị Diễm Thu túm lại ném ngược lại chỗ Vân Lan. Kế, nàng ta biến ra một quả cầu đen đánh về phía hai người, vừa đến gần cả hai quả cầu đen kia liền biến thành một quả hắc cầu bọc lại cả hai như muốn nhốt trọn cả hai vào trong. Như biết được ý định đó của Diễm Thu, Vân Lan và Như Ngọc vội tách ra hai phía để né tránh nhưng không nhanh bằng quả hắc cầu vì vậy mà cả hai lại bị nhốt vào trong không thể thoát được.

- Ác ma ngươi muốn gì? _ Như ngọc cố bình tâm tỏ vẻ bình thản với Diễm Thu hỏi.

- Muốn gì? Ngươi thật sự không biết hay là giả vờ không biết?

- Ngươi...

- Ngươi thân là truyền nhân của Tiên Mai mà lại không làm tròn trách nhiệm, vì một ái tình nhỏ nhoi mà phá vỡ lời thề trốn bỏ khỏi nơi canh gác để rồi gây ra tai họa cho thế giới, bản thân ngươi còn không thấy xấu hổ hay sao?

- Hừ! Còn ngươi thì sao? Thân là ma thượng của ma tộc không những không biết cai trị ma giới cho tốt còn bày điều khấy động cư dân ma tộc gây chuyện, vi phạm hiệp ước người – yêu, xâm lấn ranh giới của con người. Ngươi không thấy có lỗi với tổ tiên ngươi không thấy có lỗi với ma tộc ngươi à?

- Hô...hô...hô, ngươi chưa nghe câu “thắng làm vua thua làm gặc sao”, cái hiệp ước đó chẳng qua chỉ là mảnh giấy củ rích, chỉ cần ta có sức mạnh chiếm được cả thế giới là được không phải sợ gì cả. Còn ngươi, đừng quên ngươi chỉ là một phần tái sinh của Phiếm Phiếm chẳng có phép thuật gì cả, ở tại nơi lãnh địa này của ta chỉ là một kẻ vô dụng. Thôi không đòi co nhiều với ngươi nữa, thời gian đã không còn ta nên làm việc ta nên làm thôi!

Nói đoạn Diễm Thu quay đi, để mặc Như Ngọc đang căm phẫn nhìn mình, Vân Lan ở sau lưng nàng thì ngỡ ngàng nàng không dám tin người muội muội mà nàng vẫn luôn muốn che chở giờ phút này lại đổi khác đến thế. Đứng trước một ác ma khiến cho nhiều người run sợ mà lại có thể tỏ ra bình thản còn có thể đối mặt chất vấn trách tội nhau. Rõ ràng là người trước mặt nàng rất mạnh mẽ lại rất dũng cảm!

- Thả Lạc Minh ra! Không được làm y tổn thương! _ Như Ngọc đột nhiên hét lên.

Nghe đến tên Lạc Minh, Vân Lan rung rinh. Nàng vượt lên trước nhưng bị kết giới cản lại, còn bị một luồng điện làm tê người, cũng may Như Ngọc ở phía sau đỡ lấy nàng.

- Minh huynh sao vậy sao không đánh trả ả? _ Vân Lan khổ sở nói ra, nhìn Lạc Minh như một con rối không phản ứng khi bị Diễm Thu bắt lấy, những móng tay nhọn hoắt của ả đang cắm phập vào da thịt y tuôn huyết.

- Y bị trúng tà rồi! _ Như Ngọc nói, đôi mắt nàng đảo qua Kỳ Phương rồi dừng lại ở Thiên Hàn, những giọt nước mắt cứ muốn chực trào khi nhìn y từng hồi đau đớn với kết giới ma quái đó. Nàng ước gì nàng sớm biết mình là Phiếm Phiếm của 500 năm trước hoặc chỉ cần lúc này đây nhớ lại trọn vẹn cả ký ức và phép thuật thì đã có thể cứu mọi người rồi! Tất cả chỉ vì nàng quá tin người và cũng vì đây là quả báo của nàng. Nhưng tại sao quả báo lại không chỉ trút lên mình nàng mà còn liên lụy đến những người bên cạnh của nàng, những người mà nàng yêu thương.

- Các ngươi có biết vì sao ta không trực tiếp bắt Vân Lan mà phải bắt tên này không?....đó là vì Thiên Hàn, Kỳ Phương và Như Ngọc người đều là hóa thân của những kẻ có dính dáng đến chuyện phong ấn ta của 500 năm trước cho nên đối với Hắc Liên sa chỉ có tác dụng kiềm hãm chứ không thể làm nó phát triển. Còn cái tên này _ Diễm Thu dùng tay còn lại sờ vào mặt Lạc Minh cười yêu mị _ Tình nhân của Liên sa cung chủ mà, tất nhiên là một lựa chọn tốt để ép buộc ả ta tự động đến đây và tự động dâng hoa cho ta! Ha ha ha...

- Khốn kiếp! _ Kỳ Phương. _ Vân Lan dừng tin ả, ả ta chỉ giỏi lừa người và đe dọa thôi.

- Lừa! Cứ chờ đi rồi sẽ biết ta có lừa hay không?

Dứt lời, Diễm Thu lại rút đoản kiếm vừa nẩy ra miết sát vào cổ Lạc Minh, một đường máu chảy xuống. Lạc Minh trong mơ hồ như cảm nhận được cái đau thì nhãn mi lại còn bật lên tiếng rên nhỏ.

- Dừng tay!

Vân Lan hét lên, những giọt nước mắt kiềm nén cuối cùng cũng không giữ nổi rơi xuống, nàng khóc với những tiếng nấc khó khăn trong lòng. Như Ngọc bên cạnh cũng đau lòng ôm Vân Lan vào lòng như an ủi, hóc mắt nàng cũng hơi hoen đỏ nhìn Diễm Thu đang cười thỏa mãn với cái dục vọng đáng kinh miệt. Chợt, nàng cảm thấy Vân Lan trong vòng tay mình run rẩy, vội vàng cúi xuống thì thấy Vân Lan đang ôm ngực nét mặt đau đớn vô cùng.

Vội vàng kéo lệch vai áo Vân Lan xuống, Như Ngọc hoảng hốt khi nhìn thấy Hắc Liên sa đang từ từ nở ra những cánh hoa còn lại, 3 rồi lại 4 rồi đến 5...

- Lan tử bình tinh đi! Ráng kiềm nén cảm xúc đừng để bông hoa oan nghiệt này nở ra! Diễm Thu người cũng tỉnh lại đi, người càng làm thế chỉ càng giúp cho yêu ma gây đau thương cho đồng loại, và đến cả người cũng chẳng nhận được gì đâu!

- Hừ! Ta vốn dĩ đâu có hạnh phúc cũng chỉ có đau khổ triền miên vì thế các người cũng phải vậy!

Ném mạnh Lạc Minh xuống đất, nàng ta từng bước tiến lại gần Như Ngọc và Vân Lan. Sợ hãi, Như Ngọc ôm chặt Vân Lan lùi về sau nhưng không được vì sau lưng các nàng đã là kết giới ngăn cản, dù nàng đã dùng hết sức bình sinh để phá kết giới nhưng vẫn không được, niềm hy vọng cuối cùng cho họ cũng không hề có khi mà Thiên Hàn và Kỳ Phương đều đang bị tà chú cầm giữ còn Lạc Minh vẫn chưa tỉnh lại được. Hết! Hết thật rồi.

“Tỷ đau quá! Rất đau”

“Tỷ tỷ cố lên, cố gắng bình tâm lại sẽ không đau nữa đâu! Cố lên Lan tỷ”

Cả hai người cùng nói trong tiếng nấc, mặc dù Như Ngọc biết rõ đó chỉ là lời an ủi Vân Lan. Vì một khi đóa hoa Hắc Liên sa đó nở thì không thể dừng lại nhưng kéo dài được bao lâu thì hay bấy nhiêu biết đâu kỳ tích sẽ xuất hiện.

Trên đầu họ bỗng nhiên sáng hẳn lên, những tán cây cao che chắn ánh nắng giờ đây như bị cái gì đó xé toạt đi, những tia nắng chói chang tràn ngập khắp mọi nơi nhưng cũng chỉ được vài phút ngắn ngủi rồi dần dần yếu đi và tối lại thậm chí tối hơn cả trước đó! Nhìn thấy thế, Diễm Thu rõ ra vui mừng khôn siết, nàng ta hét lên những tiếng hân hoan quý dị của loài tà ma:

- Ha ha! Nhật thực đã xuất hiện rồi, mọi thứ đã sẵn sàng nào mau giao cho ta Hắc Liên sa!

- Không!_ Như Ngọc sống chết ôm chặt lấy Vân Lan, trong đôi mắt nàng sự hận thù tăng lên đỉnh điểm.

Mặc kệ cái nhìn oán hận của Như Ngọc, Diễm Thu vẫn cười khoái trá bước đến sát cạnh họ rồi thu kết giới lại. Một tay ả nắm lấy Như Ngọc tay kia tách Vân Lan qua một bên. Dù Như Ngọc có ra sức giãy giụa đánh vào Diễm Thu thế nào ả vẫn như một cây mai mọc làm bằng sắt thép không bị đau cũng không bị thương tích. Rồi bất ngờ, Diễm Thu ném Như Ngọc sang một bên rồi dùng đến kết giới nhốt Như Ngọc vào trong đó lần nữa.

- Ngọc muội! A....A..._ Vân Lan nhìn thấy Diễm Thu làm thế vội vàng nắm Như Ngọc lại nhưng quá muộn màng nàng khẩn thiết gọi tên Như Ngọc lần nữa rồi lăn ra bất tỉnh có lẽ vì quá xúc động và cũng vì Hắc Liên sa đã hút hết sức lực cuối cùng của nàng.

Bên cạnh họ, Thiên Hàn và Kỳ Phương cũng vô cùng tức giận muốn xông lên cứu hai người nhưng vô ích, dù họ đã vận hết cả sức lực nhưng kết giới và chú cấm đó không thể nào bị phá được, cuối cùng thì họ cũng chỉ biết bất lực nhìn mọi chuyện diễn ra theo hướng ngày càng tồi tệ.

Lại nhìn về phía Vân Lan, sau khi nàng bất tỉnh thì từ ngực trái của nàng một cái gì đó đen đen tỏa ra kể đó cả người Vân Lan như vị cái gì đó hút dần nhựa sống và máu, da, thịt trở nên khô lại ôm lấy những khung xương nhỏ. Chẳng mấy chốc Vân Lan đã biến thành một bộ thi hài khô héo chỉ còn da khô và xương. Quá khinh hoàng trước khung cảnh trước mắt Như Ngọc chết lặng cả người, những giọt nước mắt tuôn rơi

vô thức. Kết giới bao quanh nàng từ khi nào đã biến mất không hay thậm chí Diễm Thu đã đứng bên cạnh nàng lúc nào nàng cũng không biết:

- Người là yêu nữ man rợ! __ Như Ngọc ngược mắt nhìn Diễm Thu mắng.

Nhưng đổi lại chỉ là cái nụ cười ma quỷ vô cảm của Diễm Thu, nàng ta lạnh lùng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Như ngọc kéo lại gần cái thể xác của Vân Lan rồi thản nhiên kéo y phục bên vai trái của Vân Lan ra, một đóa hoa Hắc Liên bay lên tách khỏi thân và rễ của nó đã cắm chặt rễ vào người Vân Lan. Nhìn đóa hoa tám cánh đang khoe sắc Như Ngọc hận không thể dẫm nát nó để báo thù cho Vân Lan, chỉ tiếc nàng ngay cả một chút sức cũng không còn và đang bị ả yêu nữ kia giữ chặt.

- Chưa hết cảnh hay đâu! Vẫn còn một đoạn hay không kém nữa đấy!

71. Quyển Ii – Chương 70

CHAP 70: ƯU MÊ BẤT NGỘ

Như Ngọc đánh mắt nhìn ả yêu nữ, đôi mắt thù hận gần lên những tia đỏ máu:

- NGƯỜI...YÊU NỮ, NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ? NGƯỜI... __ Như Ngọc hốt hoảng giãy giụa yếu ớt khi thấy yêu nữ Diễm Thu dùng một cây trâm nhỏ đâm vào ngón tay trở của mình.

- IM LẶNG!_ Diễm Thu quát lên, đôi mày thanh nhú lại hung dữ khi Như Ngọc giãy giụa làm gián đoạn công việc của ả.

Những giọt máu đỏ tươi rơi ra từ ngón tay Như Ngọc đẹp đẽ vô cùng khi nó được Hắc Liên sa hứng lấy và tỏa ra ánh sáng màu đỏ lung linh. Như Ngọc bắt đầu cảm thấy tâm trí mơ hồ, đầu óc nặng trĩu và đôi mí mắt trở nên nặng nề hơn. Diễm Thu buông Như Ngọc ra, cả người nàng liền rơi xuống đất theo quán tính một cái bịch, những gì Như Ngọc cố gắng được chính là giữ i mắt không sụp xuống để nhìn mọi chuyện, còn cơ thể của nàng đã trở nên quá nặng không thể điều khiển được.

Sau khi hứng lấy những giọt máu tươi của Như Ngọc, Hắc Liên sa tỏa ra một màu ánh sáng đỏ tuyệt đẹp làm bừng sáng cả một vùng khi không gian đã trở nên tăm tối không chút ánh sáng. Hai hỏa đốc lớn được đặt tại nơi đây cũng bỗng bừng cháy bùng lên. Diễm Thu nhìn thành quả mà mình mong muốn phần khởi vô cùng, trong đôi mắt ấy giây phút này tràn ngập dự vọng nàng ta mãi mê nhìn Hắc Liên sa bay lên cao rồi hút lấy những khí hắc ám của khu rừng này. Những đám mây đen quấn tụ ngày một nhiều rồi chúng quấn lấy nhau tạo thành một quả địa cầu hắc ám.

Diễm Thu lúc này đã không thể đợi chờ thêm được nữa, như bị ai đó thúc dục hối hả điểm mũi chân bay về phía quả Hắc cầu định ôm quả địa cầu ấy vào lòng thì một đường sáng chói mắt buộc ả phải lắc người né tránh. Diễm Thu đáp xuống mặt đất trong tư thế chao đảo, tay ôm lấy bả vai bị thương đang túa máu không ngừng, đôi mày nhú lại thật sâu nhìn kẻ phá đám chuyện tốt của nàng. Thật bất ngờ khi mà có đến hai kẻ phá chuyện:

- Ta thật không ngờ người có thể lần nữa thoát ra được khỏi kết giới đó, Thiên Hàn! Còn người, Lạc Minh, cũng tỉnh lại thật đúng lúc!_ Diễm Thu nghiêng răng nói

- Không, người nói sai rồi ta đã tỉnh lại quá trễ mới đúng!

Lạc Minh nói đánh mắt nhìn qua thể xác của Vân Lan tay kiểm y run lên, không nghĩ ngợi nhiều y ném đi thanh kiếm trong tay chạy đến bên cạnh thể xác Vân Lan ôm chầm lấy nàng thương tiếc:

- Lan nhi, là do huynh cố chấp bám theo muội nên mới hại muội ra nông nỗi như thế này! Huynh thật đáng chết!

- Hừ! Một tên vô dụng!_ Diễm Thu buông lời kinh miệt rồi quay sang nhìn Thiên Hàn đôi mắt nàng ta xoáy vào ngọc lưu linh trong tay y.

- Người không tin ta có thể thoát ra được đúng không? Diễm Thu người hình như đã quên một điều quan trọng rằng: ta và ngọc lưu linh trước kia từng là một phần thân thuộc với nhau, dù là tái kiếp vẫn còn chút quan hệ._ nói đoạn Thiên Hàn cũng quay người bước vội đến nâng Như Ngọc dậy giúp nàng lau đi những giọt nước mắt

- Hừ quan hệ! Chẳng qua chỉ là một chút nhận thức nhỏ nhoi sắp lụi tàn trong viên ngọc nhỏ bé đó mà thôi!

Nói đoạn nàng ta quay phắt thái độ lại tỏ ra là một con sói lương thiện mà ra tay hóa giải chứ cầm giam cầm Kỳ Phương.

- Thiên Hàn! Ta khuyên người nên từ bỏ ý định chống lại ma giới đi vì khắp Kỳ Sơn này đã tràn ngập ma khí, với chút sức nhỏ nhoi của người và ánh sáng tàn đó của Ngọc Lưu linh không thể làm được gì đâu!_ Diễm Thu lại nói.

- Yêu nữ...ta sẽ giết người_ Kỳ Phương phần nộ toan dùng Bạch Ngân kiếm chém về phía Diễm Thu.

- Kỳ Phương Huỳnh dừng lại...chưa đến lúc đâu!_ Thiên Hàn vội dùng lời ngăn cản hành động của Kỳ Phương lại_ Diễm Thu, đừng tưởng ta không biết người muốn làm gì, người định dùng quả tim ma quỷ Hắc Liên sa này kết hợp với ma khí để tạo ra một sức mạnh tà ma vĩ đại đúng không?

Diễm Thu kinh ngạc nhìn Thiên Hàn,:

- Người biết!

- Hừ!_ Thiên Hàn liếc đôi mắt kiếm nhìn Diễm Thu một cách thâm sâu khó đoán, tựa như y có thể hiểu hết được những suy nghĩ của ả ta trong lúc này.

- Thiên Hàn, mau cứu Lan tỷ đi, cứu tỷ ấy đi!_ Như Ngọc sau một hồi dưỡng sức được Thiên Hàn truyền chút chân khí cảm thấy khỏe lên đôi chút liền lên tiếng năn nỉ Thiên Hàn.

- Toàn bộ dương khí của nàng ấy đã bị Hắc Liên sa hút hết cho nên huynh cũng bó tay. Trừ phi...trừ phi có một luồng dương khí khác truyền vào._ Thiên Hàn hạ mi xuống nói, y đang cố che giấu nỗi bất lực của mình

- Dương khí! Thiên Hàn hãy lấy của Lạc Minh đi, dùng dương khí của ta để cứu nàng ấy!_ Lạc Minh.

- Không! Lấy của huynh này, Lạc Minh người còn có Vân Lan nếu người chết nàng ấy cũng chẳng muốn sống nữa! Còn ta ít ra đến giờ vẫn còn là một kẻ cô đơn nếu ta chết sẽ không ai vì ta mà khóc!

- Không! Cả huynh và Lạc Minh không ai được chết, hai người còn gánh nặng giang sang phải mang nếu chết đi ai sẽ thay hai người gánh lấy! Nếu có chết phải là Như Ngọc này! Thiên Hàn dùng dương khí của muội cứu tỷ ấy đi, huynh nghe muội nói gì không Thiên Hàn cứu tỷ ấy mau đi!_ Như Ngọc vừa nói vừa giật giật cổ áo Thiên Hàn.

Diễm Thu ở ngoài nhìn mọi chuyện đột nhiên cười lớn:

- Ha ha ha! Một lũ ngu ngốc như nhau...sắp chết tới nơi rồi mà còn ở đó tỏ ra cao thượng! Một chút nữa thôi ta sẽ cho các người thấy sức mạnh tối thượng là gì!

Diễm Thu nói, tay nàng ta giơ lên cao, quả cầu đen tự động bay về phía ả không chỉ thể ngọc lưu linh trong tay Thiên Hàn cũng bị một sức mạnh vô hình giật lấy, đưa viên ngọc đó lại cho Diễm Thu.

- Diễm Thu mau dừng lại, nếu người cứ ưu mê bất chấp như thế thì chính bản thân người cũng sẽ bị bọn ma quỷ giết chết đó!_ Như Ngọc hét lên cố nhào về phía trước nhưng bị Thiên Hàn kéo giữ lại.

- Vậy sao?_ Diễm Thu liếc nữa mắt nhìn Như Ngọc hừ lạnh rồi quay trở lại tiếp tục công việc của mình.

Quả hắc cầu cùng ngọc lưu linh được đặt cạnh nhau, khối ám khí đen trong ngọc lưu linh được quả cầu hút ra hết. Sau đó, nàng ta nuốt chửng cả quả cầu đen kia vào bụng đôi mắt nàng ta đảo một vòng rồi nhếch môi cười khó hiểu. Nàng ta thử vận chân khí một chút để điều hòa rồi thử trở ngón tay vào thân cây gần đó để thử nghiệm, quả thực từ ngón tay ấy phát ra một tia hắc ám thiêu rụi cả một thân cây to làm mọi người phải rùng mình nể sợ.

Thiên Hàn khẽ thở dài:

- Diễm Thu! Oán thù, dục vọng và quyền lực đã làm người mê muội! Người cứ tưởng mình thông minh nhưng thực chất chỉ là một quân cờ cho kẻ khác mà thôi! Sức mạnh mà người đang có chẳng qua là sức mạnh của kẻ khác khi người không còn giá trị để lợi dụng nữa thì chính người sẽ bị thứ sức mạnh ảo ảnh đó hủy diệt!

- Cảm mến!

Diễm Thu quát, tiện tay ném ngọc lưu linh về chỗ Thiên Hàn.

Thiên Hàn lặng lẽ cuối xuống nhặt ngọc lưu linh đã không còn nguyên vẹn. Đôi mắt y buồn bã nhìn ngọc lưu linh giờ đã trở thành viên ngọc vô dụng chột làm y nhớ đến 500 năm trước. Lúc đó, y là một người cô độc chỉ vì y khác biệt hẳn với người khác nên không ai muốn đến gần y, chỉ có mỗi ngọc lưu linh là ở cạnh y, bầu bạn với y, cùng y chia sẻ nỗi buồn. Vô thức, một giọt nước mắt từ y rơi xuống chạm vào viên ngọc lưu linh, một ánh sáng yếu ớt lóe lên từ trong viên ngọc nhưng chỉ là nhất thời. Thiên Hàn siết chặt ngọc lưu linh trong tay rồi quỳ hẳn xuống đất cúi đầu. Như Ngọc dường như cũng cảm nhận được sự đau buồn trong lòng y, nàng ôm lấy y cùng khóc.

- Huynh không sao đâu!_ Thiên Hàn cũng quay lại ôm nàng vào lòng, lời nói nghẹn ngào biết chừng nào.

- Thật cảm động! Tình cảm của một con người dành ột viên ngọc và tình cảm một con người dành ột con người khiến cho ta mũi lòng! Thôi thì, để ta giúp các người tròn vẹn mong ước một phát đưa các người về gặp tổ tiên một lượt!

Diễm Thu dứt lời, toàn thân phát ra một luồng hàn khí cực mạnh rồi vung tay lên cao định phát ra một tia lửa thiêu rụi tất cả. Nhưng không hiểu sao khi nàng ta vừa vung tay lên thì ngực lại đau càng lúc càng đau không thể tả.

- Đau! Sao lại...

- Không biết tự lượng sức! Một kẻ dốt nát như ngươi mà cũng muốn điều khiển sức mạnh của ta à?_ không gian âm u xung quanh vốn im lặng đột nhiên vang lên tiếng nói quỵ dị.

Và kẻ đó là tiếng thét thất thanh của Diễm Thu, thân thể nàng ta bỗng phát sáng, hàng ngàn lỗ nhỏ xuất hiện trên người nàng ta tựa như bị cái gì đó chọc thủng. Còn trái tim nàng ta bị một sức mạnh vô hình nào đó móc ra ném lên không trung. Trước khi chết, đầu óc Diễm Thu vẫn còn vài giây để suy nghĩ, và câu nói cuối cùng nàng ta có thể bật ra khỏi miệng chính là:

- Người...là...ai?

- Ta chính là ma thượng của ma giới kẻ 500 năm trước thống lĩnh ma giới xăm lán con người!_ câu nói kia vừa dứt thì cả thân thể của Diễm Thu nổ tung cùng với trái tim của nàng ta cũng bị nghiền nát đến mức không biết được đâu là da thịt đâu là xiêm y.

Cùng lúc ấy, giữa không trung một khối đen không hình dạng xuất hiện, ở trung tâm của đám mây đen đó là một cặp mắt đỏ liếc nhìn về phía mọi người.

- Vũ Thần Anh, Vũ Thần Huy, Nhã Phiếm Phiếm lâu không gặp, mới đó mà đã 500 năm rồi!_ khối đen phát ra tiếng nói rồi lại thở dài.

72. Quyển II – Chương 71

CHAP 71: THÂM TÌNH NGƯỜI – NGỌC

Đáp lại chỉ là một khoảng không im lặng cùng cái nhìn trân trối của 4 cặp mắt.

- Có cần xúc động thế không?_ Khối đen lại nói tiếp_ Các người có thấy vui vì sự sắp đặt thú vị này của ta không?

- Sắp đặt?__ Như Ngọc.

- Phải! Để ta nhắc cho người nhớ nhé Phiếm Phiếm! 500 năm trước khi người còn là truyền nhân của Tiên Mai sống tại Kỳ Sơn này, ta đã biết người vì ta đã ở đây trước khi người có mặt mà! Ta thấy người quá cô đơn cho nên đã dẫn lối cho Vũ Thần Anh đến đây gặp người tác hợp cho hai người, nhưng ta thấy chưa đủ vui nên đã dẫn thêm một anh tài xuất chúng đến để cho người lựa chọn là Vũ Thần Huy. Thấy ta có đối tốt với người không? Kha kha! Nhưng người quá thiên vị đi, không dám chia trái tim ra làm đôi cho hai người chỉ khăng khăng trao trọn ột người mà dẫn đến tranh chấp giữa hai huynh đệ người ta, gây cảnh tương tàn rồi dẫn đến diệt vong của cả một vương quốc...Haiz!

Khối đen kia không ngừng thao thao bất tuyệt nói còn Kỳ Phương, Thiên Hàn, Như Ngọc thì tròn tròn con mắt nhìn khối đen quái đản nói năng khó hiểu.

- Thật là hết sức tào lao!__ Thiên Hàn cuối cùng cũng buông ra được hai từ này rồi hờ hững quay đi.

- Gì chứ! Ta mà nói tào lao à!__ Khối đen nghe vậy liền phản đối. Nhưng mà không có ai quan tâm đến khối đen ấy tất cả đều quay mặt đi nhìn lại thể xác của Vân Lan

- Nè nè! Thần Anh người tính làm gì với chút sức mạnh nhỏ bé đó của ngọc lưu linh vậy? Đừng nói là muốn phong ấn ta lần nữa nghe! Hay là người muốn tự mình kết liễu cho nhanh!__ bóng đen lại tiếp tục nói.

- Nhiều chuyện!__ Thiên Hàn lại lạnh lùng quăng ra hai chữ, y không hiểu cái bóng đen kia có phải bị phong ấn 500 năm qua không được nói chuyện nên đâm ra nói nhiều đến vậy hay không?

Như Ngọc bên cạnh Thiên Hàn nhìn y xoay xoay viên ngọc lưu linh thì thắc mắc hỏi:

- Thiên Hàn, huynh định làm gì vậy?

- Dùng sức mạnh còn lại của ngọc lưu linh để cứu Vân Lan!

- Có thể sao?__ cả ba cùng đồng thanh hỏi.

Thiên Hàn gật nhẹ đầu rồi bảo Lạc Minh đặt Vân Lan xuống, bản thân thì gỡ ngọc lưu linh ra giữa trán Vân Lan và bắt đầu niệm chú:

- Thiên Hàn biết mình vốn không đủ tư cách để ra lệnh cho ngọc lưu linh, mà ta chỉ xin người một điều thôi. Xin hãy thương tình mà cứu lấy Vân Lan, nàng ấy là một người có tấm lòng cao cả đáng để được sống! Vì vậy, Thiên Hàn cầu xin người ngọc lưu linh hãy cứu Vân Lan...

Thiên Hàn nói xung quanh y mọi người cũng cầu nguyện theo.

Khối đen không cam chịu sự yên tĩnh trước mắt vì thế nó lại tiếp tục lên tiếng quấy phá:

- Nè! Vũ Thần Anh người thật là lãng phí, hồi sinh cho nàng ta rồi lát nữa cũng phải chết, như vậy người không thấy lãng phí sức mạnh à? Theo ta, hay nhất là người nên cho ta luôn luồng sức mạnh nhỏ đó luôn đi, đổi lại một lát nữa ta sẽ cho các người một cái chết thật thoải mái.

Mặc kệ khối đen đang bay qua bay lại không ngừng kia, mọi người vẫn chú tâm vào cầu nguyện. Như một kỳ tích, ngọc lưu linh vốn dĩ chỉ phát ra ánh sáng yếu ớt bỗng nhiên sáng rực lên chiếu thẳng lên người Vân Lan. Dưới ánh sáng ấm áp cả thân thể Vân Lan dần dần được khôi phục lại như xưa, tiếp đến ngực nàng bắt đầu phập phồng hơi thở, đôi mi khép chặt hơi động đậy.

- Lan nhi...Lan nhi!__ Lạc Minh ôm lấy Vân Lan kêu gọi nàng, Như Ngọc Kỳ Phương cũng vui mừng xúm lại.

Chỉ có Thiên Hàn vẫn đứng im tại chỗ, đôi tay đỡ lấy ngọc lưu linh. Trong đôi mắt y nét buồn vương lại, chợt một cơn gió nhẹ thổi phất qua cuốn theo ngọc lưu linh hóa thành tro bụi rơi xuống qua kẽ tay y về với đất mẹ. Thiên Hàn cười đau, cái nụ cười chua chát của hương vị như mất đi một người thân thương. Phải một người thân thương vừa này vẫn còn ấm trong tay y giờ đã lạnh đi đã tan biến không còn chút gì lưu lại với y.

- Chẹp...chẹp.. cảm động, hết sức cảm động! Thần Anh ta không ngờ người rộng lượng quá, đem cả linh ngọc quý báu nhất mà người trân quý nhất ra để đánh đổi sinh mạng của một người xa lạ, ta thật hâm mộ người, hic híc_ Bóng đen giả mèo khóc chuột.

- Thiên Hàn..._ Vân Lan vừa tỉnh lại, nghe khối đen nói vậy thì hiểu chuyện, nàng nhìn Thiên Hàn xúc động.

- Không sao! Dù gì cũng chỉ là một viên ngọc thôi! Có đáng gì so với 18 năm hy sinh qua của nàng vì người khác đâu! Từ nay về sau Vân Lan nàng sẽ có được một cuộc sống bình thường như bao người khác coi như món quà Thiên Hàn thay mặt tất cả mọi người cảm ơn nàng đi!_ Thiên Hàn nói rồi yếu ớt cười, nhưng nhìn thể nào nụ cười vẫn rất méo mó.

Chợt từ trên đầu họ, một vài tia nắng nhỏ lọt xuống. Họ cùng nhau nhìn lên thì nhận ra nhật thực sắp tan đi, Thiên Hàn đưa tay ra hứng lấy những tia ánh sáng ấm áp đó định thần lại.

- Chẹp chẹp... nhanh quá! Mặc dù ta cũng muốn cho các người thêm vài phút để khóc lóc tâm tình với nhau nhưng thời gian không cho phép! Bây giờ đã tới lúc ta phải ra tay

Ngay sau đó, khối đen lại lướt sát đến gần họ lướt qua rồi lướt lại mấy cái. Nóng tính vốn có sẵn trong bản tính của Kỳ Phương vì vậy y là người đầu tiên không chịu nổi liền lên tiếng:

- Muốn giết thì cứ giết đi! Còn ở đó nhìn ngó cái gì nữa hả?

- Ta chỉ muốn xem coi trong số các người ai xứng đáng làm võ hình nộm cho ta thôi!

- Hình nộm!_ Trừ Thiên Hàn, bốn người còn lại cùng đồng thanh thốt lên ngạc nhiên.

- Đúng! Để cai trị thế giới con người của các người ta cần phải có một thể xác để chui vào đó điều khiển, như vậy mới có thể ngồi lên ghế cao cửu ngũ chí tôn ra lệnh cai trị các người chứ! Ta nói đúng không?

- Diên rồ!_ Kỳ Phương.

- Bệnh hoạn_ Như Ngọc

- Vọng tưởng_ Vân Lan.

Lời nói của cả ba khiến cho khối đen khó chịu, nó phát ra những âm thanh của kẻ dỗi hờn.

- Vậy tóm lại người chọn ai trong chúng ta?_ Thiên Hàn cười cười hỏi, y khoanh tay lại nhìn khối đen.

Khối đen nghe câu hỏi của Thiên Hàn liền tỏ ra phấn khích, cuối cùng thì nó cũng tìm thấy một kẻ bình thường trong số những người không bình thường. Lượn qua một vòng nữa, khối đen bắt đầu lên tiếng đánh giá từng người.

- Người!_ Khối đen chỉ vào mặt Lạc Minh_ thân thể không cường tráng, gương mặt tựa nữ nhân, lại có tính phong lưu đa tình làm hình nộm không đẹp, loại!

- Còn người!_ lại chỉ đến Vân Lan_ Tuy là nữ nhân nhưng cũng khá xinh đẹp, nhưng tiếc quá yếu điệu nhỏ nhẹ, đi đứng eeo dẹo mắc công ta đi mỗi mình! Loại!

- Người nữa!_ Lại chuyển qua Kỳ Phương_ cũng đẹp, thân hình cũng khá vạm vỡ trông rất mạnh mẽ và uy nghiêm, rất tốt nhưng khổ nỗi người trời sinh hai kiếp đều là bậc đế vương khí chất quân vương quá cao, mắc công chui vào đó phải tổn chân khí điều hòa!

- Còn Phiếm Phiếm người!_ Khối đen chỉ qua Như Ngọc_ nếu là kiếp trước thì không dám nói gì người, nhưng kiếp này, nhìn người từ trên xuống từ phải qua đều thuộc dạng tệ nhất trong đám, không cần phải suy nghĩ nhiều loại người là trước tiên.

Kỳ Phương, Như Ngọc, Lạc Minh, Vân Lan nghe mấy lời đánh giá của ma thượng mà muốn trợn mắt đến rớt xuống đất, nếu không phải đang trong tình cảnh cận kề cái chết không còn cảm giác với bất kỳ điều gì thì có lẽ họ đã lăn ra cười cho đến chết. Nếu không phải biết trước hẳn là ma thượng có lẽ không ai ngờ rằng người có thể nói ra được những câu nói hài hước bậc nhất đó lại là ma quỷ mà còn là chúa của ma quỷ. Họ thực sự không hiểu nổi một kẻ sống hơn 500 năm qua thuộc dạng gì nữa rồi, chắc là cái lão hoàn đồng thành một đứa trẻ cũng nên.

- Còn lại người, chẹp chẹp! Thiên Hàn người tuy không phải đẹp dzai như Lạc Minh không cường trản được như Kỳ Phương nhưng khí chất tiên gia mà người đang thoát ra khiến ta thêm khát. Nét uy nghiêm của người vừa lạnh lùng vừa cao thượng ta rất thích! Đúng, người chính là người thích hợp nhất để làm hình nộm cho ta.

- Không!_ Nghe ma thượng nói thế Như Ngọc hoảng sợ nàng hét lên rồi chạy đến che trước Thiên Hàn._ Tránh xa Thiên Hàn ra!

Không chỉ Như Ngọc mà cả ba người còn lại cũng thế, họ che chắn lại phía trước Thiên Hàn với tư thế đề phòng hết sức.

- Xưa nay, việc ta muốn là phải được!_ Ma thượng nói, sau đó bay vút lên cao cười quỷ dị.

73. Quyển II – Chương 72

CHAP 72: TA MUỐN BUÔNG TAY

Mọi người nhìn theo ngơ ngác không hiểu khối đen đó muốn làm gì mà lại bay lên cao như thế. Ba mươi giây trôi qua vẫn không thấy ma thượng bay xuống lòng bỗng dâng lên nỗi hoài nghi “Phải chăng hắn đã bỏ đi!”

Bất ngờ cây cối xung quanh bị một cơn lốc thỉnh linh xuất hiện làm cho nghiêng ngã, lá bay tán loạn cùng những tán cây khô rụng bị gió cuốn thành lốc xoáy. Đang thắc mắc không hiểu chuyện thì phía trên cao một cái gì đó đen tối lao xuống chỗ họ với tốc độ chóng mặt. Không cần nghĩ họ cũng biết được đó là ma thượng vì thế họ vẫn cố chấp bám chặt không rời khỏi vị trí mặc cho các trận cuồng phong đang cố cuốn phăng họ qua hai bên. Như Ngọc lúc này vô cùng sợ, nàng gắt gao ôm chặt lấy Thiên Hàn và y cũng ôm chặt lấy nàng không buông, nhưng trong đôi mắt y đôi mắt dường như đang vờn một nỗi buồn gì đó.

- Tránh xa Thiên Hàn ra!_ Kỳ Phương cùng Lạc Minh hô lớn, cả hai cùng lao vội về phía ma thượng chém nhưng chỉ là vô ích, cả hai cùng lướt qua ma thượng như thể họ chỉ vừa chém vào không khí.

Vân Lan cũng không trụ được lâu trước cuồng phong, tích tắc sau đó bị nó cuốn qua một bên. Lúc này đây chỉ còn lại Thiên Hàn và Như Ngọc, nàng vừa sợ hãi vừa kiên cường muốn giữ lấy Thiên Hàn vì thế vẫn không buông. Thiên Hàn nhếch nhẹ môi cười hờ vuốt nhẹ vào lưng Như Ngọc rồi thì thầm với nàng một câu thật nhỏ:

“Hứa với huynh hãy sống thật tốt nhé! Cô nàng sư tử! Nguyễn Gia Khanh mãi mãi yêu muội”

Nghe câu nói của Thiên Hàn như một lời chia ly, Như Ngọc sững sờ ngẩng mặt lên nhìn y đôi mắt đỏ hoe vẫn cứ vô thức rơi lệ, trong giây phút sinh tử này y nói như thế là ý gì? Phải chăng là lời ly biệt!

- Giữ chặt lấy Như Ngọc đừng để nàng ấy qua đấy!_ cùng với câu nói như ra lệnh kia của Thiên Hàn chính là hành động của y tự kéo tách Như Ngọc ra khỏi người mình rồi đẩy nàng về phía Kỳ Phương.

Quá bàng hoàng với hành động khó hiểu của Thiên Hàn, mọi người cứ trân trối nhìn y sau khi tách được Như Ngọc ra khỏi thì dang tay ôm cả khối đen kia vào lòng, biểu hiện đó như là đang đón nhận và không muốn buông ra.

- Không!_ Như Ngọc lúc này đã nhận ra ý nghĩa của câu nói của Thiên Hàn, nàng giãy giụa muốn thoát ra khỏi vòng tay của Kỳ Phương để chạy về phía y nhưng vô dụng, cái siết tay của Kỳ Phương quá chặt nàng không đủ sức thoát được.

Lại nói về Thiên Hàn, sau khi bị ma thượng nhập vào người thì cảm thấy lồng ngực vừa đau vừa tức, y khụy cả xuống đất về mặt nhăn lại vì đau. Từng đợt hơi thở khó nhọc làm y thêm kiệt sức! Nhưng thủy chung y vẫn dùng hai tay ôm chặt cả lồng ngực không buông.

- Cũng không tồi, nhưng có điều hơi chật hẹp một chút!__ ma thượng ở bên trong Thiên Hàn lúc này vẫn còn hứng lên tiếng đánh giá.

- Không chật đâu! Không lâu nữa cả ta và ngươi sẽ dễ thở hơn!__ Thiên Hàn cố gắng nhịn đau xuống mà nói, lẫn trong tiếng nói ấy là một cái cười không thua gì sự quý dị của ma thượng lúc này.

- Ngươi nói vậy là có ý gì hả Thiên Hàn?

Không đáp cho câu hỏi của Ma thượng, Thiên Hàn ngẩng mặt lên nhìn Kỳ Phương, gương mặt tràn ngập mồ hôi rơi kia đang cố vẽ ra một nụ cười của kẻ van xin với Kỳ Phương.

- Giúp đệ hảo hảo chăm sóc tốt cho Ngọc nhi! Nửa cuộc đời sau của nàng giao phó lại cho huynh!

- Không! Muội không cần ai chăm sóc hết! Như Ngọc chỉ cần Thiên Hàn thôi!__ Như Ngọc lại gào lên một lần nữa muốn xông đến bên cạnh Thiên Hàn.

- KHÔNG AI ĐƯỢC QUA ĐÂY!__ Thiên Hàn lạnh lùng thét lên.__ Lạc Minh có một chuyện muốn nhờ huynh!

- Chuyện gì?

- Cầm Tịch Hàn kiếm lên và đâm chết ta đi!

Tất cả đều sững sốt trước câu nói của Thiên Hàn, kể cả Ma thượng cũng không tránh khỏi mà thốt lên một câu ngớ ngẩn:

- Ngươi chết rồi mà còn muốn chết nữa là sao Thiên Hàn?

- Nhanh!__ Thiên Hàn lại thúc giục Lạc Minh.

- Đứng, Minh ca!__ Vân Lan vội chạy đến giữ chặt lấy Lạc Minh không cho y làm điều Thiên Hàn nói, nàng lắc đầu với Lạc Minh kịch liệt phản đối.

Nhìn thấy Lạc Minh bắt lực khụy xuống đất cúi mặt, Thiên Hàn một lần nữa rơi vào thất vọng, y đánh mắt sang nhìn Kỳ Phương cầu xin. Nhưng ánh mắt đó đã bị Như Ngọc nhìn thấu nàng liền quay sang giữ lấy Kỳ Phương

- Xin lỗi đệ ta không thể!__ Kỳ Phương rơi lệ quay mặt đi giữa ánh nhìn van xin của Thiên Hàn.

Cục diễn bỗng nhiên rơi vào hỗn lộn, không một ai biết được nó đang diễn ra như thế nào, và tình cảnh là gì nữa. Họ chỉ biết ngoảnh mặt để né đi ánh mắt của Thiên Hàn người mà họ đang rất muốn cứu lấy.

- Khụ khụ... Mọi người còn chưa hiểu nữa sao? Nhật thực sắp đi qua, nếu không giết được ma thượng thì tất cả chúng ta sẽ cùng chết chung với cả thế giới này!__ Thiên Hàn cố giọng nói.

- Thì vốn dĩ đâu giết được ta đâu!__ Ma thượng nói leo vào.

- CÂM MỒN!__ Thiên Hàn quát lên giận dữ.

- Làm gì mà hung dữ thế hả? Có tin ta cho ngươi nổ tung không hả Thiên Hàn!__ Ma thượng.

- Ha ha!__ Thiên Hàn chợt cười lớn__ Nổ tung ta, cứ thử đi và rồi ngươi cũng sẽ thế đó ma thượng! Ngươi quên là ngươi đang ở trong cơ thể ta sao? Ta mà có mệnh hệ nào thì ngươi cũng không xong đâu bởi vì ta và ngươi lúc này đã là một!

- ...__ ma thượng bỗng nhiên im bặt, nó không còn ngạo mạn hay thích trêu như trước đó mà có lẽ nó đang sợ vì lời Thiên Hàn không hề sai, nếu y có mệnh hệ nào nó cũng sẽ đồng chung số phận như thế.

- Đệ vừa nói gì? Đệ và ma thượng là một ư?__ Kỳ Phương hỏi, vẻ mặt khó tin vào điều vừa nghe.

- Phải! Vì một khi ma thượng đã vào trong bất kỳ cơ thể ai thì sẽ hòa hợp với kẻ đó cũng như Ngọc Lưu linh nếu không có Hắc Liên sa giúp đỡ thì ma thượng không thể nào thoát ra khỏi ngọc lưu linh được!__ Thiên Hàn giải thích__ Vì vậy, đệ xin huynh hãy nâng cao tay kiếm và giết chết ma thượng đi! Hàng vạn mạng sống đang chờ ta cứu lấy họ. Nếu qua khỏi thời khắc nhật thực thì không thể giết được hắc đầu!

- Ta..._ Kỳ Phương nghe Thiên Hàn nói bắt đầu dao động, một bên là tình huynh đệ một bên là nặng gánh thế giới y phải làm sao.

- Đừng nha Kỳ Phương, người mà giết chết ta là phải giết chết cả Thiên Hàn đấy, thậm chí sau khi chết thì hồn của hắn sẽ bị tiêu tán không nơi nương tựa, cũng chẳng thể đầu thai được nữa.

- CÂM MỒN, không tới lượt ngươi lên tiếng ở đây!_ Thiên Hàn lại quát với Ma thượng, siết chặt lực cánh tay ôm lấy ngực làm cho kẻ bên trong lòng y thêm khó thở mà phải phát ra những tiếng khè khè._ Kỳ Phương huynh làm nhanh lên nhật thực sắp qua rồi!

- Ta...

Buông Như Ngọc ra, Kỳ Phương bước đến cạnh tịch Hàn kiếm một cách vô thức rồi nhật nó lên. Y dờ dẫm nhìn thanh kiếm lạnh lẽo mà run run tay kiếm. Như Ngọc thấy thế lao đến giữ lấy tay kiếm của y lắc đầu, nước mắt giàn giụa. Khẽ lau đi nước mắt cho Như Ngọc mà chính y lại để rơi đi giọt nước mắt của mình, giây phút này với y sao quá nặng nề, tâm y dường như có cái gì đó dần xé, chẳng lẽ y phải một lần nữa tàn nhẫn xuống tay với đệ đệ của mình như 500 năm trước. Tuy kiếp này cả y và Thiên Hàn không còn chung huyết thống nhưng những kỷ niệm của xa xưa đang hồi sinh lại trong y làm y cứ ngỡ như vừa mới xảy ra hôm qua, một ký ức hạnh phúc vẹn nguyên!

Keng!

Kỳ Phương buông rơi kiếm bắt lực trên nền đất lạnh. Y không còn đủ sức để nắm lên thanh kiếm nữa rồi! Y không đủ tuyệt tình để giết chết đệ của mình, y không đủ cam đảm để làm điều đó!

- Xin lỗi đệ, huynh là kẻ vô dụng!

- Hoàng huynh!_ Thiên Hàn nghẹn ngào cất lên hai tiếng, mãi tưởng y không bao giờ được gọi như thế nữa, vẫn tưởng hai tiếng đó chỉ dành cho ai khác nhưng giây phút này trước khi ra đi y vẫn không thể không gọi được. Ký ức của một thời đã qua vẫn và đang sống trong y.

- Hê hê! Nhật thực đã qua rồi!_ ma thượng lúc này lại lên tiếng, cái điệu cười làm người khác căm ghét vẫn cứ vang lên ong ong vào lỗ tai của mọi người nhưng lại không có một ai nhìn đến nó như trước đó đã nhìn với ánh mắt nữa khinh nữa ghét.

74. Quyển Ii – Chương 73

CHAP 73: LY BIỆT

Một tiếng gió xào xạc lai động những chiếc lá khô. Một giọng nói ngọt ngào như côi âm ti vọng về ai oán như muốn nhắc nhở một người đã từng quên đi lời dạy dỗ ân cần. Như Ngọc hết sức bình tĩnh nắm lấy Tịch Hàn kiếm, đôi mắt trong veo không ướm lệ nhìn thanh kiếm băng, lần đầu tiên nàng cảm kiếm cái cảm giác vừa nặng vừa thô làm nàng bối ngỡ. Dường như từng có người nói với nàng rằng

“Chỉ cần ta tin tưởng mình làm được và luôn cố gắng làm thì sẽ có ngày kỳ tích xuất hiện. Không phải cố chấp cũng chẳng ngoan cố mà là tin tưởng và không ngừng hy vọng!”.

- Ngọc nhi muội làm gì vậy? Buông kiếm xuống!

Kỳ Phương bên cạnh nàng nhìn thấy nàng cầm kiếm thì hoảng hốt vội giữ lấy tay kiếm giật lại. Nhưng Như Ngọc vẫn không buông giằng lại thanh kiếm nhìn Kỳ Phương đau khổ nói:

- Không ai được ra tay, hãy để muội làm!

Đẩy đi bàn tay của Kỳ phương ra khỏi thanh kiếm, Như Ngọc hít một hơi thật dài để củng cố sức mạnh bản thân. Nàng bước từng bước thật chậm rãi đến bên cạnh Thiên Hàn, mũi kiếm nặng nề miết vào đất tạo

nên một đường ngoằn ngoề vô hình dạng. Nhìn Như Ngọc bình tĩnh lạ thường như thế, Vân Lan không dấu nổi đau lòng chỉ còn biết vùi đầu vào Lạc Minh khóc nức nở.

- Phiếm Phiếm người tính giết Thần Anh à?__ Ma thượng lên tiếng hỏi, trong câu nói vừa rồi có thể nghe ra sự lo lắng cùng bất an.

- Người nói đúng nhưng chỉ đúng có một nửa, đúng là ta muốn giết người nhưng người ta muốn giết là ma thượng người chứ không phải Thiên Hàn!

- Ngọc nhi! Muội đã không làm huynh thất vọng!

Thiên Hàn nở nụ cười miễn cưỡng với Như Ngọc. Y cố gắng với chút sức cuối cùng mà đứng dậy dang rộng hai tay rồi khép mắt đợi chờ.

- Huynh không hận muội đâu, ra tay đi!

- ...Hẹn huynh...kiếp sau... tương phùng!

Một giọt nước mắt rơi xuống đất, Như Ngọc mạnh mẽ vùng tay kiếm lên hướng thẳng vào ngực trái của Thiên Hàn mà đâm. Nàng rất muốn nhắm mắt lại nhưng nàng không làm được. Vì tâm đau và vì đôi mắt đã không còn nghe theo lời của nàng nữa rồi.

Những hạt bụi dưới đất đột nhiên phát sáng rồi ghép lại thành hình một viên ngọc, viên ngọc ấy tỏa sáng rồi bay đến hòa thành một vào Tịch Hàn kiếm cùng đâm vào trái tim của Thiên Hàn! Chấm dứt một sự sống!

Một tiếng thét kinh hoàng đầy quỷ dị cùng với một tiếng nổ chói tay vang lên. Và sau đó là...

Rơi xuống tí tách! Từng giọt, từng giọt máu rơi như hạt châu đỏ thắm rơi xuống đất!

Lại rơi từng giọt, từng giọt rơi!

Như Ngọc không biết đó là lệ nàng rơi hay là hạt châu hay là máu nữa chỉ biết trước mắt nàng là một gương mặt đang nhòa vì nước mắt. Gương mặt ấy nhợt nhạt vô cùng nhưng vẫn cố gắng cười với nàng, bàn tay lạnh khê run giúp nàng lau nước mắt rồi lại vô lực rơi đi.

- Xin lỗi muội, huynh đã không thể ...làm tròn được...lời hứa!

Y thật sự chết rồi! Thật sự ra đi rồi sao? KHÔNG!!!!

- Ngọc nhi!

Văng vẳng bên tai nàng là tiếng hét của mọi người, nhưng nàng mặc kệ tim nàng đau quá đau như bị ai đó cào xé nát vậy, nàng quá mệt mỏi và đau rồi không muốn mở mắt ra nữa, cứ để ọi thứ ra sao thì ra đi! Nàng muốn ngủ, ngủ một giấc để sáng mai tỉnh dậy tất cả sẽ là một giấc mơ. Khi ấy nàng sẽ gặp lại ba mẹ gặp lại chú và chị, và gặp lại kẻ không bao giờ nhường nhịn nàng, Nguyễn Gia Khanh!

...không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, và mọi người đã làm thế nào để đưa được nàng trở về, chỉ biết Như Ngọc nàng chưa bao giờ buông tay ra.

- Hoàng thượng thứ tội, thần đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể cứu được vương gia...vì người đã chết rồi!__ một vài vị thái y quỳ mọp dưới chân Thiết Hải van xin.

- Câm! Người đâu mang hết mấy tên vô dụng này ra chém cho ta! Đừng để cho chúng nói xằng bậy ở đây nữa!__ Thiết Hải rống lên những câu tuyệt tình với đám thái y, sau đó lại quay sang đám thái giám bên cạnh đang run rẩy đợi lệnh__ gọi thái y khác đến đây cứu chữa cho Thiên Hàn, mau!

- Hu hu..Thiên Hàn con mau tỉnh lại nhìn mẫu thân đi, đừng nằm bất động như thế nữa ta xin con đó tỉnh lại đi! Mở mắt ra nhìn mẫu hậu đi! Huhu.

Hoàng thái hậu ngồi bên giường lại tiếp tục khóc nức nở làm Thiết Hải thêm rối loạn, một người chết một người bất thần giờ lại thêm một người khóc bảo y không điên thật sự không được mà. Thiên Hải bước đến vỗ về thái hậu nhưng người không những không ngừng khóc mà còn trầm trọng thêm tới mức bất tỉnh làm

y một phen khùng hoảng, vội vã cho người dìu thái hậu về cung sau đó quay sang an ủi kẻ đang mất hồn bên cạnh xác hoàng đệ mình.

- Đệ muội buông tay hoàng đệ ra đi! Muội cứ nắm như thế thái y không thể chữa được cho đệ ấy đâu.

- ...

- Như Ngọc! Muội không còn nghe lời hoàng huynh này nữa rồi sau? Buông tay đi!_ Thiết Hải bắt đầu mất kiên nhẫn mà bộc lộ tính nóng giận ra, chính sự rồi đến mẫu hậu rồi đến cái chết của hoàng đệ đã đủ làm y nổi điên giờ lại thêm đệ muội hóa thành kẻ nửa tỉnh nửa mê có phải muốn ép chết y hay không?_ Như Ngọc nghe lời hoàng huynh buông tay đi, để cho đệ ấy ra đi được nhắm mắt, muội cứ mãi như thế đệ ấy sẽ không an lòng nhắm mắt đâu!

Nơi con người Như Ngọc hơi lay động nhưng nàng vẫn im lặng không lên tiếng cũng không nhúc nhích. Nàng cứ như một khúc gỗ chỉ biết im và bất động.

Thiết Hải không đủ kiên nhẫn nữa thẳng tay kéo Như Ngọc ra khỏi đường tách cái nắm tay của nàng ra khỏi tay Thiên Hàn. Trước hành động sỗ sàng này của Thiết Hải mọi người rất sợ nhưng không một ai dám xông vào ngăn cản vì họ hiểu Thiết Hải không hề làm sai.

Như Ngọc lúc này mới phản ứng, nàng không những không buông tay còn đẩy Thiết Hải ra xa, thét lên:

- BUÔNG TAY, KHÔNG AI ĐƯỢC ĐỤNG VÀO TA HẾT!

- ĐỆ MUỘI TỈNH LẠI ĐI, THIÊN HÀN ĐỆ ẤY CHẾT RỒI!_ Thiết Hải cũng hét lên.

- THIÊN HÀN CHƯA CHẾT, HUYNH ẤY CÒN SỐNG KHÔNG AI ĐƯỢC CHIA TÁCH CHÚNG TÔI!_ Như Ngọc nói như hét nàng ôm chặt lấy thể xác đã lạnh của Thiên Hàn khóc òa lên.

Nhìn cảnh tượng này không ai không đau lòng cả, Vân Lan quay hẳn người đi không dám nhìn tiếp, nàng đã tận mắt chứng kiến Như Ngọc đau lòng như thế nào khi nâng thanh kiếm đỏ lên và cũng nhìn thấy sự cố chấp của muội ấy thế nào khi từ Kỳ Sơn về đến hoàng cung không buông tay Thiên Hàn ra mặc dù mọi người đã cố hết sức tách bàn tay ấy ra.

- NGƯỜI ĐẤU! MAU ĐƯA VƯƠNG PHI RA NGOÀI!_ Thiết Hải lạnh lùng ra lệnh.

Sau tiếng hét của Thiết Hải, mười mấy tên lính thị vệ cùng xông vào lôi Như Ngọc ra trong tình trạng vừa khóc vừa giãy dụa. Còn thiết Hải y cũng quay lưng đi với Như Ngọc đối mặt vào tường như che dấu điều gì đó ở y với mọi người. Bất chợt, Như Ngọc vùng ra khỏi đám thị vệ, nàng nhảy nhanh lên chỗ thể xác của Thiên Hàn rút ra một đoạn kiếm nhỏ tự kề vào cổ mình hăm dọa:

- Ai còn bước đến gần đây ta sẽ tự sát cho kẻ đó xem!

- NHƯ NGỌC!_ Thiết Hải tức giận rống lên.

Nhưng Như Ngọc lại phớt lờ đi cơn nóng giận ấy của Thiết Hải mà nói:

- Không ai được chia cắt chúng tôi hết! Thiên Hàn, muội không buông tay huynh đâu nếu huynh thật sự đi thì muội cũng sẽ đi theo huynh.

Như Ngọc nói dứt lời liền giơ thanh kiếm lên đâm vào chính mình. Hành động của nàng nhanh tới mức không ai kịp phản ứng.

75. Quyển II – Chương 74

CHAP 74: SỰ PHỤ

Bốp!

Một sự đau rất truyền từ bên má phải nàng đến trí óc. Như Ngọc bàng hoàng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, kể đó cả thân thể nàng như bị nhất bồng lên không trung rồi bay thẳng ra ngoài. Nơi ngoài cửa không hiểu từ bao giờ Vĩnh Quy và Vĩnh Tắc đã đứng chực sẵn chờ đón nàng ở đó.

Vừa chụp được Như Ngọc cả hai đã túm chặt lấy không cho nàng dây giũa rồi kéo thẳng nàng ra khoảng giữa sân. Trong khi còn chưa hiểu chuyện gì thì trước mắt nàng Thạch Bằng, Kỳ Phương, Lạc Minh đã thấy họ đang ở trước giữa sân cùng nhìn nàng. Quay đầu lại nhìn căn phòng thì thanh kiếm ngắn của nàng bị ai đó ném ra rơi lèng kèng dưới chân nàng.

- Tất cả ra hết bên ngoài và đóng chặt cửa lại!

Giọng nói như ra lệnh kia vang lên giữa hoàng cung không chút kiêng nể, nàng nhận ra được đó không phải là giọng của Thiết Hải càng không phải của thái hậu, vậy đó là giọng của ai sao lại có thể khiến ọi người ngoan ngoãn nghe theo mà lần lượt ra khỏi phòng. Như Ngọc khó hiểu quay sang nhìn Kỳ Phương mong chờ một câu giải thích.

Kỳ Phương như hiểu nàng nghĩ gì, y bước đến bên cạnh Như Ngọc dùng tay xoa xoa vào má phải cho nàng bớt đau nói:

- Đau lắm đúng không Ngọc nhi! Tuy cái tát đó vô tình nhưng lại giúp uội bình tâm lại trách làm chuyện ngu ngốc.

- Người đó, cái giọng nói đó ...của ai...Thiên Hàn._ Như Ngọc lẩm bấp nói, câu nói lộn xộn không ai hiểu được.

- Người đánh vương phi rồi là Đồng Nhân lão tiên, sư phụ của vương gia!_ Thạch Bằng lên tiếng.

Một phút để nàng hiểu ra mọi chuyện, chợt nghĩ ra một điều gì đó mà gương mặt nàng thoáng qua một tia vui mừng vội hỏi:

- Sư phụ của Thiên Hàn có phải người đến cứu y không?

Thạch Bằng gật nhẹ đầu, nhận được câu trả lời đó Như Ngọc hết sức vui mừng nàng chạy như bay lại căn phòng muốn vào đó nhìn người cứu Thiên Hàn. Nhưng khi vừa chạy đến thì bên trong phòng đã phát ra tiếng nói giận dữ:

- Đã bảo không ai được vào, kẻ nào trái ý thì kéo đi chém hết cho ta!

Như Ngọc sững cả người trước cánh cửa, nàng tròn mắt nhìn cánh cửa đã đóng kín nửa muốn bước vào nửa lại không dám. Bây giờ nàng mới cảm nhận được khí thế của người phát ra câu nói này vô cùng bức người, không ai có thể cưỡng lại được.

- Vương phi xin dừng lại và chờ bên ngoài đây đi! Đồng Nhân lão tiên xưa nay nói là làm, hơn nữa trong lúc người chữa trị cho người khác không ai được phép quấy rầy nếu không người sẽ bỏ mặc không cứu nữa cho dù đó có là ai!

- Kể cả Thiên Hàn sao?_ Như Ngọc hỏi vặn lại Thạch Bằng

- Phải! Dù là vương gia, đệ tử chân truyền của người!_ Thạch Bằng gật đầu, cùng là đệ tử 6 năm của người lẽ nào y còn không hiểu tính sư phụ của mình, lời đã nói ra là bắt đi bắt dịch.

Như Ngọc nghe Thạch Bằng nói thế thì buồn vô cùng, nàng ngồi xuống cạnh ngay cửa rồi kề sát tai vào cánh cửa nghe ngóng bên trong. Không cho nàng vào thì nàng nghe, vì mạng sống của Thiên Hàn chuyện gì nàng cũng nghe theo nhưng cứ mãi bất nàng ngồi yên bên ngoài chờ đợi nàng thật sự không chịu nổi. Thà cứ để nàng như thế này, dù không nghe được cái gì cũng vẫn thấy lòng an tâm hơn. Mãi chú ý đến những âm thanh bên trong Như Ngọc không hề đếm xỉa đến mọi người xung quanh đang nói gì cả mà cho dù nàng có muốn nghe thì với ngọn lửa trong lòng đang lo lắng này nàng cũng không hiểu được họ nói gì. Nhưng mưa lâu cũng thấm đất, lời họ nói qua nói lại chí ít cũng lọt được vào não nàng vài câu và giúp cho nàng biết một điều: thì ra suốt ngày hôm nay Kỳ Phương, Lạc Minh, Vĩnh Quy, Vĩnh Tắc, và Thạch Bằng đã băng rừng vượt suối để đi năn nỉ Đồng Nhân lão tiên cứu Thiên Hàn!

Két...két... cánh cửa chậm rãi mở ra, một người với bộ râu thật dài cùng mái tóc màu trắng bạc gương mặt không ít nếp nhăn biểu lộ nên cái tuổi của con người này không dưới 100. Cánh cửa vừa hé ra đã chạm phải Như Ngọc ngồi sát đó, nàng ngược lên nhìn với đôi mắt chờ đợi.

Vừa nhìn thấy người như thế bước ra nàng đã túm lấy chòm râu trắng dài đến đai hông của người này khẩn thiết hỏi:

- Đồng Nhân lão tiên gia gia ơi, Thiên Hàn thế nào rồi?__ nàng vừa hỏi vừa giật giật chòm râu khiến người kia không muốn cũng phải gạt đầu lia lịa theo.

Giật phắt lại bộ râu, Đồng Nhân lão tiên nhăn lại mày những nếp nhăn cùng xếp lại với nhau trông khó coi vô cùng. Người vuốt vuốt lại bộ râu hơi rối của mình mặc cho sự sốt sắng của mọi người nơi đây.

- Nhóc con nhà ngươi bộ không biết cái gì gọi là kính lão đắc thọ sao?

- Tiểu nữ...Tiểu nữ...__ Như Ngọc áp úng, trong lòng nàng đang bị ngọn lửa thiêu không ngớt làm sao có thể bình tĩnh mà cư xử cho đúng được chứ!

- Khụ! Bây giờ nghe ta hỏi đây: ai trong số các người là thê tử của kẻ đang nằm trong kia.

Đồng Nhân lão tiên hỏi, đôi mắt lướt vòng qua một lượt mọi người có mặt nơi đây nhưng đoán, người chưa kịp nghe câu trả lời từ bất cứ ai thì đã bị Như Ngọc nắm tiếp bộ râu tự nhận danh xưng thê tử ấy. Lần này giật lại chòm râu của mình Đồng Nhân lão tiên không những không quát mắng hay tỏ ra khó chịu với Như Ngọc mà chỉ nhìn nàng, đôi mắt thâm sâu vô lường ý tứ.

Nhìn vào đôi mắt ấy như đang soi rọi tận sâu vào bên trong con người thật của mình, bất giác Như Ngọc như thấy sờ sợ nàng muốn lùi về sau né tránh nhưng đôi chân tê dại vì ngồi quá lâu của nàng đã không cho phép, nàng chỉ còn biết bất động nhìn và rồi vô dụng để Đồng Nhân lão tiên kéo tuột vào trong phòng.

Cánh cửa bị một lực đóng vô cùng mạnh mẽ phát ra một tiếng Rầm giật mình ọi người. Tất cả không hiểu chuyện gì đang diễn ra cả thấy chỉ còn biết túm tụm lại cánh cửa để nghe lén mọi chuyện bên trong. Nhìn từ xa vào hoàng cung lúc này không ai không thể không nghi ngờ rằng hoàng cung là một chốn của một lũ chuyên nghe lén.

Bị kéo vào phòng, Như Ngọc còn chưa kịp định hình đã nhìn thấy Thiên Hàn nằm im trên chiếc giường lót vải nệm, nàng vội chạy đến bên cạnh lay thử y nhưng vô ích, bàn tay y vẫn lạnh gương mặt ấy vẫn một màu tái nhợt không chút sắc khí. Như thế này là sao?

Nàng quay phắt lại nhìn Đồng Nhân lão tiên muốn hỏi thì đã bị người cướp lời trước:

- Bây giờ thì nói đi! Ngươi là ai và hắn là ai?

Như Ngọc căng cứng đôi mắt lên nhìn, đôi môi mấp máy mãi vẫn không thể thốt lên lời nào được.

- Nếu ngươi vẫn không chịu nói ra sự thật thì ta cũng không có cách nào để cứu hắn cả vì hắn nào có phải đệ tử của ta!__ Đồng Nhân lão tiên vuốt nhẹ chòm râu nói.

- Người đã biết!__ Như Ngọc sững sốt nói, tâm tư bắt đầu loạn đi. Không phải vì nàng sợ bị vạch trần thân phận mà là lo rằng vì điều người sẽ không cứu Thiên Hàn. Nhưng đã là chuyện thì vĩnh viễn có ngày sẽ bị phát hiện có giấu mãi cũng không giấu đến cuối đời được vì thế nàng chọn con đường nói thật để mong tìm sự rộng lượng từ người khác.

...

76. Quyển II – Chương 75

CHAP 75: MỘT NỬA ĐỆ TỬ

Đồng Nhân lão tiên vuốt vuốt lấy chòm râu của mình thở dài, đôi mắt người nhìn vào trong chung trà nhưng tưởng chừng không có nhìn nó. Chỉ có sự xa xăm và bi thương như thế nào ấy khiến cho Như Ngọc đang đứng cạnh giúp người đấm lưng cũng thấy đồng cảm. Tất cả là do nàng một phút nông nổi.

- Haiz! Cái số mệnh an bài, tảng băng đó cuối cùng vẫn không thoát nổi tai kiếp, cuối cùng vẫn là chết trong tay nữ nhân!

- Đồng Nhân lão tiên gia gia! Như Ngọc đã nói hết sự thật rồi bây giờ xin người hãy cứu Thiên Hàn đi có được không?_ Như Ngọc sụt sùi van nài.

- Một kẻ đã chết một ngày trời còn có thể cứu được nữa sao?_ Đồng Nhân lão tiên quay ngang hỏi nàng.

Nghe câu hỏi ấy của Đồng Nhân lão tiên Như Ngọc đứng lại cả người, ngay cả động tác đấm vai cũng đình chỉ. Nàng lúc này chỉ cảm thấy tiếng lòng bùng dữ dội bên tai, cái tư vị vừa đắng vừa mặn đang dần tìm vào đầu lưỡi của nàng.

- Tại sao không đấm tiếp?_ Đồng Nhân lão tiên thấy Như Ngọc im lặng dừng động tác thì hỏi, mặc dù thế người hoàn toàn có thể biết được nàng đang nghĩ cái gì vì tất cả cảm xúc và biểu hiện của nàng đều đang được soi rọi qua ly trà trên tay của người.

- ...

- Người thấy đau lòng à?

- ...

- Biết sẽ đau lòng thì sao trước kia người không đối xử tốt với hắn một chút để bây giờ không phải hối hận như thế.

Một tiếng phịch

Như Ngọc khụy xuống nền nhà như một con búp bê vô lực, bất động và chỉ biết rơi nước mắt. Đôi mắt nàng nhìn lên người trên giường không chớp. Cái hình ảnh bi thương của nàng lúc này khiến cho kẻ khác phải cảm thương. Đồng Nhân lão tiên lắc đầu rồi đặt chén trà xuống bước đến gần Thiên Hàn bắt mạch nhưng không có.

Như Ngọc lết đến cạnh chân Đồng nhân lão tiên bằng hai đầu gối miết dài trên nền nhà, nàng nghẹn ngào van xin người ra tay cứu Thiên Hàn lần nữa. Nàng tin người có thể cứu Thiên Hàn vì người là tiên gia kia mà, chẳng phải Đồng Nhân lão tiên là ý đó hay sao? Đã là tiên hẳn phải có phép thuật, và nàng tin với phép thuật đó Thiên Hàn sẽ được cứu sống:

- Muốn ta cứu một kẻ xa lạ như hắn? Dễ thôi, trả đệ tử lại đây cho ta đi!_ Đồng Nhân lão tiên nói với giọng lạnh lùng vô cảm.

- Sao?_ Sững sốt với điều kiện của Đồng nhân lão tiên đưa ra, Như Ngọc một lần nữa rơi vào bế tắc, bảo nàng trả người nàng biết làm sao để trả lại cho người một Thiên Hàn thực đã chết cách đây hơn hai tháng.

- Không làm được thì thôi đi!

Phủi lấy cánh tay nhỏ bé của Như Ngọc đang nắm lấy vạt áo của mình, Đồng Nhân lão tiên lạnh lùng bước qua nàng tiến về cánh cửa đã đóng kín. Như Ngọc lúc này càng thêm túng quẫn nàng lao đến nắm lấy vạt áo của người lần nữa khẩn thiết:

- Người thì Như Ngọc không thể trả lại được cho người được nữa nhưng cái mạng nhỏ này thì Như Ngọc có thể giao cho người. Coi như một mạng đổi một mạng. Còn Thiên Hàn, không là Gia Khanh y vốn không có tội, y đáng được sống! Vì thế xin người hãy cứu y, chỉ cần y sống người có thể tùy ý định liệu Như Ngọc, sống hay chết đều thuận theo ý người!

- Cái mạng của người ta lấy để làm gì? Đồ đệ của ta có thể sống lại được sao?

- Người đã biết Thiên Hàn vốn không thể sống lại được thì vì sao còn bắt ép Như Ngọc trả người cho người?

- Người...!_ Đồng Nhân lão tiên giận đến tím mặt, giờ phút này mà nàng ta còn có thể bắt bẻ câu nói của người được như thế nữa sao?

Như Ngọc không sợ hãi mà ngẩng mặt lên nhìn Đồng Nhân lão tiên, sự cương nghị và quyết tâm của nàng in rõ trong đáy mắt của người. Không có nước mắt rơi, không có tiếng nấc nghẹn ngào cũng chẳng có sự bức bách ngột ngạt, đơn thuần chỉ có sự bình tĩnh và kiên định của nàng. Nàng chấp nhận bất cứ hình phạt khủng khiếp nào chỉ để Thiên Hàn- Gia Khanh được tiếp tục sống.

- Người chấp nhận làm bất cứ chuyện gì kể cả hy sinh mạng sống của mình?

- Phải! Chỉ cần y sống Như Ngọc chấp nhận tất cả kể cả cái chết!

- Hồn tiêu phách tán, vạn kiếp không thể luân hồi, cũng không hối hận!

- Không...hối...hận!_ Như Ngọc nói như đinh đóng cột.

- Hảo! Lời chính là do người nói ta sẽ lấy chính người để đổi mạng cho hân!

- Tất cả đều do Như Ngọc cam tâm tình nguyện quyết không oán trách!

Đồng Nhân lão tiên giật nhẹ đầu rồi rút phăng lại vạt áo, người nhìn Như Ngọc lần cuối như muốn cho nàng cơ hội cuối cùng để thay đổi ý kiến, nhưng nàng vẫn lặng yên không chút gì né tránh hay hối hận. Bất chợt người chỉ thẳng vào ngực nàng đôi mắt sáng quắc lên nói:

- Được rồi vậy người hãy đưa ta cái đó để ta cứu hân!

- Cái đó!

Như Ngọc kinh ngạc nhìn theo chỉ tay của người nhìn xuống ngực mình, trên ngực nàng thì có cái gì để mà đưa. Nhưng người đã bảo phải đưa cái đó để cứu, nếu bên ngoài không có thì chắc chắn là cái bên trong rồi, vật ở bên trong mà nàng có ở ngực chỉ có trái tim mà thôi không lẽ thứ mà người muốn lấy là cái đó hay sao?

- Nhanh lên, ta không có nhiều thời giờ cho người phân vân đâu! Người muốn tự lấy ra đưa cho ta hay là tự ta lấy!

- ...

77. Quyển Ii – Chương 76 End

CHAP 76: HOÀN

Một năm sau,

Tùng tùng xiềng xiềng, tùng tùng...

“Nhìn xem, thật là long trọng! Hôm nay là ngày Kim Tuyền quốc đón dâu, cả một đoàn người đông đúc xen lẫn xe kéo vô cùng phô trương!”

“Đương nhiên rồi hôn lễ của cả hai nước mà, đây đâu phải là đám cưới bình thường mà là đám cưới liên quốc giữa hai hoàng tộc và còn là vì bang giao hai nước. Phải làm thật lớn cho các nước lân bang xem nữa mà!”

“À, Không biết tân nương là ai ha!”

“Người mới từ trên rừng xuống hả? Tân làng thì biết mà tân nương thì không biết. Người mà là dân Minh Phiên đây à, nước người thì rõ mà nước mình không tường!”

“Người nói không sai, ta quả thật mới từ núi xuống mà. Còn tân lang thì đang cưới ngựa mặc hỷ phục đồ thẩm tuần tú rành rành thế kia mà không thấy không lẽ đui sao?”

“Các ông đừng cãi nữa, hôm nay là ngày vui cả cả hai nước, triều đình mở tiệc lớn còn miễn thuế cho chúng ta, chúng ta phải mừng mới phải đấy!”

“Đúng đó, đúng đó! Sau khi đưa cưới xong chúng ta về ăn tiệc mừng đi!”

“ Ê, ê! Nói này giờ mọi người vẫn chưa cho tôi biết tân nương là ai mà!”

“ Còn ai nữa, tân lang là thái tử Lạc Minh của Kim Tuyền quốc còn tân nương là quận chúa Dương Văn Lan của chúng ta đây! Thôi về nào mọi người ơi!”

“Ừ! Về thôi!”

“Mọi người không xem đoàn rước dâu nữa à?”

“Không xem, năm sau xem cũng không muộn!”

“Hử?”

“Ha ha! Vì năm sau còn một đám cưới liên hai quốc nữa mà, là hôn lễ của vương tử Lãnh Thùy Phong Minh Phiên chúng ta và công chúa Lạc Bảo An của Kim Tuyền quốc đó!”

“ ... ”

“ ... ”

Một đồi núi thấp với gió lộng, những cánh hoa bồ công anh bay theo ngọn gió tràn ngập về đồng bằng bên dưới. Trên cao là những đám mây nhẹ nhàng trôi, phía dưới là một đoàn dài ngựa người nhuộm màu đỏ hỷ. Con hắc mã bước những bước kiệu ngấn đi dọc theo đồi như muốn rượt theo đoàn rước dâu, nhưng cuối cùng rồi phải dừng lại ở đường cụt của ngọn đồi mà dõi theo. Được một lúc, hắc mã lại quay đầu trở về theo con đường cũ với nước đi thật nhanh như thể rằng muốn ép đi cảm xúc trong nó.

Mùi hoa bồ công anh nhợt nhạt tiến thẳng vào khứu giác như muốn bắt lấy hai kẻ trên ngựa ở lại cùng nó bởi cánh đồi bồ công anh này quá rộng lớn đủ sức để giữ chân những kẻ lạc bước.

- Chờ sau hôn lễ của vương tử Lãnh Thùy Phong và công chúa Lạc Bảo An chúng ta sẽ tổ chức kết hôn lại một lần nữa nhé!

Như Ngọc khó hiểu chớp chớp đôi mắt thơ ngây ngược nhìn lên Thiên Hàn. Khuôn mặt ấy, đôi mắt ấy đang rất rõ trước mặt nàng đó không phải là ảo ảnh:

- Thắc mắc lắm đúng không? Vì sao phải kết hôn một lần nữa là vì hôn lễ trước đó đâu phải của chúng ta mà là của Thiên Hàn và Như Ngọc. Huynh muốn muội đường đường chính chính làm vợ huynh với thân phận thật của chính chúng ta chứ không phải là bám ảo vào hôn nhân của người khác. Và, cũng là tuân thủ luật hôn nhân rồi nhé, năm sau huynh tròn 23 còn muội là 19 không sợ vi phạm rồi còn gì.

- A..._Như Ngọc ngộ ra mọi chuyện, cứ tưởng tên này tốt lành là chính nhân quân tử không lợi dụng tình thế mà “ăn” nàng, hóa ra là vì hấn sợ bị vi phạm pháp luật cơ đấy!

Nhìn cái nét chu chu mỗ mỗ ghét của Như Ngọc Thiên Hàn cảm thấy buồn cười mà phát ra âm thanh ha hả.

Cảnh sắc nơi đây thật đẹp, khiến lòng y có vài phần nên thơ. Bất chợt y dừng ngựa lên tiếng hỏi Như Ngọc:

- Bây giờ muội muốn đi đâu nào?

- Đi...muội muốn đi đến tận chân trời, có được không?

- Được! Nhưng phải chờ thêm vài chục năm nữa!

- Vì sao phải chờ lâu như thế!

- Vì ta còn phải quay về triều đình làm việc kiếm tiền nuôi một thê tử sư tử và các hài nhi cộp sau này nữa!

- Đáng ghét! Huynh cũng là một sư tử phu quân!

- Phải! Ha ha ha! Một gia đình sư tử ha!

Theo lịch sử Minh Phiên quốc ghi lại,

Tam vương gia Lãnh Thiên Hàn không chỉ là một tướng tài anh dũng mà còn là một vị quan công minh của bá tánh. Trong suốt cuộc đời phò trợ cho hoàng huynh của mình y đã nhiều lần lập công lớn. Ba trong số những công lao lớn đó mà người đời luôn truyền tụng chính là: thứ nhất, chiêu mộ được Hoắc Thương,

người này và gia tộc y sau này đã trở thành trụ cột chính của quốc gia, góp một phần không nhỏ trong giữ an bờ cõi của Minh Phiên quốc. Công thứ hai là giúp mở mang bờ cõi Minh Phiên xuống phía nam Kỳ Sơn điều mà chưa từng có ai làm được. Và công thứ ba chính là hiệp ước của ba nước Minh Phiên – Kim Tuyền – Kim Vân được ký kết. Sau nhiều năm phục vụ triều đình y không nhận đất hay vương vị Hoàng thân mà cùng gia quyến trở về Kỳ Sơn để sinh sống, và gầy dựng nơi này thành một sơn trang quy mô nhỏ. Điều này làm không ít người thầm thắc mắc có người cho rằng y có mưu đồ bất chính về nơi thâm sơn để chiêu mộ binh chờ ngày dấy loạn, lại có người lại cho rằng vì người chán ghét cuộc sống trong triều nên mới tìm đến nơi kín đáo để ẩn cư, nhưng cũng có người tin rằng y là bị hoàng thượng đương thời ép thế vì lòng dân dành cho y nhiều hơn cho vị tân hoàng đế mới lên. Nhưng lý do thật sự không một ai biết cả chỉ khi nào họ tận chân bước đến Kỳ Sơn và tận mắt nhìn thấy sơn trang của người thì lúc đó mới hiểu lý do là tại sao. Một nơi mà luôn tràn ngập một loài cây lạ mà theo người hay gọi là bằng lăng tím, chỉ có yên bình và hạnh phúc.

...

- Thiên Địa vốn hữu tình, nhân gian càng hữu tình. Đã là người sao có thể thoát khỏi thất tình lục dục, đã là nhân sao trốn khỏi chữ tình. Yêu, hận, thù, ghét cũng do chữ tình. Haiz!

- Sư phụ à! Rốt cuộc người đã làm sao để có thể cứu được sư huynh vậy? Đừng nói với đệ tử người dùng cái tử hoàn đơn nha!_ Thạch Bằng ngán ngẩm ngắt lời sư phụ mình, cái câu nói đó suốt bao năm theo người học võ y đã thuộc không sai một chữ.

- Người nói xem sư phụ người có phải là tiên thật không mà luyện ra được cái tử hoàn đơn.

- Đương nhiên là không!

- Vậy thì đúng rồi! Người còn hỏi gì nữa!

- Năn sư phụ quá! Thạch Bằng chỉ muốn hỏi người cách cứu sư huynh từ người chết thành người sống là như thế nào thôi mà!

Thạch Bằng chu chu mỏ nói, y lúc này giống y như đứa trẻ 7 năm về trước chỉ biết chu mỏ không nhéo mỗi khi cần chuyện gì đó.

- Ta hỏi người, Thiên Hàn làm sao để cứu Vân Lan sống lại.

Lục lại ký ức, y nhớ lại những lời mà Kỳ Phương đã kể cho y nghe y liền đáp nhanh:

- Là dùng Ngọc Lưu linh!

- Thì ta cũng thế!

- Sư phụ có Ngọc Lưu linh nữa à?_ Đôi mắt y sáng rực lên như vừa phát hiện ra một điều lý thú.

- Ngọc Lưu linh trên đời chỉ có một, ta lấy đâu ra viên thứ hai chứ! Đúng là đầu đá không có não để suy nghĩ!

- Ui da! Thì Thạch Bằng đâu có biết, nghe người nói dùng Ngọc Lưu linh cứu sư huynh nên mới tưởng vậy! Nhưng mà Ngọc Lưu linh chẳng phải đã hóa tro bụi khi cứu Vân Lan rồi sao? Vậy lấy đâu ra viên thứ hai cho người cứu sư huynh?

- Ha! Người y như sư huynh người, một tên đầu đá một tên băng tảng không có óc cũng chẳng có kiến thức. Năm xưa sau khi phong ấn Ma thượng vì có kẻ tạo phản dùng cung tên ám sát Vũ Thần Anh chính Ngọc Lưu linh đã che chở cho người thoát khỏi mũi tên độc đó vì thế mà bị mẻ hết một chỗ, đó chính là lý do không thể phong ấn hoàn toàn Ma thượng. Mảnh mẻ của viên ngọc đó đã được một người nhặt về và chế tác thành mặt ngọc dây chuyền, cái đó chính là sợi dây chuyền mà Như Ngọc luôn đeo trên cổ!

- A! Đệ tử biết rồi, người dùng mảnh Ngọc Lưu linh để truyền dương khí và gọi hồn của sư huynh về, đúng không!

- Đúng thế! Cuối cùng đầu đá người cũng thông minh lên rồi!

- Ý! Mà sư phụ ơi, nói vậy sư huynh hiện giờ là Lãnh Thiên Hàn đích thị hay là tên Gia Khanh kia vậy!

Cốp!

- Mới khen người thông minh người lại ngu ra rồi! Cái sư huynh đích thực của người sau khi làm lành với mỹ nhân thì bay đi đâu thai rồi, còn đâu nữa mà ta gọi hồn!

- Hả? Nói vậy, Thạch Bằng lại phải tiếp tục nghe lệnh cái tên đồng hương đó nữa hả!

Nhìn đệ tử của mình, Đồng nhân lão tiên lắc đầu. Không phải chính hắn cũng là một kẻ xuyên qua cướp mất đệ tử của y đó luôn sao. Hỡi cao xanh ơi, cả cuộc đời Đồng Nhân ta đã làm sai điều gì mà có duy nhất hai đệ tử chân truyền cũng bị cướp mất như thế này!

~HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-gia-minh-ta-xuyen-khong-du-roi-sao-nguoi-cung-bon-chen-nua-ha>